

ஸ்ரீ 001799

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவெழுகுற்றிருக்கை.

2005

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னொருரைகளைத் தழுவி

எனிய உலாட்டில் தெனிய விழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

சென்னை ஷாட்டன் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சுவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1928

சிபலவூர்

இதன் விலை 0—5—0]

[தபால் செலவு வேறு.

*****

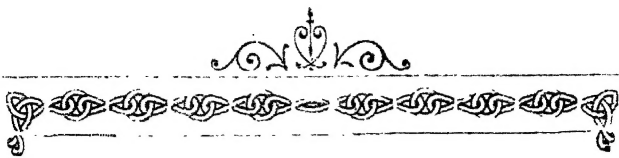
இது கீடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாடிகு,

"திவ்யப்பெரு திவ்யார்த்த தீபிகை" ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G. T., மதுரை.

*****

தருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

திருவெழுகூற்றிருக்கை.

திருவெழுகூற்றிருக்கை என்னும் இக் தீவ்யப்பிரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த சதுர்வேதஸாரமான நான்கு தீவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு தீவ்யப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் - என்பன ஆறு தீவ்யப்பிரபந்தங்களாகும்.]

ஸ்ரீமந்தருமணிகள் வகுத்தருளின அடைவில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இப்பொய்வில் எட்டாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“ வென்றியே வேண்டி விழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணர் கல
 ன்பெய்குந்நி, சிந்தவா சில்லா செஞ்சினை யுடையேன்” என்றும்.
 “தாந்தேத்து மென்முலையார் தடந்தோள் புனரின்ப வெவ்வுக்
 தாழ்த்தேன்” என்றும் தாழை அருளிச்செய்தபடி விஷய ப்ரவண
 ராயத் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான்
 திருத்திப் பணிநோவ்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி விஷயங்களில் ஆழ்ந்து
 திரிந இவரை சாஸ்தாங்களைக் காட்டித் திருத்த முடியாது, நம்
 அழகைக் காட்டிய மீட்கவேணும் என்று கொண்டு தன் அழகைக்
 காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு “ வேம்பின்
 புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடிபேன் நான் பின்னுமுன் சேவடி
 யன்றி நயவேன்” என்னும்படி அவகாவித்தார்.

இவர் இப்படி தன் பக்கல் அவகாவிக்கக் கண்ட எம்பெருமான்
 “ இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்
 களிற்போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறந்த
 தாக வேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்கா தொழி
 யினும் ஒழியும்” என்றெண்ணி எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கு
 வதான திருமந்தரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்
 குணங்களையும் திருமந்தரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான தீவ்ய
 தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவரும் “வாடினேன்
 வாடி” என்று தொடங்கி எம்பெருமானாகத்தருளின இடமே பரம
 ப்ரரப்பமென்று அதுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அனுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வதுபவம் நித்யமாய்ச்
 செல்லுசைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டிபோக வேணு
 மெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஐஹாஸை
 பிறக்கும்படி அதனுடைய தண்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர்
 அஞ்சி நடுங்கி “மாற்றமுள்” என்னுந் திருமொழியிலே “இருபாடெரி
 கொள்ளியினுள் றொழும்பேபோல்” “பாம்போடொரு கூரையிலே
 பயின்றாற்போல்” “வெள்ளத் திடைப்பட்ட நரியினம் போலே”
 என்று தமது அச்சத்திற்குப் பலவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்
 ளிக் கதறினார்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “ பணியாயெனக் குப்பும் வகை
 பாஞ்சோதி ! ” என்றும், “ அந்தோ வருளாய் அடியேற்குன்
 னாதலே ” என்றும் சொல்லி வேண்டினவிடத்தும், சிறுகுழந்தைகள்

பசி பசி யென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே, எம்பெருமான் : இவர்க்குமுற்றமுநிர்ந்தபாமபக்தி பிறக்கு மளவும் நாம் முகங்காட்டுவோமல்லோம்' என்று உதாசீரனுபிருக்க ; ஒரு சுண்ணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹங்கொண்டவர்கள் நிரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்பதும், நீரை வாரி மேலே இறைத்துக்கொள்வதும் செய்புமாபோலே, அவ்வெம் பெருமான வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப்பார்த்தார்—திருக்குறுந்தாண்டக மென்னும் திவ்யப்பரந்தத்திலே.

தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடிக்கத் தண்ணீர் த்ருப் தியை உண்டுபண்ணாமல் மேலும் நிற்கிய கிடாயைப் பிறப்பிக்குமா போலே, இவர் திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் அதுபவித்த அதுபவம் பழைய அபிரிவேசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே, “நின்னடியினை பணிவன் வருமிடரகல மாற்றோவினையே” என்று ஆர்த்தராய்ச்சரணம் புகுகிறார்—இத்திருவெழுக்கூற்றிருக்கை யென்னும் திவ்யப்பரந்தத்திலே.

“திருவெழுக்கூற்றிருக்கை” என்றால் என்ன ?

இத்திருமங்கையாழ்வார், தமிழ்க்கவிசுவரில் தலையானவர் என்பது உலகறிந்த விஷயம். ஆசுகவி என்றும், மதுரகவி என்றும் சித்திரக்கவி என்றும், வித்தாரக்கவியென்றும், கவிசுவரில் நான்கு வகைகள் உண்டு. அருமைப்பட்டுச் சொற்களைச் சேர்த்து மஹாப் பிரயாஸமாப்ப் பாடுகையன்றியே பல திபந்தனைகளோடு கூடிய பாடல்களையும் விரைவில் பரவசமாகப் பாடுதலாகிற ஆசுகவித்வமும், தொடையும் தொடைவிகற்பமுஞ் செறியச் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் விளங்கப் பலவகை அலங்காரங்களும் பொலியப் பாடுதலாகிற மதுரகவித்வமும், கலிவெண்பா முதலியன விரித்துப் பாடுதலாகிற விஸ்தார கவித்வமும் இவ்வாழ்வாருடைய திவ்யப் பரந்தங்களாகிய பெரிய திருமொழி திருத்தாண்டகங்கள் திருமடல் சுளாமவற்றில் நன்கு விளங்கும்.

இனி மிகுந்துள்ளது சித்ரகவித்வம். இதன் வகைகள் பல ; “ஏகபாதமும் எழுகூற்றிருக்கையும், காதைக்காரப்பும் கரந்துறைச் செய்யுளும், கூடச்சதுக்கமும், சோமுத்திரியும், இலைமுதலானவை

சித்திரக்கவியை” என்றும், “மாலையற்றே ரக்கரஞ் சுழிதளம், எகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை. காதைகாப்பே கரந்துறைப்பாட்டே, பாதமயக்கே பாவின் புணர்ப்பே, கூடகனங்கம் கோழுந்திரியே, ஒரின் த்தெழுத்தாலுயர்ந்த பாட்டே, ஒற்றுப்பெயர்த்தல் ஒரு பொருட்பாட்டே, சித்திரப்பாலே விசித்திரப்பாலே, விகற்ப நடைபே வினாவுத்தரமே, சுருப்பிதோபத்திரம் சார்த்தவெழுத்தே, வருக்கமும் வடநாற்கடலுள், ஒருக்குடன் வைத்த உதாரண நோக்கி, விரித்து முறைத்தும் மிறைக்கவிப்பாட்டும், தெரிந்துப் பாடுவது சித்திரகவியே” என்றும் இலக்கண நூல்களில் அந் வகைகள் வருக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, எழுகூற்றிருக்கை பென்பது சித்திரக்கவிகளிற் சேர்ந்ததாம்.

சகாபர்த்தம், பத்மபர்த்தம், முரஜபர்த்தம், நாகபர்த்தம், ரகபர்த்தம் என வடமொழிப் புலவர்கள் கவனஞ்செய்வதுபோலவே தமிழர் களுஞ் செய்வதுண்டு. இவற்றின் லக்ஷணங்களும் இலக்கண நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சிசுபாலவத மஹாகாப்யம், யமகரத்தாகரம், பாதுகாஸஹஸ்ரம், லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரம், பாதாபருத்தியம் முதலிய நூல்களில் பலபல பந்தங்களில் விசித்திரமாகச் சீலோகங்களை யமைத்துக் கவனஞ் செய்திருப்பதுபோலத் தமிழிலும் சில புலவர்கள் சித்திரக்கவிகள் பாடியிருக்கின்றனர். எழுகூற்றிருக்கை பென்பது ரதபந்தத்தில் அமைக்கத்தக்க ஒரு பாசரம். (ரதமாவது தேர்.) தேரின் உருவத்தோன்றற் கட்டடங்கள் போட்டு அவற்றில் ண்ணமுறைபே பாசரப்பகுதிகளை அடக்கவேண்டும். தேரானது மேற்பாகமென்றும் கீழ்ப்பாகமென்றும் இரண்டிபாகங் கொண்டதாயிருக்கும். ஒவ்வொரு பாகத்திலும் ஏழுகூறுகள் உண்டாம்படி சிறவேண்டும். அப்படி கீறும்போது, முதற்கூறு முன்று அறையும், இரண்டாக் கூறு ஐந்து அறையும், மூன்றாக் கூறு ஏழு அறையும், நான்காக் கூறு ஒன்பது அறையும், ஐந்தாக் கூறு பதினே அறையும் ஆறாக் கூறு பதின்மூன்றையும் ஏழாக் கூறும் அங்கனமே யாக இப்படி ஒன்றற்கொன்று இரண்டறை மேற்பட முறையே சிறவேண்டும். மேற்பாகத்தில் தலைபிலிருந்தும் கீழ்ப்பாகத்தில் அடியிலிருந்தும் இந்த கரமங் கொள்ளத்தக்கது. வீரசோழிபம் முதலிய இலக்கண நூல்களில் இதன் லக்ஷணம் மிக்க சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இதில் எண்களை

மாத்திரம்

இதில் எண்களை
மாதிரி

இலக்கணப்படி
சொப்பியிருக்கிறோம்.

இலக்கணப்படி

நிரப்பியிருக்கிறோம்.

ரதபந்தம்.

1	2	3	4	5	6	7	6	5	4	3	2	1		
1	2	3	4	5	6	7	6	5	4	3	2	1		
				1	2	3	4	5	6	5	4	3	2	1
					1	2	3	4	5	4	3	2	1	
						1	2	3	4	3	2	1		
							1	2	3	2	1			
								1	2	1				

இந்த எண்கள்
முலையியே
வாழ்கின்றன.

சிரம்பக்கொண்ட
ரகபந்தம் அடுத்த
பக்கத்தில்.

இந்த மண்கள்

தமிழகம்

பாசுப் பூதுகிசுள

திரம்பக் குகாண்ட

ரகபந்தும் அடுத்த

பக்கத்தில்.

1		2		3		4		5		6		7		8		9		10		11		12		13		14		15		16		17		18		19		20		21		22		23		24		25		26		27		28		29		30		31		32		33		34		35		36		37		38		39		40		41		42		43		44		45		46		47		48		49		50		51		52		53		54		55		56		57		58		59		60		61		62		63		64		65		66		67		68		69		70		71		72		73		74		75		76		77		78		79		80		81		82		83		84		85		86		87		88		89		90		91		92		93		94		95		96		97		98		99		100		101		102		103		104		105		106		107		108		109		110		111		112		113		114		115		116		117		118		119		120		121		122		123		124		125		126		127		128		129		130		131		132		133		134		135		136		137		138		139		140		141		142		143		144		145		146		147		148		149		150		151		152		153		154		155		156		157		158		159		160		161		162		163		164		165		166		167		168		169		170		171		172		173		174		175		176		177		178		179		180		181		182		183		184		185		186		187		188		189		190		191		192		193		194		195		196		197		198		199		200		201		202		203		204		205		206		207		208		209		210		211		212		213		214		215		216		217		218		219		220		221		222		223		224		225		226		227		228		229		230		231		232		233		234		235		236		237		238		239		240		241		242		243		244		245		246		247		248		249		250		251		252		253		254		255		256		257		258		259		260		261		262		263		264		265		266		267		268		269		270		271		272		273		274		275		276		277		278		279		280		281		282		283		284		285		286		287		288		289		290		291		292		293		294		295		296		297		298		299		300		301		302		303		304		305		306		307		308		309		310		311		312		313		314		315		316		317		318		319		320		321		322		323		324		325		326		327		328		329		330		331		332		333		334		335		336		337		338		339		340		341		342		343		344		345		346		347		348		349		350		351		352		353		354		355		356		357		358		359		360		361		362		363		364		365		366		367		368		369		370		371		372		373		374		375		376		377		378		379		380		381		382		383		384		385		386		387		388		389		390		391		392		393		394		395		396		397		398		399		400		401		402		403		404		405		406		407		408		409		410		411		412		413		414		415		416		417		418		419		420		421		422		423		424		425		426		427		428		429		430		431		432		433		434		435		436		437		438		439		440		441		442		443		444		445		446		447		448		449		450		451		452		453		454		455		456		457		458		459		460		461		462		463		464		465		466		467		468		469		470		471		472		473		474		475		476		477		478		479		480		481		482		483		484		485		486		487		488		489		490		491		492		493		494		495		496		497		498		499		500		501		502		503		504		505		506		507		508		509		510		511		512		513		514		515		516		517		518		519		520		521		522		523		524		525		526		527		528		529		530		531		532		533		534		535		536		537		538		539		540		541		542		543		544		545		546		547		548		549		550		551		552		553		554		555		556		557		558		559		560		561		562		563		564		565		566		567		568		569		570		571		572		573		574		575		576		577		578		579		580		581		582		583		584		585		586		587		588		589		590		591		592		593		594		595		596		597		598		599		600		601		602		603		604		605		606		607		608		609		610		611		612		613		614		615		616		617		618		619		620		621		622		623		624		625		626		627		628		629		630		631		632		633		634		635		636		637		638		639		640		641		642		643		644		645		646		647		648		649		650		651		652		653		654		655		656		657		658		659		660		661		662		663		664		665		666		667		668		669		670		671		672		673		674		675		676		677		678		679		680		681		682		683		684		685		686		687		688		689		690		691		692		693		694		695		696		697		698		699		700		701		702		703		704		705		706		707		708		709		710		711		712		713		714		715		716		717		718		719		720		721		722		723		724		725		726		727		728		729		730		731		732		733		734		735		736		737		738		739		740		741		742		743		744		745		746		747		748		749		750		751		752		753		754		755		756		757		758		759		760		761		762		763		764		765		766		767		768		769		770		771		772		773		774		775		776		777		778		779		780		781		782		783		784		785		786		787		788		789		790		791		792		793		794		795		796		797		798		799		800		801		802		803		804		805		806		807		808		809		810		811		812		813		814		815		816		817		818		819		820		821		822		823		824		825		826		827		828		829		830		831		832		833		834		835		836		837		838		839		840		841		842		843		844		845		846		847		848		849		850		851		852		853		854		855		856		857		858		859		860		861		862		863		864		865		866		867		868		869		870		871		872		873		874		875		876		877		878		879		880		881		882		883		884		885		886		887		888		889		890		891		892		893		894		895		896		897		898		899		900		901		902		903		904		905		906		907		908		909		910		911		912		913		914		915		916		917		918		919		920		921		922		923		924		925		926		927		928		929		930		931		932		933		934		935		936		937		938		939		940		941		942		943		944		945		946		947		948		949		950		951		952		953		954		955		956		957		958		959		960		961		962		963		964		965		966		967		968		969		970		971		972		973		974		975		976		977		978		979		980		981		982		983		984		985		986		987		988		989		990		991		992		993		994		995		996		997		998		999		1000		1001		1002		1003		1004		1005		1006		1007		1008		1009		1010		1011		1012		1013		1014		1015		1016		1017		1018		1019		1020		1021		1022		1023		1024		1025		1026		1027		1028		1029		1030		1031		1032		1033		1034		1035		1036		1037		1038		1039		1040		1041		1042		1043		1044		1045		1046		1047		1048		1049		1050		1051		1052		1053		1054		1055		1056		1057		1058		1059		1060		1061		1062		1063		1064		1065		1066		1067		1068		1069		1070		1071		1072		1073		1074		1075		1076		1077		1078		1079		1080		1081		1082		1083		1084		1085		1086		1087		1088		1089		1090		1091		1092		1093		1094		1095		1096		1097		1098		1099		1100		1101		1102		1103		1104		1105		1106		1107		1108		1109		1110		1111		1112		1113		1114		1115		1116		1117		1118		1119		1120		1121		1122		1123		1124	
---	--	---	--	---	--	---	--	---	--	---	--	---	--	---	--	---	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--	------	--

திருவெழுசுற்றிருக்கை முன னுரை.

நாலாயிரத்திவ்யப்ரபந்த மூலப்பதிப்பில், இத்திருவெழுசுற்றிருக்கைப் பிரபந்தத்திற்குச் சார்பாக ரதபந்தம் அழகாக அச்சிட்டுச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைப் பலரும் கண்ணுற்றிருப்பார்கள் நாமும் இங்கே சுருக்கமாகப் பந்தமிட்டுக் காட்டினோம்.

தேரின் உருவந்தோன்றவும், அந்தத் தேரின் மேற்பாகத்தில் ஏழுசூறுகள் தோன்றவும் கீழ்ப்பாகத்திலும் அப்படியே ஏழுசூறுகள் தோன்றவும், முதற்கூறு மூன்று அறையும் இரண்டாங்கூறு ஐந்தறையும்.....ஒன்றிற்கொன்று இரண்டறை மேற்படக் கீறியுள்ளமை தோன்றவும் இந்தப் பந்தம் அமைக்கப்பட்டிருக்குமாறு காண்க. இதில் இலக்கணப்படி எண்களை நிரப்பிக்காட்டியிருக்கிறோம். இந்த எண்களை அர்த்த சக்தியாலாயினும் சப்த சக்தியாலாயினும் நினைப்பூட்டும் சொற்கள் திருவெழுசுற்றிருக்கைப் பிரபந்தத்தில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. முதலில் குறிப்பிட்ட பந்தத்தில் எண்கள் அமைத்திருக்கிற முறைமையாகவே அந்தந்த அறைகளில் அந்தந்த எண்களைக் காட்டுஞ் சொற்கள் கொண்ட வாக்கியங்களை நிரப்பிக்கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனம் நிரப்பிக் காட்டிய பந்தமும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் பாடியதில் என்ன விசித்திரமென்றால், பல விசித்திரங்களுண்டு. அவற்றையெல்லாம் இங்குத் தெளிவாக எழுதிக் காட்டப்படுகுந்தால் மிக்க விரிவாகும். ஸாமான்ய புத்திமான்களும் தாங்களே உற்றுநோக்கினால் எல்லாவிசித்திரங்களும் நன்கு புலப்படும். அன்றி வல்லார் வாயினும் கேட்டறியலாம். 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. எண்கள் தேரைச்சுற்றி ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மாலையாக அமைந்திருத்தல் இதில் முக்கியமான அழகு. அந்த எண்முறையே சொற்கள் அமையவும் பொருள் சிறக்கவும் தொடுத்திருத்தல் மிக்க வல்லமை.

இப்பிரபந்தத்தில் சில இடங்களில் எண்ணுக்கு வாசகமான சொல் இன்றியே ஸ்மாரகமான சொல் இருந்தாலும் குற்றமில்லை. அதாவது:—“ ஒரு பேருந்தி இருமலர்த்தவிசில் ” என்ற விடத்து இரு என்ற சொல்லானது இரண்டு என்னும் எண்ணுக்கு வாசகமன்றியே பெருமைப்பொருளதாய் சப்த சக்தியால் மாத்திரம் எண்ணை நினைப்பூட்டுகின்றது. இங்ஙனமே, ஒன்றிய, அஞ்சிறை, நால்வாய், இருநீர், ஒன்றி, ஆறுபொதி என்ற விடங்களும் நோக்கத்தக்கன. அர்த்த சக்தியினாலேயே எண்ணைக் காட்டவேண்டுமென்றும் நியதி இல்லை. சப்த சக்தியாலும் காட்டலாம். வடமொழியினால்

இங்ஙனே யுண்டு. ஓரிடங் காட்டுவோம்; ஸ்ரீ ஸுதாசந சதகத்தில் “ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ” [ஏகம் லோகஸ்ய சக்ஷு:] என்ற பத்தாம் ச்லோகத்தில் 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 100; 1000. என்கிற எண்களைக் காட்டும் முறையாகச் சொற்களை யடுக்கிவருகையில் ஒன்பது என்னும் ஸ்தாநத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட நவ என்னுஞ் சொல்லானது அவ்விடத்தில் அந்த எண்ணுக்கு வாசக மன்றியே நூதனமென்னும் பொருளில் வந்தமையும். மற்றும் காண்க. [“ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ”]

எம்பெருமானுடைய ஸவரூபம் ரூபம் குணம், விபூதி, முதலிய வற்றை விசதமாக அனுபவித்து அவ்வறுபவம் உள்ளடங்காமல் வழிந்து புறப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளாகிய திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் இவ்வகையான இலக்கணங்கள் வழுவாமே அமைந்தது எதுபோல வெண்ணில்; துக்கம் உள்ளடங்கமாட்டாமல் வால்மீகி முனிவர் வாயினின்றும் வெளிவந்த “மாநிஷாத ப்ரதிஷ்டாம்” என்கிற ச்லோகம் அவருடைய நினைவாலன்றியே நான்முகக் கடவுளின் ப்ரஸாதத்தால் லக்ஷணக்குறையின்றியே அவதரித்தாற்போல் எம்பெருமானது திருவருளால் இவ்வகையான விசித்திரப் பிரபந்தம் திருவவதரித்த தென்க. ஸாமான்யனான பிரமனது அதுகரணமே அவ்வளவு செய்த தென்றால், லாக்ஷாத் எம்பெருமானுடைய திருவருள் எவ்வளவு செய்யுமென்பதில் வாய்திறக்கவுண்டோவழி. எனவே, இது ஸ்வப்ரயத்ந பூர்வகமான பிரபந்தமன்றென்றதாயிற்று.

ஆழ்வார்களுள் திருமங்கைமன்னனொருவர்தாம் இவ்வகையான சித்திரக்கவி பாடியருளினர். பிற்பட்டவர்களில், திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்னும் பரம பண்டித பாகவதோத்தமர் தாம் பாடிய மாறனலங்கார மென்னும் சிறந்த நூலில் சொல்லணியியலில் [நம்மாழ்வார் விஷயமாக] ஒரு எழுசூற்றிருக்கை பாடியுள்ளார். “ஒருநனித்திகிரியினிரு விசம்பொழுக்கத், தொரு ஞான்றொருபக் லொடியாவுமுப்பின்” என்று தொடங்கி, “ஞானபூரண சுகோதய நாவீற, மாண பூண குருகாபுரிவரோதய,.....கைம்மாறெவனீ கைக்கொண்டதுவே” என்று தலைக்கட்டியுள்ள பாசுரங்காண்க.

சைவசமயாசிரியர்களில் ஒருவரான திருஞானசம்பந்தர் இயற்றிய தேவாரப் பதிகங்களுள்ளும். (முதல் திருமுறையில்) ஒரு எழுசூற்றிருக்கை யுண்டு, “ஒருருவாயினை மானங்காரத்தீரியல்பா

யொரு விண்முதல் பூதலம்” என்று தொடங்கி, “நினைநினைபவல்
லவரில்லை நீணிலத்தே” என்று முடிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

பதினேரார்திருமுறையிலும் நக்கிரார் பாடிய ஒரு எழுக்கூற்றிருக்
கையுண்டு. “ஒருடம்பிருருவாயினே” என்று தொடங்கி, “பாதஞ்
சென்னியிற் பரவுவன் பணிந்தே” என்று முடிக்கப்பட்டுள்ளமை
காண்க.

ஆக, பூவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில் இரண்டும், சைவசமயத்
தில் இரண்டுமாக நான்கு எழுகூற்றிருக்கைப் பிரபந்தங்கள் இது
களும் அவதரித்தனவாகக் காண்கின்றன. இன்னமு முண்டேற்
கண்டு கொளவது.

முற்கூறியபடியே கோடுகள் கீறி அறைகளில் எண்களை நிரப்ப
வேண்டுமென்ற நியமமின்றியே ஒவ்வொரு அறையில் ஒவ்வோ
ரெழுத்தை நிரப்பி விசித்திரப்படுத்துதலாகிற வேறுவகையான
ரதபந்தமும் உண்டு. மாறன்லங்காரம் முதலிய நூல்களில் அதுவும்
காணத்தகும். எண்கள் நிரம்பக்கொண்ட ரதபந்தமே எழுகூற்
றிருக்கை யெனப்படும்.

இத்திவ்ய பிரபந்தத்தில் “ஒரு பேருந்தி” என்று தொடங்கி
“இருவகைப்பயனாய் ஒன்றுய் விரிந்துநின்றனை” என்னுமளவுமே
அறைகளில் அடைக்கத்தகுவன் ; அதற்குமேல் “குன்றும்துமலர்ச்
சோலை” என்று தொடங்கியுள்ளவை ஸ்தோத்ரஸமாப்தி. அகனைத்
தேரின் நடுமண்டபத்தில் அமைத்துக்கொள்ளலாம்.

இத்திவ்வியப் பிரபந்தம் நார்பத்தாறடிகளினுலமைந்த ஒரு
ஆசிரியப்பா அடியொன்றுக்கு நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும்
வெண்சீர் விரவியும் முன்றடிக்குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அக
வலோசையுற்று இறுதியில் ‘ஏ’ யென்னு மசையுடன் முடிவது ஆசி
ரியப்பாவாம்.

இவ்வாசிரியப்பா-நேரிசை யாசிரியப்பா, நிலைமண்டில வாசிரி
யப்பா முதலிய நான்கு வகைகளையுடையது. எல்லாவடிகளும் நார்
சீராய் நற்றயலடி முச்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லா
வடிகளும் நான்கு சீராலேயே முடிவது நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.
இப்பிரபந்தம் எல்லாவடிகளும் நார்சீராய் முடிந்தமையால் நிலை
மண்டிலவாசிரியப்பாவாயிற்று.....*

ஸ்ரீ:

திருவெழுத்துநிறுக்கையின் தனியன்

(எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது.)

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி

வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன்—வாழியரோ

மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கோள் மங்கையர்கோன்

தூயோன் சுடர்மான வேல்.

பதவுரை

பரகாலன்	{ புறமத்தத்தவர்கட்கு யமன் போன்ற திருமங்கை யாழ்வார்.	வாள்வலியால்	{ தமது வாளின் வலிமையினால்
வாழி	வாழ்ந்திடுக;	மந்திரம்	{ திருமந்திரத்தைப் பெற்றவராயும்
கலிகன்றி	{ கலியைக் கெடுத்த திருமங்கை யாழ்வார்	கோள்	{ திருமந்திரத்தைப் பெற்றவராயும்
வாழி	வாழ்ந்திடுக.	தூயோன்	{ பரமபரிசுத்தராயு மிருக்கிற
குறையலூர்	திருக்குறையலூரில்	மங்கையர்	{ திருமங்கை யாழ்வாரது
வாழ்	வாழ்கின்ற	சுடர்	{ ஒளிபொருந்தியதும்
வேந்தன்	{ அரசரான் திருமங்கையாழ்வார்	மான்	{ பெருமை பொருந் தியதுமான
வாழி	வாழ்ந்திடுக;	வேல்	{ கொற்ற வேலானது
மாயோனை	{ எம்பெருமானிடத் தினின்று	வாழி	{ வாழ்ந்திடுக.

(அரோ—அசை.)

—***— எம்பெருமானுக்குத் திருமதின்போல் அரணியிருப் பவையான ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களைச் செய்தருளின திருமங்கை யாழ்வாரையும் அவரது திவ்யாபுதத்தையும் வாழ்த்துகிறது இது.

எம்பெருமானது வைபவங்களைப் பொறுத பாவினைக் கண் டித்து ஒழிப்பவரும், கலிதோஷம் நீங்கும்படி உலகை வாழ்விப் பவரும், திருக்குறையலூரைத் திருவவதாரஸ்தலமாகவுடையவரும் மங்கைநர்க்கு அரசருமான திருமங்கையாழ்வார் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்வேணும். அவரது திருக்கையிலே திகழ்வதும், எம்பெருமானை வெருட்டித் திருமந்திரோபதேசம் செய்வித்துக் கொண்டதுமான வேலும் வாழி என்றதாயிற்று.

பின்னடிகளில் அறியவேண்டிய வரலாறு:- ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரை விசேஷகடாசனம்பண்ணி அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு பிராமண வேடங்கொண்டு பல அணிகலங்களைப்பூண்டு மண

14 திருவெழுகூற்றிருக்கை தனியன் உரை.

வானக்கோலமாய்மனைவியுடனே இவரிருக்கிறவழியிலேயெழுந்தருள, திருமணங்கொல்லையில் அரசமரத்தின்கீழ்ப் பதிவிருந்த இவர்கண்டு எதிரே ஓடிச்சென்று தம்வாளை யுருவி வெருட்டி அவர்களுடைய ஸகல ஆபரணங்களையும் பறித்துக்கொண்டு திருவடி விரலிலணிந்த அறுகாழியையும் பறித்துக்கொள்ளப் பற்களால் கடித்திழுத்தும் வரக் காணாமல் எழுந்திருந்து 'இது கழற்றவாண்ணாமல் நீ ஏதோ மந்த்ரவாதம் பண்ணினாய்போலும்; அந்த மந்திரத்தை எனக்குச் சொல்' என்று தம்முடைய வாள்வலியாலே நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்க, பெரிய பெருமானும் 'அந்த மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன், வாரும்' என்று ஆழ்வாருடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஸகல வேதஸாரமான திருவஷ்டாக்கூர மஹா மந்த்ரத்தை வலது திருச்செவியில் உபதேசித்தருளினன் என்பதாம்.

தூயோன்-ஆழ்வார் பலவகைக் களவுகள் செய்தாலும் அவையெல்லாம் பகவத்பாசவத ஸமாராதனத்தில் விநியோகப்பட்டமையால் அச்செயல்களால் ஆழ்வாருக்கு யாதொரு அவத்யமும் உண்டாகவில்லை யென்பதும், பரம பரிசுத்தியே ஆயிற்றென்பதும் தோன்றத் தூயோன் என விசேஷிக்கப்பட்டார் என்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவெழுகூற்றிருக்கை.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

திவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும் உரையுடன் கூடியது.

ஒரு பேருந்தி யிருமலர்த் தவிசில் *

ஒரு முறை யயனை யின்றனை *

பதவுரை.

ஒரு	விலக்ஷணமாய்	தவிசில்	ஆஸைத்தின் மீது
பேர்	பெருமை பொருந்திய	ஒருமுறை	ஒருகால்
உந்தி	திருநாயியிலுண்டான	அயனை	பிரமனை
இரு	பெரிதான	நன்றனை	படைத்தருளினாய்.
மலர்	(தாமரைப்) பூவாகிற		

—***— உலகங்களடங்கலும் பிரளயங் கொண்டபின் மீண்டும் உலகங்களைப் படைக்க வேண்டி எம்பெருமான் தனது திருநாயிக் கமலத்தில் நான்முகக் கடவுளைப் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களைப் பழையபடியே ஓதுவித்து அப்பிரமனைக் கொண்டு முன்போலவே எல்லா வுலகங்களையும் படைப்பதாக நூல்கள் கூறும். “உய்ய வுலகு படைக்க வேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான் முகனை” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

உத்பத்திக்கு ஹேதுவான நீயே ரக்ஷணமும் பண்ண வேண்டாவோ? என்கைக்காக ஆழ்வார் முதலிலே இதனை அருளிச் செய்தாரென்க. தவிசு—ஆசனம். .... *

ஒரு முறை

இருசுடர் மீதினி லியங்கா * மும்மதிள்

இலங்கை இருகால் வளைப * ஒருசிலை

ஒன்றிய ஈரெயிற்றழல் வாய்வாளியின்

அட்டனை

... ..

ஒரு முறை	{ ஸ்ரீ. ராமனாய் யவதரித்த	இரு கால்	{ இரண்டு நுனியும் வளைய { வளைந்த
இருசுடர்	{ ஒரு காலத்தில், சந்திர ஸூர்யர்கள்	ஒரு சிலை	{ ஒப்பற்ற சார்ங்க வில்லில்
மீதினில் இயங்கா	{ (அச்சத்தினால்) மேலே ஸஞ் சரிக்க வொண் ணத்தும்	ஒன்றிய ஈர் எயிலு	{ பொருந்தியதும் இரண்டு பற்களை புடையதும்
மும்மதிள்	{ நீர்க் கோட்டை, மலைக்கோட்டை, வனக்கோட்டை என்கிற மூன்று தூர்க்கங்களை புடையதுமான	அழல் வாய்	{ நெருப்பைக் கக்குகிற வாயை புடையதுமான
இலங்கை	லங்காபுரியை	வாளியின் அட்டனை	அம்பினால் நீருக்கினாய்.

—***— சீழ் வாக்கியத்தில் உலகங்களைப்படைத்தமை சொன்னார்; படைத்த உலகத்திற்குத் திங்கு நேருங்காலத்தில் படாதன பட்டு ரக்ஷிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார் இதில். குளவிக்கூடு போலே ராக்ஷஸர்களுக்குக் கூடாகிய இலங்கையை நீறுபடுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறார். தேவதைகள் அனைவரும் இராவணனுக்கு அஞ்சி நடுங்கி மறைந்து வாழ்ந்தனராதலால் ஸூர்ய சந்திரர்களும் இலங்கையின் மேலே ஸஞ்சரிக்க மாட்டார்களாம்; ஆகவே, இருசுடர் மீதினிலியங்காத இலங்கையாயிற்று. “பகலவன் மீதியங்காத இலங்கை” என்றார் பெரிய திருமொழியிலும். (7-8-7)

இருசுடர்—இரண்டு சுடர்ப்பொருள்கள்; அவையாவன சந்திர ஸூர்யர்கள்.

மீதினில்—இலங்கையின்மீது. இயங்குதல்—ஸஞ்சாரம் செய்தல். இவ்விசேஷணத்தால், இராவணன் தேவர்களுனைவர்க்கும் மிருத்யுவாயிருந்தானென்பது விளங்கும். மும்மதிள்—மலையரண், நீரரண், காட்டரண் என்னும் முக்கோட்டைகளை புடையதாம் இலங்கை. இராவணனுடைய ஒப்பாய்வுற்ற செல்வத்தைக் கண்டு

அனுமானும் அளவற்ற ஆச்சரியமடைந்தானென்பர் வான்மீகி முனிவர். இப்படிப்பட்ட இலங்கையை வானியின் அட்டனை என்று அந்நயம். வானியாவது அம்பு. அஃது எப்படிப்பட்ட தெனில்; அதன் கொடுமை தோற்ற மூன்று விசேஷணங்களிடுகிறார்; இருகால் வளைய ஒரு சிலை யொன்றியதும், ஈரெயிற்றதும், அழல்வாயதுமாம் அவ்வாணி. ஸ்ரீ சார்ங்க மென்னும் இராமபிரா. னது வில் இரண்டு கோடியும் வளைந்து நிற்குமென்றது இயல்பு நவீற்சி; ஸ்வபாவோக்தி. அந்த சார்ங்கத்திலே தொடுக்கப்பட்ட தாம். ஈரெயிறு—ஈர்சின்ற எயிற்றையுடையது என்றுமாம். ஈர்தல்-கொல்லுதல். அட்டனை—முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. அடுதல்—தவறித்தல். ....

... மூவடி நானிலம் வேண்டி
முப்புரி நூலொடு மாணுரி யிலங்கு
மார்வினி னிருபிறப் பொருமானுகி
ஒருமுறை யீரடி மூவுல களந்தனை

ஒரு முறை	ஒரு காலத்தில்		(மாவலியிடம் சென்று)
முப்புரி	{ யஜ்ஞோபவீதத்	நானிலம்	பூமியிலே
நூலொடு	{ தோடு கூட	மூ அடி	மூன்றடி நிலத்தை
மான் உரி	க்ருஷ்ணஜிநமும்	வேண்டி	யாசித்து
இலங்கு	விளங்கா நின்ற	ஈர் அடி	{ இரண்டு
மார்வினின்	திருமார்பையுடைய		{ திருவடிகளாலே
இரு பிறப்பு	{ ஒரு ப்ராஹ்மண	மூ உலகு	{ மூன்று
ஒரு மாண்			{ லோகங்களையும்
ஆகி		அளந்தனை	{ அளந்து
			{ கொண்டாய்.

—***— அம்பாலே காரியங்கொண்டபடியை அருளிச்செய்தார் சீழ்; அழகாலே காரியங்கொண்ட படியை அருளிச் செய்கிறார் இதில். இந்திரனுடைய குறையை நீக்கவேண்டி எம்பெருமான் குறிய மாணுருவாகி மாவலிபக்கல் சென்று மூவடி வேண்டிப் பெற்று உலகங்களையெல்லாம் அளந்து மாவலியைப் பாதாளத்தில் அழுத்தின வரலாறு ப்ரஸித்தமேயாம்.

நானிலம்—நான்காகிய நிலங்களையுடையதெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர்; நால்வகைநிலங்களாவன-முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. காடும் காடுசார்ந்த இடமும் முல்லையாம்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியாம்; நாடும் நாடுசார்ந்த இட

மும் மருதமாம்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தலாம். மற்றொன்றாகிய பாலைநிலம் பிராணிஸஞ்சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கே விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். பாலைக்குத்தனியே நிலமில்லையென்பதும், நால்வகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்ட விடத்தே பாலையாமென்பதும் சில ஆசிரியர் கொள்கை.

முப்புரிநூல்—ப்ரஹ்மசாரிகள் பூணும் யஜ்ஞோபவீதம் மூன்று புரியை யுடையதாம். (அதாவது-மூன்றுவடமுடையதாம்) மானுரி-அந்தப்பூணுநூலில் க்ருஷ்ணஜினத்தை முடிந்து அணிதல் மரபு. “மாண்கொண்ட தோல் மார்பின் மாணியாய்” என்றார் பெரிய திருமொழியிலும். இருபிறப்பு—‘த்விஜ:’ என்றும், ‘த்விஜந்மா’ என்றும், ‘த்விஜாதி:’ என்றும் வடமொழியில் பார்ப்பனர் வழங்கப்படுவர். “ஜந்மநா ஜாயதே சூத்ர: கர்மண ஜாயதே த்விஜ:” [யோனியிற்பிறப்பது ஒரு பிறவி; பிறகு வேத மோதுதல் முதலிய கருமங்களால் பிறப்பது இரண்டாம் பிறவி] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க.

ஈரடி மூவுலகளந்தனை—நிலவுலகத்தையும் அதற்குக்கீழ்ப்பட்ட பாதாளலோகத்தையும் சேர்த்து ஒரு திருவடியாலும் மேலுலகத்தை மற்றொரு திருவடியாலும் ஆக ஈரடியாலே மூவுலகளந்தானென்க. ....

நாற்றிசை நடுங்க அஞ்சிறைப் பறவை
ஏறி, நால்வாய் மும்மதத் திருசெவி
ஒருதனி வேழத் தரந்தையை ஒருநாள்
இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை...—

ஒரு நாள்	ஒரு காலத்தில்	அம் சிறை பறவை ஏறி	{ அழகிய சிறை யுடைய பெரிய திருவடியின்மீது ஏறிக்கொண்டு
நால் திசை நடுங்க	{ எங்குமுள்ள ஜனங்களும் நடுங்கும்படியாக (மஹத்தான கோபா வேசத்தைஏறிட் டுக்கொண்டு)		
		இரு நீர் மடுவுள்	{ ஆழமான நீரை யுடைய மடுவின் (கரையிலே எழுந்தருளி)

நால வாய்	{ தொங்குகின்ற வாயையும்	ஒரு தனி	{ பரமவிலக்ஷணனான கஜேந்திராழ்வா னுடைய
மும்மதம்	{ மூவிடங்களில் மதநீர்ப் பெருக்கையும்	அரந்தையை	துக்கத்தை
இரு செவி	{ இரண்டு காதுகளை யும் உடைய	தீர்த்தனை	நீக்கியருளினாய்.

—***— எம் பெருமானை ஆராதிப்பதற்காகத் தாமரைப்பூப் பறிக்கப் போன பொய்கையின் கண் முதலேவாயிலகப்பட்ட ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலைக்கேட்டு எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின் அ கருடாருடனாய் ஓடிவந்து முதலையைக் கொண்டு ஆனையைக் காத்தருளின கதை உலகப் பிரஸித்தம்.

கஜேந்திரன் ‘ஆதிமூலமே!’ என்று பெருமிடமு செய்து கூவினதைக் கேட்டவுடனே ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயான எம்பெருமான் திடுக்கிட்டு, பிராட்டிமாரையும் கையுதறி அரைகுலையத் தலை குலையப் பெரிய திருவடியின்மீதேறி மனோவேகத்தினும் மிக்கவேகமாக ஓடிவந்த விசையைக் கண்டவர்களெல்லாரும் இன்ன செய்தியென்றறியாமல் ‘இன்று ஏதோ பிரளயம் விளையப்போகிறது’ என்று அஞ்சி நடுங்கினரென்கிறார் நால்திசை நடுங்கு என்பதனால்.

அம்சிறை—கருடன் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தையறிந்து வெகு வேகந்தோன் மச்சிறகை அறைந்து கொண்டு வந்தமை பற்றி அஞ்சிறை என்று அந்தச் சிறகைப் பாராட்டிக் கூறுகின்றன ரென்க.

நால்வாய்—நாலுதல்-தொங்குதல், யானைக்கு வாய் தொங்குதல் இயல்பு. மும்மதம்—இரண்டு கன்னங்களிலும் குறியிலும் ஆக மூவிடங்களில் யானைக்கு மதப்புனல் சோரும். இருசெவி—இரு என்று பெருமையைச் சொல்லிற்றாய், பெரிய காதுகளை யுடையது என்றுமாம். யானைக்கு வாய்தொங்குதலும் மதநீர் பெருகுதலும் காதுகள் பெரிதாயிருத்தலும் அதிசயமான விஷயமன்றே; இதைச் சொல்லி வருணிப்பதற்கு ப்ரயோஜனம் என்னெனில்;—ஒரு குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து போக, அதனையெடுத்துக் கரையிலே போட்டவர்கள் ‘அந்தோ! இதொரு காலழகும் இதொரு கையழகும் இதொரு தலையழகும் இதொரு முகவழகும் என்னே!’ என்று சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போவார்களன்றோ; அப்படியே எம் பெருமானும் யானையின் கால முதலேவாயினின்றும் விடுவித்தபின்

அதனுடைய வாயும் செவியும் முதலிய அவயவங்களின் அழகிலே ஆழ்ந்து கரைந்தமைதோற்ற அந்த பகவத் ஸமாதியாலே ஆழ்வார் ஆனையை வருணிக்கின்றாரென்க.

இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியின் போக்யதை அனுபவிக்கத்தக்கது:—“நால்வாய் மும்மதத் திருசேவி...என்றும் போலே சொல்லுவதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; ப்ராஜை கிணற் றிலே விழுந்தால் ‘காதுங் கண்டவானியும் காலும் தலையும் வடிவும் இருந்தபடி காண்!?’ என்பாரைப் போலே இடர்ப்பட்ட இதினு டைய அவயவங்கள் அவனுக்கு ஆகர்ஷகமாம்படியாலே சொல்லு கிறது” என்ற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

ஒரு தனி வேழம்—பகவத் பக்தியில் ஒப்பற்ற கஜராஜன். அரந்தை—துன்பம். ....

... முத்தி
நான்மறை ஐவகை வேள்வி அறுதொழில்
அந்தணர் வணங்குந் தன்மையை...—

முத்தி	{ மூவகை அக்கிகளையும்	அறு தொழில்	{ ஆறுவகைக் கருமங் களையும் உடைய ரான
நால் மறை	{ நால்வகை வேதங்களையும்	அந்தணர்	{ ப்ராஹ்மணர்களால்
ஐவகை வேள்வி	{ ஐவகை யஜ்ஞங்களையும்	வணங்கும் தன்மையை	{ வணங்கப்படுந் தன் மையை உடைய ஞாயிரா நின்றாய்.

—***— முத்தி—கார்ஹபத்யம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணக்ரி என்பவை த்ரேதாக்கிகளாம். நான்மறைகளாவன—ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன; இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப் பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால், அதற்கு முன்னிருந்ததைத் திரியம் பெளடியம் தலவகாரம் சாமம் என்ற நான்கும் என்று கொள்ளுதல் தகும்.

ஐவகை வேள்வி—ப்ராஹ்மயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுக்ஷயயஜ்ஞம் என்பன பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். ப்ரம்மயஜ்ஞமாவது - ‘ப்ராஹ்மயஜ்ஞப்ராச்சம்’ என்று தினப்படி யாக வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ராச்சம் ஒதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது

அக்நிஹோத்ரம் செய்வது. பூதயஜ்ஞ மென்பது பிராணிகட்கு பவியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞமென்பது பித்ருக்களை உத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மதுஷயயஜ்ஞமென்பது விருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது.

அறு தோழில்—தான் வேதமோதுதல், பிறர்களுக்கு ஓது வித்தல், தான் யாகஞ்செய்தல், பிறர்க்கு யாகஞ் செய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல், தானம் வாங்கிக்கொள்ளுதல் என்பன ஆறு கருமங்களாம். ஆக, த்ரேதாக்கிரிகளையும் நான்கு வேதங்களையும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும் ஷட்கருமங்களையும் நிரூபகங்களாக வுடைய வேதியர்களாலே ஸேவிக்கப்படுபவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று. ....

... ஐம்புலன்

அகத்தினுள் செறுத்து நான்குடனடக்கி
முக்குணத் திரண்டவை யகற்றி ஒன்றினில்
ஒன்றி நின்றாங்கிரு பிறப்பறுப்போர்
அறியுந் தன்மையை ... ..

ஐம்புலன்	பஞ்சேந்திரியங்களை	அகற்றி	விலக்கி
அகத்தினுள் செறுத்து	(வெளியில் பட்டி மேயவொண்ணாத படி) உள்ளே யடக்கி	ஒன்றினில்	{ ஸத்வகுண மொன்றிலேயே
		ஒன்றி நின்று	பொருந்தியிருந்து
நான்கு உடன் அடக்கி	{ உண்ணுதல், உறங்கு தல், அஞ்சுதல், விஷய போகஞ் செய்தல் என்கிற நான்கையுங் கூட இல்லா செய்து	ஆங்கு	{ அப்படிப்பட்டநிலை மையின் பலனாக
		இரு பிறப்பு அறுப்போர்	{ நீண்ட ஸம்ஸார துக்கத்தை நீக்கி க்கொள்ள வல்ல மகான்களாலே
முக்குணத்து	{ ஸத்வம், ரஜஸ்தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களில்	அறியும்	{ அறியத்தக்க ஸ்வ பாவத்தை உடை யையா யிராநின் ருய்.
இரண்டு அவை	{ ரஜஸ்ஸையும் தமஸ் ஸையும்	தன்மையை	

—***—ஜிதேந்திரியர்களாய் ஸாத்விகர்களான யோகிகளால் யோக முறைமையில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன் எம்பெருமான் என்கிறது. ஐம்புலன்களாவன—மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் பஞ்சேந்திரியங்கள் ; இவற்றை அகத்தினுள் செறுத்த

லாவது—சப்தாதி விஷயங்களில் மூட்டாமல் அந்தரங்கனான பகவானிடத்திலே மூட்டுகை.

நான்கு உடனடக்கி—“ ஆஹார நித்ரா பய மைதுநாநி ஸாமாந்ய மேதத் பசுபிர் நராணாம் ” என்றபடி உணவு உட்கொள்ளுதல், கண்ணுறங்குதல், எந்த வேளையில் என்ன தீங்கு நேரிடுமோவென்று பயப்பட்டுக்கொண்டிருத்தல், விஷய போகங்களை யறுபவித்தல் என்கிற இந்நான்கும் நாற்கால் விலங்குகட்கும் பொதுவாகையாலே இவற்றைத் தள்ளி ஞானத்தையே கடைப் பிடித்து என்றதாயிற்று.

முக்குணத்து இரண்டவை அகற்றி—ஸத்வகுணமென்றும் ரஜோகுண மென்றும் தமோகுண மென்றும் சொல்லப்படுகிற மூன்று குணங்களில் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானங்களுக்குக் காரணமாதலால் அவற்றை யொழித்து, தத்துவ ஞானத்துக்குக் காரணமாகிய ஸத்வகுணத்தை யுடைய ராகி என்றபடி.

ஆக, இந்திரியங்களைப் பட்டி மேயாமலடக்கி, ஆஹார நித்ராபய மைதுநங்களை விலக்கி ஸத்வகுண நிஷ்டராயிருந்து யோகு புரிந்து அந்த யோகத்தின் பலனாக ஸம்ஸாரப் படுகுழியைப் புல் மூடச் செய்து நற்கதி நண்ணுகின்ற மஹா யோகிகளால் அறியக் கூடிய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையவன் எம்பெருமான் என்ற தாயிற்று.

நான்குடனடக்கி என்பதற்கு—மனம் புத்தி ஆங்காரம் சித்தம் என்ற நான்கையும் அடக்கி என்றும்; பொய் சொல்லுதல் கோட்சொல்லுதல் கடுஞ்சொல் சொல்லுதல் பயனற்ற சொல் சொல்லுதல் என்ற நான்கு தூர்ப்பாஷணங்களையும் விலக்கி என்றும் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒக்கும்.

இருபிறப்பு என்றது—இருமை பெருமைபாய் அநாதியாகையாலே நீண்டதாயுள்ள ஸம்ஸாரம் என்றபடி. அன்றியே, புண்ய பாபங்களாகிற இருகருமங்களாலே வரும் ஸம்ஸாரம் என்றமாம். தன்மையை—‘ தன்மையன் ’ என்பதன் முன்னிலை.....

... ... முக்கண் நற்றோள்
ஐவா யரவோ டாறுபொதி சடையோன்
அறிவருந் தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை

முக்கண்	{ மூன்று கண்களையும்	அறிவு அரு	அறியக்கூடாத
நால் தோள்	{ நான்கு தோள்களையும்	தன்மை	{ ஸ்வபாவத்த யுடையனா யிருக்கையாகிற
ஐ வாய் அரவோடு	{ ஐந்துவாயையுடைய பாம்பையும்	பெருமையுள்	பெருமையிலே
ஆறு பொதி சடையோன்	{ கங்காநதி அமைந்த ஐடையையும் உடையனான ருத்ராணுக்கு	நின்றனை	இராரின்றாய்.

—***— எவ்வளவு மேன்மையுடையரா யிருந்தாலும் ஸ்வப்ரயத்ரத்தாலே எம்பெருமானைக் கண்டுவிட வேணுமென்று முயன்றால் அவர்கட்கு பகவத் விஷயம் அறியக்கூடியதல்ல என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும். *பரமசிவன் 'நாம் முக்கண்ணுடையோம், அரவம் பூண்டபெருமையுடையோம், கங்கைநீர் தரித்த வலிமையுடையோம்' என்று மேனாணித்திருந்தாலும் "பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனு முன்னைக் காண்பான், எண்ணிலா ஆழியூழித் தவஞ் செய்தார் வெள்கி நிற்ப" (திருமாலை) என்றபடி அவனுக்கு பகவானுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் வாய்க்கவில்லை யென்கிறது.

ஐவாயரவோடு—ஒரு காலத்தில் சிவபிரான் தன்னை மதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களது மனைவிமார்களின் கற்பநிலையைப் பரிசோதிக்கவும் கருதித் தான் ஒரு விடனாக வடிவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறும் சென்று பிஷ்டாடரஞ் செய்து, தன்னை நோக்கிக் காதல் கொண்ட அம்முனி பத்ரிகளின் கற்பநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம் மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசார யாகமொன்று செய்து அவ்வோமத்தியினின்று எழுந்த நாகங்கள், பூதங்கள், மான், புலி, முயலகன், வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்று வரும் படி ஏவ, சிவபெருமான், தன்மேற் பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவும் கொண்டு மானைக் கையிலேந்திப் புலியைத் தோலைபுரித்து உடுத்து முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி வெண்டலையைக் கையாற் பற்றிச் சிரமே

லணிந்து இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்து விட்டனன் என்றவரலாறு உணர்க. “நாகாபரணன்” என்று சிவ பிரானுக்கு ஒரு பெயர் வழங்கிவருதலும் இவ்வரலாறு பற்றியே யென்க.

ஆறு பொதி சடையோன் என்ற விடத்து அறியவேண்டிய கதை:—எம்பெருமான் உலகளந்த காலத்தில் மேலே ஸத்பலோகத் திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடிபைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க அந்த ஸ்ரீ பாத தீர்த்தமாகப் பெருகித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாச கங்கையை, ஸூர்யகுலத்துப் பகீரத சக்ரவர்த்தி கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்திற்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான ஸகரபுத்ரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொண்டுவருகையில், அவனது வேண்டுகோளாலும் சிவபிரான் தான் புனிதனாகவேண்டிய அபிரிவேசத்தாலும் நந்தியை முடியின்மேலேற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டனன் என்பதாம்.

ஆக இவ்வகைகளாலே பெருமிடுக்கையுடையனாகப் பரஸித்தனாக சிவபிரானாலும் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே அறியவொண்ணாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடையனாயிருப்பன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை என்றது—இப்படிப்பட்ட [சிவனாலுமறியப் போகாத] தன்மையையுடையனாயிருக்கையாகிற பெருமை பொருந்தியவன் என்றவாறு. நின்றனை — முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. ....

ஏழூல கெயிற்றினிற் கொண்டனை, கூறிய
அறுசுவைப் பயனுமாயினே. சுடர்விடும்
ஐம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை- சுந்தர
நாற்றோள் முந்நீர் வண்ண !, நின்னீரடி
ஒன்றிய மனத்தால், ஒருமதி முகத்து
மங்கையரிருவரும் மலரனவங்கையின்
முப்பொழுதும் வருட அறிதுயிலமர்ந்தனை;

ஏழ் உலகு	{ உலகங்களை யெல்லாம்	நின்	{ உனது உபய
எயிற்றினில்	{ (ஸ்ரீ வராஹமாகிக்)	நர் அடி	{ பாதங்களை
கொண்டனை	{ கோட்டில் எடுத் துக் கொண்டாய்;	ஒன்றிய	{ ஆழந்த
கூறிய	{ ப்ரவித்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள	மனத்தால்	{ அன்புடன்
அறு சுவை	{ ஆறு வகை	ஒருமதி	{ விலக்ஷணஞனை
பயனும்	{ ரஸங்களாகிற	முகத்து	{ சந்திரன்
ஆயின	{ ப்ரயோஜனமும்	மங்கையர்	{ போன்ற
	{ நீயே யா	இருவரும்	{ திருமுகத்தை
	{ யிராநின்றாய்;		{ யுடைய
அம் ஈயுள்	{ அழகிய		{ திருமடந்தை
கடர் விடும்	{ திருக்கையில்		{ மண்மடந்தை
ஐ படை	{ ஒளிவிடாநின்ற	மலர் அன	{ யிருவரும்
	{ பஞ்சா	அம் கையின்	{ மலர்போல்
	{ யுதங்களும்		{ ஸுகுமாரமான
அமர்ந்தனை	{ பொருந்தப்	முப்	{ (தங்களது)
	{ பெற்றாய்;	பொழுதும்	{ அழகிய
சந்தரம்	{ அழகிய நான்கு		{ கைகளாலே
நால் தோள்	{ திருத் தோள்களை	வருட	{ எப்போதும்
	{ யுடையனாய்		{ பிடிக்க
முந்நீர்	{ கடல் போன்ற		{ (ஆநந்தமாக)
வண்ண	{ வடிவையு	அறி துயில்	{ யோக
	{ முடையனான	அமர்ந்தனை	{ நித்திரையில்
	{ எம்பெருமானே !		{ எழுந்தருளி
			{ யிராநின்றாய்

—***— [ஏழுலகு இத்யாதி.] ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறு இதில் அடங்கியது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டுநுனியாற்

பூமியை எடுத்துவந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. அதுவும் இங்கு அதுஸந்திக்கப்பட்டதாகலாம்.

ஏழலகு என்றவிடத்துள்ள ஏழ் என்னுஞ் சொல் ஏழான எண்ணைக் குறிக்காமல் ‘ஸகலமான’ என்னும் பொருளைக் குறிக்குமென்க. பூமண்டலம் முழுவதையும் என்றபடி. அன்றியே, ஸப்தத்வீபங் [ஏழு தீவு]களையுடைய பூமண்டலம் என்னவுமாம். அவையாவன—நாவலந்தீவு, இறவீத்தீவு, குசையின்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, சான்மலித்தீவு, தெங்கின்தீவு, புட்கரத்தீவு என ஏழாம்.

கூழிய அறுசுவைப் பயனுமாயினே—உப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, இனிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு என அறுசுவையாம். இவை நிரம்பிய உணவுபோலே பரமபோக்யன் எம்பெருமான் என்றவாறு. “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்று கொண்டிருப்பார்க்கு அதுபவ விஷயமாம் இது. “அச்சுவைக் கடடியென்கோ அறுசுவை யடிசிலென்கோ” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

முந்நீர்—ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்னும் மூவகை நீரையும் உடையது கடல். கடல்வண்ணனே ! என்றபடி.

[நின் ஈரடி—அமர்ந்தனை.] “வடிவினையிலல்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்றும் “ஶ்ரூ ஶ்ரீ க்ருஷ்ண ஶ்ரீ க்ருஷ்ண ஶ்ரீ க்ருஷ்ண” [பத்மா தாத்ரீ கராப்யாம் பரிசித சரணம்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே — திங்கள்போல் முகத்தரான திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருவரும் தமது குஸும ஸுகுமாரமான திருக்கைகளாலே திருவடிகளைப் பிடிக்க, ஆனந்தமாக யோக நித்திரை செய் தருள்பவனே ! என்கை.

மலரன்—மலர் ன்ன ; மலர் போன்ற. அறிதுயில்—உறங்குவான் போல் யோகுசெய்யுந் துயில். அமர்ந்தனை—முன்னிலை வினைமுற்று. ....

நெறிமுறை நால்வகை வருணமு மாயினே
மேதகு மைம்பெரும் பூதமும் நீயே
அறுபத முரலுங் கூந்தல் காரணம்
ஏழ்விடை யடங்கச் செற்றனை அறுவகைச்
சமயமு மறிவரு நிலையினே ஐம்பால்

ஒதியை ஆகத் திருத்தினை அறமுதல்
நான்க வையாய் மூர்த்தி மூன்றாய்
இருவகைப் பயஞ் சொன்னாய் விரிந்து
நின்றனை ... ..

நெறி முறை	{ சாஸ்திர முறைப்படியே யுள்ள	நிலையினை	{ நிலைமையை யுடையன யிராநின்றாய்;
நால் வகை வருணமும் ஆயினை	{ நான்கு ஜாதிகளின் மரியாதைக்கும் நிர்வாஹகன யிராநின்றாய்;	ஐம்பால் ஒதியை	{ மென்மை குளிர்ந்தி நறுமணம் கருமை நெடுமை என்னும் ஐந்து லக்ஷணங்க ளைமந்த கூந்தலை யுடையளான பிராட்டியை
மே த்கும் ஐ பெரு பூதமும் நீயே	{ ஆன்மாக்கள் பொருந்தத்தக்க பஞ்ச மஹா பூதங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன யிராநின்றாய்;	ஆகத்து இருத்தினை	{ திருமாற்பிலே தரித்துக் கொண் டிராநின்றாய்;
அறுபதம் முரலும் கூந்தல் காரணம்	{ வண்டிகள் (மது பானத்திற்காக வந்துமொய்த்து) நீங்காரம் செய்யப்பெற்ற கூந்தலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	அறம் முதல் நான்கு அவை ஆய்	{ த்குமம் முதலிய நான்கு புருஷார்த் தங்களை யும் கொடுப்பவனாய்
ஏழ் விடை அடங்க செற்றனை அறுவகை சமயமும் அறிவு அரு	{ ஏழு ரிஷபங்களையும் வலியடக்கி நெரித்தாய்; பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதஸ்தர்களாலே அறிந்துகொள்ளக் கூடாத	மூன்று மூர்த்தி ஆய்	{ த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபியாய்
		இரு வகை பயன் ஆய்	{ ஸூக துக்கங்க ளிரண்டுக்கும் நிர்வாஹகனாய்
		ஒன்று ஆய் விரிந்து நின்றனை.	{ தான் ஒருவன யிருந்தும் பிரபஞ்ச முழுவதிலும் வியாபித்து நின்றாய்.

—***— நெறிமுறை...ஆயினை—பிராமணர் கூத்திரியர் வைச்யர் சூத்ரர் என வருணங்கள் நான்கு. விராட் புருஷனான எம்பெருமானுடைய திருமுகத்தினின்றும் பிராமணனும், புஜத்தினின்று கூத்திரியனும், துடையினின்று வைச்யனும், திருவடியினின்று சூத்ரனும் உண்டானதாக வேதங்கள் கூறுகின்றமையால் நால்வகை வருணமும் எம்பெருமானுடையானேயாயினன். அன்றி, அந்தந்த ஜாதிகட்கு உரிய கருமங்களை சாஸ்திரமுகத்தாலே விதித்து அந்தந்த வருணங்

களின் மரியாதை வழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு போகிறவன் நீ என்றதாகவுமாம். இங்ஙனன்றியும், வர்ணாசிரமவொழுக்கங்கள் வழுவாமல் இருக்கிற அவ்வவர்களாலே யதாயோக்யமாக ஆராதிக்கப்படுகின்றாய் என்றதாகவுமாம்.

வருணம்—வர்ண மென்ற வட சொல் விகாரம். முற்காலத்தில் ஒரு வரம்பிலே நின்று விவாஹாதிகள் நடந்து வந்தபோது உடல் நிறத்தைக் கொண்டே இன்னான் பிராமணன், இன்னான் க்ஷத்ரியன் என்றிப்படி அறியக்கூடிய நிலைமையிலிருந்தமையால் நிறமென்னும் பொருள்தான் வர்ண சப்தத்தை யிட்டு ஜாதியை வ்யவஹரித்து வந்தனராம்.

மேதகும் ஐம்பெரும் பூதமும் நீயே—நிலம் நீர் தீ கால் விசம்பு என்கிற பஞ்ச மஹா பூதங்களும் நீயிட்ட வழக்கு என்றபடி. மேதகும் என்றது—ஆத்மாக்கள் பொருந்தி வர்த்திப்பதற்குத் தகுதியான என்றபடி. சரீரமற்ற ஆத்மா ஸுக துக்காதிகளை அதுபவிக்க இயலாதாகையாலே ஆத்மாக்கள் விஷயாதுபவத்திலே மேலுவதற்குத் தகுதியாகவுள்ளவை பஞ்ச பூதங்களாம். ஆத்மாக்கள் புகும் சரீரங்கள் பஞ்சபூத மயங்களிறே. அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாக உண்டாகிற பஞ்ச பௌதிக சரீரங்களுக்கு அந் தராத்மாவாயிராநின்றாய் என்றதாகவுமாம்.

அறுபதம்...சேற்றனை—சும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் சுண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியாட்க்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டனன் என்ற வரலாறு இங்கே உணரத்தக்கது. வண்டு ஆறுகாலுடைமை பற்றி அறுபதம் என்று பெயர் பெற்றது; ஷட்பதமென்பர் வடநூலாரும். நப்பின்னை தனது கூந்தலில் மதுவெள்ள மொழுகும் நறுமலர்களை அணிந்து கொண்டிருப்பளாதலால் அவளது கூந்தலில் வண்டுகள் மொய்த்து முயலா நிற்கும். அறுபத முயலுங் கூந்தலை யுடையவன் என்னும் பொருளில்.....கூந்தல் என்று அன்மொழித் தொகை. சேற்றனை—முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று.

அறுவகைச் சமயமும் அறிவரு நிலையினை—சாக்யர் உலாக்யர் பெளத்தர் சார்வாகர் பாசுபதர் காணாதர் என்றிப்படி சொல்லப் படுகிற புறமதத்தவர்களாலே அறியக்கூடாத ஸ்வரூப ரூப குண விபுதிகளையுடையை என்றபடி. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையைப் பெற்ற ஆழ்வார்போல்வார்க்கு அவை தெரியுமேயன்றி மற்றையோர்க்குத் தெரிய விரகில்லையிறே.

ஐம்பாலோதியை ஆகத்திருத்தினை—ஓதி யென்று கூந்தலுக்குப் பெயர். கூந்தலின் பான்மை ஐவகையதாம்; மிருதுவாயிருத்தல் குளிர்ந்திருத்தல் நறுமணம் மிக்கிருத்தல் கறுத்திருத்தல் நீண்டிருத்தல் ஆகிய இவை உத்தம கேச லக்ஷணங்களாம். அத்தகையசிறந்த கூந்தலையுடையளான திருமாமகளைத் திருமார்பிலே கொண்டுள்ளாய் என்றவாறு.

ஐம்பா லோதி—என்றவிதாவும் அன்மொழித்தொகை.

அறமுதல் நான்கவையாய்—தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அர்த்திகட்கு அளிப்பவன் என்கை.

மூர்த்தி மூன்றாய்—படைப்புத் தொழிலை நடத்துகைக்காக நான்முகனை ஆவேசித்தும் ஸம்ஹாரத்தொழிலை நடத்துகைக்காகச் சிவபிரானை ஆவேசித்தும் ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்துகைக்குத் தானான தன்மையிலே இருந்தும் ஆக விப்படி மூவுருவினாய் ஸ்ரஞ்ஷிஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாயிரா நின்றாய் என்கை.

இருவகைப் பயனாய்—சேதநர் செய்யுங் கருமங்களுக்கெல்லாம் ஸுகமாவது துக்கமாவது பயனாகத் தேறும். கருமம் வாயிலாக அந்த ஸுகதுக்கங்களுக்குப் ப்ரயோஜகன் நீ என்கை.

ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை—ஸூக்ஷ்ம சித்சித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமான தானே ஸ்தூல சித்சித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாகக் காணப்படுகின்றமையைக் கூறியவாறு. திருவாய்மொழியில், “மாயா வாமநனை மதுசூதா நீயநுளாய், தீயாய் நீராய் நிலனாய் விசம்பாய்க் காலாய், தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு இவை என்ன நியாயங்களே” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் இங்கே அதுஸந்தேயம்.

ஆக, இவ்வளவில் எழுகூற்றிருக்கை என்றதன் இலக்கணப்படி நதாடுக்க வேண்டிய சொல்மாலைகள் முற்றுப்பெற்றன. இனி மேலுள்ள சில அடிகள் ஸ்தோத்ர ஸமாபநம்.

... .. குன்ற மதுமலர்ச் சோலை
 வண்கொடிப் படப்பை வருபுனல் பொன்னி
 மாமணி யலைக்குஞ் செந்நெலொண் கழனித்
 திகழ்வன முடித்த கற்போர் புரிசெய்
 கனக மாளிகை நிமிர்கொடி விசும்பில்
 இளம்பிறை துவக்கும் செல்வம் மல்குதென்
 திருக்குடந்தை யந்தணர் மந்திர மொழியுடன்
 வணங்க வாடர வமளியி லறிதுயில்
 அமர்ந்த பரமநின் னடியினை பணிவன்
 வருமிட ரகல மாற்றே வினையே-

திருவெழுகூற்றிருக்கை முற்றிற்று.

குன்ற மது	{ குன்றத் (நிறைந்த) தேனையுடைய	கனகம்	{ பொன்மயமான மாளிகைகளி
மலர்	{ பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளை	மாளிகை	{ னின்றும் மேல்முகமாக
சோலை	{ புடையதும் வெற்றிலைத்	நிமிர்	{ ஒங்குகின்ற
வண்	{ தோட்டங்களை	கொடி	{ த்வஜங்களானவை
கொடி	{ புடையதும் எப்போதும்	விசும்பில்	{ ஆகாயத்திலுள்ள
படப்பை	{ பெருகுகின்ற தீர்த்தத்தை	இள பிறை	{ பாலசந்திரனை
வரு புனல்	{ புடைய காவேரியானது	துவக்கும்	{ ஸ்பர்சிக்கப் பெற்ற தும்
பொன்னி	{ சிறந்த ரத்னங்களை	செல்வம்	{ செல்வம் மல்கு { நிறைந்ததுமான
மா மணி	{ அலை யெறிந்து கொழிக்கப்	தென்	{ தென் திருந்
அலைக்கும்	{ பெற்றதும் செந்நெற்	திரு	{ குடந்தையிலே
செந்நெல்	{ பயிர்களாலே	குடந்தை	{ அந்தணர் பிராமணர்கள்
ஒண்	{ அழகிய கழனி களை புடையதும்	அந்தணர்	{ வேதவாக்குகளைச்
கழனி	{ விளங்குகின்ற வனங்களை	மந்திரம்	{ சொல்லிக்
திகழ்	{ நர்ப்புறங்களிலு முடையதும்	மொழியுடன்	{ கொண்டு
வனம்	{ வித்வான்களுடைய நகரமாகச் செய்	வணங்க	{ வணங்கும்படியாக
உடுத்த	{ யப் பெற்றதும்	ஆடு அரவு	{ படவெடுத்தாடுகிற
கற்போர்		அமளியில்	{ ஆதிசேஷகுருநி சயனத்தில்
புரி செய்			

அறி தாயில் அமர்ந்த	{ யோக நித்திரை செய்வதில் ஆஸக்தனான	நின் அடி இணை பணிவன்	{ உன்னுடைய உபய பாதங்களை ஆசிரயிக் கின்றேன்;
பரம	ஸர்வேச்வரனே !		
வரும் இடர் அகல	{ இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நேரக் கூடிய துக்கங்கள் நீங்க	வினை மாற்று	{ ஸம்ஸாரத் துன்பங்களை போக்கி யருளவேணும்.

—***— “ ஒரு பேருந்தி ” என்று தொடங்கி “ ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை ” என்னுமளவும், எம்பெருமான் ஆச்சிரதர்களைக் காத்தருள்வதற்காகச் செய்த செயல்களையும் மற்றும் அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையும் பரக்கப் பேசி, மேற்கூறிய திருக்குணங்களால் லாம் செவ்வனே விளங்கத் திருக்குடந்தையில் கிடக்கிற கிடையிலே ஈடுபட்டு அங்கே சரணாகதி பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

திருக்குடந்தையின் நீர்வளம் நிலவளம் முதலியவற்றைச் சில விசேஷணங்களால் கிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். எப்போதும் வற்றாத தேன் வெள்ளங்களையுடைய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்ததும், பல பல ரத்தனங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு வருகிற காவிரி நீர் பாயப் பெற்றதும், அக்காவிரியின் நீர்வளத்தாலே செந்நெற்பயிர்கள் நன்றாக விளையப்பெற்ற கழனிகள் கண்ட விடமெங்கும் ஓங்கப் பெற்றதும், வித்வான்கள் வாழப்பெற்றதும், சந்திர மண்டலம் வரையில் நீண்டு விளங்குகின்ற கனக மாளிகைகள் திகழப்பெற்றதும், பல்வகைச் செல்வமும் நிறையப் பெற்றதுமான திருக்குடந்தையிலே, அந்த ணர்கள் புருஷஸூக்தம் முதலிய வேதவாக்கியங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு வந்து பணியும்படியாக சேஷசயனத்திலே திருக்கண் வளர்ந்தருளும் நெடுமாலே ! எனது தரமெல்லாம் தீரும்படி உன்றன் திருவடியிணைகளைப் பணிகின்றேன் ; இனியாகிலும் எனது ஸம்ஸார தாபங்கள் தீரும்படி அருள் புரியவேணும்—என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புகுந்து தலைக்கட்டினாராயிற்று.

கற்போர் புரி செய் என்ற விடத்து இரண்டு வகையான பாடமும் அதற்கு ஏற்ப அர்த்த பேதமும் உண்டு;—புரி செய் என்பது ஒரு பாடம் ; புரிசை என்பது மற்றொரு பாடம்.

“ வித்வான்கள் படுகாடு கிடக்கும் நகரி ” என்ற பெரியவாச் சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்குத் தகுதியாகப் புரி செய் என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கது ; புரி என்ற வடசொல் நகரமெனப் பொருள்

படும்; கற்போர்களுடைய [வித்வான்களுடைய] புரியாகச் செய்யப் பட்டதென்க. மற்றொரு சிறிய வியாக்கியானத்திலே “தொழில் ஓரப்படாதின்றுள்ள மதிள்களையு முடையதாய்” என்ற ஸ்ரீஸூக்திக்குத் தகுதியாகப் புரிசை என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கது.

“கற்பு ஓர் புரிசை” என்று பிரித்து, நல்ல வேலைப்பாடுகளை யுடைய திருமதில்களை யுடைத்தான என்று கொள்க. புரிசை என்ற ஒரு பாடத்திலேயே இரண்டு வகைப் பொருள்களையும் பொருந்த விடலா மென்பாருமுளர். நிற்க.

கனக மாளிகைகளினின்றும் நிமிர்ந்த கொடியானது விசும்பி விளம்பிறையைத் துவக்குமென்ற அதிசயோக்தியினால் அவ்விடத்துத் திருமாளிகைகளின் ஓக்கம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

ஆடு அரவு—எம்பெருமான் எப்போதும் தன்னோடு அணைந் திருக்கப் பெற்றதனால் மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாகப் படமெடுத் தாடுவன் திருவனந்தாழ்வான். அமளி—படுக்கை, அறிதுயில்—ஜாகர ணத்தோடு கூடிய நித்ரை; அதாவது யோக நித்ரை, * உறங்கு வான் போல் யோகுசெய்யும் பெருமானிறே.

ஆக இப்பிரபந்தத்தால்—தம்முடைய ஆர்த்தி யெல்லாந் தோற்றத் திருவடிகளிலே தீர்க்க சரணாகதி பண்ணியும் இன்னும் இவரைக் கொண்டு சில தீவ்ய ப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமான் இவ்வாழ்வார்க்கு வந்து முகங்காட்டா தொழியவே, இனி மடலூரப் புகுகிறார் என்று—மேல் திருமடல் பிரபந்தத்தோடே இதற்கு ஸங்கதி கண்டு கொள்க. ....

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவெழுகூற்றிருக்கை உரை

முற்றிற்று.

புறீ:

முடிவில் அநுஸந்திக்கும் தனப்பாடல.

(கம்பர் பாடிய தென்பர்)

[கட்டளைக் கலித்துறை.]

இடங்கோண்ட நெஞ்சத் திணங்கிக் கிடப்பன

என்றும் பொன்னித்

துடங்கோண்ட தாமரை சூழும் மலர்ந்த

தண்பூங் குடந்தை

விடங்கோண்ட வெண்பல் கருந்துத்தி

செங்கண் தழலுமிழ்வாய்

படங்கோண்ட பாம்பிணைப் பள்ளிகோண்டான்

திருப்பாதங்களே.

பதவுரை.

பொன்னி	{	காவேரியின்	{	படம்	{	படங்களையும்
தடம்		கரையிலுள்ளதும்		கொண்ட		உடைய
கொண்ட						
சூழும்	{	நாற்புறங்களிலும்	{	பாம்பு அணை	{	திருவனந்தாழ்வானு
தாமரை		தாமரைப் பூக்கள்				கிற சயனத்தில்
மலர்ந்த		மலர்ந்திருக்கப்				
		பெற்றதும்		பள்ளி	{	பள்ளிகொண்
தண்	{	குளிர்ச்சி	கொண்டான்			டருள்கின்ற
		பொருந்தியதும்				ஆராவமுதனுடைய
கு		அழகியதுமான		திரு பாதங்கள்		திருவடிகளானவை
குடந்தை		திருக்குடந்தையில்,				
விடம்	{	விஷமுள்ள	{	இடம்	{	விசாலமான
கொண்ட		வெளுத்த		கொண்ட		(எனது)
வெண்பல்		பற்களையும்		நெஞ்சத்து		நெஞ்சினுள்ளே
கரு துத்தி		கரிய துத்தியையும்		என்றும்		எப்போதும்
செம் கண்		சிவந்த கண்ணையும்				
தழல்	{	நெருப்பைக்	{	இணங்கி	{	பொருந்தி
உமிழ்		கக்குகிற				கிடப்பன
வாய்		வாயையும்				

—***— இது ஆழ்வார் தாம் அநுஸந்திக்கிற பாவனையாகவே இயற்றப்பட்ட பாசரம். காவிரியாற்றின் கரையிலேயுள்ள பரம போக்யமான திருக்குடந்தையிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது திருக் கண்வளர்கின்ற ஆராவமுதனுடைய திருவடிகள் ஒருகாலும் என் னெஞ்சைவிட்டு நீங்கா என்றதாயிற்று. ....

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

திருவெழுகூற்றிருக்கையின் தாத்தார்ய ஸங்க்ரஹம்.

ஒருகால் திருநாபிக்கமலத்தில் நான்மூக்கனைப் படைத்தவனே !
ஸூர்ய சந்திராதிகள் அஞ்சி நடுங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்த
இலங்கையை நீறுக்கினவனே ! மாவலிபக்கல் வாமநப்ரஹ்மசாரியாய்ச்
சென்று மூவடிமண் இரந்து பெற்று ஈரடியாலே உலகமெல்லா மளந்
தவனே ! பெரிய திருவடிமீதேறி மடுவின் கரையிலே வந்து கஜேந்
திரனைக் காத்தருளினவனே ! நெறிமுறை நின்ற அந்தணர்களால்
வணங்கப்படுபவனே ! ஜிதேந்திரியர்களான ஸாத்விகர்களாலே அறிய
யக்கூடிய ஸ்வரூபத்தைபுடையவனே ! பரமசிவனாலும் அறிய
வொண்ணாதபெருமை பொருந்தியவனே ! வராஹாவதாரஞ்செய்து
பூமியை உத்தரித்தவனே ! அறுசுவைப்பயனுமானவனே ! பஞ்சாயு
தாழ்வார்களைத் திருக்கையில் தரிப்பவனே ! சதுர்ப்புஜனே ! கடல்
வண்ணனே ! திருமகளும் மண்மகளும், அன்புடன் திருவடிவரு
டத் துயில் கொள்பவனே ! ப்ராஹ்மணாதி நாலுவருணங்களுக்கும்
ப்ரதிஷ்டாபகனே ! பஞ்சபூத சரீரனே ! நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
ஏழ் விடைகளை வலியடக்கினவனே ! புறமதத்தவர்களாலறியவொண்
ணாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைபுடையவனே ! திருமகள்சேர்மார்பனே !
சதுர்வித புருஷார்த்த ஸ்வரூபியே ! த்ரிமூர்த்திஸ்வரூபியே ! ஸுக
துக்க நிர்வாஹகனே ! பிரபஞ்சமெங்கும் பரந்து நிற்கும் மூலப்
பொருளே ! பரமவிலக்துணமான திருக்குடந்தையிலே திருக்கண்
துயில்பவனே ! உன்னை அடிபணிகின்ற அடியேனுடைய தீவினைகளை
யெல்லாம் தீர்த்தருளவேணும்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவெழுகூற்றிருக்கை திவ்யார்த்த தீபிகை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத் தழுவி

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1927

இதன் விலை அனா 10.]

[தபால் செலவு வேறு.

இவை கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்

ஸ்ரீ

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது.)

ஸ்ரீதேவீ தயாபாதம் தீபக்ரீடாபூஷணம்
யதீந்திரபாவணம் வந்தே ராமஜாமாதரம் முநிம்.
[ஸ்ரீசைலேச தயாபாதம் தீபக்ரீடாபூஷணம் குணாந்ணவம்.
யதீந்திரபாவணம் வந்தே ராமஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.
யோ நித்யமச்சயுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் பரபத்யே.
[லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.
யோ நித்யமச்சயுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் பரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது.)

மாநா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.
[மாநா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.]

(ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது.)

பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்ய நித்யம்.
[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்ய நித்யம்.]

ஸ்ரீ :

* திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சுரணம்.

சிறிய திருமடல்.

சிறிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்யப் பிரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந் துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறள் தாண்டகம், திருவெழுகுற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்-என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.]

* இவ்வாழ்வாருடைய வைபவத்தைப் பெரிய திருமொழி உரையின் தொடக்கத்திலே விரித்துரைத்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்க.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் முன்னுவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் ஒன்பதாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“ வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணூர் கல வியே கருதி, நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன் ” என்றும் “ சார்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தேன் ” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தபடி விஷயப்ரவண ராயத் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘ விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டித் திருத்த முடியாது, நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும் ’ என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு நடு பட்டு “ வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன் ” என்னும்படி அவகாவித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாவிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் “ இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப்பிறந்ததாக வேணும் ; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும் ” என்றெண்ணி எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்தரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களையும் திருமந்தரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவரும் “ வாடினேன் வாடி ” என்று தொடங்கி எம்பெருமானாகந்தருளின இடமே பரம ப்ராப்யமென்று அதுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அதுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வதுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுகைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக வேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி “ மாற்றமுள ” என்னுந் திருமொழியிலே “ இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல் ” “ பாம்போடொரு கூரைபிலே பயின்றாற்போல் ” “ வெள்ளத் திடைப் பட்ட நரியினம்போலே ” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பலவற்றைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினார்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யுமவனாக பாஞ்சோதீ!” என்றும், “அந்தோ வருளாய் அடியேற்குண னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழந்தைகள் பசி பசி யென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே, எம்பெருமான் ‘இவர்க்கு முற்ற முதிர்ந்த பரமபக்தி பிறகு குமளவும் நாம் முகங்காட்டுவோ மல்லோம்’ என்று உதாலிநீறா யிருக்க; ஒரு சூணாமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார் மிகுந்த தாஹங் கொண்டவர்கள் நிரிலே விழுந்து நீரைக் குடிபிப தும் நீரை வாரி மேலே இறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே, அவ்வெம் பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப்பார்த்தார்—திருக்குறந்தாண்டக மென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்த தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணாமல் மேலும் விஞ்சிய விடையைப் பிற்பு பிக்குமாபோலே, இவர் திருக்குறந்தாண்டகத்தில் அநுபவித்து அநுபவம் பழைய அபிரிவேசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே, “நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடரகல மாற்றோ வினையே” என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புகுந்தார்—திருவெரு கூற்றிருக்கை யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டிற்றிலன்; நம்போலியரை வாழ்விக்க இவ்வாழ் வார் முகமாக இன்னுஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டேனு மென்ற அவாவினால் வாளா இருந்திட்டான். சக்ரவர்த்தி திரு மகன் ஸமுத்ர ராஜனைச் சரணம் புகுந்து வழிவிடவேண்டின விடத்தும் அக்கடலரையன் இறுமாப்பையே பாராட்டி முகங் காட்டாமல் அலக்ஷியஞ் செய்து கிடக்க, பெருமாள் சீறிச் சிவந்த கண்ணினராய் “సగరం శోషయిష్యమి—చాపమానయ సామ్రాజే! —పద్మశృంగాయస్తుప్లవంగమాః” [ஸாகரம் சோஷயிஷ்யமி—சாப மாநய ஸௌமித்ரே—பதப்பாயம்பாந்து ப்லவங்கமா:] ‘இதோ இக் கடலை வற்றச் செய்து விடப்போகிறேன்—லக்ஷ்மண! சார்ங்கவில் லைக் கொண்டிவா—வாநரமுதலிகள் காலாலே நடந்து செல்லட்டும்— ஒரு சூணத்திலே இக்கடல் படுகிறபாடு பாருங்கள்’ என்றருளிச்

செய்து ஸமுத்ரராஜனை அழிக்க முயன்றப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் ‘நமது அபேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றாத எம்பெருமான் ஏதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையும், அவன் உதந்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடங்களையும் அழித்து விடுவோம்’ என்று அவற்றை அழிக்கப்பார்க்கிறார் இச்சிறிய திருமடலிலே.

1 இஃது ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே யிருந்து பேசுகின்ற பிரபந்தமன்று; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே அகப்பட்டு அன்னவனை அநுபவிக்கப் பெறாது வருந்தி மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு அவளுடைய பாசுரத்தாலே தனது தசையை வெளியிடும் பிரபந்தம் இது.

ஆழ்வார்க்குப் பிராட்டிதன்மை நேர்தற்குக் காரணம்—புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலக மடங்கப் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்தர்ய மின்மையும் பாரதந்திரியமும் முதலியன.

நாயகன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டானாய், நாயகியும் தோழியுமாகப் பூக்கொய்து விளையாடவென்று புறப்பட்ட வளவிலே ஒரு வ்யாஜத்தாலே தோழியும் பிரிந்து ஸமயத்திலே நாயகனும் தெய்வ வசமாக அங்கே வந்துசேர, அங்கே அவனோடே கண்கலவியே கூட்டக்கூடி, ஊழ்வினை பிரித்தலால் உடனே பிரிவும் நேர்ந்திட, அந்த நாயகனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத நாயகி அவனோடு கூடுதற்காகச் செய்யும் ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்திதான் மடல் எனப்படுவது. இஃது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை அழிப்பதாகச் சொன்னது எங்ஙனே யெனில்;—(மடலுருகையாவது) நாயகனை ஒரு படத்திலே எழுதி, வைத்த கண்வாங்காமல் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களை விஷமாக உதறித்தள்ளி ஊணும் உறக்கமும் உடம்புகுளிப்பது மின்றியே பனைமட்டையைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு அதனால் உடம்பை மோதிக்கொண்டு தலையிரை விரித்துக்கொண்டு “இன்ன படுபாவி என்னைக் காக்கமாட்டாதே கைவிட்டான்; அவன் கண்ணற்றவன்; அவனிலும் விஞ்சின கொடியன் இல்லை; பல ஸ்தலங்களிலே அவன் ஸந்திதிபண்ணி அடியாரைக் காக்கின்ற னென்பதும், ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களினால் பலரைக் காத்தான் என்பதும் முழுப்பொய்யான பேச்சுக்கள்”

என்று தெருவேறக் கதறிக்கொண்டு கேட்டாரெல்லாரும் நடுங்கித் தும்படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்துழல்வதுதான் மடலுருகையாவது. அப்படிப்பட்ட கொடிய காரியத்தைச் செய்வதானது எம்மெப்பரு மானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை அழிக்கை. என்னத்தட்டுண்டோ? ஒருவனுக்கு உள்ளவற்றை இல்லையென்பதிறே அழிக்கையாவது.

இப்படி கதறிக்கொண்டு தெருவிலே புறப்படுவதற்குப் பரவார ஜனம் யாதெனில்; இந்த ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்டு ராஜாக்களாயுள்ளவர்கள் இவ்வார்த்தியைப் பொறுக்கமாட்டாத கருணையினாலே இருவரையும் கூட்டிவைப்பார்கள்; உறவு முறையாராவது கூட்டிவைப்பார்கள்; தோழிமாராவது கூட்டிவைப்பார்கள்; பழிக்கு அஞ்சி நாயகனையாவது வந்து கூடுவன்; இவை யொன்றுமில்லையாகில் நாயகிதான் முடிந்து பிழைத்துப் போவன்—இவையாயிற்று மடலூர்தற்குப் பிரயோஜனங்கள்.

ஆழ்வார் இப்படி எம்பெருமானைப் பழித்துக்கொண்டு ஸாஹஸம் தோற்றத் தெருவிலே கிளம்பினாரோ? எனில்; இல்லை; “மடலூர்வன், மடலூர்வன்” என்று சொல்லி அச்சமுறுத்தின மாத் திரமேயன்றி அதை முடிய நடத்தினபாடில்லே. நம்மாழ்வாரும் “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழியிலே, “தோழி! உலகு தோறலர் தூற்றி ஆம் கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடலூர்துமே” என்றும், “யாம் மடமின்றித் தெருவு தோறயல் தையலார் நாமடங்காப் பழிதூற்றி நாடுமிரைக்கவே-யாம் மடலூர்தும் எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்” என்றும் மடலூரப் புகுவதாக அச்சு முறுத்தினரே யன்றி, அதனை அநுஷ்டாபபர்யந்தமாகச் செய்து லரிறே.

புருஷன் ஸ்த்ரீகளைக் குறித்து மடலூரலாமேயொழிய, ஸ்த்ரீ புருஷனைக் குறித்து மடலூரலாகாதென்று தமிழ்நெறியில் ஒரு வரம்பு கட்டப்பட்டிருக்கிறது; “கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர், மடலூரார் மற்றையார்மேல்” என்றார் தமிழர்; அப்படியிருக்க, ஆழ்வார் பிராட்டி தசையை அடைந்து மாதரான பின்பு மடலூரப் புகுதல் பொருந்துமோ? என்று இங்கே ஒரு சங்கை உண்டாகக்கூடியதே; இதற்கு இவ்வாழ்வார்தாமே மேல் பெரிய திருமடலில், “மாணோக்கின் அன்னநடையார் அலரேச

ஆடவர்மேல், மன்னு மடலூராரென்பதோர் வாசகமும், தென்னு ரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனையாம் தெளியோம் மன்னும் வட நெறியே வேண்டி.னோம்” என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்துள் ளமை அறியத்தக்கது. மடலெடுக்கை யென்பது ஆசைமிகுதியி னால் தன்னடையே உண்டாவதொரு ப்ரவ்ருத்தி; ஆசையை வரம் பிட்டுக்காக்க ஆராலும் முடியாது; அரசராணைக்குக் கட்டுப்படுமோ ஆசை! வேலியடைத்தால் நிற்குமோ வேட்கை? அவதகடந்த வேட் கையின் காரியமாக விளையக்கடவதான மடலூருகையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்கள் செய்யலாகாதென ஒரு வரம்புகட்டு வதானது ப்ரேமஸ்வபாவத்தின் போர்க்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

அஃது இருக்கட்டும்; “எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமான போது நம்மை நோக்கியருள்வான், நாம் பதறவொண்ணாது” என்று அதுஸந்தித்து குணதுபவமே போதுபோக்கா யிருக்க வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூப ப்ராப்தம்; அங்ஙனமிராமல் தாம் பதறி ஒரு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்ய நினைக்கைதானும் அவத்யமன்றோ! அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்தானத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்க ளென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் இப்படி மடலூர்வே னென்றல் முதலியன பேசுதல் மிகவும் பொல்லாங்கன்றோ? என் னில்; அன்று; ப்ராப்ய வஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண் டாகிற ப்ரவ்ருத்தியேயன்றி எம்பெருமானுக்குக் கெடுதலை விளைக்க வேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தினால் உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்தி யல்ல; ப்ரேம பரவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளைக்கக்கூடிய தன்று. ஆனால், “இது கலக்கத்தினால் செய்யும் செயல்தானே, அஜ்ஞாந மூலமாக வருமவை ஒன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றே” எனின்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்றபடி ஞானபரிபாக ரூபமான பக்தி யின் காரியமாக ஸம்பவிக்கின்ற ப்ராப்தாப்ராப்த விவேக விரஹத் தால் வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்கள் எல்லாம் மிகவும் ஆதரிக்கத் தக்கனவேயாம். கருமமடியான அஜ்ஞானத்தினால் வருமவையே ஹேயம் என்று கொள்ளக்கடவது.

ஆனாலும், சேதநனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத வலித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அதி

ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தக்மாக மாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்திதானும் வித்தோபாயமான எம்பெருமான் பண்ணின க்ருஷியின் பயனெனக் கருதத்தக்கதாம். “மயர்வற மதிநலமருளி னன்” “போமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த, காரமர்மேனி நங்கண்ணன்” என்று—இப்படிப்பட்ட அதிப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான பக்தியைப் பிறப்பிக்குமவனும் வளரச் செய்பவனும் அவ்வெம்பெருமானுருகவேயன்றோ சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே பக்தி பரவச்யப்ரயுக்தமான நோன்பு நோற்கை, மடலுருகை முதலான அதிப்ரவ்ருத்திகளை உபாயபல மென்று பூர்வாசார்யர்கள் வித்தாந்திகரித்தருளினர்.

அன்றியும், பலனைக் கடுகப் பெறவேணுமென்ற விரைவின் மிகுதியினால் கண்ணஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபெகிற அலமாப்பெல்லாம் “நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே!” என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே நோன்பு நோற்கை மடலெடுக்கை முதலான அதிப்ரவ்ருத்திக் கெல்லாம் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கரியத்தோடொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய் விடுமென்றே அறுதியிடத்தக்கது. நிற்க.

திருமடல் ஒரே பாட்டு.

இச்சிறியதிருமடல் இலக்கணமுறைமைப்படி ஒரேபாட்டாகக் கொள்ளத்தக்கது. இதனை எளற, பாட்டாகக் கணக்கிட்டார் பிள்ளையாசிரியர்; நாற்பது பாட்டாகக் கணக்கிட்டார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன். அவர்கள் இப்படி பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்துக்கொண்டது இலக்கண முறைமைக்கு இணங்குவதல்ல. மஹான்களாகிய அவ்வாசிரியர்கள் இலக்கண நெறிக்கு முரண்படுமாறு அங்ஙனே பிரித்துக்கொண்டதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை மேலே கூறுவோம். இஃது இலக்கண முறைமைப்படி ஒரேபாட்டென்பதை இப்போது விளக்கப் புகுகிறோம்;—

சுற்றடிமுச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நாற்சீரடியாகவும்பெற்று, காய்ச்சீரும் மாச்சீர்வின்ச்சீர்களும் இருவகை வெண்டளைகளுங்கொண்டு மற்றைச்சீரும் தளையும் பெறாமல், நாள் மலர் என்ற ஓரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றினிலாவது, காசு பிறப்பு என்ற ஈரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றினிலாவது முடிந்து, ஒரு விகற்பத்தாலாயி

னும் இருவிகற்பத்தாலாயினும் வருவது வேண்பா என்று பொதுப் படக்கூறி, இரண்டடியால் வருவது குறள்வேண்பா வென்றும், மூன்றடியால் வருவது சிந்தியல் வேண்பா வென்றும், நான்கடி களாய் இரண்டாமடியின் இறுதிச்சீர் முதலிரண்டடிகளின் எதுகை யையுடைய தனிச்சொல்லாய் வரநிற்பது நேரிசை வேண்பா வென் றும், நான்கடிளாய்த் தனிச்சொல் இன்றி வருவது இன்னிசை வேண்பா வென்றும், ஐந்தடிமுதல் பன்னிரண்டடியளவும் வருவது பஃரோடை வேண்பா வென்றும், பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின் கலிவேண்பா வென்றும் விசேஷித்து யாப்பிலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளமையால் திருமடல்களிரண்டையும் கலிவேண்பா வாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு மடலையும் ஒவ்வொரு பாட்டாகவே கொள்ளவேண்டும். திருமடல்களிரண்டிலும் முற்றும் ஒரே எதுகை யாக அமைந்தமையும் ஈற்றடி முச்சீராக முடிந்துள்ளமையும் நன்கு நோக்கத்தக்கது.

சங்கத்துச் சான்றோர் இயற்றிய பன்னிரு பாட்டியல் என்ற இலக்கண நூலில் இனவியலில் மடலிலக்கணஞ் சொல்லுமிடத்து, “பாட்டுடைத் தலைமகனியற்பெயர்க் கெதுகை, நாட்டிய வேண் கலிப்பாவதாகி.....காமங் கவற்றக் கரும்பனைமடன்மா, ஏறுவராட வர் என்றனர் புலவர்.” என்றதும், “இவ்வாறு வந்தன மங்கையர் கோன் அருளிச்செய்த பெரிய திருமடல் சிறிய திருமடல் என்பன” என்று அதன்கீழ் விவரணங் காட்டியிருப்பதும் அறியத் தக்கன.

“அறம்பொருள் வீடெனு மம்மூக்கூற்றின் திறங்கடிந் தரி வையர் திருத்துறு மின்பம் பயனெனக் கலிவேண் பாவாற்றலைவன் பெயரெதுகையினிற் பேசுதல் வளமடல்.” என்ற இலக்கண விளக்கமும் அறியத்தக்கது.

வச்சணந்திமாலை யென்னும் வேண்பாப் பாட்டியற் செய்யு ளியலில் மடலிலக்கணஞ்சொல்லவந்த “உற்றவறம் பொருள் வீடெள்ளியுயர்த்தின்பம், பொற்றொடி காதற்பொருட்டாகப்— பெற்றி, யுரைத்த கலிவேண்பா மடலிறைவனொண்பேர், நிறைத்த வெதுகை நிறுத்து” என்ற வெண்பாவும் உணரத்தக்கது. இன் னும் இவ்விஷயத்தைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாமென்று இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம்.

ஆகவே திருமடல்களைப் பலபாட்டுகளாகப் பிரித்தல் இலக்கண முறைமைக்கு எவ்வகையாலும் இணங்காதாயினும், வேதாந்த தேசிகனும் அப்பிள்ளையும் பலபாட்டாகப் பிரித்துக்கொண்டது ஒளசித்யம் (ஔ-விஷ்ணு) என்கிற பிரமாணத்தின்படி ஒருவாறு பொருந்தக்கூடும். அதாவது - ஆழ்வார்களருளிய தமிழ் வேதத் திற்கு நாலாயிரம் என்ற திருநாமம் நாடெங்கும் வழங்கி வந்திருக்கின்றது; ஏற்றக்குறைவின்றிச் சரிசமமாக நாலாயிரம் பாட்டுக்கள் உள்ளனவாகக் காட்டவேண்டுமென்கிற திருவுள்ளம் அவ்வாசிரியர் கட்டு உண்டாயிற்று; ஸ்ரீ தேசிகன் இராமாதுச நூற்றந்தாதியை யுஞ் சேர்த்து நாலாயிரமாகக் கணக்கிடத் திருவுள்ளம் பற்றினார்; அப்பிள்ளை அந்த நூற்றந்தாதியைத் தவிர்த்து நாலாயிரமாகக் கணக்கிடக் கருதியருளினார். திருமடல்களை ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொண்டால் இவர்களுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறுதற்கு அவகாசமின்றியிருந்தது. இரண்டு திருமடல்கள் தவிர மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்கள் இருபத்திரண்டில் ஈளசு பாட்டுக்கள் மாத்திரமே தேறுகின்றன. இராமாதுச நூற்றந்தாதியின் நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களையுங் கூட்டிக்கொண்டால் ஈழமுட பாட்டுக்கள் தேறுகின்றன. ஆகவே, நாலாயிரத்திற்கு நூற்றுப்பதினெட்டு பாட்டுக்கள் தேவையாயின. அதற்காகச் சிறிய திருமடலை நாற்பது பாட்டாகவும் பெரிய திருமடலை எழுபத்தெட்டு பாட்டாகவும் பிரித்துக் கொண்டு பூர்த்தி செய்தருளினார் தேசிகன். நூற்றந்தாதியை யொழிய நாலாயிரம் கணக்கிடத் திருவுள்ளங்கொண்ட அப்பிள்ளைக்கு ஊசு பாட்டுக்கள் தேவையாயின. அதற்காக அவர் சிறிய திருமடலை எழுபது பாட்டாகவும், பெரிய திருமடலை கசுமுடி, பாட்டாகவுங்கொண்டு கணக்கிட்டுப் பூர்த்தி செய்தருளினார்.

[“ஸ்திதஸ்ய கதிச் சிந்தநீயா”] உள்ளதற்கு ஒருவழி விடவேண்டும் என்ற நீதியை யடிபொற்றி இங்ஙனே ஒரு ஸமாதானம் காட்டினோமென்க.

இலக்கணப்படி திருமடலை ஒரே பாட்டாகக் கொள்வதே ஏற்கும். இப்படியாகில், இருநூற்றுச்சொச்சம் பாட்டுக்கள் குறைதலால் நாலாயிரம் என நாடெங்கும் வழங்குவது சேருமாறு எங்ஙனே யென்னில்; உலகத்தில் ஒரு பெரிய தொகைக்குச் சில எண்கள் குறைந்தாலும் பெரிய தொகையை யிட்டே வழங்குவதுண்டு;

நாலாயிரக்கணக்குக்கு நூறு இருநூறு குறைந்தாலும் நாலாயிரமென்றே வழங்கலாம். [உதாரணம்.] நம் ஆழ்வார்கள் “வாணையிரந்தோள் துணித்த” என்றும் “இண்டவாணனீரைஞ்நூறு தோள்களைத் துணித்த” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளமை அனைவருமறிவர்; பரமசிவன் பிரார்த்தனையால் பாணஸுரனை நீ நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் எம்பெருமான் விட்டருளினனென்பது ஸ்ரீ பாகவதாதிகளில் ப்ரவரித்தம். இனி, கீழ்க்குறித்த ஆழ்வார் பாசரங்களுக்கும் இப்புராண வரலாற்றுக்கும் ஐக்கண்டியம் பண்ணப்படுக்கால், ஆயிரத்துக்கு நான்கு குறையினும் ஆயிரமென்றே சொல்லலாமென்று அனைவரும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமே. இனி திருவாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாட்டாயிருக்க, ஆழ்வார்தாமே “குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம்” என்று பல விடங்களிலும் அருளிச்செய்தது சேரும்படி எங்ஙனே? பெரிய திருமொழி ௧௦௮௪ பாட்டாயிருக்க, “பொங்குபுகழ் மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரம்” என்றது எங்ஙனே? நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களமைந்த பிரபந்தத்தை “இராமாதுச நூற்றந்தாதி” என்கை சேரும்படி எங்ஙனே? ஆயிரத்தெட்டுச் சீலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்தரத்தைப் பாதுகாஸஹஸ்ரம் என்றும், எழுபத்தினான்குச் சீலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்தரத்தை யதிராஜ ஸப்ததி என்றும் சொல்வது எங்ஙனே? என்றிப்படி பலவற்றையுமெடுத்துக்காட்டிக் கேட்பார்க்கு—ஆயிரத்துக்கு நூறு ஐம்பது மிகுந்தாலும் ஆயிரமென்றே வழங்கலாமென்றும் நூற்றுக்குப் பத்து எட்டு மிகுந்தாலும் நூற்றென்றே வழங்கலாமென்றும் மறுமொழி யுரைத்தலில் மயங்குவாரில்லையே.

இவ்வுதாஹரணங்களால், ஸ்வல்பம் ஏற்றத்தாழ்வு அகிஞ்சித்கரம் என்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வகையில் நாலாயிரமென்ற வ்யவஹாரம் நன்கு பொருந்தத் தடையில்லை யென்றுணர்க.

இங்ஙனம்:

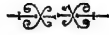
பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கரார்யதாஸன்.

ஹரிவம்சம் விஷ்ணு பர்வத்தில் ௧௮௫ - ஆவது அத்தியாயத்தில் இரண்டு கைகளோடு விட்டருளினதாக வரலாறு காண்கிறது; பிரகிருத்தத்தில் இரண்டு வகையும் துல்யம்.

ஸ்ரீ:

சிறிய திருமடலின் தனியன்.

(பிள்ளை திருநறையூரையர் அருளிச்செய்தது.)

நேரிசை வெண்பா.

முள்ளிச் செழுமலரோர் தாரான் முளை மதியம்
கொள்ளிக்கென் னுள்ளங் கொதியாமே—வள்ளல்
திருவாளன் சீர்க்கலியன் கார்க்கலியை வெட்டி
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

பதவுரை.

செழு முள்ளி மலர் ஓர் தாரான்	{ செழுமை தங்கிய முள்ளி மலர்களி னாலாகிய ஒப்பற் றமாலையை அணி ந்து கொண்டிருப் பவரும்,	கார் கலியை வெட்டி	{ அஜ்ஞாநதோஷத் தை ஒழித்தவரு மான
வள்ளல்	{ (ஸ்ரீஸூக்திகளை அளவறத் தந்தரு ளுகையாலே) மிக்க உதாரரும்,	சீர்கலியன்	{ ஸ்ரீ திருமங்கையாழ் வார்
திரு ஆளன்	{ (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ யை ஆள்பவரும்	முளை மதியம் கொள்ளிக்கு என் உள்ளம் கொதியாமே	{ உதிக்கின்ற சந்திர னாகிய கொள்ளி யிலே என் நெஞ்சு பரிதபி யாதபடிக்கு
மரு வாளன்	{ பொருந்திய வானை யுடையவரும்	மடல் தந்தான்	{ திருமடல் பிரபந்தத் தை அருளிச் செய்தார்.

* * *—முளைத்தெழுகின்ற சந்திரனைவிரஹிகள் கண்டவாறே
'இவன் சந்திரனல்லன், சண்டனையாவன்' என்று நிச்சயித்துக்
கொள்ளியைக் கண்டாற்போலே குடல் குழம்பிக் கொதிப்பார்கள் ;
அப்படிக்கொதிக்க வேண்டாதபடி திருமங்கையாழ்வார், விரஹதாப
ஹரமான இத்திருமடலெனும் திவ்யப்பிரபந்தத்தைத் தந்தருளி
னார் என்கிறது. உலகத்தில் விஷயாந்தரங்களில் ஈடுபட்டவர்கள்

தம் அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து “ సన్త్రాసనము ” [சந்த் ரச் சண்டகராயதே] என்று சந்திரனைக்கண்டு எப்படி தாபமெய்து வார்களோ, அப்படியே பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டவர்களும் எம்பெருமானாகிற தலைமகனைப் பிரிந்தகாலத்து, சந்திரனைக் கொள் ளியாகவே கருதித் தபிக்கப் பெறுவர்களென்பதை “போந்த வெண்திங்கள் கதிர்சடமெலியும்” என்ற இவ்வாழ்வார் பாசுரத்தா லும், “மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ” என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தாலும் அறிக. இங்கு முனையுமென்று சந்திரனை எடுத்தி னுக்கூறியது—விரஹத்தில் தாபத்தை விளைக்கவல்ல * மல்லிகை கமழ் தென்றல்முதலிய மற்றெல்லாப் பொருள்கட்கும் உபலக்ஷண மென்க. இனி நாம் எம்பெருமானைப் பிரிந்து சந்திரன் முதலிய பல பாதக (పాదక) பதார்த்தங்களினால் வருந்தவேண்டாதபடி ஆழ்வார் திருமடலை நமக்கு உபகரித்தார் என்றவாறு. எனவே, இத்திருமடலை ஒருகால் அதுஸந்தித்தவாறே எம்பெருமான் அஞ்சி நடுங்கி அரைகுலையத் தலைகுலைப ஓடிவந்து முகங்காட்டியருள்வா னாகையாலே பகவத் விரஹமும் விரஹதாபமும் ஒன்றும் நமக்கு நேரிட ப்ரஸக்தியில்லை யென்றதாயிற்று.

திருமங்கையாழ்வாரைப்போலவே கனத்த பகவத்காமமுடையவரால் இப்பாசுரம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகக் கொள்க.

முள்ளிச் செழுமலரோர்தாரான்—கலியனுக்கு முள்ளிப்பூமலை ஜாதிக்கு ஏற்ற மலை போலும். இப்போது அர்ச்சாவதாரத்தில் (திருநகரியில்) முள்ளிச்செழுமலர்த்தார் வடிவமான திவ்யாபரணம் ஸவர்ணமயமாக உள்ளமை உணர்க.

தாமரை என்னும் பொருள்தான் முளரி என்னுஞ் சொல் முள்ளியென மருவிற்பென்று கொண்டு தாமரை மாலையை யணிந் துள்ளவரென்று பொருள் கூறுவாருஞ் சிலருளர்.

“மலரோதாரான்” “மலரோர்தாரான்” “மலரோன் தாரான்” என்பன பாட பேதங்கள்.

மதியம்=அம்—சாரியை. [கார்க்கலியை வெட்டி.] கார்— இருள் ; அதாவது அஜ்ஞானம். வெட்டி என்பதை வினையெச்ச மாகக் கொண்டு உரைத்தலு மொன்று.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

இத்திருமடலின் தாத்பர்யஸங்கீரணம்.

—❧—

[இத்திருமடல் மற்றப்பிரபந்தங்களைப்போல நாலடி கொண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமாயிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக் கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப் பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நெஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்க மாகையாலே அக்துறை நீங்க, மூலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாற்பரியம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர்த்தம் மனம் தெளிய.]

31 எம்பெறுமானது பத்தினியாகையாலே ‘பூமிப்பிராட்டி’ என வழங்கப் பெறுகின்ற இந்நிலமகள் ஸ்திரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களை நன்றாக வுடையளாயிருக்கின்றாள்; எங்குனே யெனில்;—துனியில் கறுத்த இரண்டு கொங்கைகளை யுடையராயிருப்பர் மாதர்கள்; இந்நிலமகளும், மேகங்கள் படியப்பெறுவதனால் கறுத்த சிகரத்தை யுடையனவான திருமாலிருஞ்சோலை திருவேங்கடமெனும் இரண்டு சிறந்த திருமலைகளைக் கொங்கைகளாகக் கொண்டிருக்கின்றாள்; மாதர்கள் சிறந்த ஆடையை அணிவார்களே; இந்நிலமகளும் கடல் தன்னை வஸ்தரமாக அணிந்து கொண்டிரா நின்றாள்; மாதர்கள் ஒளிமிக்கதொரு சுட்டியை நெற்றிக்கு அணியாகக் கொள்வார்களே; இவளும் சூரியனைச் சுட்டியாக வுடையாள்; மாதர்கள் ரத்நஹாரங்களையணிந்த மார்பையுடையராயிருப்பார்களே; இவளும் கலக்கத் தாலும் மணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு வருதலாலும் செம்மை பொருந்திய வெள்ளநீரை யுடைய ஆறுகளை ஆரம் பூண்ட மார்பாக வுடையாள்; மாதர்கள் கரிய கூந்தல் முடியை யுடையராயிருப்பார்களே; இவளும் நீர் கொண்டெழுந்த காள மேகங்களைக் கூந்தலாக வுடையாள்; குலமாதர் கட்டுங் காவலுமாயிருப்பார்களே; இவளும் ஆவரண ஜலத்தையே தனக்குக் காப்பாகவுடையாள்.

ஆக இவ்வகைகளாலே ஸ்திரீகட்கு உரிய லக்ஷணங்கள் அடையப் பெற்றுள்ள இந்நில மகளிடத்து வாழ்கின்ற மனிதர்களால் சொல்லப்படுகின்ற புருஷார்த்தங்கள்—தருமம், அர்த்தம், காமம் என மூன்றேயாம். இவற்றுள் பிரதானமான காம புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றவர்கட்கு மற்றையிரண்டு புருஷார்த்தங்களும் எளிதில் பெறப்பட்டனவாம்.

இம்முன்றுதவிர மோகூதமென்றொரு நான்காவது புருஷாஸ்த்த மிருப்பதாகச் சிலர் கூறுவது விவேகமற்ற கூற்றேயாம். விவேகமுள்ளவர்கள் மோகூதமென்றொரு பரோகூத புருஷார்த்த முள்ளதாகச் சொல்லவே மாட்டார்கள் இதனை நீங்களே நன்கு தெளிந்து கொள்ளுமாறு நான் விவரிக்கின்றேன், கேளுங்கள் ;—

மோகூதத்துக்குப் போகிறவர்கள் ஸூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதனுடே போவதாம் ; அந்த ஸூரியன் ஒற்றைச் சக்கரத் தேரிலிருப்பவனாம் ; அத்தேருக்கு ஏழு குதிரைகள் பூட்டியுள்ளனவாம் ; அக்குதிரைகள் மேக மண்டலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனாம் ; மிகத்தாழ்ந்த நிலத்திலே இருந்துகொண்டு நம்மாத் கண் கூசாதே காணவுமொண்ணாத அந்த ஸூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஒருவன் போவதென்பது எவ்வளவு பொருத்தமான வார்த்தையென்பதை நீங்களே விமர்சிக்கலாம் ;

ஆவ்வழியே போனவர்கட்கு மீட்சியில்லாத ஒரு வைகுந்த மாநகர் கிடைக்கின்றதாம் ; அதில் ஆராவமுதம் அநுபவிக்கப்படுகின்றதாம் ; இதுதான் மோகூத புருஷார்த்தமாம். இத்தனையும் முழுப்பொய்யுரையெய்ன்றி இப்படியும் ஒன்று இருக்கக்கூடிய துண்டிதா ?

அப்படிப்பட்ட மோகூதமொன்று உள்ளதாகவே வைத்துக் கொள்ளோம். இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ஸகல குணங்களும் நன்கு விளங்குமிடமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு “உண்டோ ? இல்லையோ ?” என்று ஸந்தேஹித்தற்கிடமான அம் மோகூத நிலத்தைப் பற்றுவதும் ஒரு பொருளோ ? முயலை விட்டுக் காக்கையைத் தொடர்ந்து செல்வதோடொக்குமன்றோ அஃது.

[இதுவரையில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று அருளிச் செய்தது ; இனி மேலுள்ளதெல்லாம்—கருஷ்ணவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே ஈடுபட்டு அன்னவனை அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் பாசரத்தாலே தமது நிலைமையைப் பேசுகிறபடி.]

ஓ மங்கைமீர் ! எனக்கு நேர்ந்ததொரு அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ; நான் உலகத்தில் ஸம்ஸாரவாழ்க்கைப் பெண்கள் செய்கிறபடியே தலைமயிர் முடியை எடுத்துக்கட்டிக்கச்சு அணிந்துகொண்டு அரையிலே மேகலை தரித்துக் கண்ணிலே மையிட்டு இப்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு பந்தடிக்கும்

விளையாட்டிலே ஊன்றியிருந்தேன் ; இருக்கையில், தாமசாக கண்ணென்று பேர்பெற்று நெருவன் அனைவரும் மகிழப் பூரையறைந்துகொண்டு “ இக்கூத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் பெண்டிரும் இத்தெருவே உண்டோ ? ” என்று சொல்லிக்கொண்டு குடக்கூத்தாடா நின்றமைகண்ட பெண்டிர்களெல்லாரும் “ அடி பரநால் நாயகி ! குடக்கூத்துக்காண நீயும் வரமாட்டாயோ ? ” என்றழைக்க, போராத காலம் வலிதாயிருந்தபடியால் நானும் சடக்கூத்தனை வெழுந்து அங்கே சென்றேன் ;

சென்றதும் மேனிநிறமழிந்தேன், கைவளைகள் கழன்றழியப் பெற்றேன் ; பரியலுரிதபரர்கள் சொல்லுமதைக் காதுசெட்டுத்துங் கேட்கமாட்டாத நிலையையளாயினேன் ; அறிவென்பது அடியோடே போயிற்று ; சரீரம் ஒழிந்தால் ஆறியிருக்கலாமே ; அதுவும் ஒழிந்ததில்லை ; பேதைமை மிக்கது ; இங்ஙனையான என்னை என்தாய் கண்டு வருந்தி எப்படியாகிலுமென்னைத் தெரிவிக்க வேண்டி பாகவத ஸூபாத தூளியைக்கொண்டு காப்பிட்டாள் ; செங்குறிஞ்சுமாலையை நிரூபகமாகவுடைய சாஸ்தா என்னும் தேவதாந்தரத்திற்கு ஓர் அஞ்ஜலியும் செய்தாள் ; அத்தனை செய்தும் என்மனோவியாதி தீரவில்லை ; பிடித்த பைத்தியம் கழியவில்லை ; மேனியும் மீண்டதில்லை ;

இங்ஙனமாக நான் தளர்வுற்றிருக்கும்படியைக் கண்ட சில பழங்கதை யுணர்ந்த பாட்டிமார்கள் வந்து சேர்ந்து ‘ ஐயோ ! குறி சொல்லுங் குறத்தியை வரவழைத்துக் குறிகேட்கலாமே ; நோய்க்கு நிதானம் வெளிப்படுமே ; இது கைகண்ட உபாயமாயிற்றே ! ’ என்று சொல்ல ; அவ்வளவிலே ஒரு குறத்தி தானாகவே வந்து சேர்ந்து தைவாவிஷ்டையாகி ஒரு சிறு முறத்திலிருந்து சில நெற்களை யெடுத்துக் குறிபார்த்து வேர்வையடைந்து விதிர்விதிர்த்து மயிர்க்கூச்செறிந்து கையைமோந்துபார்த்து நாமமாயிரமேத்த நின்று நாராயணனைச் சிந்தித்து அவனது காளமேகத்திருவுருவையும் வலங்கையாழி யிடைங்கைச்சங்கையும், தோளிணைமேலும் நன்முப்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணீர்துழாய் மாலையையும் அபிநயித்துக்காட்டி, பிறகு வாய்திறந்து “ அம்மனைமீ ! நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா ; ஏதோ வெள்ளுபுதுத்தெய்வம் உங்கள் பெண்ணைத் தீண்டி நோய்செய்யவில்லை ; நோய்செய்த தெய்வத்தை நானறிந்தேன் ; உங்கட்குந் தெரியுமப்சு சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ;

இவ்வுலகத்தை அளந்தவனும், இலங்கையைப் பாழ்படுத்தினவனும், குன்றமெடுத்துக் கல்மழை காத்தவனும், அமரர் அமுத முண்ணக் கடல் கடைந்தவனும் எவனோ அவன்—ஊரிலுள்ள பசுக்களை யெல்லாம் மேய்த்தும் உலகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளாத்தபடி ஒருகால் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் பின்பு வெளியிட்டும் இத்தனை செய்தும் த்ருப்திபெருதவனாய் இன்னும் தனது குணங்களை விளங்கச் செய்யவேண்டித் திருவாய்ப்பாடியிலே வெண்ணெய் களவுகண்டு அக்குற்றத்திற்காகக் கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் உரலோடே கட்டுண்டவனாயும், காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கினவனாயும்; சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும் அறுத்து அவளது தமையனான கரணைப் போர்க்களத்திலே நரக வேதனையறுபவிக்குமாறு பங்கப்படுத்திக்கொன்றொழித்தவனாயும், பிராட்டிக்காக இராவணனது தலைகளை யறுத்தொழித்தவனாயும், நரசிங்கவுருக்கொண்டு இரணியனுடலைப் பிளந்தவனாயும், மாவலிகையில் நீரேற்று மூவுலகளந்தவனாயும், கூர்மரூபியாக மந்தரகிரியைத்தாங்கி வாசகியினால் கடலைக் கடைந்தவனாயும், திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ளவனாயும், ஸ்ரீகஜேந்தராமூர்வானுக்கு முதலையால் நேர்ந்த இடரைக்களைந்தவனாயும், ஆயிரம் திருநாமமுடைய ஸ்ரீயும் ப்ரவித்தனயிரா நின்றானன்றோ; அப்பெருமான்தான் உங்கள் பெண்ணை இப்பாடுபடுத்தினவன்” என்று கூறினள்;

அங்ஙன் சொல்லக்கேட்ட என் தாய் ‘அம்மா! வேறு தேவ தாந்தரமொன்றுமன்றே இந்நோய் செய்தது; அவ்வெம்பெருமான் தானே; அவனையாகில் தன்னடியாளான இவளுக்குத் திருத்துழாய்ப் பிரசாதம் தந்தருளாதொழிவனோ; தந்தே திருவன்’ என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்று ஸ்வகார்ய பரையாயொழிந்தாள்;

அவன் குடக்கூத்தாடும்போது அவனது காராரந்த திருமேனியைக் கண்டதுமுதல் நான் நிலைதடுமாறி வாய்பிதற்றி விகாரமுற்றேன்; இந்நிலைமையிலே வாடைதானும் வந்து வீசி விரஹத்தால் மெலிந்து கிடக்குமென்னுடலைத் துன்பப்படுத்துந் திறம் சொல்லி முடியாது; கையிலே மடலைக்கொண்டு தெருவேறப் புறப்படத் துணிவுடையேனாயினும் யாரேனுஞ் சிலர் நிற்கேடான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்களே யென்றிட்டு அங்ஙன் புறப்படாது வாளா இருந்திட்டேன்;

இனி அவனுக்குத் தூது விடுவோமென்று பார்த்து வேறொரு அதுகலரையும் காணாமையாலே நெஞ்சதன்னையே அழைத்து 'நெஞ்சே! நீ எனக்காக மணிவண்ணன் பக்கலிலே சென்று திருத் துழாய்ப் பிரசாதம் கேள்; தருகிறேன் தரமாட்டேன் என்பதில் ஏதாவது ஒரு பதில் வார்த்தையை அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லியனுப்புகிற சொல்லே அயலாருடைய காதில் படாதபடி ரஹஸ்யமாக நீ சொல்லு; அதுகேட்டு அவன் அன்புதோற்ற விசாரித்தாலும் சரி; அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் தெரியாதென்று திரஸ்கரித்தாலும் சரி; ஏதோ ஒரு பதிலைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்தில் தாமதித்து நில்லாமல் கடுகவந்து சேர்ந்திடு' என்று சொல்லிப் போகவிட்டேன். போன அந்நெஞ்ச என்னை மறந்து அக்கடல்வண்ணனிடத்தே ஆழ்ந்தொழிந்தது. என்னிடத்துப் பொருமையுடையரான ஊராருடைய எண்ணமே பலித்ததாயிற்று. என் நெஞ்சே எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு யார் எனக்குத் துணைபுரிவார்? என்னைப்பற்றிக் கவலை கொள்வாரே கிடையாது. நெருப்பினருகில் வைத்த மெழுகுபோலே இற்றுப்போகாநின்றது என் ஆத்மவஸ்து. ஊரெல்லாம் துஞ்சினாலும் இக்கண்கள் உறங்குகின்றன. அவனை மறந்தாகிலும் பிழைக்கலாமே நான், அப்படி மறக்கவும் மாட்டாதே அவனது நாமங்களையே வாய்வெருவிக்கொண்டிராநின்றேன்.

“நாயகன் தானேவந்து சேருகிறான்; சிறிது ஆறியிருக்கவேண்டாவோ? இப்படியும் பதறலாமோ?” என்கிறீர்களோ? நன்று சொன்னீர்கள்; கடல்போல வளர்ந்த காமத்தை யுடையவர்கள் நன்மை தீமைகளை யுணர்ந்து அடங்கியிருக்கக்கடவர்களோ? வாஸவதத்தை யென்று ப்ரவரித்தையான ஒருத்தி தனது தோழிமார் களையெல்லாம் விட்டொழிந்து விலங்கிட்டிருந்த வத்ஸராயன் பின்னே தெருவேறப் புறப்பட்டுப் போனானே, அவனை இகழ்ந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? அவனைப்போன்ற துணிவு உடையளான எனக்கு இத்துணிவுக்கு ப்ரதிகோடியாக ஸ்வரூபசிகைஷ பண்ணுகிறவர்கள் எனக்குத் தலைவரல்லர்; அவர்களது சொல்லே நான் பேணமாட்டேன்; பின்னை என் செய்வேனென்றால்,

அவனுடைய திருமேனியை ஸேவித்துக் காதல் தீரவேண்டித் திருவேங்கடம் முதலிய திருப்பதிகள்தோறும் துழைந்து அவனுடைய குணக்கேட்டை விளக்க வல்ல நூதன ஸஹஸ்ரநாமங்களைப் பேசிக்கொண்டு, இகழ்வாருடைய பேச்சுக்களை மதியாமல் தெருவேற மடலூர்ந்து செல்வேனத்தனை—என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

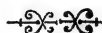

ஸ்ரீ:

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் விரிவுரையுடன் கூடியது.]

நூற்றைம்பத்தைத்து அடிகள் கொண்ட

கலிவேண்பா.

காரார் வரைக்கோங்கை கண்ணார் கடவுட்கேகை
சீரார் சுடர்ச்சுட்டி செங்கலுழிப் பேராற்றுப்
பேரார மார்பிற் பெருமா மழைக்கூந்தல்
நீரார வேலி நிலமங்கை யென்னுமிப்
பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே அம்மூன்றும்
ஆராயில் தானே அறம்பொரு ளின்பமென்று—

பதவுரை.

கார் ஆர் வரை கொங்கை	{ மேகங்கள் நிறைந்து படியப் பெற்ற (திருமாலிருந் சோலையும் திரு வேங்கடமுமா கிற) திருமலைகளை முலையாக உடை யளாயும்,	செம் கலுழி பேர் ஆறு பேர் ஆரம் மார்பின்	{ சிவந்து கலங்கி யுள்ள பெரிய ஆறுகளை சிறந்த ஹாரம்பூண்ட மார்பாக உடைய ளாயும்,
கண் ஆர் கடல் உடுக்கை	{ இடமுடைத்தான [விசாலமான] கடலைச் சேலையாக வுடையளாயும்,	பெரு மா மழை கூந்தல்	{ பெருத்துக் கறுத்த மேகங்களைக் கூர் தலாக வுடையளா யும்,
சீர் ஆர் சுடர் சுட்டி	{ (ப்ரகாசமாகிற) சிறப்புப் பொருந் திய ஸூர்யனைச் சுட்டியென்னும் ஆபரணமாக வுடையளாயும்,	ஆரம்நீர் வேலி நிலம் மங்கை என்னும் இ பாரோர்	{ ஆவரண ஜலத்தைக் காப்பாகவுடைய ளாயுமிருக்கிற, ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி யென்று சொல் வப்படுகிற இந் நிலவுலகத்திலே உள்ளவர்களால்

சொல்ப	{	கூறப்படுகின்ற (புருஷார்த்தங் கள்)	{	அம் மூன்று புரு ஷார்த்தங்கள் எவை யென்று ஆராய்ந்தால்,
பட்ட				
மூன்று	{	மூன்றேயாம்;	{	தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்பன வாம்;
அன்றே				
				அறம் பொருள் இன்பம் என்று

* * *—“காரார்வரைக் கோங்கை” என்று தொடங்கி “நீராரவேலி” என்னுமளவும் பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பதாம். பூமிப்பிராட்டியின் வருணனைக்கு இப்போது இங்கே என்னப் பாஸக்தி என்னில்; புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லக் கருதினராகையாலே அப் புருஷார்த்தங்களைப் பரிக்கரவித்த சேதநர்களைச் சொல்லவேண்டிற்றுகி, அச் சேதநர்கள் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லவேண்டி அவர்கள் இருக்கப்பெற்ற பூமியைச் சொல்லப்புகுந்து அவ்வழியாலே அப்பூமிக்கு அபிமாநிநியான பூமிப்பிராட்டியை வர்ணிக்கிறாரென்க.

தான் வைவர்ணியப்பட்டு வருந்திக்கிடக்க, தனது சக்களத்தியாகிய பூமிப்பிராட்டி குறியழியாத அவயவங்களுடனே ஒழுங்காக இருக்கப்பெற்றாளே! என்ற உகவை தோன்ற வருணிப்பதாகச் சொல்லுவாரு முளர். இப்பரகால நாயகியும் பூமிப்பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவர்களாதலால் சக்களத்தி முறைமை யுண்டென்க.

பூமிப்பிராட்டி யென்றால் மங்கையர்க்கு உரிய ஸந்நிவேசங்கள் அவளுக்கு இருக்கவேணுமே யென்ன; அவ்வளவும் செவ்வனே உண்டு என்று முதலிக்கிறார் ஆறு விசேஷணங்களினால். கறுத்த முலைக் கண்களையுடைய முலைகளின் ஸ்தானத்திலே மேகம்படிந்த மலைகள் உள்ளன வென்கிறார் முதல் விசேஷணத்தாலே. இங்கு வரை என்று பொதுப்படக்கூறி யிருந்தாலும் “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையுமென்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருமடலில் அருளிச் செய்ததுகொண்டு திருமாவிருஞ் சோலைமலையும் திருவேங்கடமலையு

மென்று சிறப்பாகக் கொள்ளலாயிற்று. சிறந்த மேரு முதலிய மலைகளை நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அவற்றைவிட்டுத் தென் வடமலைகளைச் சொன்னது—நாயகன் விரும்பிப் படுகாடு கிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

அழகிய சேலையின் ஸ்தானத்திலே கடல் உள்ளதென்கிறார் இரண்டாவது விசேஷணத்தால். “*समुद्राच्छु*” [ஸமுத்ராம் பரா] என்று வடமொழியிலே பூமிக்குப் பெயர் வழங்குமாறறிக. நெற்றிச்சட்டியின் ஸ்தானத்திலே ஸூர்யனுனென்கிறார் மூன்றாம் விசேஷணத்தால். மார்பின் ஸ்தானத்திலே பெரிய ஆறுகளும், அம்மார்பிலணியும் ரத்நமயமான ஆபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே அவ்வாறுகளின் கலங்கிய செந்நீர்ப் பெருக்குகளும் உள்ளனவென்கிறார் நான்காம் விசேஷணத்தால். மயிர்முடியின் ஸ்தானத்திலே நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் உள்ளனவென்கிறார் ஐந்தாம் விசேஷணத்தால். இனி, சிறந்த மஹிஷி யென்றால் கட்டுங்காவலு மாயிருப்பேன, அஃது இவளுக்கு முண்டோவென்ன, ஆவரண ஜலமே இவளுக்குக் காப்பென்கிறார் ஆறாம் விசேஷணத்தால்.

நீர் ஆரம் வேலி = ஆரம் என்றது ‘ஆவரணம்’ என்ற வட சொல்லின் சிதைவு என்பர். அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடப்பது ஆவரண ஜலம் என்றுணர்க. இப்படிகளாலே நிலமங்கை என்றற்கு உரிய இப்பூமியிலே வாழ்பவர்கள் புருஷார்த்தமென்று சொல்வது, அறம் பொருள் இன்பம் என்கிற தர்ம அர்த்த காமங்கள் மூன்றேயாம்.

ஆரா ரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார்
சீரா ரிருகலையு மெய்துவர் சிக்கனமற்று
ஆராணு முண்டென்பா ரென்பது தானதுவும்
ஓராமை யன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ்சொல்
ஓராமை யாமா றதுவுரைக்கேன் கேளாமே
காரார் புரவியேழ் பூண்ட தனியாழித்
தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு
ஆரா வமுதமங் கெய்தி அதிலின்றும்
வாரா தொழிவதோன் றுண்டே அதுநிற்க
ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே—

பதவுரை.

இவற்றி னிடை	{ இம்மூன்று புரு ஷார்த்தங்களுள்				{ மேக மண்டலத்தில் செல்லுவதும்
அதனை எய் துவார் ஆர் ஆர்	{ அக்காம புருஷார்த் தத்தை அடை கின்றவர்கள் யாவரோ, (அவர்கள்) சீர்மை பொருந்திய தருமம் அர்த்தம் என்கிற மந்தை யிரண்டு அம்சங் களையும் அடைந் தவராவர் ;	கார் ஆர் புரவி ஏழ் பூண்ட தனி ஆழி			{ ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தும் ஒற்றைச் சக்கரத்தை புடையதுமான
சீர் ஆர் இரு கலையும் எய்துவர்		தேர் ஆர்		{ தேரிலே பொருந்தி யிருப்பவனும்	
ஆரானும்	{ அறிவில் குறைந்த யாரோ சிலர்	நிறை கதிரோன்		{ நிறைந்த கிரணங் களை புடையவனு மான ஸூர்ய னுடைய	
சிக்கன மற்று உண்டு என்பார்	{ சாச்வதமான (மோக்ஷமென்று) மற்றொரு புரு ஷார்த்தமிருப்ப தாகச் சொல்லு வர்கள் ;	மண்டலத்தை கிண்டு புக்கு		{ மண்டலத்தைக் கிண்டு கொண்டு அதன்வழியே போய்	
என்பதுதான் அதுவும் ஓராமை அன்றே	{ (அவர்கள் அப்படி) சொல்லுகிறதும் ஆராய்ச்சியில்லா மல் (மூடத்தன மாகச்) சொல்வ தேயாம் ;	அங்கு		{ ஒரு தேச விசேஷத் திலே [ஸ்ரீவை குண்டத்திலே]	
உலகத்தார் சொல்லும் சொல் அது	{ உலகத்தவர்களாலே சொல்லப்படுகிற அந்த மோக்ஷ வாதமானது	ஆரா அமுதம் எய்தி		{ பரம போக்யமான அம்ருதம் போன்ற பரம புருஷனைப் பெற்று	
ஓராமை ஆம் ஆறு உரைக் கேள்	{ ஆராய்ச்சியற்றது என்னுமிடத்தை (உங்கட்குத் தெரி யச்) சொல்லு கிறேன் ;	அதில் நின்றும் வாரா தொழிவது ஒன்று உண்டே		{ அப்பரமபதத்தில் நின்றும் என்றைக்கும் திரும்பிவாராமல் அங்கேயே கிடப்பதென் கிற ஒரு பொருள் பொருத்த முடைத்தோ?	
கேள் ஆமே	{ (அதனை நீங்கள் காது கொடுத் துக்) கேட்கக் கூடுமே? (கேளுங்கள் ;)				

அது நிற்க	{ அவ்விஷயம் ஒரு புறமிருக்கட்டும்;	காக்கை பின் போவதே!	{ (உபயோகமற்ற) காக்கையின் பின்னே தொடர்ந்து போவாருண்டோ?
எர் ஆர் முயல்	{ அழகிய முயலை விட்டு விட்டு		

* * *—இனி, இம்முன்று புருஷார்த்தங்களுள் காமபுருஷார்த்தமே சிறந்ததென்னும் தமது திருவுள்ளத்தை வ்யங்க்யமாக வெளியிடுகிறார்;—[இவற்றினிடை அதனை யெய்துவார் ஆரார், (அவர்) சீராரிருகலையுமெய்துவார்.] அதனை என்று தமக்கு உத்தேச்யமான காமபுருஷார்த்தத்தைச் சட்டினபடி. காம புருஷார்த்தம் எவர்கட்குக் கைவந்ததோ, அவர்கட்கு அறம் பொருள்களும் கைவந்தனவேயாம் என்றபடி. இதன் உட்கருத்து யாதெனில்; காமமே ஸாத்யம், அதாவது பலன்; அதனைப் பெறுதற்கு அறமும் பொருளும் ஸாதநம்—(உபாயம்) என்பது இவர் திருவுள்ளம். எவர்கட்குப் பலன் கைபுருந்ததோ, அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஸாதநங்களையும் அநுஷ்டித்தவர்களாக ஆகக்கடவர்களாதலால், காமம் கைவந்தவர்கட்கு அறமும் பொருளும் கைவந்தனவேயாமென்பது அர்த்தாத் வித்தமாயிற்றென்க. அறம் பொருள்களை இருகலை என்றது—காமமே ப்ரதாந அங்கியாய், அவை அதன் கலாமாத் திரமாய் இருத்தல் பற்றியாம். கலையாவது ஏகதேசம்.

சிலர், “ஆரார் இவற்றின் இடையதனை எய்துவார்” என்று பிரித்து—தர்மார்த்த காமங்களுள் நடுப்பட்டதாகிய பொருள்கைவந்தவர்களுக்கு, முன்னும் பின்னுமுள்ள மற்றைப் புருஷார்த்தங்களிரண்டும் கைவந்தனவாம் என்பதாக ஆபாத ப்ரதீதிக்கொண்டு பொருள் சொல்லக்கூடும். அது ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தாது; ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும் சேராது. காமத்தைக் கடைப்பிடித்துச் சிறப்பித்துப் பேசுகிற ப்ரகரணமிதே இது. ஆழ்வார்க்குக் காமத்திலேயிறே இப்போது நோக்கு. காமம் நிஷித்தமன்றோ, அதனை ஆழ்வார் கடைப்பிடிக்கலாமோ? எனின்; விஷயாந்தர காமமென்றும், பகவத் விஷய காமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; பகவத் விஷய காமம் வேதாந்தங்களிலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனையே இங்கு ஆழ்வார் கடைப்பிடித்தாராதலால் குற்றமொன்று மில்லை யென்க.

இனி, நான்காவதாக மோகூத புருஷார்த்தமென்று ஒன்று உண்டென்பாருடைய வரித்தாந்தத்தைத் தூஷிக்கிறார். இதுவென்? ஆழ்வார்நாஸ்திகரன்றே; ஆஸ்திகராயிருந்துவைத்து மோகூதத்தை இல்லைசெய்யலாமோ எனின்; உட்கருத்து அறிகின்றிலீர்கள். “நீள்விசம்பருளும்” என்றும் “இறந்தால் தங்குமூர் னீ அண்டமே கண்டுகொண்மின்” என்றும் தமது பலபல திவ்ய ஸூக்திகளாலே பலச்ருதிகளிலே மோகூதத்தை அருளிச்செய்கின்ற இவ்வாழ்வார் மோகூதூஷகராக எங்ஙனேயாவார்? பின்னை இதுதன்னில் மோகூதத்தை இல்லைசெய்வானேன்? என்னில்; இங்கு * நஹி நிந்தாநியாயம் அதுஸந்திக்கத்தக்கது. மோகூதூஷணம் இங்கு விளங்க நின்றாலும் அர்ச்சாவதார ப்ராவண்யத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவதில் ஆழ்வார்க்கு முக்கிய நோக்கமென்று கொள்ள வேணுமேயல்லது மோகூதூஷணத்தில் நோக்காகக் கொள்ளக் கூடாது. நஹிநிந்தா நியாயத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

மோகூதமுண்டென்பது அவிவேகிகள் சொல்லும்சொல் என்றதை நிரூபிக்கிறார்—காரார் புரலியேழ் என்று தொடங்கி. மேகமண்டலத்திலே ஸஞ்சரிக்கின்ற ஏழு குதிரைகள் பூட்டின ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேரிலே கதிராயிரமுடையனும் விளங்குகின்ற ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அவ்வழியே போய் ஒரு பரமபதமென்னும் தேசத்தை அடைவதாகவும் அங்கே ஆராவமுதத்தை அதுபவிப்பதாகவும் அவ்விடத்தை விட்டு ஒருநாளும் திரும்பி வருவதில்லையாகவும் இப்படிப்பட்ட கட்டுக்கதைகளைக் கூறுகின்றார்களே; விவேகிகள் இப்படி அஸம்பத்தப்ரலாபம் பண்ணுவர்களா வென்று நீங்கள் ஆராயமாட்டீர்களோ வென்கிறார். மேகமண்டலத்தில் குதிரைகள் ஒடுவதென்பது அஸம்பாவிதம்; ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேர் உள்ளதும் அஸம்பாவிதம்; அந்தத் தேரை ஏழு குதிரைகள் இழுக்கவேண்டியதும் அப்ரஸக்தம்; நெடுந்தூரத்தினின்றும் கண்ணைச் செம்பளித்துப் பார்க்கவும் முடியாத ஸூர்யனைப் பிளந்துகொண்டு போவதென்பது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம். இந்நிலத்திலே அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆராவமுதம் ப்ராப

தமாயிருக்க, பரோக்ஷமான வொரு தேசத்திலே ஆராவமுதமிருப் பதாகச் சொல்லுவதும் அதனை யதுபவிப்பர் எஞ்ஞான்றும் மீளாதே அங்கேயே நித்யராயிருப்பரென்பதும் பொய்களினும் விஞ்சிய பொய் என்று அந்வாருஹ்யவாதம் பண்ணினாராயிற்று. [அந்வாருஹ்யவாதமாவது—உண்மையில் தனக்கு அபிமதமல்லாத பொருளை ஒரு கார்யார்த்தமாக ஏன்று கொண்டு சொல்லுகை ; ஜைமிநிமஹர்ஷி பூர்வமீமாம்ஸையில் ரீர்ச்வரவாதம் பண்ணியிருப் பதை இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறலாம்.]

ஓராமை = ஓர் தல்—ஆராய்ச்சி; ஓராமை—ஆராய்ச்சியில்லாமை, விவேகமின்மை. கேளாமே = கேள் ஆமே என்று பிரிக்க : கேள்— முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; கேட்கல் ஆமோ என்றபடி : கேளுங்க ளென்கை. புரவி—குதிரை.

அதுநிற்க = மோக்ஷமென்ப தொன்று இருக்கவாவது இருக் கட்டும்; இல்லாமலாவது போகட்டும்; அதைப்பற்றி விவாதப் படுகை அநாவச்யகம் என்றபடி.

மோக்ஷமுண்டென்றே கொண்டாலும் அர்ச்சாவதாரத்திற் காட்டிலும் அது மிகவும் அஸாரம் என்கிறார் ஏரார் முயல்விட்டு என்பதனால். நிலத்திலே ஓடுவதுமுயல் ; மரங்களின்மேலே பறந்து திரிவது காக்கை ; மாம்ஸம் வேண்டியவன் கைப்பட்ட முயலைவிட் டிக் கைப்பட அரிதாயும் கைப்பட்டாலும் உபயோகப்படாதது மான காக்கையைப் பின்பற்றித்திரிதல் எப்படி அவிவேகிக்ருத் யமோ, அப்படியே எளிதாயும் ரஸவத்தரமாயுமுள்ள அர்ச்சாவ தார போகத்தைவிட்டு அரிதாயும் அஸாரமாயுமுள்ள மோக்ஷ போகத்தைப்பெற விரும்புகையும் பேதைமையின் பணி என்று ராயிற்று.

ஆக இதுவரையில் ஆழ்வார் தாழ்ந் தன்மையிலே நின்று பேசினதென்றும் மேலுள்ளதெல்லாம் தலைமகள்நிலைமை பெய்திப் பேசுவதென்றும் நிர்வஹிப்பதுண்டு. அன்றி, ஆதி முதலாகவே முற்றும் நாபகி ஸமாதிபாலே பேசுகிற பாசரமென்றும் யோஜிப்ப துண்டு; இதுவே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ள மென்னத் தகும். இரண்டு படியும் ஏற்றதேயாம். ... ..

ஏரா ரிளமுலையீர் என்றனக் குற்றதுதான்
 காரார் குழலேதேதுக் கட்டிக் கதிர்முலையை
 வாரார வீக்கி மணிமே கலைதிருத்தி
 ஆரா ரயில்வேற்க ணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து
 சீரார் செழும்பந்து கொண்டடியா நின்றேன்நான்
 நீரார் கமலம்போற் செங்கண்மா லென்றோருவன்
 பாரோர்க ளெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்கச்
 சீரார் குட்மிரண் டேந்திச் செழுந்தேருவே
 ஆரா ரெனச்சொல்லி யாடு மதுகண்டு
 ஏரா ரிளமுலையா ரன்னையரு மெல்லாரும்
 வாராயோ வென்றார்க்குச் சென்றேனென் வல்வினையாக் தூல்
 காரார் மணிநிறமுங் கைவளையுங் காணென்னான்
 ஆராணுஞ் சொல்லிற்றுங் கொள்ளேன்—

பதவுரை.

எர் ஆர் இள முலையீர்	{ அழகிய இள முலைகளையுடைய மாதர்களே!	ஆர் ஆர் அயில் வேல் கண்	{ அழகு பொருந்! கூரிய வேல்போன்ற கண்ணுறு
என் தனக்கு உற்றது தான்	{ ஏனக்கு நேர்ந்த ஸம்பவம் (யாதெனில் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்-;)	அஞ்சனத் தின் நீறு அணிந்து	{ மை சுண்ணத்தாறு அலங்கரித்து
கார் ஆர் குழல் எடுத்து கட்டி	{ கரிய நிறமுடைய கூந்தலை (அலைய வொண்ணாதபடி) மேலே தூக்கிமுடித்து	சீர் ஆர் செழு பந்து கொண்டு	{ மிகவும் அழகிய ஒரு பந்தைக் கையிற் கொண்டு
கதிர் முலையை வாரார் வீக்கி	{ ஒளியிக்க முலைகளைக் கச்சு நிறையும்படி நெருக்கிக் கட்டி	நான் அடியா நின்றேன்	{ நான் அடித்துக் கொண்டிருந் தேன் (அப்படியிருக்கையில்)
மணி மேகலை திருத்தி	{ ரத்னங்களிழைத்த அரை தூல் மாலையை ஒழுங்குபட அணிந்து	நீர் ஆர் கமலம் போல் செம் கண்	{ தண்ணீரை விட்டுப் பிரியாத தாமரைப் பூப் போன்ற சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனான
		மால் என்ற ஒருவன்	{ திருமால் என்று சொல்லப்படுகி, ஒரு புருஷன்

பாரோர்கள் எல்லாம் மகிழ்	{ உலகத்தாரணைவரும் மகிழும்படி	வாராயோ என்றார்க்கு	{ “அடி! நீயுங்காண வரமாட்டாயோ?” என்றழைக்க, அவர்கட்கு (உண்பட்டி)
பறை கறங்க	{ பறையென்ற வாத் யம் முழங்க	என் வல் வினையால்	{ எனது கொடிய பாவத்தினால்
சீர் ஆர் குடம் இரண்டு ஏந்தி	{ சிறந்த இரண்டு குடங்களைக் கையிலேந்திக் கொண்டு	சென்மேன்	{ அவர்களுடன் கூடி அவ்விடத்தேறப் போனேன்; (போனதும்)
செழும் தெருவே	{ “இப்பெரிய வீதி யிலே	கார் ஆர் மணி நிறமும்	{ (முன்பு அவனோடு கலந்ததனால் பெற்றிருந்த) நீல மணி நிறத்தையும்
ஆர் ஆர் என சொல்லி	{ (எனது குடக்கூத் துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் மாதர்) ஆரேனு முண்டோ? ஆரே னுமுண்டோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டு	கை வளையும்	{ கையில் தங்கிய ருந்தவளைகளையும்
ஆடும் அது கண்டு	{ குடக்கூத்தாடின படியைக்கண்டு	நான் காணேன்	{ நான் இழந்தவ ளானேன்;
எர் ஆர் இள முலையார்	{ அழகிய இள முலை களையுடைய மாதர்களும்	ஆரானும் சொல்லிற்றும்	{ (உற்றருருவினர்க ளில்) ஆராவது எதையாவது ஹிதமாகச் சொன் னால் அனாதியும்
அன்னையரும் எல்லாரும்	{ தாய்மாதர்களும் (ஆகிய) பெண் டிற்களெல்லாரும்	கொள்ளேன்	{ உதறித் தள்ளுபவ ளாயினேன்;

* * *—இனி ஆழ்வார் பரகால நாயகி என்ற திருநாமத்தால் நிர்த்தேசிக்கப்படுவர். தன்னை வினவவந்த சில மங்கைமார்களை நோக்கித் தனது அவஸ்தையைக்கூறத்தொடங்குகின்றாள் பரகால நாயகி. இது தானும் பரகாலநாயகியான தன்மையாலே சொல்லுவ தல்ல; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே ஈடுபட்டி மெலிந்த ஒரு ஆய்ச்சியின் தன்மையை அடைந்து சொல்லுவதாம். “காரார் குழலேடுத்துக்கட்டி” என்று தொடங்கி “அஞ்சனத்தின் நீறணிந்து” என்னுமளவும் பந்தடிப்பதற்குத் தான் செய்துகொண்ட அலங் காரங்களைக் கூறுகிறபடி. எனது அலங்காரத்தின் அமைதியைக்

80 சிறிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

கண்டு ஈடுபட்டு என்னைப் புணரவேண்டி அவன்றான் மடலெடுக்க வேண்டியிருக்க, நானன்றோ மடலெடுக்க நேர்ந்தது! என்பது ஸூசனின். வார்—ரவிக்கை. மேகலை—மீதுலா என்ற வடசொல் திரிபு; அரையிலணியும் ஆபரணம். அயில்—கூர்மை. அஞ்சனம்— வடசொல்.

இங்கே பந்து விளையாட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்லுகிற விதற்கு உள்ளுறை பொருள் யாதெனில்; நான் பகவத் விஷயமே அறியாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களிலே மண்டிப் போது போக்கிக்கொண்டு சுகமாகக்கிடந்தேன்; அங்ஙனே கிடந்த என்னை அறியாயமாக பகவத் விஷயத்திலே கொண்டு மூட்டித் துன்பப் படுத்தினார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறபடி. பந்தானது செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூல்களாலே கட்டப்பட்டிருப்பது போல் ப்ராக்ருதியும் “அஜமேகாம் ஸோஹித சக்ல க்ருஷ்ணம்” [அஜாமேகாம் ஸோஹித சக்ல க்ருஷ்ணம்] என்று ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களோடே விசித்திரமான கர்ம ஸூத்ரத்தாலே கட்டப்பட்டிருக்கும். பந்து கீழ் விழுவதும் மேலே எழுவதுமாயிருக்கிறப்போலே ப்ராக்ருதியும்—அஜ்ஞாப் அசக்தனான சேதநன் தான் செய்த கருமங்களுக்கேற்ப மேலுலகங்களில் போவதும் திரும்புவதுமாம் படி ஈசுவரன் தன் விளையாட்டுக்காகத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்கத் தாழ் விழுந்தும் உயர்வெழுந்தும் சக்ரப்ரம்ம் போலே சுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோடுண்டான ஸம்பந்தத்தினாலே தானும் விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவங்களோடு கூடியதாயிருக்கும். ஆகவே ஸ்வாபதேசத்தில் பந்து என்று ப்ராக்ருதியைச் சொல்லக் குறையில்லை.

இப்படி அந்யபரையாய்க் கிடந்த என்னைச் சில பெண்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் படாதபாடு படுத்தினார்களென்கிறான் மேல். தன்னிலத்தில் செழுமை மாறாது விளங்குகின்ற தாமரை போன்ற திருக்கண்களாலே எல்லாரையும் மதிமயக்கவல்லனாய், மால் என்றே திருநாமமுடையனான ஒருவிலகூண மஹா புருஷன் எல்லாரும் மனமகிழும்படியாகப் பறைகொட்டிக் குடக் கூத்தாடிக்கொண்டு “பெண்களே! எனது கோலத்தைக் கண்டீர்களா? இனி

உங்களுடைய நாண்மடமச்சம் முதலிய குணங்களைக் காத்துக் கொள்ள முடியுமானால் நன்கு காத்துக்கொள்ளுங்கள் ” என்று சொல்லுவான் போன்று வீதியார வருகின்றமையைக்கண்ட என் தாய்மார்களும் மற்றுமுள்ள பெண்களும் கடுக என்பால் ஓடிவந்து ‘அஃ! ஈதென்ன விளையாட்டு!; எழுந்து ஓடிவா’ என்றழைக்க, எனக்குப் போராத காலம் வலிதாயிருந்தபடியால் அவர்களது வார்த்தையை அலக்ஷியம் செய்திருக்க மாட்டாமல் பதறியெழுந்து ஓடிச் சென்றேன் ; அங்குச் சென்று சேர்ந்த கூணத்தில் தானே நான் நிறமிழந்தேன் ; கையில் வளைகள் கழன்று விழுந்து போம்படி உடல் ஒரு துரும்பாக இளைக்கப் பெற்றேன் ; “இப்படிப்பட்ட காம நோய் உனக்கு உரியதன்று ” என்று நன்மை சொல்ல வந்த வர்களுடைய பேச்சையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் உதறித் தள்ளி விடும்படியான நிலைமையில் நின்றேன் .

[என் வல்வினையால்] இங்கு வல்வினையென்று பக்தியைச் சொல்லுகின்ற தென்பர் .

... .. அறிவழிந்து
 தீரா வுடம்போடு பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி
 ஏரார் கிளிக்கிளவி யெம்மனைதான் வந்தென்னைச்
 சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டேச் செங்குறிஞ்சித்
 தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்குத் தான்பின்னும்
 நேரா தனவொன்று நேர்ந்தா ளதனாலும்
 தீராதேன் சிந்தைநோய் தீராதேன் பேதுறுவு
 வாராது மாமை அதுகண்டு மற்றுங்கே
 ஆரானும் முதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்
 பாரோர் சொலப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல்
 ஆரானும் மெய்ப்படுவ னென்றார்.....—

பதவுரை.

அறிவு	}	மதி கெட்டு		பேது	}	பைத்தியம் பிடித்த
அழிந்து						
தீரா உடம்	}	உடம்போடு கூடி	}	ருந்த என்னை		
பொடு						

<p>ஏர் ஆர் கிளி கிளவி எம் அனை கண்டு இரங்கி</p>	<p>{ அழகிய கிளியின் பேச்சுப் போன்ற பேச்சையுடைய ளான என் தாயா னவன் கண்டு இரக்கக் கொண்டு</p>	<p>மாமை வாராது மற்று ஆங்கே ஆரானும் மூது அறியும் அம்மனைமார்</p>	<p>{ (இழந்த) மேனி நிதழும் மீண்டு வரவில்லை; அதற்குமேல் அங்கிருந்த யாரோ சில பழம் பாட்டுகளறிந்த பாட்டிமார்கள்</p>
<p>தான் வந்து என்னை</p>	<p>{ தானே (என்னரு கில்) வந்து எனக்கு</p>	<p>அது கண்டு</p>	<p>{ அப்படிப்பட்ட எனது நிலைமை யைக் கண்டு</p>
<p>சீர் ஆர் செழு புழுதி காப்பு இட்டி</p>	<p>{ அழகிய சிவந்த பாக வத ஸ்ரீபாததுளி யைக் கொண்டு ரணையிட்டி</p>	<p>சொல்லுவார்</p>	<p>{ (நோய்தீர உபாயம்) சொல்லத் தொடங்கினர்; (என்ன சொன் னார்களென்னில்;)</p>
<p>செம் குறிஞ்சி தார் ஆர் நறு மாலே சாத்தற்கு</p>	<p>{ செங்குறிஞ்சிமலர் கள் நிறைந்த மணம் மிக்க மாலையை அணிந் துள்ள 'சாஸ்தா' என்கிறதேவதார் தரத்திற்கு</p>	<p>பாரோர் சொலப் படும் கட்டுப் படுத்திர் எல் ஆரானும் மெய்ப்படு வன் என்றார்</p>	<p>{ “குறி கேட்ப தென்று உலகத் தார் ஒன்று சொல்வதுண்டு; அதைச்செய்திர் களாகில் (இந்நோயை உண்டுபண்ணின வன்) யாரா யிருந்தாலும் உண்மையாக வெளிப்பட்டு விடுகிறான்” என்று சொன்னார்கள்;</p>
<p>தான் பின் னும் நேரா தன ஒன்று நேர்த்தான்</p>	<p>{ தான் இதுவரை ஒருநாளும் செய் தறியாத ஒரு அஞ்சலியைச் செய்தான்;</p>	<p>அதனாலும் என் சிந்தை நோய் தீராது</p>	<p>{ அப்படி செய்ததனா லும் எனதுமனோ வியாதி யானது தீர்ந்ததில்லை;</p>
<p>என் பேதுறவு தீராது</p>	<p>{ எனது அறிவுகேடும் தீரவில்லை;</p>	<p></p>	<p></p>

***—சைதர்யம் என்பது அடியோடே போயிற்று; பைத் தியம் பிடித்தவன் போன்று வாயில் வந்ததைப் பிதற்றிக்கொண்டு கிடந்தேன்; இப்படி கிடந்த என்னை எனது நற்றாய் கண்டு ‘ஐயோ! நம் மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட நோய் நேர்ந்து விட்டதே! இஃது எங்ஙனே தீரப்போகிறது!’ என வருந்தி, இதற்கு ஏதே னும் நல்ல பரிஹாரம் செய்வோமென்று சிந்தித்து “மாயன் தமரடி

நீறுகொண்டு அணிய முயலில் மற்றில்லை கண்டார் இவ்வணங்குக்கே” “தவளப் பொடிக்கொண்டு நீர் இட்டிடுமின் தணியுமே” என்ற திருவாய்மொழியில் வாஸனையாலே பாகவதர்களின் ஸ்ரீபாதரேணுவைக் கொணர்ந்து ரகசியப்பட்டாள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத் திற்குத் தகுந்த இதனைச் செய்தும் பர்யாப்தி பெறமாட்டாத ப்ரோமாதசயத்தாலே கலக்கமுற்று ஒரு தேவதார்தரத்தின் காலிலும் கும்பிட்டாள். இப்பிறவியில் இன்றளவும் செய்தறியாத தொன்றாகிய இவ்வரிய செயலைச் செய்தவிடத்தும் என் நோய் தீரவில்லை; என் பைத்தியம் நீங்கவில்லை; போன மேனி நிறமும் மீண்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையைக்கண்ட அங்குள்ள-பழங்கதைகளறியும் பாட்டிமார் சிலர் வந்து, ‘அந்தோ! நீங்கள் நோயின் நிதானமறியாது மனம் போனபடி செய்யப்பார்ப்பது தகுதியன்று; ‘கட்டுவிச்சி’ என்று சொல்லப்படுகிற குறி சொல்லுங் குறத்தியர் சிலருண்டு; அவர்களை வரவழைத்துக் குறிகேளுங்கள்; இந்நோயை விளைவித்தவன் இன்னொன்னு தெற்றென விளங்கும்; இவ்வனை செய்பாமல் நீங்கள் தாந்தோன்றியாகச் செய்யும் பரிஹாரங்கள் எதுக்கு?’ என்று சொன்னார்கள்.

[தீராவுடம்போடு] ஆபத்து மிகுந்தால் உடம்பு ஒழியலாமே; ஒழியாமல் ஆத்ம வஸ்துவைப்போலே அழியாததா யிருந்து கொண்டு துன்பப்படுத்துகின்றதீ! என்ற வருத்தம் விளங்கும். பேதுறுவேன் = இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை: பேதுறுவேனை என்றபடி.

செங்குறிஞ்சித்தாரார் என்ற வாக்கியத்தில, “நறுமாலைச்சாத் தற்கு” என்ற பாட மோதவேண்டியதை விட்டு “நறுமாலைசாத் தற்கு” என்று தப்பான பாடம் ஒதிவந்தனராகையால் இவ்வாக்கியத்தின் பொருளை உள்ளபடி அறியாதொழிந்தனர் பலர்; ுஸ்தா = ‘சாஸ்தா’ என்கிற வடசொல் சாத்தன் எனத்திரிந்து கிடக்கிற தென்பதைபறியாமல் “செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமாலை சாத்திக் கொள்ளுகிறவனுக்கு” என்று கற்றறிந்த பல பெரியோர்களும் பொருள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அங்ஙனன்று; செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமாலையையுடைய, [சாத்தற்கு] சாஸ்தா என்று ப்ரவித்தமான தேவதார்தரத்திற்கு என்று உண்மைப் பொருள்

உணர்க. சாத்தன் + கு = சாத்தற்கு. இவ்வகைப் பொருளில் “மாலைச்சாத்தற்கு” என்றே பாடமோதவேண்டும். அமரகோசத்தில் “सप्तैश्वर्योऽन्वितः” [ஸ்ரவஜ்ஞஸ் ஸுகதோ புத்தஃ] என்று தொடங்கி, “सुनिद्रः शीघ्रसंज्ञः” [முநீந்தரஃ ஸ்ரீகநச் சாஸ்தா] என்று புத்த தேவதைக்குப் பெயர்கள் படிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

[தான் பின்னும் நேராதன ஒன்று நேர்ந்தாள்.] “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்னும் குடிப்பிறப்பின் உறைப்பு உள்ள மையால் தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதாளென்று சொல்வதற்கும் இத்தலைமகள் அருவருத்து இங்ஙனே மறைத்துச் சொல்லுகிறாள். இதுவரையில் செய்யாத ஒரு காரியத்தைச் செய்தாளென்கிறாள். “வகுத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினால் அது ஸாதரத்தில் அர்வயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான், திருத்துழாய் பரிமாறாதவொரு தேவதைக்கு ஓர் அஞ்ஜலியுமகப்படப் பண்ணினால் போலே காணும்” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸுக்தி இங்கே அதுஸந்திக்கத்தகும்.

[மூதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்.] இவ்விடத்திற்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையருளிச்செயல்:—“இந்திரன்படிகளிருக்கும்படியென்?” என்று ஒருத்தி ஒருத்தியைக் கேட்க; ‘தொண்ணூற்றெட்டு இந்த்ராதிகளை ஸேவித்தேன், இந்த்ரன்படி கேட்கிறாய், வேணுமாகில் சொல்லுகிறேன்’ என்றாளிறே: அப்படியே பழைய ராய், நோய்களுமறிந்து நோய்க்கு நிதானமுமறிந்து பரிஹாரமும் பண்ணுவித்துப் போரும் மூதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள்” என்று.

[கட்பேப்பதேத்திரேல்.] கட்பேப்படுத்துதலாவது— குறி கேட்பது. ... ..

... .. அதுகேட்கே

காரார் குழற்கொண்டைக் கடவேச்சி கட்டேறிச்

சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தேறியா

வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைமோவாப்

பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பேர்த்தேயும்

காரார் திருமேனி காட்டினாள் கையதுவும்
சீரார் வலம்புரியே யென்றாள் திருத்துழாய்த்
தாரார் நறுமாலை கட்டேரைத்தாள் கட்டேரையா
நீரேது மஞ்சேன்மின் நும்மகளை நோய்செய்தான்
ஆராணு மல்ல னறிந்தே னவனைநான்
கூரார் வேற்கண்ணீ ருமக்கறியக் கூறுகேளே—

பதவுரை.

அது கேட்டு	அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்த வார்த்தை யையே கேட்டு	பேர்த்தேயும்	அதற்கு மேல்
கார் ஆர்	கறுத்த மயிர்	கார் ஆர்	அவனது காள
குழல்	முடியை	திருமேனி	மேகம் போன்ற
கொண்டை	புடையளான	காட்டினாள்	திருமேனியைப் படியெடுத்துக் காட்டினாள் ;
கட்டுவிச்சி	குறிசொல்லுங் குமத்தியானவன் (ஒருவரும் அழையாதிருக்கத் தாளுகவே வந்து)	கையதுவும்	(அவனது) திருக் கையிலே யுள்ள தும்
கட்டேறி	தெய்வ ஆவேசங்கொண்டு	சீர் ஆர்	அழகிய வலம்புரிச் சங்கமே யென்று
சீர் ஆர்	அழகியதொரு சிறு	வலம்புரியே	அபிநயித்துக் காட்டினாள் ;
சுளகில் சில	முறத்தில் நின்	என்றாள்	
நெல்	றும் சில நெற் சுளைப் பிடித் தெடுத்து முன்னே வீசி யெறிந்து (குறிபார்த்து)	திரு துழாய்	திருத்துழாய் மலர் கள் நிறைந்த
பிடித்து		தார் ஆர்	மணம் மிக்க
எறியா		நறுமாலை	மாலையையும்
		கட்டி	அபிநயித்துக் காட்டினாள் ;
		ரைத்தாள்	
வேரா	வேர்வைவிட்டு		ஆக இவ்வளவும்
விதிர்விதிரா	சுழன்று		அங்க சேஷ்டை
மெய் சிலிரா	மயிர்க்குச்செறிந்து	கட்டுரையா	களாலே காட் டின பின்பு (வாய் விட்டுச் சொன்ன தாவது)
கை மோவா	கையை மோந்து பார்த்து		
பேர் ஆயிரம்	ஆயிரம் திருநாமம்	நீர் ஏதும்	“நீங்கள் சிறிதும்
உடையான்	களை யுடையான	அஞ்சேல்மின்	பயப்பட வேண்ட். ;
என்றாள்	எம்பெருமானே (இந்நோய் செய் தவன்) என்று எண்ணினாள் ;	நும்மகளை	உங்கள் பெண்ணை
		நோய் செய்	(இப்படி) நோவு
		தான்	படுத்தினாள்

ஆரானும் அல்லன்	{ யாரோ ஒரு கூடா புருஷனல்லன்; (தேவதாந்தர ங்குளினால் வந்த நோய் அல்ல இது ;)	கூர் ஆர் வேல் கண்ணீர்	{ கூர்ய வேல் போன்ற கண்களையுடைய மங்கைமீர்களே !
அவனை நான் அறிந்தேன்	{ நோவுபடுத்தின புருஷனை (உன்னு னென்று) நான் தெரிந்து கொண்டேன் ;	உமக்கு அறிய * கூறகேளே	{ உங்களுக்கு (அவனைத்) தெரியச் சொல்லட்டிமா?

* * *—கீழே சில கிழவிமார்கள் “குறிகேட்டால் நாய்க்கு நிதாநம் தெரியும்” என்றார்களே ; அவ்வளவில், குறி சொல்லுங் குறத்தி பொருத்தி தன்னை யழையாதிருக்கச் செய்தே,

“கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டி யூரும் பேரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்த தூஉ!!!
கண்டியூ ரரங்கம் மெப்பயம் கச்சிபேர் மல்லையென்று
மண்டிபே திரிவேனை யாரிங் கழைத்த தூஉ!!!
விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரை நீர் வேங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை தென்குடந்தை
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்த தூஉ!!!
நாகத் தணைக்குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள்
நாகத் தணையரங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்த தூஉ!!!
வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவு மஃகாத்
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் பூதாரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்த தூஉ!!!

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு தானாகவே வந்து சேர்ந்து செய்த காரியங்களையும் சொன்ன வார்த்தைகளையும் சொல்லுகிறது மேல். கட்டுவிச்சி வந்தவுடனே தைவாவேசங்கொண்டு ஒருமுறத் தில் நின்றும் சில நெல்லுகளை ஒரு முஷ்டியெடுத்து எறிந்தாள் ; ஏதுக்காக வென்னில்; குறி பார்க்கும் வகைகளில் இஃது ஒன்று. கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு பிடி நெல் எடுத்து அவற்றை எண்

ணிப்பார்த்து, ஒற்றைப்பட்ட எண் வருகிறதா, இரட்டைப்பட்ட. எண் வருகிறதா என்று பரீக்ஷித்துப் பார்த்து அதனால் தேவதாந்தர ஸம்பந்தமான நோயோ அல்லது பகவத் விஷயமான நோயோ இரண்டத்தொன்றை நிச்சயிப்பது—என்ற ஒரு ஸங்கேத முள் தாகக் கொள்க.

உலகத்தில் முற்றமானது மணியையும் பதரையும் பிரித்து பதரை நீக்கி மணியைத் தாங்கிக்கொள்ளுங் கருவியாயிருப்பது போல் இங்கும் பதராகிய தேவதாந்தரங்களை நீக்கி “மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா” என்னப்பட்ட நன்மணியாகிய எம் பெருமானைப் பரகாசிப்பித்த சுளகு ஆகையாலே “சீரார் சுளகு” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது.

நெல்லுகளை எண்ணிப் பார்த்து இவளுக்கு பகவத் விஷயமான நோய்தானென்று குறத்தி தானறிந்தவாறே “கடல் வண்ண ரிது செய்தார்” என்று சொல்ல நினைத்தாள்; எம்பெருமானை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதென்றால் எளிதானகாரியமோ? “மொய்துக் கண்பனி சோரமெய்கள் சிலிர்ப்ப ஏங்கி இளைத்து நின்று” என்றபடி சில விகாரங்கள் விரையுமே; அவை விரைந்தன. (அதாவது) வேர்வையடைந்தாள்; உடல் நடுங்கினாள்; மயிர்க்கூச்செறிந்தாள்;

இப்படி வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாமல் நிலைதடுமாறி எம் பெருமானுடைய அநுஸந்தானம் முற்றவே தன்மயமாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்தாள்; “விரை ருமுவுநறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழுமே” என்றாற்போலத்திருந்துழாய் மணம் மணக்கத்தொடங்கிற்று; கையை மோந்து பார்த்தாள்; திருந்துழாய்ப் பரிமளம் நன்றாகத் தோன்றிற்று; ஸஹஸ்ரநாமங்களை யுடையனான எம்பெருமானே (இவளது நோய்க்கு நிதானம்) என்று நிச்சயித்தாள். எந்தத் திருமேனியைக் கண்டு நான் இந்நோய் பெற்றேறேனோ அந்தத் திருமேனியை அபிரயித்துக் காட்டினாள். வலங்கையாழி இடங்கைச் சங்கமுடைய பெருமானென்று அபிரயித்தாள். (“கையதுவும் சீரார் வலம்புரி” என்று சங்கை மாத்திரம் சொல்லியிருந்தாலும் இது சக்கரத்துக்கும் உபலக்ஷணமாமென்க.) “தோளினை

மேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” என்பதாக அபிநயித்தாள். அதற்குமேல், வாய்விட்டுச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கி, “அம்மனைமீர்! நீங்கள் இந்நோய்க்குச் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா; நம்மகளன்றோ இவள்; உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த விவளை கூடாத் தேவதைகள் தீண்டுமோ? எந்த நாயும் தீண்டிற்றில்லை; தீண்டின மஹாபுருஷனை நானறிந்தேன்; இப்போது நான் அபிநயித்துக்காட்டின வகைகளாலே நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கக் கூடொயினும் ஸுஸ்பஷ்டமாக நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு அன்னவளைக்ருண சேஷ்டிதாதிகளுடன் விளங்கச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள்— என்று நோய் செய்த எம்பெருமானைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினாள்.

ஏறியா, வேரா, விதிர்விதிரா, சிலிரா, மோவா என்பன— செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகால வினையெச்சங்கள்; எறிந்து, வேர்த்து, விதிர்விதிர்்த்து, சிலிர்த்து, மோர்த்து என்றபடி.

“என்றாள்” என்றும் “கட்டுரைத்தாள்” என்றும் உள் ளவை—கட்டுவிச்சி தன் நெஞ்சினுள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டதைச் சொல்வன. “கீழ்ச் சொன்னதடைய ஸ்வகதமாகச் சொன்னாள்” என்றாள் பெரியவாச்சார் பிள்ளையும். கட்டுரையா = இதுவும் இறந்தகால வினையெச்சம்; உரைத்து என்றபடி.

ஆரா லிவ்வைய மடியளப் புண்டதுதான்
ஆரா லிலங்கை பொடிபோடியா வீழ்ந்ததுமற்று
ஆராலே கன்மாரி காத்ததுதா ஞழிநீர்
ஆரால் கடைந்திடப் பட்ட தவன்காண்மின்
ஊரா நிரைமேய்த் துலகெல்லா முண்மேழ்ந்தும்
ஆராத தன்மையனா யாங்கொருநா ளாய்ப்பாடிச்
சீரார் கலையல்குல் சீரடிச் செந்துவ்வாய்
வாசார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு
ஏரா ரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச்
சீரார் தயிர்கடைந்து வேண்ணெய் திரண்டதனை
வேரார் நுதல்மடவாள் வேறோர்கலத்திட்டு
நாரா ரூறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப்

போரார் வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும் போய்யுறக்கம்
 ஓரா தவன்போல் உறங்கி யறிவுற்றுத்
 தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளவங் கைநீட்டி
 ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த
 மோரார் குடமுருட்டி முன்கிடந்த தானத்தே
 ஓரா தவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவரும்
 வாராத்தான் வைத்தது காணுள் வயிறடித்திங்கு
 ஆரார் புதுதுவா ரைய ரிவரல்லால்
 நீரா மிதுசெய்தீ ரேன்றோர் நெடுங்கயிற்றால்
 ஊரார் க ளெல்லாரு ங்காண வரலோடே
 தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ப
 ஆரா வயிற்றினோ டாற்றாதான்.....—

பதவுரை.

இ வையம்	யாவனொருவனாலே	உலகங்களை யெல்
ஆரால் அடி	இப்பூமியானது	லாம் (பிரளய
அனப்புண்	அளக்கப்பட்ட	காலத்திலே)
டது	டதோ,	அமுது செய்தும்
இலங்கை	இலங்காபுரியானது	(ஸ்ருஷ்டி காலத்
ஆரால்	யாராலே	திலே) வெளிப்
பொடி	பொடியாக்கப்	படுத்தியும்
பொடி	பட்டு நசித்	
ஆ விழ்ந்தது	தொழிந்ததோ,	
ஆராலே கல்	யாவனொருவனாலே	(இத்தகைய பல
மாரி காத்தது	கல்மழையானது	செயல்களாலே
	தடுக்கப்பட்ட	தனது திருக்
	டதோ,	குணங்களை
ஆழி நீர்	கடலானது யாவ	வெளிப்படுத்தின
ஆரால்	னொருவனாலே	வளவிலும்)த்ருப்தி
கடைந்தி	கடையப்பட்ட	பெருமல்
டப்பட்டது	டதோ,	(ஸௌலப்ய
	அக்காரியங்களெல்	குணத்தை நன்கு
அவன்	லாஞ் செய்த ஒரு	விளக்க வேண்டி)
	விலக்ஷண புரு	
	ஷன்	ஒரு நாள் ஒரு நாளில்
ஊர் ஆ நிரை	ஊரிலுள்ள பசுக்கூட்	ஆங்கு
மேய்த்து	டங்களை யெல்	ஆய்ப்பாடி
	லாம் மேய்த்தும்	அந்தத் திருவாய்ப்
		பாடியிலே

சீர் ஆர் கலை
அல்குல்சீர்
அடி செம்
துவர் வாய்
வார் ஆர்
வனம்
முலையான்

{ அழகிய சேலையை
யணிந்த அல்குலை
யுடையவனும்,
அழகிய கால்
களையுடைய
வனும் மிகவுஞ்
சிவந்த அதரத்தை
யுடையவனும்
கச்சுணிந்த
அழகிய முலை
களையுடையவனான
மான யசோதை

மத்து ஆர்
பற்றிக்
கொண்டு

{ மத்தை அழுத்தப்
பிடித்துக்
கொண்டு

எர் ஆர்
இடை நோவ

{ அழகிய இடுப்பு
நோகும்படி

எத்தனையோர்
போதும் ஆய்

{ வெகு காலமாக

சீர் ஆர் தயிர்
கடைந்து

{ சிறந்த தயிரைக்
கடைந்து

திரண்ட
வெண்ணெய்
தனை

{ (அதில்) திரண்ட
வெண்ணெயை

வேர் ஆர்
நுதல்
மடவாள்

{ (கடைந்த ச்ரமத்
தாலே) வேர்வை
மிக்க நெற்றியை
யுடையளான
அவ் யசோதை

வேறு ஆர்
கலத்து இட்டி

{ வேறொரு பாத்திரத்
திலே இட்டி

அதனை

{ அந்த வெண்ணெய்க்
கலத்தை

நார் ஆர்
உறி ஏற்றி

{ (விரல்கூட நுழைக்க
வொண்ணாதுபடி)
நார்நெருக்கத்தை
யுடைய உறியின்
மேலேற்றி

நன்கு அமைய
வைத்து

{ ஸ்ரக்ஷிதமாம்படி
வைத்துவிட்டு

போர் ஆர்
வேல் கண்
மடவாள்

{ யுத்தத்திற்கு ஸந்
நத்தமான வேல்
போன்ற (கூர்மை
யான) கண்களை
யுடையளான
அவ் யசோதை
யானவன்

போம்
தனையும்

{ வெளியில் போகிற
வரைக்கும்

ஓரா தவன்
போல் பொய்
உறக்கம்
உறங்கி

{ ஒன்று மறியாதவன்
போலே திருட்டுத்
தூக்கம் தூங்கி

அறிவு உற்று

{ (அவள் போன
வுடனே) கண்
விழித்தெழுந்து
போய்

தார் ஆர் தட
தோள்கள்
உள் அளவும்
கை நீட்டி

{ மாலையணிந்த
பெரிய திருத்
தோள்களைத்தாழி
யின் அடிவரை
யில் புகவிட்டு

ஆராத
வெண்ணெய்
விழுங்கி

{ (எவ்வளவு உண்டா
லும் திருப்தியைத்)
தரமாட்டாத
வெண்ணெயை
அழுது செய்து

அருகு
இருந்த

{ (அந்த வெண்
ணையத்தாழியின்)
பக்கத்தில் இருந்த

மோர் ஆர்
குடம்

{ மோர் நிறைந்த
குடத்தை

உருட்டி

{ (அதில் அநாதரம்
தோற்ற) உருட்டி

முன் கிடந்த
தானத்தே

{ முன்னே படித்
திருந்த இடத்தி
லேயே

ஓராதவன் போல்	{ ஒரு ஸமாசாரமும் தெரியாதவன் போன்று	இது செய்தீர்	{ 'இந்தக்காரியம் செய் தவர் நீர்தான்' நீராம் என்று என்று சொல்லி
கிடந்தானே	{ படுத்துக் கொண்டி ருந்த கண்ணனை	தீரா வெகுளி	{ அடங்காத கோபத் யள் ஆய் தையுடையனாய்
அவளும்வாரா	{ அவ் யசோதையும் கண்டு வந்து கண்டு	ஓர் நெடு கயிற்றால்	{ கையிலகப்பட்ட தொரு குறுந் கயிற்றால்
தான் வைத்தது காணுள்	{ தான் (உறியிலே சேமித்து) வைத்த வெண்ணெயைக் காணுதவளாய்	ஊரார்கள் எல் லாரும் காண	{ ஊரிலுள்ளாரனைவ ரும் (இந்தஎளிமை யைக்) காணும் படியாக
வயிறு அடித்து	{ (இத்தனையும் தின் றால் ஜரிக்குமோ வென்று) வயிற்றி லே மோதிக் கொண்டு	உரலோடே சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப	{ ஒரு உரலோடே அழுந்தக் கட்டி அடிக்க
ஐயர் இவர் அல்லால்	{ இந்த மஹாநுபாவர் தவிர இங்கே வந்தவர் வேறுயார்? (யாரு மில்லை; இவரே தின்றிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து)	ஆரா வயிற்றி னோடு ஆற் ருதான்	{ மிகவும்வயிற்றெரிந்து வருந்திநிற்பவன்;

* * *—“உமக்கறிபக் கூறுகேனோ” என்ற கட்டுவிச்சி அங்ங
னமே விரிவாகக் கூறுகின்றாள்; “ஆராலிவ்வைய மடியளப்புண்
டதுதான்” என்று தொடங்கி, “பேராயிர முடையான் பேய்ப்
பெண்டிர் நும்மகளைத் தீரானோய் செய்தான்” என்னுமளவும் கட்டு
விச்சியின் வார்த்தை. இதில், எம்பெருமான் உலகமளந்தது,
இலங்கையைப் பாழ்படுத்தியது, கோவர்த்தனமலை யெடுத்துக் கல்
மழைகாத்தது, கடல கடைந்தது, பசு மேய்த்தது, உலகமெல்லா
முண்டுமிழ்ந்தது, வெண்ணெய்களவு செய்து தாம்பினால் கட்டுண்
டது, காளியநாகத்தைக் கொழுப்படக்கியது, சூர்ப்பணகையின்
அங்கபங்கம் செய்தது, கரணைக் கொன்றது, இராவணனைக் கொன்
றது, இரணியனை முடித்தது, கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளியது—
ஆகிய சரித்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிய பெரிய காரியங்

42 சிறிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

களைச் செய்தருளின பரம புருஷன் தான் உங்கள் மகளைத் தீரா நோய்க்கு ஆளாக்கினான் என்று சொல்லி முடித்தாளென்க.

மாவலியைப் பாதாளத்தில் சிறை வைத்தும், குளவிக்கூடு போலே அசுர ராக்ஷஸர்கள் மிடைந்து கிடந்த இலங்கையை நீரூக்கியும், கடல் கடைந்து அமுதமளித்தும், குன்றெறித்துக் கோநிரை காத்தும், பிரபஞ்சங்களைப் ப்ரளயங் கொள்ளாதபடி நோக்கியும் இவ்வகைகளாலே அடியார்களுக்குப் பலவிதங்களான நன்மை களைப் புரிந்து தனது திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு விளங்கச் செய்துங்கூட த்ருப்தி பெறாத எம்பெருமான் தனது ஸௌலப்யமாகிற பெருங்குணத்தை வெட்ட வெளிச்சமாக்குவதற்காகவே வெண்ணெய் களவுசெய்த வியாஜத்தாலே உரலோடு கட்டுண்டதாகச் சொல்லுகிற அழகைப் பாருங்கள்.

ஆராத தன்மையனாய்=“ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தை யெல்லாம் ரக்ஷித் தாலும் தானொன்றுஞ் செய்யாதான யிருக்கிறபடி.” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

யசோதைப்பிராட்டியானவள் இடுப்பு நோகவும், நெற்றி வேர்க்கவும் மிக்க பரிச்ரமப்பட்டு நெடும்போது தயிர் கடைந்து, திரண்ட வெண்ணெயை ஒரு கலத்திலே வைத்து உறியின்மேல் ஸுரக்ஷிதமாக்கியிட்டு ஏதோ காரியமாக அப்பால் சென்றாள்; நன்றாகத் தூங்குகின்றவன்போல் கள்ள நித்திரை செய்துகொண்டு, தாய் சேமித்து வைப்பவற்றைக் கண்டுகொண்டிருந்த கண்ணபிரான் உடனே எழுந்து வெண்ணெய்த் தாழியில் தனது இரண்டு கைகளையும் முழுக்க அமிழ்த்தி வெண்ணெயைவாரி அழுது செய்து விட்டு அருகே மற்றொரு குடத்தைக் கண்டான்; அது நிறைய மோராயிருக்கவே அந்த மோர்க்குடத்தை உருட்டிவிட்டு உடனே முன்பு தான் கிடந்த படுக்கையிலே போய்ப்படுத்தி “இந்தப் பூனியா இந்தப் பாலைக் குடித்தது!” என்ன வேண்டும்படி தான் ஒன்று மறியாதவன் போன்று நெடுங்குறட்டை விட்டுக்கொண்டு உறங்குவானாயினான்; மீண்டுவந்த யசோதை உறியின்மேலே நோக்காகவே வந்து பார்த்தாள்; கையை இட்டாள்; எந்தப்படி வைத்தாளோ அந்தக் குறிப்படியே கண்டிலள். ‘அத்தனை வெண்ணெயையும் தின்றுவிட்டானே, ஜரிக்குமோ’ என்று வருத்தமுற்று

வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டு ‘ இந்த மாஹாதுபாவர் தவிர வேறு இங்குவந்தார் ஆருமில்லை; இப்பெரியவர்தாம் இத்தனையும் எடுத்து அமுது செய்திருக்கவேணும் ’ என்று நிச்சயித்துக் கண்ணபிரானை நோக்கி ‘ ஸ்வாமிந்! நீர்தாம் இக்களவு செய்தீர், நானறிவேன் ’ என்று சொல்லிக் கையைப் பிடித்து, உறங்குகிறவனைத் தூக்கி யெடுத்து, கையிலகப்பட்டதொரு கயிற்றூலே அவனை உரலோடே இணைத்து ஊரிலுள்ளா ரெல்லாரும் காண நெருக்கிக்கட்டி, அடங்காத கோபத்தையுடையவன் போன்று அடிக்க, அஸஹிஷ்ணுவாய் ஏங்கி வருந்திக் கிடந்தபடியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

“ சீரார் கலையல்குல் ” இத்யாதி வாக்கியத்தில், யசோதை என்ற பெயரைச் சொல்லாமல் விசேஷணங்களை மாத்திரம் இட்டது—“ ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றுருமில்லை ” என்று அவள் தானே சொல்லிக்கொள்ளும்படியாகவும் “ என்ன நோன்பு நோற்றாளுக்கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள் ” என்று பிறரும் சொல்லும்படியாகவும் அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற ஸௌபாக்கியம் அவளுக்கு அஸாதாரணமாயிருத்தலால் பரம விலக்ஷணர்களைப் பெயர் சுட்டிச் சொல்லலாகாதென்கிற முறைமை பற்றியென்க.

“ தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளவங் கை நீட்டி ”=“ ஆழவழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடல் நீர், நாழி முகவாது நானாழி ” என்பதையுங்கூட அறியான் போலும் ; அந்தோ ! அறிவில்லாச் சிறு பிள்ளைத்தனத்தை நன்கு விளக்கினபடி. வெண்ணெய்த் தாழியில் ஆழ ஆழக் கையிட்டாலும் கை கொள்ளுமளவுக்குமேல் வெண்ணெய் வராது என்றறியாமல் தோள்பட்டை வரைக்கும் தாழியினுள்ளே அமிழ்த்தினாம்.

தோள்களுள்ளவங் கையை நீட்டினுனென்பது யசோதைப் பிராட்டிக்கு எங்ஙனே தெரிந்தது ? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, “ கோயிற்சாரத்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள் கொலோ ” என்று ரஸோக்தியாக பட்டர் அருளிச் செய்தா ரென்பர்.

தானத்தே=தானம்—ஸ்தானம் என்ற வடசொல் விகாரம். ஓர்தல்—அறிதல். வாரா—இறந்தகால வினைபெச்சம் ; வந்து.

வயிறடித்து=நெடுங்காலம் ச்ரமப்பட்டுத் திரட்டின வெண் ணைய் போயிற்றே யென்கிற வருத்தத்தாலல்ல; இத்தனை தின்றது இவனுக்கு ஜரிக்காதே என்கிற வருத்தத்தினால் வயிற்றிலே மோதிக் கொண்டாளென்க.

ஐயரிவரல்லால் = ‘ இந்தப்பயலல்லால் ’ என்ன வேண்டு மிடத்து, ஐயர் என்றும் இவர் என்றும் நீர் என்றும் சொன்னது கோபத்தின் மிகுதியா லென்க. ஆகவே, இங்கு, பால்வழுவமைதி. “உவப்பினு முயர்வினும் சிறப்பினும் சேறலினும், இழிப்பினும் பால்தினை இழுக்கினு மியல்பே” என்ற நன்னூற் சூத்திரமறிக; (சேறல்—கோபம்.)

நெடுங்கயிற்றூல்—“கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால்” என்றும் “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றூல் கட்ட” என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி களோடு ஐககண்டியம் பண்ணவேண்டுதலால், இங்கு நெடுங்கயிறு என்றதை விபரீத லக்ஷணையாகக்கொண்டு சிறிய கயிறென்றே உரைத்தல் பொருந்தும். ‘அடிக்கடி இவள் நம்மைக் கயிற்றினால் கட்டி நலிகின்றாளே’! என்று கண்ணபிரான் க்ருஹத்திலுள்ள கயிறுகளை யெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துப் போட்டு விடு வது வழக்கமாம். ஆகவே நீண்ட கயிறு யசோதைக்குக் கிடைப்ப தரிது. அன்றியே, நெடுங்கயி றென்பதற்குப் பெரு மேன்மை பொருந்திய கயிறென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கண்ணபிரா னுடைய திருமேனியிலே ஸம்பந்திக்கப் பெறுதல் கயிற்றுக்கு மேன்மை யென்க.

[ஊராள்களெல்லாருங்காண] இவன் உரலோடு கட்டுண்டு படு கிற பரிபவத்தை எல்லாருங் காண—என்று பொருள் கொள்வர் ஸாமான்ய ஞானிகள்; அதுவன்று பொருள்; இவன் இப்படி கட் டவு மடிக்கவு மெனியறிய வாய்த்திருக்கும் இந்த ஸௌலப்பத்தை எல்லாருங் காணவேனுமென்றாய்த்து யசோதை கருதிற்று. இங்கு னொத்த ஸௌலப்பத்தை வெளியிட வேனுமென்றுதானே கண்ணபிரான் இங்கே வந்து பிறந்தது. தாய் தாம்பாலே கட்டுப் போது தாம்பு எட்டம் போராவிடில் இவன் தனது உடலைச் சிறுச்

கடித்து அந்தச் சிறிய தாம்பினால் கட்டுண்டாடும்படி பண்ணிக் கொள்ளும்வனிறே ; “கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்” என்ற விடத்தில் இதுவேயிறே கருத்து.

தீராவெகுளியளாய்=வெகுளி—கோபம் ; இது அபிரமயமாத் திரமென்க. “அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆனாட விட்டிட்டுருக்கும்” என்னப்பட்ட யசோதைக்குக் கோபம் மெய்யே உண்டாகமாட்டா திறே.

ஆரா வயிற்றினோடாற்றாதான் = உரலோடு பிணைத்ததற்கும் அடித்ததற்குமாக வருந்தினான்னு ; வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவு செய்கிற தொழிலைச் சற்றுப்போது விட்டிருக்க நேர்த்ததே ! என்று வருந்தினானென்க. அளவற அமுது செய்த வெண் ணைய வயிற்றிலே ஜீர்ணமாகாமல் வருந்தினானென்னவுமாம். ... *

... .. அன்றியும்
நீரார் நெடுங்கயத்தைச் சென்றலைக்க நின்றரப்பி
ஓரா யிரம்பண வெங்கோவிய னாகத்தை
வாரா யேனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்துச்
சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்.

பதவுரை.

அன்றியும்	மேலும்		
நீர் ஆர் நெடு	நீர் நிறைந்த பெரிய	உரப்பி	அதட்டி
கயத்தை	தொரு பொய்கை		
சென்று	க்குப் போய்	எனக்கு	என்னோடு போர்
		வாராய்	செய்ய வா
		என்று	என்றழைத்து
அலைக்க	அப்பொய்கையின்		
நின்று	வெள்ளம் வெளி	மற்றதன்	அதன் தலைத்து
	வழியும்படி (தன்	மத்தகத்து	
	னேராயிரம் பின்		
	னாகளும் தானு		
	மாகத்) துளைத்து		
ஓர் ஆயிரம்	ஆயிரம் படங்களை		
பணம்	புடையதும்	சீர் ஆர் திரு	(தனது) அழகிய
வெங்கோ	யமன் போலக்	அடியால்	திருவடியால்
இயல்	கொடிய ஸ்வ	பாய்ந்தான்	பாய்ந்து
நாகத்தை	பாவத்தை புடை		நர்த்தனம்
	யதுமான காளிய		செய்தவன் ;
	நாகத்தை		

* * *—யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம் மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்ரியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ள தாய்ப் பானத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளியனென்னும் கொடிய நாகத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து அப்பாம்பின் படங்க ளின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலி யடக் குகையில், மாங்கலிய பிசுஷ யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின் படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கயம்—கசம்; தடாகம். அலைக்கநின்று உரப்பி=நாலுபக்கத் தாலும் கரைக்குமேலே நீர்வழியும்படி கலக்கி என்றவாறு. ஓராயிரம் பணம்=“ காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு, அவன் நீண் முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து ” என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஐந்து படங்களாகச் சொல்லியிருக்க ஆயிரம் படங்க ளென்று இங்குச் சொன்னது—பயங்கரத்வத்தின் மிகுதியை விளக்குதற்கு அதிசயோக்தியாகச் சொன்னது என்னலாம்; கல்ப பேதத்தாலே பொருத்தவுமாம்.

வேங்கோவியல்=‘ வெங்கோ ’ என்று யமனுக்குப் பெயர்; வெம்மை—கொடுமை; அதனையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட, கோப்ரபு; அப்படிப்பட்ட யமனைக் காளியநாகத்திற்கு உவமைகூறினர். மற்று அதன் என்று பிரித்து, மற்று என்பதை அசைச்சொல்லாக் கவுமாம். மத்தகம்—மஸ்தகம் என்ற வடசொல்விகாரம். சீரார் திருவடி=மேலைத்தலைமறையோர்களது சென்னிக்கு ஆபரணமாக அமையவேண்டிய சிறப்புப் பொருந்திய திருவடியை ஒரு துஷ்ட நாகத்தின் தலையிலேகொண்டு வைப்பதே! என்ற வயிற்றெரிச்சல் தோன்றும். ... ..

... .. தன் சீதைக்கு
நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக்
கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்குங் காதிரண்மே
ஈரா விதேத்தவட்கு மூத்தோனை வெங்நாகம்

சேரா வகையே சிலைகுனித்தான் செந்துவர்வாய்
வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா
ஏரார் தடந்தோ ளிராவணனை நரைந்து
சீரார் சிரமறுத்துச் செற்குந்த செங்கண்மால்—

பதவுரை.

தன் சீதைக்கு நேர் ஆவன் என்று	{ தனது தேவியான பிராட்டியோடே நான் ஸமானமா வேனென்று நினைத்து	செம் துவர் வாய்	{ மிகவும் சிவந்த அது ரத்தையுடைய வளும்
ஓர் நிகாசரி வந்தானே	{ (என்னை மணந்து கொள் என்று சொல்லிக கொண்டு) ஓடி வந்தசூர்ப்பணை யென்னும் ராக்ஷஸியை	வார்ஆர்வனம் முலையாள்	{ கச்சு அணிந்த அழ கிய முலையை யுடையவளுமான
கூர் ஆர்ந்த வாளால்	{ கூர்மை பொருந்திய கத்தியினால்	வைதேவி காரணம் ஆ	{ ஸ்தாபிராட்டிக்காக
கொடி மூக் கும் காது இரண்டும் நரா விடுத்து	{ கொடிபோன்ற மூக்கையும் காணையும் அறுத் துத் துரத்தி விட்டி,	ஏர் ஆர் தட தோள் இராவணனை	{ அழகியபெரிய புஜங் களையுடையனான இராவணனை
அவட்கு மூத்தோனை	{ அவளுடைய தமை யானை கரனை	சீர் ஆர் நர் ஐந்து சிரம் அறுத்து செற்று	{ சிறந்த பத்துத் தலை களையும் அறுத் துக் கொன்று
வெம் நாகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்.	{ இனி இவன் வேறொருகொடிய நாகம் போய் வேதனை யதுப விக்க வேண்டிய தில்லை'யென்னும் படியாக ஸகல நாக வேதனைகளை யும் போர்க்களத் திலே அவனுக் குத் தந்து வில்லை வளைத்துக்கொண் றொழித்தவன் ;	உகந்த	{ (முனிவர்களுடைய விரோதியைத் தீர்த்தோமென்று) திருவுள்ள முகந்த
		செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷன்;

***—சூர்ப்பணகை யென்பவள் இராவணனுடைய தன் அகை. தண்டகாரணியத்தில் குடியேறி அங்குள்ள வநவாலிகளை வளர்க்குத் திக்கொண்டு உல்லாஸமாகத் திரியுந் தன்மையுள்ள இவள், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் வீதையோடு கோதாவரிக்கரையில் பஞ்சவடியாச்சுதிருமத் தில் வலித்து வருகிறபொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது பூமிதிரு மேனியழகைக் கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகிய வங்கிவ மெடுத்து அருகில் வந்து தன்னைக் கூடும்படி பலவாறுவேண்டட்டும், அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாது பல கூறி மறுத்திட்டனைத் தால் மிக வருந்தி மீண்டு ‘ஒப்புயர்வில்லாத ஸௌந்தரியமுனைதைய மனைவி உடனிருத்தலால் அவளுள்ளவளவும் என்னை இவன் விபுநம் பான்; அவளை வஞ்சனையால் எடுத்துப்போய் மறைத்து வைத்து விட்டால் நான் இவனுடன் கூடி வாழக்கூடும்’ என்றெண்ணி மீது நாளுதயத்தில் வந்து இராமன் காலேக்கடன் கழிப்பதற்குத் தடாமும் நோக்கிச் சென்ற ஸமயம் பார்த்துச் சீதையைப் பிடிக்கத் தொடர் கையில், அப்பிராட்டிக்குக் காவலாக அருகிற் சோலையிலிருந்து லக்ஷ்மணன் கண்டு விரைந்துவந்து இவளது கூந்தலை ஒரு கையால் பற்றிக்கொண்டு மற்றொரு கையால் உடைவாளையெடுத்து அதனால் இவளது மூக்கையுங் காதையும் முலையையும் அறுத்துத் துரத்தி விட்டானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இச்செயல் செய்து இளையபெருமானாயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலும் உண்டு; “சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவ ளார்க்க அநிந்தாணப் பாடிப்பற அயோத்திக்கரசனைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்வார்; “மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கு அநிந்திட்டவன் காண்மின் இன்றுய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெ யுண்டாப்புண்டிருந்தவனை” என்றார் இத் திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில். இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து வால்மீகி முனிவர் “रामस्य तक्षिश्रेष्ठे பாஹு:” என்றார்; அதாவது—லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமபிரானது வலக் கையாகக் கூறினர். ஆகையால் சூர்ப்பணகா பங்கத்தைப் பெருமா ளது செயலாகக் கூறுவது பொருந்துமென்க. தன் கையாலேயிதேற தண்டித்தது.

அவட்கு முத்தோனை = பூர்விக ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டனான ஸுமாலியின் மகனும், இராவணன் தாயான கேகலியின் தங்கையும், இராவணனது தந்தையான விச்ரவமுனிவரையே கொழுநகை அடைந்தவனும், (இங்குக் காட்டிய இருமுறையாலும்) இராவணனுக்குச் சிறியதாயுமாகிய கும்பீரலியின் குமாரனும், இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற்பவனான கரன், கேகலியின் வயிற்றில் இராவண கும்பகர்ணர்கட்குப்பின் விபீஷணனுக்கு முன்பிறந்தவளான சூர்ப்பணகைக்குச் சிறியதாயின் மகனான முறையில் அவட்கு முத்தோனைப் பட்டானென்க. இவன், தண்டகாரணியத்திலே ஜநஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகை வலிப்பதற்கென்று ஏற்படுத்திய ராஜ்யத்தில் அவளுக்குப் பாதுகாவலாகவும் அவளிட்டு கட்டளைப் படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரசுக்கர் சேனைக்கு முதற்றலைவன்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை கரன் காஷிலே விழுந்து புலம்பி முறையிட்டுத் தான் அங்க பங்கம் அடைந்த வரலாற்றைச் சொல்லி அழ, கரன் மிகப் பெரிய சேனையோடும் அறுபது லக்ஷம் படைவீரர்களோடும் சேனைத் தலைவர் பதினாலவரோடும் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாபதிகளோடும் புறப்பட்டு, அப்பொழுது ஸம்பவித்த தூர்நிமித்தங்களை அகம்பநன் என்ற அறிவாளன் வந்து சொல்லித் தடுக்கவுங் கேளாமல் செருக்கி விரைந்துவந்து போர் தொடங்குகையில், இராமன் பர்ணசாலையினின்று வெளிப்பட்டு, போர்க்கோலங் கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்து விட்டுத் தான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும் போர்செய்து பலரையும்ழித்து, முடிவில் கரனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஓர் அம்பு தொடுக்கத் தொடங்குகையில் இராமனது வில் முறிந்து விடவே, இராமன் தன் கையைப் பின்னே நீட்டி வருணன் தந்த விஷ்ணு ததுஸ்ஸைப் பெற்று அதனை வளைத்து நானேற்றி அம்பு தொடுத்து முன்பு கரனது வலக்கையைத் துணித்துப் பின்பு கரனையும் துணித்து வெற்றிகொண்டா நென்ற வரலாறு அறியத் தக்கது.

“வேந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான்” என்ற விதற்கு ஸாமான்யமாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடும்—கரணை நாகத் துக்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போகச் செய் தார் பெருமாள்—என்று. இப்பொருளை மறந்து விடுங்கள்; இங்ங னல்ல பொருள். வளைந்த வில்லுங் கையுமாய் நின்ற பெருமான்க் கண்ட கரன் ‘நாம்மேலேபோய் வேறொருநாகயாதனை அதுபவிக்க வேண்டா; எல்லா நாக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அதுபவித்தா யிற்று’ என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாதபாடுபடுத்தினான் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்பொருள். நஞ்சியர் பட்டரை ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே மேல் நாட்டிலு ல வாழுங்காலத்து பட்டருடைய சிஷ்யரொருவரை ஸந்தித்து வார்த்தையாடுமபோது ‘எங்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தத்துடைய அவட்கு மூத்தோனை வேந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான்’ என்றிருக்கிறது, இதற்கு வேதாந்திகளே! நீங்கள் என்னபொருள் சொல்லுவீர்கள்?’ என்று கேட்க, அவர் ஸாமான்யமாக நெஞ்சு சிற் பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, ‘உங்களுடைய பட்டர் எங்ங னனே சொல்லுவார்?’ என்று கேட்க, இங்ஙனே சொல்லுவார் என்பாறு அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்கவே னு மென்று அவருக்குக் காதல் கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுநீ; வர். பட்டருடைய அருளிச் செயலாக நஞ்சியர் கேட்டு விஸ்மயப்பட்டு— அர்த்த விசேஷங்கள் பலவற்றுள் இதுவுமொன்றென்க.

சிலை குனித்தா நென்றது—கொன்றா நென்றபடி: மங் லை
வழக்கு. பிராட்டிக்காக இராவணனைக் கொன்றொழித்தபடி: பக்
கூறுகின்றாள் செந்துவர்வா யென்று தொடங்கி....

போரார் நெடுவேலோன் போன்பையேரோ குகத்தைக்
கூரார்ந்த வள்ளுகிராற் கீண்டு குடல்மாலை
சீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டிச் செங்குருதி
சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கோட்டி
ஆரா வெழுந்தா னரியுருவாய்.....—

பதவுரை

போர் ஆர் பெட்டு வேலோன் பொன் பெயரோன் ஆகத்தை	{ (எப்போதும்) யுத் தத்திலே பொருந் தியிருக்கிற நீண் ட வேலாயுதத் தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய உடலை	சீர் ஆர் திரு மார்பின் மேல் மாலை கட்டி	{ அழகிய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமான மார்பிலே வெற்றி மாலையாக அணிந்து கொண்டு
அரி உரு ஆம்	நாவலிம்ஹரூபியாகி	செம் குருதி சோரா கிடந்தானே	{ சிவந்த ரக்தவெள் ளம் பெருகக்கி டந்த அவ்வசரணே
கூர் ஆர்ந்த வள் உகி ரால் கிண்டி	{ கூர்மை மிக்கு நெருங்கின திரு நகங்களாலே பிளந்து	குங்குமம் தோள் கொட்டி	{ குங்குமச் சேற்றினு லே அலங்கரிசு கப்பட்டுள்ள தனது திருத்தோ ளின் மேல் அறைந்து கொண்டு
குடல்	{ அவ்வசரனுடைய குடலை (பிடுங்கி பெயடுத்து)	ஆரா எழுந்தான்	{ ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு எழுந்தவன் ;

* * *—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணி
களாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்
திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாத
படி வரம்பெற்றவனும் ஹிரண்யாக்ஷனது உடன் பிறந்தவனுமான
ஹிரண்யகசிபு, தேவர்முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமைகளியற்றித்
தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்து வருகை
யில், அவனது மகனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி
மஹாவிஷ்ணு பக்தனாய், தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில்
அவன் பெயர்சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயணநாமஞ் சொல்லி
வரவே, கடுங்கோபங்கொண்ட ஹிரண்யன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன்
வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிப்ப
டாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ் செய்தும் அவன்
பகவான் அருளால் இறந்திலனாக ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை
மைந்தனை நோக்கி ‘நீ சொல்லும் நாராயண நென்பான் எங்கு
உள்ளன்? காட்டு’ என்ன, அப்பிள்ளை “தூணிலு முளன், தூரும்
முளன், எங்கு முளன்” என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல,
‘உடனே இரணியன் ‘இங்கு உளனோ?’ என்று சொல்லி எதிரில்

நின்ற தூணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனிக
ரூபமும் சிங்கவடிவமுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தேனற
இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடிமீது வைத்துக்
கொண்டு தனது திருக்கை நகங்களால் அவன் மார்பைப் பொருது
குடலைப் பறித்து விஜயலக்ஷ்மி விளங்குகிற திருமார்பிலே மாலை
யிட்டு, ரக்தவெள்ளம் கொழிக்கும்படி கிழிக்கப்பட்ட அவனை,
பிராட்டிமாரோடே ஸம்சுலேஷிப்பதற்கு அலங்கரித்த திருத்
தோளின்மேலே எடுத்து அறைந்துகொண்டு ‘ஆச்ரிதவிரோதி
ஒழிந்தான்’ என்று ஆரவாரஞ் செய்து ப்ரஹ்மாதனுக்கு அருள்
செய்தமை அறியத்தக்கது.

பொன் பேயரோன்—இது லக்ஷித லக்ஷணை; ஹிரண்யம் என்ற
வடசொல் பொன் எனப் பொருள்படும்.

ஆரா—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற் நகாலவினையெச்சம்:
ஆர்த்து என்றபடி; ஆரவாரஞ் செய்து. ... ..

... .. அன்றியும்
பேர்வாம னாகிய காலத்து மூவடிமண்
தாரா யெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால்
நீரேற் றலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை—

பதவுரை

அன்றியும்	அது தவிரவும்,		
பேர் வாமன்	மிகச்சிறிய வாமந	நீர் ஏற்று	அவன் தாரை வார்த்து தததம் பண்ண அதனைப் பெற்று
ஆகிய	ஞகத் திருவவ		
காலத்து	தரித்த காலத்தில்	சலத்தினால்	சிறிய அடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியாலே அளப் பதாகிய கபடத் தினாலே
மா வலியை	மஹாபலியி னிட்டுத்து	நின்று	நிமிர்ந்து
மூ அடி மண்	‘மூவடி நிலம்	உலகு	லோகங்களை யெல்லாம்
எனக்கு	எனக்குக் கொடு’	எல்லாம்	அளந்து ஸ்வா
தாராய்	என்று யாசித்து	அளந்தான்	தினப் படுத்தி கொண்டவன்
என்று			
வேண்டி			

* * *—மஹாபலி யென்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டு செருக்குற்றிருந்தபொழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச்சரணமடைந்து வேண்டி, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு காச்யபமாமுனிவனுக்கு அபிதி தேவியினிடர் தோன்றிய ப்ரஹ்மண ப்ரஹ்மசாரியாகி,—வேள்வி யியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்துவந்த அந்த மாவலியிடஞ் சென்று, தவஞ் செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்த நீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையு மளந்து, தானமாகப் பெற்ற மற்றோரடிநிலத்திற்கு இட மில்லையாகவே அதற்காக அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தி லழுத்தி அடக்கின வரலாறு அறியத்தக்கது.

“பேர் வாமனனாகிய காலத்து” என்ற பாடம் வெண்டளைக்குச் சேராதாகையாலும் ப்ராசீனபாடமன்றாகையாலும் மறுக்கத்தக்கது. வாமனாகிய என்பதே பாடம். வாமன்—வாமநன்; சிதைவு. “சீராற் பிறந்து சிறப்பால் வளரானு, பேர் வாமனாகாக் கால் பேராளா” என்ற பெரிய திருவந்தாதியும் நோக்கத்தக்கது. பேர் வாமன்=வாமநர்களுக்குள்ளே பெருமை பெற்றவன் என்றாய், மிகச்சிறிய வாமநனென்றதாயிற்று.

சலத்தினால்=ஃலவ் என்ற வடசொல் க்ருத்ரிம மெனப் பொருள்படும்; கபடமாக என்றபடி. ... .. *

ஆராத போரி லசுரர்களுந் தானுமாய்க்
காரார் வரைநட்டு நாகங் கயிறுகப்
பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் திருத்துழாய்த்
தாரார்ந்த மார்வன் ... ..

பதவுரை

ஆராத போரில் { முடியமாட்டாத தேவாஸூர யுத் தத்திலே	நாகம் கயிறு { வாசுகி நாகத்தைக் கடை கயிறாகச் சுற்றி
அசுரர்களும் { அசுரர்களும் தானும் ஆய் { தானுமாக	பேராமல் { அம்மலையானது தாங்கி { மேலே கிளம்பாத படி முதுகில் தரி த்துக்கொண்டு
கார் ஆர் கரை நட்டி { மேகம் படிந்த மந்தர மலையைக் கொண்டிவந்து (மத்தாக) நாட்டி	திரு துழாய் { திருத்துழாய் மாலை தார் ஆர்ந்த { யணிந்த திருமார் மார்வன் { பையுடையனாய்க் கடைந்தான் { கொண்டு கடைந் தவன் ;

* * *—முன் ஒரு காலத்தில், இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணு லோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ராஸாதிக்கப் பெற்ற ஒரு வித்தியாதர மகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவினையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில், துவ்வாஸ மஹாபுரி எதிர்ப்பட்டி அவளை வணங்கித் துதிக்க அவ் விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம் முனிவன் ஆரந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்து கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கை நீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின் மேல் வைத்த வளவில் அம் மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழேறித்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முரிவரன் கடுங்கோபங் கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி, அசுரர்களுையுந் துணைக்

கொண்டு மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைய லாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரிய தோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்தி விடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்ற வரலாறு அறியத் தக்கது.

கடலைக் கடைகிறபோது தோளுந் தோள் மாலையுமாய் நின்று கடைந்தருளினதால் அதனை அநுபவித்துச் சொல்லுகிறாள் திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மார்வன் என்று. கடைகிறபோது தேவர்கள் 'அழுதம் எப்போது கிளரப்போகிறது!' என்று அதில் நோக் காகக் கவிழ்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களேயன்றி எம்பெருமானது தோளுந் தோள்மாலையுமான திவ்யாலங்காரத்திலே கண் வைத்து ஸேவிக்கப் பெற்றிலர் என்ற குறை தீர, தான் அதில் ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாள் போலும். ... *

... .. தடமால் வரைபோலும்
போரானை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி
நீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால்
நாரா யணை! மணிவண்ண நாகனையாய்!
வாராய் என்னுரிடரை நீக்கா யெனவேகுண்டு
தீராத சீற்றத்தாற் சென்றிரண்டு கூறாக
ஈரா வதனை யிடர்கடிந்தா னெம்பெருமான்
பேரா யிரமுடையான் பேய்ப்பெண்டிர் நும்மகளைத்
தீரா நோய்செய்தா னெனவுரைத்தாள்.....—

பதவுரை

தடம் மால் வரை போ லும் போர் ஆனை	மிகப் பெரிய மலை போன்ற மத்தகஜ மானது	பொய்கை வாய்கோள் பட்டு நின்று அலறி	நீர் நிலத்திலே முத லையின் வாயி லகப்பட்டு நின்று வருந்தி
---	--	--	--

ஒர்நெடு கை யால் நீர்ஆர் கமலம் மலர் கொண்டு	{ நீண்ட ஒரு துதிச் கையினால் அப்போ தலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை எடுத்துக்கொண்டு	இரண்டு கூறு ஆக ஈரா	{ (முதலையை) இரு துண்டமாகப் பிளந்து
ஒ நாராயண!	{ “நாராயணனே! நீல மணிவண்ணனே! சேஷசயனனே! வந்தருளவேணும், எனது பெருந்துக் கத்தைப் போக்கி யருளவேணும்.” என்று கூவு, (அக் கூக்குரலைக் கேட்டு)	அதனை இடர் கடிந்தான் எம் பெரு மான்	{ அந்த கஜேந்திர னுடைய துன்பத் தைப் போக்கடித்த எம்பெருமான்
மணிவண்ண நாக் அனை யாய் வாராய் என் ஆர் இடரை நீக்காய் என	{ (இப்படிப்பட்ட அள வற்ற காரியங்க ளுக்கு வாசக மான) ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடை யவன்; (அவ்வெம் பெருமான் தான்)	பேர் ஆயிரம் உடையான்	{ அறிவு கெட்ட பெண்டுகளை! உவ் கள் மகளுக்கு (இப்படிப்பட்ட) தீராத நோயை உண்டு பண்ணி ஒன் காண்பின் என்று சொல்லி முடித்தான் (கட்டு விச்சி);
வெகுண்டு	{ (கஜேந்திர விரோதி யின் மோல்) கோபித்து	பேய் பெண் டீர் தும் மகளை தீரா நோய் செய் தான் என உரைத் தான்	
தீராத சிற்றத் தால் சென்று	{ அடங்காத அக்கோ பக்தோடே (பொய்கைக் கரைக்கு) எழுந் தருளி		

* * *—மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையான இந்தரத்யும்ந நென்
னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒரு நாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்
டிருந்தபோது அகஸ்திய மஹா முனிவன் அவனிடமெழுந்தருள்;
அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் பகவதாராதநத்
தில் செலுத்தியிருந்ததினால் அம் மஹர்ஷியின் வருகையை அறிந்
திடானாய் அவனுக்கு உபசார மொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்
முனிவன், தன்னை அரசன் அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறாகக்
கருதிக் கோபித்து ‘நீ யானே போலச் செருக் குற்றிருந்ததினால்,
யானையாகக் கடவை’ என்று சபிக்க அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்
டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன் செய்த விஷ்ணு பூஜை
யின் மஹிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நான்தோறும் ஆயி
ரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்து
வருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்

சணக்காகப் பூப் பறித்தற்குப் போய் இறங்கிய பொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றி யிழுத்து அதனால் கோபங் கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹூஹூவென்னும் கந்தர்வன் அவ் யானையின் காலைக் கொள்கின்றான். அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் ‘ஆதி மூலமே!’ என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து அதன் கையிலிருந்த தாமரைப் பூவையும் தனது திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்று இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினான் என்ற வரலாறு அறிக.

போராணை = “யுத்தோந்முகனாயத் திரிகிருனன்றிறே; செருக் காலே மலைகளோடே பொருது திரிகிறபடி” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

“நாராயண ஓ — வாராய்” = பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “பதக முதலையாய்ப்பட்டகன்று, கதறிக் கைகூப்பி என் கண்ணு கண்ணு வென்ன” என்ற விடத்து வியாக்கியான மருளிச் செய்கின்ற மணவாளமாமுனிகள்—“‘நாராயண ஓ மணிவண்ண நாகணையாய் வாராய்’ என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் ‘என் கண்ணு கண்ணு’ என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார்; “सुखं लब्ध्वा मुक्तिं गतः सुखं लब्ध्वा मुक्तिं गतः” [மூலேதி முக்தபத மாலபதி த்விபேந்த்ரே] என்று கொண்டு ‘மூலமே’ என்று கூப்பிட்டானாகப் பெளராணிகர் சொன்னார்கள்; இவை, தன்னில் சேரும்படி என்னென்னில்; மூலம் என்கிற விடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே அதுக்குப் பரியாய சப்தங்களை யிட்டு ஆழ்வார்களருளிச் செய்தார்களாகையால் எல்லாம் தன்னில் சேரக் குறையில்லை” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும்.

ஆரிடரை நீக்காய் = முதலாவாயிலகப்பட்டுப் படுகிற துக்கத்தை நீக்க வேண்டுகின்றானல்லன் கஜேந்திராழ்வான். கையில் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழிவதற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெற்றவேனுமென்பதே அவனது அபிரிவேசமாதலால் அவ்வபிரிவேசம் நிறைவேறப்பெறுமையால் வந்த துக்கத்தை நீக்கச் சொல்லுகிற வித்தனை. “నామో క శీబరస్యస్యౌణాథఁ మధుసూదన! కరస్థ కమలాస్యే వ పాదయోరపిఁతం హ రేః” [நாமம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணுர்த்தம் மதுஸூதந—கரஸ்த கமலார்யேவ பாதயோரர்ப்பி தும் ஹரே] என்றது காண்க. இவ்வுடம்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேனுமே என்றே கரைகின்றே னென்றவாறு.

ஈரா = இறந்த கால வினையெச்சம்; ஈர்ந்து என்றபடி. அதனை இடர் கடிந்தான் = அந்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் கையிலிருந்த தாமரைப்பூக்களைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றுக்கொண்டா னென்றபடி.

இப்படி சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி, இப்படிப் பட்ட பல்லாயிரம் திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடைய பெருமான் உங்கள் மகளை நோவுபடுத்தின வன் காண்மின் என்று கட்டுவிச்சி கூறித் தலைக்கட்டினுளாயிற்று. இந்நோய் தீருவதற்கு உபாயமென்னவென்று விசாரிக்கிறவர்களை நோக்கித் “தீரா நோய் செய்தான்” என்று சொல்லுகிறபடி பாருங்கள். வேறுவிதமான நோயாகிலன்றோ அது தீரவேனுமென்று அவர்கள் சிந்திப்பார்கள்; ஸர்வேச்வரனடியான நோயென்று தெரிந் தவாறே அவர்கள் ‘இந்நோய் தீராமல் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்’ என்று மனோரதிப்பர்களாதலால் அவர்களது கருத் துக்கு இணங்கத் தீரா நோய் என்றானென்க. தீராத நோயாவது பக்தி. இது ஆத்மாவுள்ளவரையில் தொடர்ந்து செல்லக் கடவது; ப்ராப்தி தசையிலும் அதுவர்த்திக்குமிதே. [கட்டுவிச்சியின் பேச்சு முற்றிற்று. இனி பரகாலநாயகியின் நிர்வேதம்.] *

... ... சிக்கனமற்று
ஆராணு மல்லாமை கேட்டெங்க ளம்மனையும்
போரார்வேற் கண்ணீ ரவனாகில் பூந்துழாய்
தாரா தோழியுமே தன்னடிச்சி யல்லளேமற்று
ஆராணு மல்லனே யென்றோழிந்தாள்.....—

பதவுரை

எங்கள் அம்மனையும்	{ (அதற்குமேல்) என் னுடைய தாயா னவள்	பூ துழாய் தாராது ஒழியுமே	{ இவளுக்கு உத்தேச் யமான) திருத்து ழாய்ப் பிரஸாதத் தைத் தந்தருளா மற் போவனே;
மற்று ஆரானும் அல்லாமை சிக்கன கேட்டு	{ வேறு எந்த தேவதாந்தரமும் இந்த நோய்க்குக் காரணமல்ல வென்பதை த்ருடமாகக் கேட்டுக்கொண்டு	தன் அடிச்சி அல்லனே	{ (இவள்) அவன் றனக்கு அடி மைப்பட்டவ ளன்றே;
போர் ஆர் வேல் கண்ணீர் !	{ யுத்தத்திலே பொருந்தின வேல் போன்ற கூரிய கண்களை யுடைய தோழி மார்களை!	மற்று ஆரானும் அல்லனே என்று ஒழிந்தாள்	{ (தைவாதீனமாக) வேறொருவனும் இந்நோய் செய்த வனன்றே என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றோழிந் தாள் (என்தாய்)
அவன் ஆகில்	{ (இந்நோய் செய்த வன்) அந்த எம்பெருமானே யாகிற பகஷத்தில்		

* * *—இங்ஙனே கட்டுவிச்சி சொல்லி முடித்தவுடனே
என் தாயானவள் “ அடி குறத்தி! இந்நோய் செய்தது அந்த பர
தேவதைதானே, வேறொரு தேவதாந்தரமு மன்றே, இது ஸத்யந்
தானா?” என்று பலதடவை கேட்டு அவனேதானென்பதைத் த்ருட
மாகத் தெரிந்துகொண்டு “ புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடிய
பிரானருளாவிடுமே ” என்கிற விச்வாஸந்தோற்ற “ இனி நாம்
இவள் திறத்துக் கவலைப்படக் காரணமில்லை; இந்நோய் செய்தவன்
அப்பெருமாளையிருக்கிற பகஷத்தில், தனது தாஸபூதையான
இவளை ஒருகாலும் கைவிடமாட்டான் ; “ தன் மன்னு நீள்கழல்

30 சிறிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

மேற்றண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் ” என்றபடி திருத்துழாய்ப் பிரசாதந் தந்து அருள் செய்தே திருவன்; மற்றதேவதாந்தரமாகி லன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டுவது; எம்பெருமானே யென்று நமக்கு ஸத்யமாகத் தெரிந்தபின்பு இனி என்ன கவலை? ” என்று சொல்லி விட்டு விசாரமற்றுப் போய்விட்டாள்.

“போரார் வேற்கண்ணீர் ” என்றது—அசற் பெண்களைப் பார்த்துத் தாய் பண்ணின ஸம்பீராதநம். ... *

... .. நானவனைக்
காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்
பேராப் பிதற்றுத் திரிதருவன் பின்னையும்
ஈராப் புதுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை
சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் சூழ்குழலார்
ஆராணு மேசுவ ரென்னு மதன்பழியை
வாராமல் காப்பதற்கு வாளா விருந்தோழிந்தேன்—

பதவுரை

நான்	நானோவென்றால்	சோரா	தனர்த்தியை யுண்
அவனை கார்	அவனு து கரிய	மறுக்கும்	டாக்கித் துன்பப்
ஆர் திரு	திருமேனியை		படுத்துகின்றது;
மேனி கண்	வேவித்தது	வகை	ஹம்ஸிக்கும் ப்ரகா
டதுவே	முதலாக	அறியேன்	ரங்களைப் பகுக்
காரணம் ஆ			துச் சொல்ல
			அறிகின்றிலேன்;
பேரா	உருமாறி வாய்	சூழ் குழலார்	நிறைந்த கூத்தலை
பிதற்று	வெருவிக்	ஆராணும்	யுடைய பெண்
திரிதருவன்	கொண்டு திரியா		கள் யாராகிலும்
	நின்றேன்;	எசுவர் என்	அலர் தூற்ற, அத்
பின்னையும்	அதற்குமேல்,	னுமதன்	தால் வரும்
தண் வாடை	குளிர்த்த	பழியை	அபவாதத்தை
	காற்றானது	வாராமல்	தடுத்துக் கொள்வ
இ உடலை	(எனது) இவ்வுடம்	காப்பதற்கு	தற்காகவே
ஈரா	பைப் பிளந்து	வாளா இருந்	(இதுவரை) ஒன்
புதுதலும்	கொண்டு உள்ளே	தொழிந்தேன்	றும் செய்யாமலி
	புருந்து		ருந்துவிட்டேன்;

* * *—எனது தாய் மாத்திரம் கவலையற்றுக் கையொழிந் தாளே யொழிய, நான் கவலை தீரப்பெற்றிலேன்; என் துக்கம்

தொலையப் பெற்றிலேன் என்கிறான் பரகால நாயகி. ஸகல தாபங் களையும் தணிக்குமதான அவனுடைய திவ்ய திருமேனியை அன் றொரு நாள் நான் காணப்பெற்றது முதலாக, நிலைகுலைந்து வாய் வந்தபடி கண்டவா பிதற்றிக்கொண்டு திரிபவளாயினேன். கள் குடித்த குரங்குக்குத் தேள்கடியும் நேர்ந்தாற்போலே குளிர்ந்த வாடைக்காற்றும் பாவியேனுடலை அறுத்துக்கொண்டே உள்ளே புகுந்து துன்பப்படுத்தாநின்றது ; சித்ரவதை பண்ணாநின்றது ; அது செய்கிறவகைகள் வாசாமகோசரம்.

அன்றைக்கே நான் மடலூரப் புறப்பட்டிருக்கவேண்டும் ; ஸஜாதீபைகளான ஸ்த்ரீகள் யாராவது நிறக்கேடான வார்த்தை களைச்சொல்லி நம்மை ஏசுவார்களை என்று லோகாபவாதத்துக்கு அஞ்சி இதுவரையில் மடலூராதே வீணே காலங் கழித்தேன்.... *

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித்
தாரான் தருமென் றிரண்டத்தி லொன்றதனை
ஆராணு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால்
ஆராயு மேலும் பணிகேட் டதன்றெனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திடுநீ யென்றேற்குக்
காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாராதே யென்னை மறந்ததுதான் வல்லியேயன்
ஊரா ருகப்பதே யாயினென்.....—

பதவுரை

மட நெஞ்சே	{ “அறிவு கெட்டுக் கிடக்கிறமனமே!	நமக்கு அருளி	{ நம்மேல் க்ருபை பண்ணி
வாராய்	{ (தூது போக) எழுந்திரு ;	சீர் ஆர் திரு துழாய் மாலை	{ சிறந்த திருத்துழாய் மாலையை
வந்து	{ அவ்வெம்பெரு மான் பக்கலிலே சென்று	தரும் தாரான் என்ற இரண்டத் தில் ஒன்ற தனை	{ தருவன் தரமாட் டான் என்ற இரண்டு வார்த் தைகளில் ஏதாவ தொரு வார்த் தையை (அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லி யனுப்புகிற சொல்லு)
மணி வண்ணன்	{ நீலமணிபோன்ற கூடிவையுடைய ஞான அவ்வெம் பெருமான்		

62 சிறிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

ஒன்னுதார் ஆரானும் கேளாமே சொன்னக் கால்	அவனை யுகவாதவர் கள் எவரும் கேளாதபடி நீ சொன்னாயாகில்,	என்றேற்கு	என்று சொன்ன என் பேச்சுக்கு உடன்பட்டு
பணி கேட்டு	அவ் வார்த்தையைக் கேட்டு	கார் ஆர் கடல் வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்	கரிய கடல் வண் ணன் பக்கலிலே சென்ற எனது மனந்தானும்
ஆராயு மேலும்	(அன்புடன்) விசா ரித்தானாகிலும் சரி;	வாராதே	திரும்பி வருத லின்றியே
அது அன்று எனிலும்	அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் தெரியா தென்று திரஸ் கரித்தாலும் சரி,	என்னை மறந்ததுதான்	என்னை மறந்து அங் கேயே தங்கிவிட் டது ஐயோ!
நீ போரா தொழி யாதே போந்திடு	நீ இங்கே வாராது அங்கேயே தங்கி விடாமல் உடனே வந்து சேர்ந்து விடு	வல் வினையேன் ஊரார் உகப் பதே ஆயினேன்	கொடும் பாவியாகிய நான் ஊரார் ஸந்தோஷித் தும்படியாகவே நிலை குலைந்தேன்;

* * *—பரகாலநாயகி தனது நெஞ்சைத் தூதுவிட்டுப் பட்ட பரிபவத்தைப் பேசுகின்றாள்.—“அறிவு மாண்டுகிடக்கிற நெஞ்சே! எழுந்திரு; தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்கவேண்டும் படியான வடிவு படைத்த அவன் பக்கல் சென்று ‘திருத்துழாய் ப்ரஸாதம் நமக்குக் கொடுக்க முடியுமா? முடியாதா? இரண்டத் தொன்று சொல்லிவிடு’ என்று ஏகாந்தமாகக்கேள்; அதற்கு அப் பெருமான் ஆதரவு தோற்ற விசாரித்து நல்ல மறுமாற்றம் சொன்னாலும் சரி, ‘அவளாரோ எனக்குத் தெரியாது’ என்று அநாதரமாகச் சொல்லிவிட்டாலும் சரி; ஏதோ வொரு கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு விளம்பித்து நிற்காதே கடுகி என்பால் மீண்டுவா” என்று சொல்லி எனது நெஞ்சை அவனிடத்துப் போகவிட்டேன்; சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மழை பொழிந்ததென்று மகிழ்ந்து அந்தப் படுபாவி நெஞ்சு சடக்கெனப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அதுதான் கடல் வண்ணன் பின்னே போயின்றாகையாலே ‘கடல் புக்கது திரும்பாது’ என்றபடி என்னை மறந்து அங்கேதானே படுகாடு கிடக்கின்றது! என வருந்துகின்றாள். என் நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப் பெருத யான் வேறு யாரை வெறுப்பேனென்றதாம்.

சீறிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை. 63

நெஞ்சை லௌகிக பதார்த்தங்களிற் செலுத்தி ஒருவாறு போதுபொக்க வொண்ணாதபடி அவ்வெம்பெருமான்ருநீனை இடை விடாது சிந்தாவிஷய மாசிறுநென்று இதனாற் குறிப்பிட்டபடி. “సమస్తముల జూత్వా తాం ప్రతి ప్రేక్షితం మనః తత్త తత్రైవ రమతే హతః హానినా వయమ్.” [நபும்ஸகமிதி ஜ்ஞாத்வா தாம் ப்ரதி ப்ரோஷிதம் மந:-தத்து தத்ரைவ ரமதே ஹதா: பாணிரிநா வயம்] என்ற ஒரு கவியின் சமத்காரத்தை இங்கே நினைக்க.

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில், “நீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கிளிகள் தாமிருக்க மதுகரமெலாம் நிறைந் திருக்க மடவன்ன முன்ன நிரையாயிருக்க வுரையாமல் யான், ஆரி ருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையில்லை யென் றுதரத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழையாரிடத் துரைசெய்தாறுவேன், சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவரங்கரை வணங்கியே திருத் துழாய்தரில் விரும்பியே கொடுத்திரும்பிபே வருதலின்றியே, வாரி ருக்கு முலைமலர் மடைந்தையுறை மாப்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கி யின்புறமுயங்கி யென்னையுமறந்து தன்னையுமறந்ததே” என்ற பாசரமும் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தகும்.

ஆரானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால் = சத்துருக்க ளுடைய காதிலே விழாதபடி ரஹஸ்யமாகச் சொல்லவேணு மென்று நெஞ்சோடே சொல்லியனுப்பினளாம். எம்பெருமானு டைய குணபூர்த்தியைப் பொறுக்கக்கில்லாத சிலர், நம்முடைய காரியத்தை ஆகவொட்டாமல் கெடுக்கிற முகத்தாலே எம்பெருமா னுடைய தயர்வாத்ஸல்யாதி குணங்களை அழித்துவிடக்கூடுமென்று அஞ்சுகின்றாள் போலும். ஒன்னுதார் — ஒனருதார்; (தம்மோடு மனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே பகைவராவர்.

பணிகேட்டு ஆராயுமேலும் அதன்றெனிலும் = இவ்விடத் திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி—“ உன்னைக் கண்ட போதே ‘அவள் என்பட்டாள்? அவள் உளனோ? அவ்வாச்சரயம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமோ?’ என்று திருவுள்ளமானானே யாகிலும்; அங்ஙனன்றியே துஷ்யந்தனைப்போலே ‘அங்ஙனைக் கொப்பாளொருத்தியை அறியோம்’ என்றானாகிலும்” என்று.

64 சிறிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

வல்லினையேன்=என் நெஞ்சம் எனக்கு உதவாதபடியான
மஹா பாபத்தைப் பண்ணினேனென்கை. ஊராருகப்பதேயாயி
னேன் = 'ஒரு ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்தாலன்றிப் பலன் லித்திக்க
மாட்டாது' என்று ஊரார் சொல்லுவது; 'ஸாதநாநுஷ்டாநமெல்
லாம் கால்கட்டு; அவனால்தான் பேறு' என்று நான் சொல்லிக்
கொண்டிருப்பது; இப்படி சொல்லிக்கொண்டிருந்த நானே 'மட
லார்க்கடவே' நென்று இன்று சொல்ல நேர்ந்தபடியால் என்னு
டைய அத்யவஸாயம் பழுதாகி ஊராருடையகொள்கையே பலித்த
தாயிற்று என்பது கருத்து. மடலார்வேனென்றபோதே வித்தோ
பாய நிஷை:— குலீர்த்ததாமிரே. ... .. *

... .. மற்றெனக்கிங்கு
ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுதபோல்
நீரா யுருகுமென் னாவி நெடுங்கண்கள்
ஊரா குறங்கிலுந் தானுறங்கா வுத்தமன்றன்
பேரா யினவே பிதற்றுவன் பின்னையும்
காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினார்
ஆரே போல்லாமை யறிவார்.....—

பதவுரை

எனக்கு இங்கு	என்னேப்பற்றிக்	உத்தமன்	அப்புருஷோத்தம
ஆராய்வார்	கவலை கொண்டு	தன்	னுடைய
மற்று	விசாரிப்பவர்கள்	பேர்	திருநாமங்களா
இல்லை	இங்குயாருமில்லை	ஆயினவே	யுள்ளவற்றையே
என் ஆவி	எனது ஆத்மவஸ்து	பின்னையும்	மேன்மேலும்
அழல் வாய்	நெருப்பினருகே	பிதற்றுவன்	வாய்வந்தபடிசொல்
மெழுது	வைத்த அரக்குப்		லிக்கொண்டிரா
போல் நீர்	போல்நீர்ப்பண்ட		நின்றேன்;
ஆய்	மாக உருகா	கார் ஆர் கடல்	அகாதமான கடல்
உருகும்	நின்றது;	போலும்	போல அளவு
நெடு கண்கள்	நீண்ட கண்களும்	காமத்தர்	கடந்த காமத்தை
தான்		ஆயினார்	யுடையவர்கள்
ஊரார்	எல்லாரும் உறங்கும்	ஆரே	ஆர்தான்
உறங்கிலும்	போதிலும்	போல்லாமை	ஸ்வரூப விரோத
உறங்கா	உறங்கமாட்டா;	அறிவார்	மறிவர்கள்?

* * *—ஆற்றுமை கரைபுரண்டால் சிலபேரோடே ஸல்லா பங்கள் செய்து ஒருவாறு தரித்திருக்க வேண்டாவோ? இப்படி பதறலாமோ? என்று சிலர் சொல்ல, அவர்கட்கு மறுமொழி கூறு கின்றாள் பரகாலநாயகி. என் வார்த்தைகள் யாருக்கும் பிடிக்க மாட்டாவாகையால் என்கோடு உசாவ ஆறும் வரமாட்டார்கள்; என்பேரைச் சொன்னாலும் காதை மூடிக்கொள்வார்கள்; * உண் டியே, உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்துக்கும் * உண்ணுஞ் சோறு பருகூரீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணனென் றிருக்கு மெனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்னெஞ்சம் எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு உசாத்துணை யாவாருண்டோ? நெருப்பி னருளுக் கவைத்த மெழுதுபோலே சிதிலமாகாநின்றது ஆத்மவஸ்து; உலகத்தாரைப்போலே உறங்கியாகிலும் ஆற்றலாமென்று பார்த் தாலு எல்லாரு முறங்கினாலும் என் கணகள் உறங்குகின்றில. இவ் வளவு ஆபத்தாலத்திலே வந்து முகங்காட்டி உதவாதவனை மறந் திருக்க வேணுமே, அதுவும் மாட்டாதபடி அவனது திருநாமங் களையே வாய்வெருவா நின்றேன்.

இப்பரகாலநாயகி இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் சிலர் ஸ்வ ரூபசிகைகூடபண்ணத் தொடங்கினர்; அவர்களை நோக்கிச் சொல்லு கின்றாள்—“ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பத்து மாஸம் ஆறியிருந் தாப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேண்டாவா? அப்படியிராமல் பத றினால் ஸ்வரூபஹாரியன்றோ” என்றுதானே நீங்கள் சொல்லுவது; ஸ்வரூபஹாரியை நினைத்து ஆறியிருப்பவர்கள் மட்டமான காம முடையவர்களென்று கொள்ளுங்கள்; காரார்த்த திருமேனியைக் காணவேணு மென்னுமாசை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஆறியிருக்கப்போமோ? அப்படி ஆறியிருந்தவர்க ளுண்டாகில் அவர்களுடைய காதல் அல்பம் என்றன்றோ கொள்ள வேண்டும்—என்கின்றாள். ... .. *

... .. அது நிற்க

ஆரானு மாதானு மல்ல எவள்காணீர்

வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தையென்று

ஆரானுஞ் சொல்லப் படுவா எவளுந்தன்

பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தேருவே
தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனார்
ஊரா நிகழ்ந்திடப் பட்டாளே மற்றெனங்கிங்கு
ஆரானங் கற்பிப்பார் நாயகரே.....—

பதவுரை

வார் ஆர் வனம் முலை வாசவதத்தை என்று	{ கச்சணிந்த அழகிய முலையையுடைய வாசவதத்தை என்று	தார் ஆர் தட தோள் தளை காலன் பின்போனார்	{ மாலை யணிந்த பெரிய தோள் களை யுடையவ னும் விலங்கிடப் பெற்ற கால்களை யுடையனுமான வத்ஸராஜ னென்பவன் பின்னே புறப்பட்ட டுப் போனான் ;
ஆரானும் சொல்லப் பவோள் அவள்	{ எல்லாராலும் புகழ்ந்து சொல் வப்பட்டவ ளானவள்	ஊரார் இகழ்ந்திடப் பட்டாளே	{ (அவள்) ஊராராலே நிந்திக்கப்பட்டா ளோ? (இல்லை)
ஆரானும் ஆதானும் அல்லள் காணீர்	{ ஸாமான்யமான ஒருத்தியல்லள் ; (மிகவும் பிர விரித்தையா யிருப்பவள் ;)	இங்கு	{ இப்படிப்பட்ட எனது அவஸ் தையிலே
அவளும்	{ அந்த வாசவதத்தை தானும்	எனக்கு	{ பதற்றமுடைய எனக்கு
தன் பேர் ஆயம் எல்லாம் ஒழிய	{ தனது சிறந்த தொழிலையெல் லாம் விட்டிட்டு	மற்று கற்பிப்பார்	{ எனது துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டான பொறுமையை உபதேசிப்பவர்கள்
பெரு தெருவே பெரியதெருவழியே		ஆரானும் நாயகரே	{ ஆராயிருந்தாலும் அவர்கள் எனக்கு நியாமகராவரோர் (அவர்கள் பேச்சை நான் பேணமாட் டேன்.)

* * *—இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாமல் நாயகன்பின்னே
பதறி ஓடுவது என்னுடைய புதிய வழக்கமல்ல ; இதற்கு சிவந்த

சாரமுமுண்டென்று காட்ட முயன்ற பரகாலநாயகி, வாஸவ தத்தை யென்று ப்ரவித்தையான ஒரு புராதன ஸ்திரீயின் நடத்தை யை எடுத்துக் காட்டுகின்றாள்.

வாரார்வனமுலை வாசவதத்தை யென்று ஆரானு மாதானு மல்லன் காணீர்”=ஸாமாந்யமான ஒரு ஸ்திரீயாகில் ‘அவளுடைய நடத்தை நமக்கு ப்ரமாணமோ?’ என்று கழித்துவிடலாம்; வாஸவ தத்தை அப்படிப்பட்டவளல்லள்; விவேகத்திற் சிறந்தவள்; கற்பில் பெருத்தவள்; அனைவராலும் புகழப்பட்டவள்; அன்னவளது நடத்தை நமக்குப் பரமப்ரமாணமன்றோ வென்கிறாள்.

[அவளுந்தன் பேராயமெல்லா மொழியப் பெருந்தேருவே, தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனாள்.] ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவத்தா என்று ப்ரவித்தமான ஸம்ஸ்கிருத-ஆக்க்யாயிகாப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை யென்ற கதாநாயகிதான் இங்கு ஆழ்வாரால் உதாஹரிக்கப்பட்டவளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்பித்துக் கொள்ளப் பட்டவளேயன்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ, வஸந்தா என்று சில வ்யக்திகளைக் கவிகள்தாமே கல்பித்துக் கொண்டு நாவல்போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினாற்போல் ஸுபந்துகவியும் வாஸவதத்தை யென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்காரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான். ஆர்வாசீநமாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை இத்திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தையின் கதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லுருவமடைந்ததாகவும் தனது காதலனாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபம்நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும் அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அங்குணன்று; காதலனும் அப்பெயருடையனல்லன். “தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுக விட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன் பின்னே போனாள்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளமையால், இவளது காதலனுடைய

பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறுவகையான தென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. இவளுடைய சரிதையும் எதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனான வத்ஸராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹாபாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கே யெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்திற் காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில், இருதூற்றேராமத்யாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் “*वत्सराजसुखिन्*” [வத்ஸராஜச்ச மகிமாந்] என்றுள்ளதுகாண்க. அந்தவத்ஸராஜனே இங்கு “தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன்” என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானாகக்கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்க. அரும்பதவுரை காரரொருவர்—“வாஸவத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானோடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனு ளென்கிற கதை” என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோமெத்தனை. ஆனால், “கதாஸரித்ஸாகரம்” என்கிற வடமொழிப் புத்தக மொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குச் சிறிது பொருத்தமாக மிகவும் விரிவா யெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டு கொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப் புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும்.

வாஸவத்தையென்பவள் துணிந்து நாயகன் பின்னே பதறிச் செல்லவில்லையா? அவளை யார் ஒதுக்கிவிட்டார்கள்? அவளைப்போலே நானும் தெருவேறப் புறப்படத்தான் போகிறேனென்ற கருத்தாக உரைத்த பரகாலநாயகியை நோக்கிச் சில பெரியோர், ‘அம்மா! இப்படி நீ சொல்வது தகுதியன்று; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் இப்படி சொல்லத் தகாது’ என்றும் போலே சில உரைக்க, அவர்களைத் தூக்கி யெறிந்து பேசுகிறாள்—“மற்றெனக்கிங் காரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே?” என்கிறாள். என்னுடைய துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டாக வார்த்தை சொல்லி

என்னை சிஷிப்பவர்கள் எனக்கு நியாமகரல்லர்; அவர்கள் பேச்சை நான் செவியேற்க வேண்டியதே அநாவச்யகம் என்றாலாயிற்று.

பின்னை நீ செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியம் என்னவென்று கேட்டார்க்குத் தன் உறுதியை வெளிப்படையாக விளம்புகின்றாள் மேல். ... ..

... .. நானவனைக்
காரார் திருமேனி காணு மளவும்போய்ச்
சீரார் திருவேங் கடமே திருக்கோவல்
ஊரே மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே
பேரா மருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே
பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர்
ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கங் கணமங்கை
காரார் மணிநிறக் கண்ணனார் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழுந்தூர்
காரார் குடந்தை கடிகை கடன்மல்லை
ஏரார் பொழில்சூழி ழிடவேந்தை நீர்மலை
சீராரும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்
பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை
ஊராய வெல்லா மொழியாமே நானவனை
ஓராளை கொம்போசித் தோராளை கோள்விடுத்த
சீராளைச் செங்க ணையானைத் தேன்துழாய்த்
தாராளைத் தாமரைபோற் கண்ணனை யெண்ணருஞ்சீர்ப்
பேரா யிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தேருவே
ஊரா ரிகழிலு மூரா தோழியென்னான்
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்.

பதவுரை

நான் அவனை	{	காமம் தலைக்	{	சீர் ஆர் திருவேங்கடமே...+...வட
கார் ஆர்		கொண்ட) நான்		மதுரை—சிறந்த திருவேங் கடமலை,
திரு மேனி		அவனுடைய காள		திருக்கோவலூர், மதிள் சூழ்ந்த
காணும்		மேகத் திருவுரு		காஞ்சேரகரத்திலுள்ள ஊரகம், அப்
அளவும்		வைக்கண்டுகளிக்		பக்குடத்தான் ஸநிதி, சலியாமற்
போய்		கும் வரையில்		கிடந்த மருத மரங்களை முறித்த
		ஊருராகப்போய்		பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற

<p>திருவெள்ளை, திருவெஃகா, பெரிய திருவாலி நகர், திருத்தண்கால், திருந்றையூர், சூட்டநாட்டித் திருப்புவியூர், அழகிய தோட்டங்கள் சூழ்ந்த திருவாங்கம், திருக்கண்ணமங்கை, நீலமணி வண்ண னுன கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவிண்ணகர், அழகிய திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேறை, தோழுந்தூர், சரமஹாரான திருக்குடந்தை, கடிதைத் தடங்குன்று, (அதவாது - சோளவிலம்ஹபுரம்), திருக்கடல்மல்லை, அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவிட வெந்தை, திருநீர்மலை, அழகிய திருமாலிருஞ்சோலை, திருமோகூர், உலகத்தாரைவரும் துதக்கின்ற ஸ்ரீபதரிகாசரமம், வடதிசைமதுரை (ஆகிய)</p>	<p>தேன் துழாய் தாரானை { தேனெழுமுருகின்ற திருத்துழாய் மாலையை யுடையன</p>
<p>ஊர் ஆய எல்லாம் ஒழியாமே { திவ்ய தேசங்களா யுள்ளவற்றில் ஓரிடமும் தப்பாமல் (எங்கும் புகுந்து)</p>	<p>தாமரை போல் கண்ணனை அவனை { தாமரை போன்ற திருக்கண்களை யுடையன அப் பெருமானைக் குறித்து</p>
<p>ஓர் ஆனை கொம்பு ஒசித்து ஓர் ஆனை கோள் விடுத்த சீரானை { குவலயாபீடமென்ற ஒரு யானையின் கொம்பை முறித்து மற்ருரு யானையின் இடரைப்போக்கியும் சீர்மைபெற்றவனாய்</p>	<p>எண் அரு சீர் பேர் ஆயிரமும் பித்தறி { எண்ணமுடியாத (கொடிய) குணங்களுக்கு வாசகமான (தூதர்) ஸ்ரீஸர நாமங்களைப் பித்தறிக் கொண்டு</p>
<p>செம் கண் நெடியானை { சிவந்தகண்களை யுடையனாய்க் கொண்டு எனக்கு எட்டாதே யிருப்பவனாய்</p>	<p>பெரு தெருவே { பெரிய தெரு வழியே</p> <p>ஊரார் இகழிலும் { (என்னை) ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழித்தாலும்</p> <p>நான் வார் ஆர் பு பெண்ணை மடல் ஊராத ஒழியேன் { நான், நீண்டு அழகிய பரிணமட்டையைக்கொண்டு மடலூர்வதை நிறுத்த மாட்டேன் (மடலூர்ந்தே தீர்வேன்.)</p>

சிறிய திருமடல் பதவுரை முற்றிற்று.

* * *—பந்தடிக்கத் தொடங்கிக் குடக்கூத்திலேயகப்பட்டு மெலிந்த நான், என்னை இப்பாடு படுத்தினவனுடைய காராரந்த திருமேனியைக்கண்டு களிக்கப் பெறுமளவும் அவன் குணங்கள் கொண்டாடி யிருக்கும் தேசமெங்கும் துழைந்து, விரஹம் தின்ற

என்வடிவைக்காட்டி அவன் குணங்களை யழித்து வழியல்லா வழி யினாலயினும் அவனைப் பெறக் கடவேனென்று தன் துணியை வெளியிடுகிறான்.

கச்சியூரகம்=காஞ்சீபுரத்திலுள்ள ஸ்ரீ உலகளந்த பெருமாள் ஸந்ரிதி. பேரகம்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்ரிதி.

பேரா மருதிறுத்தான் = 'பேரா' என்பதை மருதுக்கு விசேஷணமாக யோஜிப்பது; பேராத—(அஸுராவேசத்தாலே) ஸ்திரமாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களை என்றபடி. அன்றியே, பேரா என்பதை செய்யாவென்னும் 'வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சமாகக் கொண்டு [பேர்ந்து என்றபடியாய்] தளர் நடையிட்டிக்கொண்டு சென்று மருதுகளை முறித்தானென்றுமாம். மருதிறுத்தவரலாறு—குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தலமீந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நாகபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர்.—இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்தரயில்லாமலே யிருக்க, நாரதர்கண்டிகோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களிடம்வர நேரும் சமயத்தில் இவ்வுடவ மொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்

துக்கிடந்தனர் என்று கொள்ளல் வேண்டும்; “ஒருங்கொத்த வினை மருதம் உன்னிய வந்தவரை” என்றும் “பொய்ம்மாய மருதான வசுரை” என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்

வேஃகா = கச்சியில் ஸ்ரீயதோகத்தகாரி ஸந்நிதி. இவ்வெம் பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதி நதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுகுகில் பள்ளி கொண்டருளினவனாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் ‘வேகாஸேது’ என்று பெயர்; அது தமிழில் ‘வேகவண்ண’ என்று மொழி பெயர்ந்து, அது பின் (நாகவணையென்பது நாகனை யென விகாரப்படுதல்போல, வேகனை என விகாரப்பட்டு, இது பின்னர் ‘வேஃகனை’ எனத்திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலைத் தைக்குறித்து, அது பின்பு ‘வேஃகா’ என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க.

திருப்புவியூர்—சிறுபுவியூ ரென்கிற சோழநாட்டுத் திருப்பெய் யென்று கொள்ளலாமாயினும் குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூரென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதியாகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநீவுள் ளம் பற்றினர். விண்ணகரம் = ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி. கமலாக-சோளலிம்ஹபுரம். ஸுலோகம் [கடிகாசலம்] என்பது வட மொழித் திருநாமம்.

ஓராணை கோம்போசித்த வரலாறு—வில்விழா என்னும் வியா ஜத்தாலே கம்ஸனாலைழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலராமர்கள் மது ரைக்கெழுந்தருளிக் கம்ஸனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லு கையில் வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்ட சூவலயாபீடமென்னும் மதயானைகோபித்துவர, அவ்யாதவ வீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேர்ந்தி லிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றைய ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே சென்றனர்.

எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்—“ குணகதநம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமமுண்டிறே ; அப்படி குண ஹாரிக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன் ”—என்று.

சீரார் திருவேங்கடம் முதலிய பல திருப்பதிகளிலே சென்று ஒவ்வொரு திருப்பதியிலும் ஒரு மூலையிலிருந்து நால்வரிருவர்க்குச் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே நெடுவீதியேறப் புறப்பட்டு “ இங்கே இப்படி குணம் பாராட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற மஹாநுபாவனுடைய குணஹாரியை நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்கு அறியுங்கோள் ” என்று கோஷம்போட்டு மடலூரக் கடவேன் ; இப்படி நான் செய்வதற்காக ஊராரெல்லாரும் என்னைச் சிறிதும் இகழாமல் தலைமேல் சுமந்து கொண்டாடவேணும் ; அப்படி கொண்டாடாதே இகழ்ந்து பழிசொன்னார்களேயாகிலும் நான் மடலூருடை தவிர மாட்டேன் என்று தனது உறுதியை உரைத்துத் தலைக்கட்டினுளாயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர் ; “ வாரார்பூம் பெண்ணைமடல் ” என்று பனைமடலைச் சிறப்பித்துச் சொன்னது ‘ என்கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கிறபடி பாருங்கள் ; இனி எனக்கு என்னகுறை ? என் காரியம் கைபுகுந்ததேயாம் ’ என்று தான் பரிக்ரஹித்தஸாதந்தின் உறைப்பைக் காட்டினபடி. ...

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
சிறியதிருமடல் திவ்யார்த்ததீபிகை
முற்றுப் பேற்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முடிவில் அனுசந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

[கம்பர் பாடியது.]

(நேரிசை வேண்பா.)

ஊரா தொழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்—பாரேல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்
மன்றோங்க வூர்வன் மடல்.

(இதன் கருத்து.) ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய ஸ்திரீகளே! எம்பெருமான் எனது முலைத்தடங்களிலே வந்து ஸ்மிக்கலே ஷிக்குமளவும் நான் மடலூருகை தவிரமாட்டேன்; முன்பு நானாகால் உலகங்களையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதிரப்படுத்திக்கொண்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநறையூரிலே நாற்சந்தியிலே நின்று பலருமறிய மடலூரக்கடவேனென்று பரகாலநாயகி ஷேசால் லுகிற பாவனையாகவே இப்பாடல் பாடப்பட்டதென்க.

மேல், பெரியதிருமடலில் மடலூர்தற்கிடமான திருப்பதிக னைச் சொல்லிக்கொண்டிருமிடத்துத் திருநறையூரை முடிவாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், “இரும்பொழில்சூழ் மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்” என்று தொடங்கித் திருநறையூரில் தளர்ச்சியுண்டானதாக அருளிச்செய்தபடியாலும் அந்தத் திருநட பதியே ஆழ்வாருடைய திருமடலுக்குப் பரதாநலக்ஷயமான வந்தவ் மென்று கொள்ளப்பட்டது போலும். பெரிய திருமடலின் தீனிட னேமும் இக்கருத்து இணங்கும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமடல்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத் தழுவி

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

சென்னை, M.R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ் மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

விபவவரு வைகாசிமீ

1928.

[இதன் விலை ரூ. 1.]

[தபால் செலவு வேறு.]

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதரா

புதி.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமடல்.

பெரிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்ய ப்ரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்—என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் பத்தாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

4. பெரிய திருமடல்—முன்னுரை.

ஆழ்வார் திருமடலருளிச் செய்யவேண்டிய காரணத்தையும், மடலின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றையும், திருமடற்பிரபந்தம் ஒரே பாட்டு என்பதற்கு உள்ள உபபத்திகளையும், ப்ராஸங்கிகமாக மற்றும் பல விஷயங்களையும் சிறிய திருமடல் முன்னுரையில் விரித்துரைத்தோம்; அங்கே கண்டு கொள்க.

பரகாலநாயகி, கீழே சிறிய திருமடலில்—எம்பெருமான் பதறி ஓடிவந்து மேல்விழுந்து தன்னைப் புணர்வதற்காக மடலூர்வேனென்று சொன்னவிடத்திலும் அவ்வெம்பெருமான் வந்து தோன்றிலனாகவே மடலெடுத்தே தீர்வதென்கிற தனது திண்ணிய துணியை மீண்டும் விரிவாகக்கூறுகின்றாள் இப்பெரிய திருமடலில். சிறிய அஸ்தரம் விட்டதில் காரியம் கைகூடவில்லை யென்று பார்த்துப் பெரிய அஸ்தரம் விடுகிறாள் போலும்.

கீழே கழிந்த திருமடல் நூற்றைம்பத்தைந்து அடிகளினுலமைந்த கவி வெண்பா வாதலால் அது சிறிய திருமடலென்றும், இஃது இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றே முடிகளினுலமைந்த கவி வெண்பா வாதலால் பெரிய திருமடலென்றும் வ்யவஹரிக்கலாயிற்று.

நாயகனும் நாயகியும் தெய்வ வசத்தால் ஏகாந்தமான ஓரிடத்திலே ஸந்தித்துப் ப்ராஸ்பரம் காதல் கொண்டு கொடுப்பாரு மடுப்பாருமின்றித் தமது விருப்பத்தின்படி களவுப்புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்தபின்பு ஆற்றுமைவிஞ்சி அதனால் நாணம் முதலியன அழிந்து இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பேரையும் தமது ஊரையும்—பேரையும் ஒரு படத்திலெழுதி அந்தச் சித்திர படத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒரு குதிரையுருச்செய்வித்து அதன்மீது தாம் ஏறி அதனைப் பிறரால் இழுப்பித்து வீதிவழியேபலருங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல்லாம் செல்லுபவராவர்; இது, மடலூர்தலெனவும் மடன்மாவேறுதலெனவும் படும். இதற்குப் பயன்—இவரது இக்கடுந் தொழிலைக்கண்டு அதனால் இவரது பெருவேட்கையை யுணர்ந்து நாயகியை நாயகியோதானே ஓடிவந்து கூடுதல், உறவினராயினும் அரசனாயினும் வெளிப் பண்டயாக மணஞ்செய்விக்கப் பெறுதல், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல் எதேனுமாம். இம்மடற்றிறம் ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது. அளவுக்கு விஞ்சின ஆசையின் மிகுதியால் மகளிர்க்கும் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே

உரியதென்றும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலர்க்கு முரியதென்றும் உணர்க.

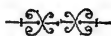
ஆழ்வாருடைய திருமடல்களிரண்டும்—‘மடலூர்வேன், மடலூர்வேன்’ என்று பகட்டினவளவே யன்றி மெய்யே மடலூர்ந்தமையிலே. சிறியதிருமடலில் வாஸவதத்தையை எடுத்துக்காட்டினதுபோல் இப்பெரிய திருமடலில் லீதை, வேகவதி, உலூபிகை, உஷை, பார்வதி என்னும் மாதர்களை மடலூர்ந்தவர்களாக ஆழ்வார் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது கொண்டு ‘அந்த மாதர்கள் மடலூர்ந்தார்கள்’ என்று எண்ணவேண்டா; பின்னை அவர்களை இவர்எடுத்துக்காட்டினது ஏதுக்காக வென்னில்; கேண்மின்;—‘பேறு பெறுவதற்கு ஸ்வப்ரவருத்தி யொன்றுங்கூடாது; காஷ்ட லோஷ்டாதிகளான அசேதநம் போலே வாயடைத்துக் கிடக்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமானபோது தானே பேறு பெறுவிப்பன்’ என்கொண்டிருப்பார்களின் கொள்கையைத்தள்ளி ‘என்னை விரைவில் சேர்த்துக்கொள், என்னை விரைவில் சேர்த்துக்கொள்’ என்று பதறுகை வேண்டுமென்பதை ஸ்தாபிக்க நினைத்த ஆழ்வார், ஸாமான்யமாக உலகத்திலுள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவனோடு சேர்வதற்கு எவ்வாறு பதறுகின்றார்களோ அவ்வாறாகவேதான் பகவத்காழகர்களும் பகவானோடு சேர்வதற்குப் பதறவேண்டுமென்று நிரூபிக்கவேண்டி, ‘அப்படி பதறின பேர்களுண்டு; தங்கள் இஷ்ட விஷயத்தில் காதல் கிளர்ந்து நிர்ப்பந்தரூபமாகக் கலந்து மகிழ்ந்த அக்காதலிகளை யாரும் பழித்திலர்; அவர்களுடைய காமத்தை மஹர்ஷிகள் கொண்டாடியே யிருக்கின்றனர்’ என்பதற்காகச் சில பெண்ணரசிகளை எடுத்துக்காட்டின ராழ்வார் என்றுணர்க.

ஆகவே, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தால், மடலூர்வதாவது பேற்றுக்குப்பதறுவதைக் காட்டுகிறவளவேயன்றி மற்றபடி ஹேயமான க்ரியாகலாபமல்ல வென்பதும் உய்த்துணரத் தக்கது. காமத்தின் அதிசயத்தைக் காட்டும் வகையில் மடலூர்தல் என்னுஞ் சொல்லைத் தமிழர் உபயோகித்திருப்பதால், ஹேயமான காமத்தின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்காமத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார்கள் தமது காமாதிசயத்தை அந்த மடல்சப்தத்தையிட்டே வெளியிட்டார்கள் என்னுமிதுவே ஸாரம். பகவத்காமம் அளவற்றிருந்தாலும் பதறலாமோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சிறிய திருமடல் முன்னுரையில் விரிய வரைந்தோம்.

6 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

சிறிய திருமடல் போலவே இப்பெரிய திருமடலும் ஸ்த்ரீத்வ பாவனையாலே அருளிச் செய்வதாம் ; “ மாணோக்கினன்ன நடையா ரலரசே ஆடவர்மேல், மன்னு மடலுரார ரென்பதோர் வாசகமும், தென்னுரையிற் கேட்டறிவதுண்டதனையாம் தெளியோம் ” — “ என்னுடைய நெஞ்சுமறிவு மினவனையும் பொன்னியலு மேகலையுமாங் கொழியப் போந்தேற்கு ” — “ என்னுடைய பெண்மையு மென்ன லனு மென்முலையும்.....முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்ப தோர் மன்னுமருந் தறிவீரில்லையே ” இதயாதி ஸ்ரீ ஸுத்திகளில் ஸ்த்ரீஸமாதி வெளிப்படுமாறு காண்க. ... ..

பெரிய திருமடலின் தனியன்.

(பிள்ளை திருநறையூரையர் அருளிச் செய்தது.)

நேரிசை வேண்பா.

போன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசெய்யும்
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூரார்—மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மடலுர்வன் வந்து.

நல் நுதலீர்	{ அழகிய நெற் றியையுடைய மாதர்காள் !,	நம்பி	{ கல்யாண குணபரி பூர்ணனுமான எம்பெருமான்
பொன் உலகில் வானவரும்	{ பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரி களும்	மன் உலகில்	{ ப்ரவாஹதோ நித்யமான இந்நிலத்தில்
பூ மகளும்	{ தாமரைப்பூவிற்பிறந்த பிராட்டியும்	என் நிலைமை கண்டும்	{ எனது அவஸ்தை யைக் கடாக்கித் தும்
போற்றி செய்யும்	{ தோத்திரம் செய்யப்பெற்ற	இரங்கார் ஆம் ஆகில்	{ க்ருபை செய் தருளாவிடில்
நறையூரர்	{ திருநறையூரில் எழுந்தருளி யிருப்பவனும்	வந்து	{ திருப்பதிகள் தோறும் வந்து
		மன்னு மடல் ணர்வன்	{ நித்தியம் மடலுர்ந் துகொண்டே யிருப்பேன். ;

* * *—இது ஆழ்வாருடைய பாவனையாகவே பேசின பாசரம். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி வணங்குதல், அவர் அவதரித்த ஊரைச் சொல்லிப் புகழ்தல், அவர் அருளிய ஸ்ரீஸூக்தியின் பெருமையையோ உட்கருத்தையோ எடுத்துரைத்தல் ஆகிய இவை பெரும்பாலும் தனியன்களில் வரும் இத்தனியன் அங்ஙனல்லாமல் ஆழ்வார் பிரபந்தம் பேசுகிற பாவனையாகவே அமைந்துளதென்பதும், இதனால் இத்தனியன் அருளிச்செய்த ஆசிரியர்க்கு ஆழ்வாருடைய த்யானம் முற்றி பாவநாப்ரகர்ஷத்தால் தன்மயத்வம் உண்டாயிற்றென்பதும் அறியத்தக்கன.

நன்னுதலீர்! என்கிற ஸம்போதநம்—ஸ்திரீபாவமடைந்த ஆழ்வார் [பரகால நாயகி] தோழிகளை நோக்கி விளிப்பதாகக் கொள்க. பரமபதவாலிகளான நித்யஸூரிகளும் பெரிய பிராட்டியாரும் வந்து மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற திருநறையூரெம்பெருமான் என் ஆற்றாமையைக் கண்டும் ஓடிவந்து கலவி செய்தருளாவிடில் மடலூர்வது தவிரமாட்டேனென்கை. பொன்னுலகு என்று ஸ்வர்க்க லோகத்தைச் சொல்லவுமாம். பூமகனும் என்றும் பாடமுண்டு; பூவிற் பிறந்த பிரமனும் என்றபடி.

போற்றி—இகரவிசுவதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; இனி, போற்றி செய்யும் என்பதற்கு—போற்றி என்ற சொல்லைக்கொண்டு வாழ்த்தப் பெற்ற எனினுமாம்; இப்பொருளில் போற்றி என்பது போற்றிய என்னும் வியங்கோளின் அநுகரணம்; ஈறு தொக்கு வந்ததென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

இத்திருமடலின் தாத்பர்யஸங்கீரஹம்.

[இத்திருமடல் மற்றப் பிரபந்தங்களைப்போல நாலடிகோண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுவதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமாய் யிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக்கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப்பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நெஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்க மாகையாலே அக்துறை நீங்க, மூலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாத்பர்யம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர் தம் மனம் தெளிய.]

எம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே சயனித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி திருவடி வருடப்பெற்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக யோக நித்திரை செய்தருளுமளவில், தனது திருநாடிக்கமலத்திலே நான்முகக் கடவுளை ஸ்ருஷ்டிக்க, அப்பிரமன் நான்கு வேதங்களை வெளிப்படுத்தினான். அந்த வேதங்களில்—தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகூதம் என்று நான்கு புருஷார்த்தங்கள் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மோகூத மென்பது சரீரம் முடிந்த பிறகு கிடைக்கக்கூடிய புருஷார்த்தமென்று ஓதப்பட்டுள்ளது. அப்புருஷார்த்தத்தைப் பெற விரும்புமவர்கள் கனிகளையும் இலைகளையும் தின்று தாபஸர்களாய்க் குடிசைகளில் வலித்துத் தும் ஸூர்ய கிரணங்களைப் பசுதித்தும் நீர்நிலங்களில் மூழ்கிக் கிடந்தும் இப்படியே பலபல பாடுகள் பட்டு முடிவில் இவ்வுடலை யொழித்து மோகூதத்துக்குச் சென்றார்களென்று எடுகளில் எழுதி வைத்திருப்பதைப் படிக்குமித்தனையேயன்றி, ‘இன்னான் இன்ன காலத்தில் மோகூதமடைய நான் கண்டேன்’ என்று மெய்யே கண்டறிந்தார் சொல்லக் கேட்டதேயில்லை. ஆகையாலே மோகூதமென்னும் புருஷார்த்தமே பொய்யானது. அது மெய்யே உண்டென்னில்; ‘ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஸூகூதமான ரந்தரத்தின் வழியே போய் மோகூதத்தைப் பெற்று வந்தேன்’ என்று வந்தாரொருவரைக் காட்டிச் சொல்லுங்கள்: அங்ஙனே காட்டமாட்டாமல் ‘அவன் மோகூதமடைந்தான், இவன் மோகூதமடைந்தான்’ என்று பழம்பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற அவிவேகிகளுக்கு நாம் என்ன சொல்வது!

அந்த மோக்ஷ வார்த்தையை விட்டுத் தொலையுங்கள். மற்ற தர்மார்த்த காமமென்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுள் முதலதான தர்மத்தை அறுஷ்டித்த மஹான்கள்—தேவலோகத்திற் சென்று தேவர்களால் கொண்டாடப்பெற்றுச் சீரிய சிங்காசனத்திலே யிருந்துகொண்டு, ஆங்கு அப்ஸரஸ்ஸ்தீர்கள் சாமரம் வீசிக் கொண்டே அருகே வின்று புன்முறுவல் செய்ய அதனை அறுபவித் தும், அவர்களது கடாஷ்ஷ வீக்ஷணங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தும், அங்கேயுள்ள அழகிய கற்பகச்சோலைகளிலே அந்த மாதர்களுடனே கூடி விளையாடியும், அலங்காரங்களாற் சிறந்த அழகிய மண்டபத் தில் அம்மாதர்கள் வீணை வாசிக்கக்கேட்டு ஆநந்தித்தும், சிறந்த மாடமானிகைகளில் அம்மாதர்கள் ஆச்சரியமாக விரித்த படுக்கை யின்மேல் படுத்துக்கொண்டு இனிய தென்றற்காற்று வீசப்பெற்று அழகிற் சிறந்த அம்மாதர்களின் ஸம்ச்லேஷத்தைப் பெற்றும் இப் படியாகச் சில போகங்களை அறுபவித்து மகிழ்வார்கள்; இது வாய்த்து தர்ம புருஷார்த்தத்தாற் பெறும் பேறு.

இரண்டவதான அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பலனும் இப்படிப் பட்டதேயாம். (ஏனென்றால், அர்த்தமுள்ளவர்களை தர்மமறுஷ்டிப்பவர்களாதலால் தர்மத்தின் பலனாகச் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது தானே அர்த்தத்திற்கும் பரம்பரயா பலனாகத் தேறக்கடவது. ஆக, தர்மம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களாலும் (கீழ் விவரித்தபடி) காமபுருஷார்த்தமே பலனாகப் பெறப்படுதலால் காமமேப்ரதான சேஷியான புருஷார்த்தமென்றும் அறம் பொருள் கள் அக்காமத்திற்கு சேஷபூதமான புருஷார்த்தங்களென்றும் கொண்டு காமத்தையே நாம் கடைப்பிடித்தோம். அது தன்னில், ஆபாஸமான காமத்தை யொழித்து ஸ்திரமாயும் ஸ்வரூபாநுரூப மாயுமுள்ள பகவத் காமத்தைப் பற்றினோம். அது கை புகுவதற் காக இப்போது நாம் மடலூரத் துணிந்தோம். ‘நாயகனை நோக்கி நாயகியானவள் மடலூரத் தகாது’ என்று தமிழர் சொல் லக் கேட்டிருக்கிறோமாகிலும் நாம் இவ்விஷயத்தில் தமிழர்களின் மரியாதையை உதறித்தள்ளுவோமத்தனை; ‘ஸ்தீரீகளுக்கு மடலூரு கையே புருஷார்த்தம்’ என்று உபபாதிக்கிற ஸ்ரீராமாயணதிகள் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் உள்ளனவாகையால் நாம் அவ்வட நெறி யையே பேணி மடலூரக் கடவோம்.

என்னப்போலே காம புருஷார்த்தத்தை விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,) சந்தநத்தின் தன்மையை அறியாத

10 பெரிய திருமடல்—தாத்தார்யச் சுருக்கம்.

வர்கள் ; குழலோசையிலே ஈடுபடாதவர்கள் ; காளைகளின் கழுத் திலே மணி ஒலிக்க அவ்வொலி கேட்டுச் சுருண்டு போகமாட்டாத வர்கள் ; பனைமரத்தின்மீது வாயலகு கோத்திருக்கின்ற அன்றிற் பறவையின் ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு உருகி யிரங்காதவர்கள் ; நாயகனை யொழியவும் நிலாவிலே படுக்க வல்லவர்கள் ; மன்மதன் தனது புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகிக்கவும் மடலூரப் புறப்படாமல் சலியாதே யிருப்பவர்கள் ; தனிக் கிடையிலே தென் றல் வந்து வீசவும் திக்கதுவினாற் போலே வருந்துதலின்றியே பரம ஸுகமாக உறங்கவல்ல அரவிக புஞ்ஜங்கள் பின்னையும் ஒரு சுற் றுத் தடிக்கட்டும் ; நாயக விரஹத்துக்கு வாடாதே வதங்காதே கிடந்து மேன்மேலும் செல்வங்களை அதுபவிக்கட்டும். அப்படிப் பட்ட அரவிக ஸ்த்ரீகளைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை.

நாயகனைப்பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாதே மடலூருமாபோலே புறப்பட்டுப் பின் சென்று மகிழ்ந்த மஹாநுபாவைகளான மாதர் களில் சிலரைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். தசரத சக்ரவர்த்தி யின் வார்த்தையை ஆதரித்துத் திருவபிஷேகத்தை யொழிந்து ராஜ்யத்தை உபேக்ஷித்து மிகக் கொடிய காட்டிலே இராமபிரான் எழுந்தருள வந்தாராட்டியும்கூட எழுந்தருளவில்லையா? அழகிற் சிறந்த வேகவதி யென்பா னொரு கன்னிகை தான் தனது காதல னைக் காணவொண்ணாதபடி தமையன் தடுக்கச் செய்தேயும் அதனை லக்ஷ்யம் பண்ணாமல் பதறிச்சென்று போர்க்களத்திலே போய் நாயகனைப் பற்றிப் பிடித்து நகரத்திலே கொணர்ந்து புணர்ந்தா ளன்றோ. உலூபிகை என்கிற நாக கன்னிகை அர்ஜுனனைக் கண்டு காழ்ந்துத் தனது நகரத்திற்கு அவனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று அதுபவித்து மகிழவில்லையா? மஹாபாரதத்திலுள்ள இக் கதையை நீங்கள் கேட்டதில்லையா? இன்னமும், பாணஸூர னுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள் சித்ரலேகை யென்னும் தன் தோழி மூலமாக அகிருத்தாழ்வானை வரவழைத்துக்கொண்டு ரமிக்க வில்லையா? உங்களுக்கு நான் எத்தனை திருஷ்டாந்தங் காட்டுவேன்? பார்வதியானவள் * ஊன்வாட வுண்ணாது உயிர் சாவலிட்டு உடலிற் பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து தான் வாட வாடத் தவஞ் செய்து பரமசிவனைப் பெற்று மகிழ்ந்தாளென்கிற கதை உங்களுக்குத் தெரியாதா? இவ்வளவும் நான் சுருங்கச் சொன்னேன்; விஸ்தரித்துச் சொல்ல வ்யாஸபராசராதிகளே வல்ல வர். இந்தப் பழங் கதைகள் கிடக்கட்டும்;

யானுற்ற நோயை யான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ;—நான் திருநறையூரெம்பெருமானை ஸேவிக்கச் சென்று ஸந்நிதியுள்ளே புகுந்து பார்த்தேன் ; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமார்பு திருவதரம் திருவடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவயவங்கள் நீலகிரிமேல் தாமரைக்காடு பூத்தாற்போல் பொலிந்தன ; திருவரைநாண் திருத்தோள்வளை திருமகர குண்டலம் ஹாரம் திருவபிஷேகம் ஆகிய திருவாபரணங்கள் பளபள வென்று ப்ரகாசித்தன. அவ்வெம்பெருமான் பக்கத்தில்—அன்னம் போன்ற நடையழகும் மான் போன்ற நோக்கழகும் மயில் போன்ற கூந்தலழகும், மின்போல் துண்ணிய இடையழகும், வேய் போன்ற தோளழகும், செப்புப் போன்ற முலையழகும், கோவை போன்ற வாயழகும், கெண்டைபோன்ற கண்ணழகுமுடையளான பெரிய பிராட்டியார் இளவஞ்சிக் கொடிபோலே நின்றதையுப் கண்டேன் ; கண்டதும் அறிவுபோயிற்று ; பல விகாரங்களுண்டாயின. இப்படி வருத்தப்படாநின்ற எனக்குக் கடலோசை வந்து மேன்மேலும் ஹிம்ஸையைப் பண்ணுகின்றது ; எல்லார்க்கும் இனிதான நிலா எனக்குத் தீ வீசுகின்றது ; குளிர்ந்த நிலா சுடும்படியாக ஸங்கல்பித்தவனாரோ அறியேன்.

இவ்வளவேயோ ? ; எல்லார்க்கும் ஆந்தகரமாக மலயபர்வதத் தினின்றும் வருகின்ற தென்றல் எனக்கு அழலை வீசாநின்றது. பனை மரத்தின்மீது தாமரைத்தண்டாலே செய்த கூட்டிலிருந்து கொண்டு அன்றிற் பறவையின் பேடை லகுவான ஸ்வரத்தோடே கூவுவதும் என்நெஞ்சை அறுக்கின்றது. என்செய்வேன் ? கொடிய னை மன்மதனும் தனது கருப்புவிடலை வளைத்து என்னையே இலக்காகக்கொண்டு புஷ்பபாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே, நானிதற்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி செய்வாராருமில்லையே !. எனது தேஹ குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய ஸம்சுலேஷத்துக்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றாலென்ன பயன் ? ஒருவரும் புகக்கூடாத காட்டிலே மணம்மிக்க புஷ்பம் புஷ்பித்துக் கமழநின்றால் ஆர்க்கு என்ன பயன் ? எம்பெருமானோடு அணையப்பெறாதே வீணாக வளர்ந்து கிடக்கின்ற இம்முலைகள் எப்போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்று மார்புக்கும் பாரமாகி வருத்துகின்றனவே, இம்முலைகள் தொலைந்தொழிய மருந்துதருவாருமில்லையே !. செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விடை மணிக்குரலும் என் காதுக்குக் கரையாயிரா நின்றது. இந்தத் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி நான் வாழும் வகை ஏதேனுமுண்டோ ? சொல்லீர்.

தென்றல் முதலான இவை யெல்லாம் என்மேல் படையெடுக்
கும்படி செய்த மஹாதுபாவன் எனக்குத் தெரியாமையிலை ; அவ
னாகிறான் திருத்துழாய்மார்வன் ; சந்திரனுக்குண்டான கூடியத்தைப்
போக்கிக் காத்தருளினவன் ; காளமேகத் திருவுருவன் ; காயம்பூ
வண்ணன் ; கடலில் அணைகட்டி இலங்கை புக்குப் போர்க்களத்
திலே இராவணனைக் கொன்றொழித்தவன் ; தேவர்களனைவர்க்கும்
குலபாதகனயிருந்த ஹிரண்ய கசிபுவை நரசிங்க வுருக்கொண்டு
தன் மடியிது போட்டுக்கொண்டு மார்பு கிழிய வதைத்திட்டவன் ;
திருவாழி கொண்ட பெருவீரன் ; வராஹாவதாரஞ் செய்தருளி
பூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவன் ; கடல் கடைந்து வானவர்க்கு
அமுதளித்தவன் ; வாமநரூபியாய் மாவலிபக்கற்சென்று த்ரிவிக்கரம
னாகி உலகமெல்லா மளந்தவன் ; ஸாக்ஷாத் ச்ரியபேதியாயுள்ளவன் ;
நன்கு அறிவேன் ;

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவிண்ணகர் திருக்
குடந்தை.....திருக்கண்ணபுரம் திருநறையூர் முதலான திருப்பதி
களிலே சென்று சேவித்து “ஸ்வாமிந் ! இப்படிதானா என்னைக்
கைவிடுவது? விரஹம்தின்ற உடம்பைப்பாரீர் ” என்று என் அவஸ்
தையை விண்ணப்பஞ்செய்வேன் ; அதுகேட்டுத் திருவுள்ளமிரங்
கித் திருமார்போடே என்னை அணைத்துக் கொள்ளா தொழியில்,
மாதர்களும் வைதிகர்களும் பக்தர்களும் அரசர்களும் திரண்டிகடக்
குமிடங்கள் தோறும் புகுந்து அவனது ஸமாசாரங்களை யெல்லாம்
பலரறிய விளம்பரப்படுத்துவேன்.

அவை எவை யென்னில் ; இடைச்சேரியில் தயிர் வெண்ணெய்
திருடி இடைச்சிகள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு உரலோடே கட
டுண்டு ஏங்கி யழுது நின்ற விலைமை,—தேவேந்திரனுக்கு இட்ட
சோற்றையெல்லாம் தானே பெரும்பூத வடிவுகொண்டு வயிறுராத்
தின்று நின்ற வெட்கக்கேடு,—சேவகன் என்று பலரும் ஏசும்படி
யாகப் பாண்டவர்கட்குத் தூதுசென்றசெலவு,—கூத்தாடியென்று
பெண்கள் கூறும்படி குடக்கூத்தாடினமை,—தன்னை யாசைப்பட்டு
வந்த சூர்ப்பணைக்கையின் காதையும் மூக்கையும் அரிந்துவிட்ட
புன்மை,—ஒரு ரிஷியின் பேச்சைக்கேட்டுத் தாடகையென்ற ஒரு
ஸத்ரீயைக் கொலைசெய்த சிறுச்சேவகம்,—இவை போல்வன மற்
றும் பலஸமாசாரங்களையும் தெருவிலே எடுத்துவிட்டு நாடுகரமும்
நன்கறிய மடலூர்வேன் காண்மின்—என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

சென்னி மணி குடமி	{ படங்களில் விளங்குகின்ற மாணிக்கங் களின் நுணிகளில் நின்றும் பரவுகின்ற	{ மறி கடலும் முனம் நாள் நிலம் மங்கை தன்னை அளவிட்ட தாமரைபோல் மன்னிய சே அடியை பன்னுதிரை கவரி வீச	{ அலை யெறிகிற லமுத்தராஜன், முன்னொருகால் பூமிப்பிராட் டியை அளந்த திருவடித்தாம ரையை நோக்கி —பரம்பின அலைகளாகிற சாமரங்களை வீசப் பெற்றும்,
தெய்வம் சுடர் நடுவுள் மன்னி	{ திவ்யமான தேஜஸ் ஸமுஹத்தினி டையே பொருத்தி		
அ நாகத்து அணை மேல்	{ அந்தத் திருவனந்தாழ் வானுகிற சயந்த்தின் மேலே	{ 1. வான் இயங்கு தாரகை மீன் என்னும் மலர் பிணையல் எய்ந்த, 2. மழை கூந்தல், 3. தென்னன் உயர் பொருப் பும் தெய்வம் வடமலையும் என்னும் இவை யே முலை ஆ, 4. வடிவு அமைந்த 5. அன்னம் நடைய, 6. அணங்குதான், 7. தன்னுடைய அம் கைகளால் அடி இணையை தடவ	{ 1. ஆகாசத்திலே யுள்ள நகூத்தரங் களாகிற புஷ்ப புஞ்சங்களை அணிந்துள்ள வளாய், 2. மேகங்களாகிற கூந்தலை யுடையளாய், 3. திருமாலி ருஞ்சோலை மலையையும் திருவேங்கட மலையையும் முலையாகவுடை யளாய், 4. பொருத்த மான ரூபத்தை யுடையளாய், 5. அன்னத் தின் நடை போன்ற நடை யையுடைய ளாய், 6. தெய் வப் பெண்ணு கிய பூமிப் பிராட்டி, 7. தனது அழகிய கைகளாலே திருவடிகளைப் பிடிக்கப் பெற் றும். (ஆகிய இத்தனை விப வங்களுடனே)
{ துன்னிய தாரகையின் பேர் ஒளி சேர் ஆகாசம் என் னும் விதானத் தின் கீழால்	{ நெருங்கிய நகூத்தரங்கள் நன்கு விளங்கப் பெற்ற ஆகாச மாகிற மேற் கட்டியின் கீழே,		
{ மின்னு மணி மகர குண்ட லங்கள் வில் வீச	{ ரத்தங்கள் விளங்குகின்ற மகர குண்டலங் கள் பளபள வென்று ஜ்வலிக்கப் பெற்றும்		
{ இரு சுடரை மன்னும் விளக்கு ஆக ஏற்றி	{ திருவாழி திருச் சங்குகளாகிற இரண்டு தேஜஸ் ஸுகளை என்று மணையாத திரு விளக்காகப் பெற்றும்		

<p>ஓர் மா மலை போல் கிடந்து</p>	<p>விலக்ஷணமான வொரு கருமலை சாய்ந்தாற் போலே பள்ளி கொண்டு</p>	<p>பேர் ஒளி சேர் மன்னிய தாமரை மா மலர் பூத்து</p>	<p>சிமந்த ஒளி பொருந்தியதும் என்று மழியாத துமான தாம ரைப் பூவைப் புஷ்பிக்கச் செய்து</p>
<p>ஓர் உன்னிய யோகத்து உறக்கம் தலைக் கொண்ட பின்னே</p>	<p>விலக்ஷணமாய் ஐகத் ரக்ஷணத் தைச் சிந்திக்கிற யோக நித்தி ரையை மேற் கொண்ட பின்பு</p>	<p>அ மலர் மேல் முன்னம் திசை முகனை தான் படைக்க</p>	<p>அந்தத் தாமரைப் பூவிலே முதல் முகலாக் நான் முகக் கடவுளை ஸ்ருஷ்டிக்க</p>
<p>தன் நாபி வலயத்து</p>	<p>தனது நாபி மண்டலத்தில்</p>	<p>மற்றவனும் முன்னம் நால் மறைகள் படைத்தனன்</p>	<p>அந்தப் பிரமன் முதலில் நான்கு வேதங்களை வெளிப் படுத்தினான்.</p>

* * *—பிரபந்தாரம்பத்தில் மன்னிய என்றவிது—மங்களாசாஸ
நமாய்த் தனியே நிற்பதொரு வியங்கோள் வினைமுற்று; வாழிய
என்னுமாபோலே. மன்னிய—வாழ்கவென்றபடி. நாடுவாழ்க; எம்
பெருமான் வாழ்க; இத்திருமடல் வாழ்க. வடநூலார், ‘பூரீரஸ்து’
என்றும் ‘ஸ்வஸ்தி’ என்றும் முகப்பில் எழுதுவதொக்கும் இது.

‘காமபுருஷார்த்தத்தையே நான் முக்கியமாகக் கைப்பற்றி
னேன்’ என்று சொல்ல விரும்பிய ஆழ்வார், அதற்கு உறுப்பாகப்
‘புருஷார்த்தங்கள் நான்கு’ என்றும், ‘அப்புருஷார்த்தங்களை வெளி
யிட்டது வேதம்’ என்றும், ‘அந்தவேதம் நான் முகனால் வெளியிடப்
பட்டது’ என்றும், ‘அந்த நான்முகன் எம்பெருமானது உந்திக்
கமலத்தில் தோன்றினவன்’ என்றும், ‘அக்கமலம் எம்பெருமான்
ஐகத்ரக்ஷணார்த்தமாக உறங்குவான்போல் யோசு செய்தருளின
காலத்து மலர்ந்தது’ என்றும் அருளிச்செய்யவேண்டி அந்த யோசு
நித்ரார்த்தமான சயனத்தின் வைபவத்தை வருணிக்கிறார்—பல்
பொறிசேர் என்று தொடங்கி, தான் கிடந்து என்னுமளவால்.

உலகில் சாமன்யரான அரசர்கள் பள்ளி கொண்டால், கீழே
மெத்தென்ற பஞ்சசயனமும், மேலே முத்துப்பந்தலும், பக்கங்க
ளில் சிமந்த திருவிளக்குகளும், கால்மாட்டில் சாமரம்விசும் பரிஜநங்

16 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

களும் கால் பிடிக்கும் கிங்கரர்களும்—ஆக இத்தனை விபவங்கள் அமையக்காண்கிறோம் ; ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் பள்ளிகொண்டரு ளினால் அக்காலத்திய விபவங்கள் வருணிக்க முடியுமோ !. ஆயி னும் சுருக்கமாக ஒருவாறு வருணிக்கிறார் ஆழ்வார்.

[பல்பொறிசேர் இத்யாதி.] திருமேனி நிறையப் புள்ளிகளை யுடையவனும் ஆயிரம் பைந்தலைகளையுடையனும் மஹாதேஜஸ்வியு மான திருவனந்தாழ்வானுடைய படங்களிலேயுள்ள மாணிக்கமணிக ளின் சிகைகளிலிருந்து கிளம்பி எங்கும் பரவியிராநின்ற ஆச்சரிய மான தேஜோராசிகளால் முட்டாக்கிடப்பெற்ற அந்த சேஷசயனத் திலே, திருமகரக்குழைகள் பனபளவென்று ஜ்வலிக்க, கரியமால் வரை போலே துயில்கின்றதாம் நாராயண பரஞ்சோதி. முத்துக்க ளென்னத்தக்க நக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசமண்டலம் மேற்கட்டி யாக அமைந்தது ; நிகரின் றி ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழி திருச்சங்குகள் திருவிளக்குகளாயின ; * அன்றிவ்வுலகமளந்த திருவடியின் விடாய் தீரப் பாற்கடல் தனது அலைகளையே சாமரமாக வீசிற்று ; பூமிப் பிராட்டி திருவடி வருடாநின்றாள். ஆக இப்படிப்பட்ட விபவத் துடனே சேஷசயனத்திலே அமர்ந்து * உறங்குவான்போல் யோசு செய்யும் எம்பெருமான் தனது திருநாபியில் திவ்யமானதொரு தாமரைப்பூவைத் தோன்றுவித்து “ உய்ய வுலகுபடைக்க வேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை ” என்கிறபடியே * அக்கொப் பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் நான்முகனைத் தோன்றுவிக்க, அந்தப் பிரமன் நான்கு வேதங்களையும் வெளியிட்டனன்—என்று ராயிற்று.

ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக எம்பெருமான் பாற்கடலில் அரவணைமேற் பள்ளிகொண்டு யோகரித்திரை செய்து தனது திருநாபியில் ஒரு கமலத்தையும் அதில் பிரமனையும் தோற்றுவித்து அப்பிரமனுக்கு நான்கு வேதங்களையும் ஒதுவிக்க, அவ்வேதங்கள் காட்டியபடியே அப்பிரமன் முன்னிருந்த வண்ணமாகவே உலகங்களைப் படைக்கிறு னென்பது நூற்கொள்கை.

சென்னி—தலை ; படமென்க. “ சென்னி மணிக்குடுமித் தெய் வச் சுடர்நடுவுள் ” என்கிற விதனையே ஆளவந்தார் “
 ഷ്ചൈவநாഭി

మయూఖమణ్ణల ప్రకాశమానోదర దివ్యభూమి” [பனாமணிவ்ராத மயூகமண்டல ப்ரகாசமானோதர திவ்யதாமரி] என்று ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் மொழி பெயர்த்தா ரென்னலாம். “மன்னிய நாகத்து” என்றவிடத்து, மன்னி என்று வினையெச்சமாகப் பிரித்து, அந் நாகத்து என்பது அநாகத்து எனத் தொக்கியிருப்பதாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது; இதுவே நன்கு பொருந்தும். மன்னிய என்றே பிரித்துப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு நாகத்தினைக்கு விசேஷண மாக்கி உரைத்தலுமாம்; மன்னிய—படுக்கும்போது விரித்து மற்ற போது சுருட்டிவைக்க வேண்டாதே எப்போதும் படுக்கையாகவே பொருந்தியிருக்கிற நாகமென்கை. இவ்வகைப் பொருளில், அகரச் சுட்டு வருவித்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமாம்.

மாமலை போல்—மா என்று கருமைக்கும் பெருமைக்கும் வாச கம். “நாகத்தினைமேல் ஓர் மாமலை போல் தான் கிடந்து” என்று அந்வயம். மகர குண்டலம், தாரகா, ஆகாசம், விதாநம்,—வட சொற்கள். [வில்வீச] வில்—ஒளி. இருசுடரை என்று ஸூர்ய சந்திரர்களைச் சொல்லவுமாம்.

இந்த வர்ணனையில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும்; அதுதாவது— இங்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கண்வளர்த்தியைச் சொல்லுகிற விது ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னேயுள்ளபடியைச் சொல்வதாகை யாலே, அக்காலத்தில், “ஒன்றுந்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” என்றும் “பன்மைப் படர்பொருள் ஆதுமில் பாழ் நெடுங்காலத்து” என்றும் ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடி ஸூர்ய சந்திர நக்ஷத்ராதிகள் ஒன்றும் இல்லையாதலால் இல்லாத அவற்றை யிட்டு வருணிக்கிற விது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. நம் விரித்தாந்தத்தில் முன்பு இல்லாத வஸ்துவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டி யென்பதில்லை; ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருந்த பொருள்களை ஸ்தூலரூப மாக்குவதே ஸ்ருஷ்டியாதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே எல்லாம் ஸூக்ஷ்ம ரூபமாக இருக்குமவையே யாதலால் அவற்றை ஆழ்வார் தமது சமத்கார சக்தியால் பெருக்கடித்து வருணிக்கிறாரென்க. வேறுவகையான ஸமாதாரங்களுமுண்டு.

கவரி—ஃலீ (கபரி) என்னும் வடசொல் கவரியெனத் திரிந் தது. “நிலமங்கை தன்னை முனநாளள விட்ட தாமரைபோல் மன்

னிய சேவடியை (நோக்கி) மறிகடலும் பன்னுதிரைக் கவரிவீசு” என்று அவ்வயம். சேவடிக்கு “நிலமங்கை தன்னை அளவிட்ட” என்று அடைமொழி கொடுத்ததனால் உலகளந்த ச்ரமந்தீர ஸமுத்ர ராஜன் திரைக்கவரிகளை வீசினனென்பதாகக் கொள்க.

“வானியங்கு தாரகைமீன்” என்று தொடங்கி “அன்ன நடையவணங்கே” என்னுமளவும்—எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பிடிக்கின்ற பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பது. அவள் ஸ்திரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களோடு பொருந்தி யிருக்கின்றாளென்கிறது. ஆகாசமானது பூமிக்கு உச்சியின் ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறபடியால் அவ்வாகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்ரங்களைச் சிரமீதணிந்த புஷ்பங்களாகக் கூறினர். தாரகா என்னும் வடசொல்லும் மீன் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும் நக்ஷத்ரங்களுக்குப் பெயராயிருக்க அவ்விரண்டு பதங்களையும் இங்குச் சேர்த்துப் பிரயோகித்தது எங்ஙனே யெனில்; அச்வரீ, பரணீ, கிருத்திகை என்று வ்யவஹரிக் கப்படுகிற நக்ஷத்ரங்களும், இந்த இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்கள் தவிர மற்றும் பல ஆயிரக்கணக்கான நக்ஷத்ரங்களுமாக இரண்டு வகுப்பு ஆகாசத்தில் உள்ளமையால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாரகை மீன் என இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்து அருளிச் செய்தாரென்க. “நக்ஷத்ர தாரா கணங்கள்” என்று ஆரியர்கள் கூறுவதும் இக்கருத்துக் கொண்டேயாம்.

—தென்னுயர் பொருப்பும்=“தென்னன் கொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நோக்குக. அகஸ்திய முனிவர் வாஸஞ் செய்கிற மலயமலையிலே சென்று அம்முனிவர் முன்னிலையில் ‘தருமமே நடத்தக்கடவேன்’ என்று மலய மலையை யெழுதிக் கொடியெடுத்தது அதனால் மலயத் தவஜனென்று பேர்பெற்ற பாண்டியராஜனொருவன் தன் தவவலிமையால் நாள்தோறும் சென்று கங்காநதியில் நீராடி வருகையில் ஒருநாள் தேர்மேலேறிப் புறப்பட்டுக் கங்கையில் நீராடுதற்குச் செல்லும்போது வழியில் திருமாலிருஞ் சோலைமலை ஸமீபித்த வளவில் தேர் அப்பால் வடக்கே போகமாட்டாமல் நின்றுவிட, அப்பாண்டியன் இங்கே ஒரு தீர்த்தவிசேஷமும் தேவதா ஸந்நிதியும் இருக்கவேணும்’ என்றெண்ணி அத்தேரினின்று இறங்கி ஆராய்ந்து

பார்த்தவளவில், அவ்விடத்திலே அப்பாண்டியனுக்கு அழகர் பரத்
யக்ஷமாக ஸேவை ஸாதித்து ‘முன்பு பிரமன் நம்மைக் காலைக்கழுவு
கிற காலத்திலே நமது காற்சிலம்பினின்று தோன்றிச் சிலம்பாறு
என்று பேரைப்பெற்ற இவ்வாற்றிலே [தூபுர கங்கையிலே] ஸ்நா
நஞ் செய்’ என்ன, அவ்வரசன் அன்று முதல் கங்கா ஸ்நாநஞ் செய்
வதை விட்டிட்டு, அங்கே ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு அழகர்க்
குப் பலவகையடிமைகளுஞ் செய்துவரலாயினான் என்கிற இதி
ஹாஸமும் அறியத் தக்கது. அப்பாண்டிய ராஜன் தென்திசைக்
குப் பிரதானமானமைபற்றித் தென்னன் எனப்பட்டான். அவனு
டையதான உயர்ந்த மலை என்று திருமாலிருஞ்சோலையைச் சொல்
லுகிறது. தென் நன் என்று பிரித்து, தென் திசையிலே உள்ள
தும் விலக்ஷணமுமான என்று உரைத்தலுமாம். பொருப்பு—மலை.
தேய்வ வடமலை—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய [திவ்யமான] திரு
வேங்கடமலை ஆகிய இத்திருமலைகளிரண்டும் பூமிப்பிராட்டிக்குத்
திருமுலைகளாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. “காரார்வரைக்
கொங்கை” என்றாரே சிறிய திருமடலிலும். சிறந்த மேரு முதலிய
மலைகளை நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாமாயிருக்க
அவற்றை விட்டுத் தென் வடமலைகளைச் சொன்னது—நாயகன்
விரும்பிப் படுகாடு கிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

உன்னிய யோகத்துறக்கம்—உன்னுதல்—ஆராய்தல். ‘எவ்
விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கலாம்’ என்று ஆராய்ந்துகொண்டு தூங்குப
வன் போல யோசுபுணர்வானிறே எம்பெருமான். நாபிவலயம்—
வடசொல். பூத்து—பூக்க; எச்சத்திரிபு.

“மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்” என்
றால் பிரமனே வேதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனென்று பொருளாகிறதே,
இது சேருமோ? வேதம் ஸ்வயம் வ்யக்தமென்றும் நித்யமென்றும்
எம்பெருமான் கூட வேதகர்த்தா அல்லனென்றும் வித்தாந்தமா
யிருக்க, இப்படி சொல்லலாமோ? என்னில்; “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” [அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்
ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா] என்று ஸ்ம்ருதியில் கூறியுள்ளபடி
சொல்லியிருக்கிற வித்தால் வேதங்களின் நித்யத்வமும் அபௌரு

20 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

ஷேயத்வமும் குறையுறது. பிரமனது வாக்கில் நின்றும் ஆவிர்ப் பவித்த மாத் திரமேகொண்டு படைத்தனன் என்றது. ருக்கு, யஜுஸ் ஸாமம், அதர்வணம் என்பன நான்மறைகளாம்.

ஆக இவ்வளவும்—இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்ய உத்தேசித்த புருஷார்த்தங்களுக்கு மூலப்ரமாணமான வேதங்களின் வரலாற்றைச் சொன்னாராயிற்று. ஆரவணைமேற் பள்ளிகொண்டு யோகத்துயில்புரிந்த எம்பெருமான் தனது நாபிக்கமலத்திலே பிரமனைப் படைத்து அவனுக்கு நான்கு வேதங்களையும் சந்தை சொல்லி வைத்தானென்றதாயிற்று. ... *

... அம்மறைதான்

மன்னு மறம்பொரு ளின்பம்வீ டேன்றுலகில்
நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே நான்கினிலும்
பின்னையது பின்னைப் பெயர்தரு மேன்பதோர்
தோன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு முழிலையும்
என்னு மிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம்வருந்தித்
துன்னு மிலைக்குரம்பைத் தஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன்
மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தி னுட்கிடந்தும்
இன்னதோர் தன்மையரா யீங்குடலம் விட்டெழுந்து
தோன்னெறிக்கட் சென்று ரெனப்படுஞ் சொல்லல்லால்
இன்னதோர் காலத் தினையா ரிதுபெற்றார்
என்னவுங் கேட்டறிவ தில்லை.....—

அம்மறை தான் { அந்த வேதங்க
ளானவை
மன்னும் அறம் { நிலை நின்ற
பொருள் தருமம் அர்த்தம்
இன்பம் வீடு காமம் மோகம்
என்று என்று

உலகில் நல்
நெறி மேம்
பட்டன
நான்கு
அன்றே
{ இவ்வுலகில்
நல்வழியாலே
சிறப்பித்துக்
கூறப்படுகின்ற
நான்கு புரு
ஷார்த்தங்கள்
நிறைந்திருக்
கப் பெற்றவை
யாம்;

நான்கினிலும்	{ அந்த நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களிலும்	வெம் சுட ரோன்மன்னும் அழல் நுகர்ந்தும்	{ ஸஞ்ஜேஷி பொருந்திய வெய்யிலை பகழித்தும்
பின்னையது	{ கடைசியில் சொல்லப்பட்ட மோக்ஷமானது	வண் தடத்தி னுன்கிடத்தும்	{ அழகிய தடாகம் களிலே மூழ்கிக் கிடத்தும்
பின்னை பெயர் தரும் என்பது	{ இந்த சரீரம் தொலைந்தபிறகு உண்டாகு மென்று (சாஸ்த்ரங்களில்) சொல்லப்படுகிறது;	இன்னது ஓர் தன்மையர் ஆய்	{ ஆக இப்படிப் பட்ட ஸ்வபாவங்களை யுடைய ராய்க் கொண்டு
ஓர் தொல் நெறியை	{ விலக்ஷணமாயும் அநாதியாயு முள்ள அந்தப் பரமபதத்தை (அல்லது, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை)	சங்கு உடலம் விட்டு எழுந்து	{ இவ்வுலகில் சரீரத்தைவிட்டு டொழித்து மேலே கிளம்பி
வேண்வொர் தாம்	{ அடையவிரும்பு மவர்கள்	தொல் நெறிக் கண் சென்றார் எனப்படும் சொல் அல்லால்	{ திரும்பி வருதலில் லாத வொரு ஸ்தானத்திலே போய்ச் சேர்ந்தார்கள் என்று சொல்வதைத்தவிர,
வீழ் கனியும் னாழ் இலையும் என்னும் இவையே நுகர்ந்து உடலம் வருந்தி துன்னும் இலைக்குரம்பை துஞ்சியும்	{ தானே பழுத்து விழுந்த பழங் களையும் சருகான இலைகளையுமே தின்று காயக்கேசங்கள் பட்டு நெருக்கமான பர்ணசாலை களிற்கிடத்தும்	இன்னது ஓர் காலத்து இனையார் இது பெற்றுர் என்னவும் கேட்டு அறிவது இல்லை	{ இன்ன தினத்தில் இன்ன மறுஷ்யன் இந்த மோக்ஷத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான் என்று விளங்கச் சொல்லக் கேட்டதே யில்லை.

* * *—அந்த வேதங்களில், தர்மம் ஆர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என நான்கு புருஷார்த்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்கள் தவிர இன்னுஞ் சில விஷயங்களும் வேதங்களிற்கு கூறப்பட்டிருக்குமோவென்று ஒருவர்க்கும் சங்கைபிறக்க வழியில் லாதபடி இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடி பாருங்கள் ; “வேதங்

22 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

களில் நான்கு புருஷார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன” என்று † வ்ய திகாண ப்ரயோகம் பண்ணாமல் “அம்மறை அறம்பொருளின்யம் வீடென்று நான்கன்றே” என்று ‡ ஸமாநாதிகாண ப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பதனால், வேதம் முழுமையும் இந்த நான்குபுருஷார்த்த ஸ்வரூபம்;—வேறில்லை என்றதாகிறது.

நன்னெறி மேம்பட்டன—‘மேம்பட்டன நன்னெறி’ என்று மாற்றி இயைத்துச் சொல்லக்கூடிய புருஷார்த்தங்கள் என்று உரைக்கவுமாம். இங்கே ஒன்று சங்கிக்கலாம்;—சிறிய திருமடலில் “இப் பாரோர் சொல்லப்பட்ட முன்றன்றே” என்று மூன்றே புருஷார்த்தங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லி, “சிக்கனமற்றாரானுமுண்டென்பாரென்பது தானதுவும் ஓராமைபன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ் சொல்” என்று நான்காவது புருஷார்த்தமுண்டென்பவர்கள் அவிவேகிகளென்று தூஷித்தும் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தாமே இங்கு நான்கன்றே என்று நான்கு புருஷார்த்தங்களுண்டாகச் சொல்வது ஸ்வோக்திவிருத்தமாமே என்று:—இதுவிருத்தமன்று; சிறியதிருமடலில் தமது வித்தார்த்தத்தை முதல் முதலிலே நிஷ்கர்ஷித்துக் கூறிவிட்டுப், பிறகு மோகூ புருஷார்த்த முண்டென்பாருடைய பகூத்தை அதுவதித்து மறுத்தார்; இதில், புருஷார்த்தங்கள் நான்கு என்கிற பகூத்தை முதலில் அதுவதித்து விட்டு, அடுத்த படியாகவே மோகூ புருஷார்த்த முண்டென்கிற பகூத்தைக் கண்டித்து மூன்றே புருஷார்த்தங்களென்கிற ஸ்வவித்தார்த்தத்தையே தலைக்கட்டுகிறார். ஆகையால் இரண்டு திருமடல்களிலும் இவருடைய கொள்கை ஒன்றேயாம். பரமவைதிகரான ஆழ்வார் ‘நான்கு புருஷார்த்தங்கள் வேதப்ரதிபாத்யங்கள்’ என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, உடனே, நான்காவது புருஷார்த்தமே இல்லையென்றும் மூன்றேயென்றும் சொல்வது அபசாரமன்றோ? அவைதிகராக

---

† வ்யதிகாணப்ரயோகமாவது—பலவிபக்திகளால் செய்யும் பிரயோகம்; ‘இராமன் சந்திரனை ஒத்தவன்; என்றால் இதில், இரண்டு வேற்றுமைகள் உள்ளமை காண்க.

‡ ஸமாநாதிகாண ப்ரயோகமாவது—ஒரே விபக்தியையுடைய பிரயோகம். ‘இராமன் சந்திரனே’.

மாட்டாரோ? என்று கேட்பார்க்குச் சிறிய திருமடலுரையிலே [பக்கம்—26.] ஸமாதானம் சொன்னோம். கண்டு கொள்க. மோகூத்தை இல்லை செய்தல் இவருடைய திருவுள்ளமன்று; வேறொரு தேஹத்தைப் புண்டு வேறொரு காலத்தில் வேறொரு ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானை அதுபவிப்பதற்காட்டிலும் இவ்வுலகத்திலேயே இப்போதே இவ்வுடம்போடே எம்பெருமானை அணைந்து மகிழ்வதே இவர்க்குப் பரமோத்தேச்யமாகத் தோன்றினமையால் “கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்?” என்ற ஆண்டாளைப்போலே மோகூத்தில் வெறுப்பைக் காட்டுகின்றாரே யன்றி, உண்மையில் மோகூத மென்பதொன்றே அஸத்யம் என்று ஸாதிப்பது இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்றென்க.

அந்த மோகூத்தைப் பெறுகிறவர்கள் இந்த சரீரம் கழிந்த பிறகே பெறுகிறார்களென்பது “மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்” இத்தயாதிகளால்வித்தமாதலால் அதனையருளிச்செய்கிறார்—நான்கினிலும் என்று தொடங்கி. மோகூத்தைப் பெறுவதற்காக இங்கேயிருந்து படுகிறபாடுகளைப் பேசுகிறார் ஓர் தோன் னெறியை வேண்வோர் என்று தொடங்கி. “ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாடவாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றும் “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றும் இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தது காண்க. “பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்தும் ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா” என்றார் பேயாழ்வாரும். “காயிலை தின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித் தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்துந்திரிவீர்காள், தாயிலுமன்பன் பூமகள் நண்பன்தடநாகப், பாயன் முகுந்தன் கோயிலரங்கம்பணிவீரே” என்று உபதேசித்தார் பிள்ளைப்பெருமாரும் கலம்பகத்தில். பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றதுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம் பொறிவழிபோகாது நின்றற்பொருட்டு நீர் பருகியும் காற்று நுகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை

உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சுருக்கலும், கோடை காலத்தில் வெயில் நிலையிலும் பஞ்சாக்கரிமத்தியிலும் நின்றலும், மாரிக்காலத் தும் பனிக்காலத்தும் நீர் நிலையில் பாசியேற நின்றலும் முதலிய செயல்களைமேற்கொண்டு அவற்றால்வருந் துன்பங்களைப்பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தை யொறுத்து நல்வீடு செல்வர்களென்பது அறி யத்தக்கது. எம்பெருமானை அர்ச்சாவதாரத்தில் நாம் எளிதாக அதுபவித்து ஆநந்திக்கலாமான பின்பு இப்படிப்பட்ட வீணை காயக்லேசங்கள் படவேண்டா என்று உபதேசிப்பார்கள் ஆழ்வா ராதிகள்.

தோன்னெறி என்று பரமபதத்தைச் சொல்லவுமாம்; பரம பதத்திற்குச்செல்லும்வழியாகிய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச்சொல் லவுமாம். நெறி-கோவிலும் மார்க்கமும். ஊழிலை-பழகிப்போன இலை,-சருகு. இலைக்குரம்பை—இலைகளாற் சமைக்கப்பட்ட குடிசை,—பர்ணசாலை.

ஈங்குடலம் விட்டெழுந்து—“దులభం மூనుஷ் டீஸு:” [அர் லபோ மாதுஷோ தேஹு:] என்று அருமையாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த மதுஷ்யதேஹத்தைப் பெற்றுவைத்து இது கொண்டே எம் பெருமானை இஷ்டப்படி அதுபவித்து ஆநந்திக்க விரும்பாமல் அநி யாயமாக இவ்வுடலைப்பாழாக்க நினைக்கிறார்களே பாவிகள் ! என்று வருந்துகின்றார் போலும்.

அருமந்த தேஹத்தைத்தான் இழக்கிறார்களே, அங்குச்சென் றுகிலும் ஏதாவது நல்ல பேற்றைப்பெறுகிறார்களோ ; அது ஒன்று மில்லை ; ‘அவன் மோகூதம் போனான், இவன் மோகூதம் போனான்’ என்று வாய்நோவச் சொல்வதைக் கேட்கிறோமேயன்றி ‘இன்ன தினத்தில்இன்னமதுஷ்யன் இன்ன ஸுகத்தைப்பெற்றான்’ என்று சொல்லக் கேட்டதே யில்லை. ... ..

... .. உளதேன்னில்

மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்
அன்னதோ ரில்லிய னுடுபோய் வீடென்னும்

தோன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள் சொல்
அன்னதே பேசு மறிவில் சிறுமனத்துஆங்கு [லாதே
அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே அதுநிற்க.....—

<p>உளது என்னில்</p>	<p>(அடியோடு இல்லை யென்று நான் சொல்லுகிற அந்த மோகும்) உண்டு என்கிற பகசுத்தில்,</p>	<p>சொல்லாதே</p>	<p>அப்படிப்பட்டவர் களைக் காட்ட மாட்டாமல்</p>
<p>மன்னும் கடுங் கதிரோன் மண்டலத்தின் நல் நடுவுள்</p>	<p>நிபிடமாயும் தீக்ஷணமாயு முள்ள கிரணங்களை யுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தின் நட்ட நடுவே</p>	<p>அன்னதே பேசும்</p>	<p>(மோகமுண் டென்று சாஸ்தரத்தில் சொல்லியிருக் கிறதென்று) பழம் பாட் டையே பாடிக் கொண்டிருக்கிற</p>
<p>அன்னது ஓர் இல்லியின் ஊடு போய்</p>	<p>வாய்கொண்டு சொல்ல முடி யாத அப்படிப் பட்ட ஸூக்ஷ்ம மான ரந்தரத் தின் வழியே சென்று</p>	<p>அறிவு இல் சிறு மனத்து அன்னவரை</p>	<p>விவேகமற்றவர் களும் சிறிய மனமுடையவர் களுமான அவர் களுக்கு</p>
<p>வீடு என்னும் தொல் நெறி கண் சென் றாரை சொல்லு மின்கள்</p>	<p>மோகமுமன்று நீங்கள் சொல் லுகிற ஒரு ஸ்தா நத்திற்குப் போய்த்திரும்பி வந்தவர்களைக் காட்டுங்கள் ;</p>	<p>கற்பிப்போம் யாமே</p>	<p>நாமோ தெளி வைப் பிறப்பிக்க வல்லோம் ; [அந்த அவிவேகி களுக்கு நம் மால் தெளிவு பிறப்பிக்க வொண்ணாது.]</p>
		<p>அது நிற்க</p>	<p>அந்த மோக வார்த்தை அப் படிகிடக்கட்டும்</p>

* * *—ஏன் கேட்டதில்லை? “ஸுகோமுக்த: வாஸுதீஸர்
முக்த:” [சுகோமுக்த: வாமதேவோ முக்த:] என்று சாஸ்தரங்கள்
முறையிடுகின்றனவே ; சுகன் வாமதேவன் முதலானோர் மோக
மடைந்தார்களென்று சொல்லக்கேட்கவில்லையோ என்ன ; அப்படி
சொல்லியிருப்பது போராது ; ஒரு மனிதன் என்கண்ணெதிரே
வந்து நின்று “நான் ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு
அதன் வழியே சென்றுமோகும் போய்ச்சேர்ந்து கண்டு வந்தேன்”

26 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

என்று அங்குப் போய்வந்தார் சொல்லக் கேட்கவேணும்; அப்படி ஒருவருஞ் சொல்லக் கேட்டதில்லை என்கிறார்.

“வீடென்னுந் தொன்னெறிக்கண் சென்றாரை” என்ற விடத்து, சென்றாரை என்பதற்கு ‘சென்று திரும்பி வந்தவர்களை’ என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அறிவு இல் சிறுமனத்து-மோகமுண்டென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு விவேகமில்லை; இனி விவேக முண்டாகலாமென்னவுங் கூடாதபடி நெஞ்சங் குறுகியது என்கிறார்.

கற்பிப்போம் யாமே—இல்லாததொன்றை உண்டென்று சில அவிவேகிகள் சொன்னால் அவர்களோடு வாக்யார்த்தம் சொல்வது தானு எனக்குக் காரியம்; நான் பிடித்த புருஷார்த்தத்தை இனிதாகப் பேசுவது தவிர்த்து அந்த அறிவினிகளோடு வாதப்பாதிவாதம் பண்ணுவது எனக்கு வேலையன்று. அவர்கள் மனம் போனபடி ஏதேனும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கட்டும் என்று கையொழிகிறார். “ஆரானுமாதானுஞ் செய்ய, அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே” என்ற நம்மாழ்வாரை ஒருபுடை ஒப்பர் இவர். *

முன்னநான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற
அன்னவர்தாங் கண்டீர்க ளாயிரக்கண் வானவர்கோன்
பொன்னகரம் புக்கமரர் போற்றிசேப்பப் பொங்கொளிரேர்
கோன்னவிலுங் கோளரிமாத் தான்சுமந்த கோலஞ்சேர்
மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல் வாணேடுங்கண்
கன்னியரா லிட்ட கவரிப் பொதியவிழ்ந்தாங்கு
இன்னிளம்பூந் தேன்ற லியங்க மருங்கிருந்த
மின்னனைய நுண்மருங்குல் மேல்லியலார் வெண்முறுவல்
முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்பு
அன்னவர்தம் மாளோக்க முண்டாங் கணிமலர்சேர்
பொன்னியல் கற்பகத்தின் காடேத்த மாடெல்லாம்
மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை
இன்னிசை வண்டமருஞ் சோலைவாய் மாலைசேர்
மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல் மழைத்தடங்கண்

மின்னிடையாரோடும் விளையாடி வேண்டிடத்து
 மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரியின்
 மின்னி னொளிகேள் பளிங்கு விளிம்புத்த
 மன்னும் பவளக்கால் செம்போன்செய் மண்டபத்துள்
 அன்ன நடைய வரம்பையர்தங் கைவளர்த்த
 இன்னிசையாழ் பாடல்கேட் டின்புற் றிருவிசும்பில்
 மன்னு மழைதவழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்
 மின்னி னொளிகேள் விசும்பூரும் மாளிகைமேல்
 மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி மழைக்கண்ணூர்
 பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்
 துன்னிய சாலேகஞ் சூழ்கதவந் தாள்திறப்ப
 அன்ன முழக்க நெரிந்துக்க வாணிலச்
 சின்ன நறுந்தாது சூடியோர் மந்தாரம்
 துன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டிக் கற்பகத்தின்
 மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தொடர
 இன்னிளம் பூந்தேன்றல் புகுந்தீங் கிளமுலைமேல்
 நன்னறுஞ் சந்தனச்சே றுள்புலர்த்தத் தாங்கருஞ்சீர்
 மின்னிடையேல் கைவைத் திருந்தேந் திளமுலைமேல்
 பொன்னரும் பாரம் புலம்ப வகங்குழைந்தாங்கு
 இன்ன வருவி னிமையாத் தடங்கண்ணூர்
 அன்னவர்தம் மானோக்க முண்டாங் கணிமுறுவல்
 இன்னமுதம் மாந்தி யிருப்பர் இதுவன்றே
 அன்ன வறத்தின் பயனாவ தோண்பொருளும்
 அன்ன திறத்ததே யாதலால் காமத்தின்
 மன்னும் வழிமுறையே நிற்புநாம்.....—

முன்னம் நான்
 சொன்ன
 அறத்தின்
 வழி முயன்ற
 அன்னவர்
 தாம்

(புருஷார்த்தங்க
 ளில்) முதல
 தாக நான் எடுத்த
 துச்சொன்ன
 தருமத்தின்
 வழியிலே
 அநுஷ்டானஞ்
 செய்தவர்கள்

ஆயிரம் கண்
 வானவர்
 கோன்
 பொன்
 நகரம் புக்கு

ஆயிரங்கண்
 ணுடை இந்திர
 ணுடைய அழ
 கிய லோகத்திற்
 சென்று
 சேர்ந்து

அமரர் போற்றி { தேவர்கள் வாழ்த்
செப்ப { தப் பெற்று,

முன்னம் { அபிப்ராயத்தை
முகிழ்த்த { ஸஞ்சிப்பிக்கின்ற

பொங்கு ஒளி { மேன்மேலும்
சேர் கொல் வளர்கின்ற
நவிலும் ஒளியை யுடை
கோள் அரி யதும், கொல்
மா தான் லுந் தொழிலிற்
சுமந்த பழகின வலிய
கோலம் சிங்கத்தால்
சேர் மன் சுமக்கப்பட்ட
னிய சிங்க தும், அழகிய
ஆசனத்தின் தும், பொருத்த
மேல் முடையது
மான சிங்காச
னத்தின்மேலே
(இருந்து
கொண்டு)

முகிழ் நிலா { இளநிலா வந்து
வந்து அரும்ப { மேலேப்ரஸரிக்

அன்ன வர் தம் { அப்படிப்பட்ட
மாதர்களுடைய

மான் நோக்கம் { மானின் நோக்குப்
உண்டு { போன்ற
நோக்கை
அதுபவித்து

ஆங்கு அவ்வளவிலே

அணி மலர் { அழகிய பூக்கள்
சேர் { நிறைந்துள்ள

வாள் நெடு { வாள்போற் கூரிய
கண் கன்னி நீண்ட கண்களை
யரால் இட்ட யுடைய கன்னி
கைகளாலே
வீசப்பட்ட

பொன்னியல் { பொன்மயமான
கற்பகத் தின் கற்பகக் காடுகள்
காடு உடுத்த நிறைந்த ப்ரதே
மரடு எல்லாம் சங்க ளெல்லா
வற்றிலும்

கவரி பொதி { சாமரத்திரள்கள்
அவிழ்ந்து { (தம்மேல்வந்து)
மலரப்பெற்று,

மன்னிய மந் { நிலைபெற்றிருக்
தாரம் பூத்த கிற பாரிஜாத
மது திவிலை வருகுகளின்
பூக்களிலுள்ள
மகரந்த பிந்துக்
களில்

இன் இள பூ { இனிதாயும் மந்த
தென்றல் மாயும் பரிமள
இயங்க முடையதாயு
மிருக்கிற தென்
றல் வந்து
வீசப்பெற்று,

இன்னிசை { இனிய இசைக
வண்டு அம னைப் பாடுகின்ற
ரும் சோலை வண்டுகள்
வாய் பொருந்தி யிருக்
கப்பெற்ற பூஞ்
சோலைகளிலே,

மருங்கு இருந்த { அருகே யிருக்கிற-
மின் அனைய மின்போல்
தண் மருந் ஸஞ்சுமமான
குல் மெல் இடையையு
இயலார் டைய மாதர்கள்

மாலை சேர் { புஷ்பங்களை
மன்னிய மா யணிந் தும்
மயில் போல் மயில் தோகை
கூந்தல் போன்றுமிருக்
கிற கூந்தலை
யுடையவர்க
ளாயும்

வெண் முறுவல் { (தங்களுடைய)
வெளுத்த வெளுத்த
பற்களாலே

மழை தட கண் { குளிர்த்து விசால
மான கண்களை
யுடையவர்க
ளாயும்

மின் இடையா
ரோடும் { மின்போல் நுண்
ணிய இடையை
யுடையவர்க
ளாயு மிருக்கிற
அப்ஸரஸ் ஸ்த்
ரீகளோடே

வேண்டிடத்து
வினையாடி { யதேஷ்டமான
இடங்களில்
ரயித்து,

மன்னும் மணி
தலத்து { சிறந்த ரத்னங்க
ளழுத்தின ஸ்த்
லங்களிலே,
[கட்டப்பட்டு]

மாணிக்கம்
மஞ்சரியின் { மாணிக்கமயமான
பூங்கொத்துக்
களை யுடைய
தும்

மின்னின்
ஒளி சேர்
பளிங்கு
விளிம்பு
அடித்த { மின்னல்போலே
பளபள வென்று
விளங்குகின்ற
ஸ்படிகக் கற்க
ளாலே குறடி
[கொடுங்கை]
கட்டப்பெற்ற
தும்

மன்னும்
பவளக்கால் { சிறந்த பவழ ஸ்தம்
பங்களை யுடை
யதும்

செம்பொன்
செய் { செம்பொன்றால்
செய்யப்பட்டது
மான

மண்டபத்துள் மண்டபத்திலே

அன்னம் { அன்ன நடை
யுடைய அப்ஸ
ரஸ்ஸுக் களின்
கைவழியாக
வுண்டான

இன் இசை
யாழ் பாடல் { இனிய இசையை
யுடைய வீணை
யின் பாட்டை

கேட்டு இன்
புற்று { கேட்டு ஆனந்
தித்தும்,

இரு விசம்பில்
மன்னு
மழை தவழும் { பார்த்த ஆகாசத்
திலே பொருந்தி
யிருக்கிற மேக
மண்டலங்கள்
வந்து படியப்
பெற்றதும்

வாள் நிலா
நீள் மதி
தோய் { அழகிய நிலவை
யுடைய பெரிய
சந்திரன் வந்து
படியப் பெற்ற
தும்

மின்னின்
ஒளி சேர் { மின்னலின் ஒளி
போன்ற
ஒளியை யுடை
யதும்

விசம்பு ஊரும்
மாளிகை மேல் { ஆகாசத்தில் ஸஞ்
சரிப்பதுமான
விமாநத்திலே

மழை கண்ணார் { குளிர்த்த கண்களை
யுடையரான
மாதர்கள்

மன்னு மணி
வினக்கை
மாட்டி { என்றமணையாத
மணிவிளக்குக
ளைத் தொங்க
விட்டு

விசித்திரமா { ஆச்சரியமாக
பாப்படுத்த { விஸ்தாரமாய்ப்
பரப்பின

பன்னு { கொண்டாடத்
பள்ளிமேல் { தக்க சயனத்
தின்மீது

துன்னிய { நெருங்கிய
சாலேகம் { சன்னல்களைச்
சூழ் கதவம் { சுற்றியுள்ள
தாள் திறப்ப { கதவுகள் திறந்
துகொள்ள,

இன் இன பூ { பரமபோக்யமான
தென்றல் { மந்தமாருதமா
னது

அன்னம் { அன்னப்பறவை
உழக்க { கள் மிதிப்பத
நெரிந்து { னாலே நெரிந்து
உக்க வாள் { துகளாய்ப்
நிலம் நறு { போன அழகிய
சின்ன { நீலோத்
தாது சூடி { பலத்தின்
மணம் மிக்க
சிறிய தாதுக
ளைச் சூடிக்
கொண்டும்

ஓர் மந்தாரம் { சிறந்த மந்தார
துன்னு நறு { வ்ருக்ஷத்திலே
மலரால் { நெருங்கியுள்ள
தோள் { தும் மணம் மிக்
கொட்டி { கதுமான புஷ்
பங்களாலே
தோள்களை
அலங்கரித்துக்
கொண்டும்

கற்பகத்தில் { கல்ப வ்ருக்ஷத்
மன்னு மலர் { திலே பொருந்
வாய் மணி { திய பூக்களிலே
வண்டு பின் { படிந்த அழகிய
தொடர { வண்டுகள் பின்
பெற்றும் { தொடரப்
பெற்றும்

நங்கு புகுந்து { இவர்கள் ரமிக்கு
மிடங்களிலே
வந்து சேர்ந்து

இள முலை { இளமுலைகள் மேல்
மேல் நல் { பூசப்பட்ட
நறு சந்தனம் { நல்ல மண
சேறு உள் { முடைய சந்த
புலர்த்த { னச்சேற்றை
நன்கு
உலர்த்த,

தாங்க அரு சீர் { தரிக்க முடியாத
மின் இடை { [ஸஞ்ஞமமான]
மேல் கை { அழகிய மின்
வைத்து { போன்ற இடிப்
இருந்து { பின் மீது
கையை வைத்
துக்கொண்டி
ருந்து

ஏந்து இள { உந்தமான இள
முலை மேல் { முலைமேலே
பொன் { காசமாலைகள்
அரும்பு { ஒலிக்கும்படி
ஆரம் புலம்ப { நிற்க

ஆங்கு { அவ்விருப்பைக்
கண்டு

அகம் { மனமுருகி
குழைந்து

இன்ன { இப்படிப்பட்ட
உருவின் { விலக்ஷணமான
இமையா { வடிவுபடைத்த
தடங்கண் { தேவமாதர்க
ணர் அன்ன { னுடைய
வர்தம்

மான் நோக்கம் { மானின் நோக்குப்
உண்டு { போன்ற
நோக்கை
அநுபவித்து

ஆங்கு

அதனோடுகூட

அணி முறுவல்
இன் அமு
தம் மாந்தி
இருப்பர்

{ அழகிய புன்சிரிப்
பாகிற இனிய
அம்ருதத்தை
யும் புஜித்திருப்
பர்கள்.

ஆதலால்

{ இப்படி தர்ம அர்த்
தங்களாகிய
இரண்டு புரு
ஷார்த்தங்க
ளுக்கும் காமமே
பயனாகத்
தேறுவதனால்

அன்ன அறத்
தின் பயன்
ஆவது இது
அன்றே

{ அப்படிப்பட்ட
(முன்னே நான்
சொன்ன) தர்ம
புருஷார்த்தத்
திற்குப் பலன
ைப் பெறும்
பேறு இதுவே
யாம்;

காமத்தின்

{ அக்காமபுருஷார்த்
தத்தினுடைய

மன்னும் வழி
முறையே

{ நிலை நின்ற வழி
யாகிய பகவத்
காம மார்க்கத்
திலே

ஒண் பொரு
ளும் அன்ன
திறத்ததே

{ சிறந்த அர்த்த புரு
ஷார்த்தத்தின்
பலனும் அப்ப
டிக்கொத்த
தேயாம்;

நாம் நிற்கும்

{ நாம் ஊற்றமுடை
யராயிருப்போம்.

***—இனி, தாம் பற்றின புருஷார்த்தம் காமம் என்று சொல்லவேண்டி, மற்ற தருமம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த் தங்களால் பெறக்கூடிய பேறு இன்னது, இப்படிப்பட்டது—என்று நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, தருமத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் பெறும்பேறு இன்னதென்கிறார். “ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்” என்று தொடங்கி “இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர்” என்னுமளவும் தர்ம புருஷார்த்தத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கிடைக்கும் விஷய போகங்களை விரிவாகச் சொல்லுகிறது.

“அம்மறைதான் மன்னுமறம் பொருளின்பம் வீடென்றுலகில், நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே” என்றுகீழே சொல்லுமிடத் துப் புருஷார்த்தங்களில் முதன்மையாகச் சொல்லப்பட்ட யாதொரு தர்மமுண்டு, அதனை அடைவுபட அநுஷ்டித்த மஹான்கள் இவ்வுடலைவிட்டு இவ்வுலகையும் விட்டொழிந்த பின்பு, புண்ய பலன்களை அநுபவிப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட இடமாகிய தேவேந்திர நகரத்திற்கு [ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு]ச் செல்லுவார்கள்; சென்றவாறே அங்குள்ள அமரர்கள் “ஐய விஜயீபவ” இத்யாதி சப்தகோஷங்

களாலே தோத்திரஞ் செய்து, விலையுயர்ந்து அழகுமிக்க சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருக்கச்செய்வார்கள் ; கண்ணழகிற் சிறந்த கன்னிகைகள் அருகேவந்து சாமரம் வீசுவார்கள் ; இனிதான தென்றற் காற்றும் தன்னடையே வந்து மேலேபடும் ; மற்றும்ஞ் சிலமாதர்கள் அருகே வந்து நின்று தங்களுடைய உட்கருத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற மந்தஸ்மிதத்தை [புன்சிரிப்பை]ச் செய்வார்கள் ; அவர்களது நோக்கிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்.

[ஆங்கணி மலர் சேர் என்று தொடங்கி விளையாடி வேண்டிடத்து என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து போகங்கள் பெறும்படியைச் சொல்லிற்று கீழ் வாக்கியத்தில் ; கற்பகவ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த அழகிய பூஞ்சோலைகளிலிருந்து கொண்டு போகங்கள் அதுபவிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது இவ்வாக்கியம். சிங்காசனத்திலிருக்கும்போது சில மாதர்கள் வந்து ஸாபிப்ராயமாகப் புன்சிரிப்புச் சிரித்தவாறே, 'பூக்கொய்கையிலே நோக்காகச் சிரிக்கிறார்களிவர்கள்' என்று உணர்ந்து உடனே எழுந்துபோய்ச் சோலைகளிலே விளையாடித் திரிவர்களாம்.

அந்த நந்தவனங்கள் எப்படியிருக்கின்றனவென்றால், எங்கே பார்த்தாலும் பொன்மயமான கல்ப வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்தும், அந்தக் கல்பவ்ருக்ஷங்களின் மலர்களில் மதுவைப்பருகுவதற்காக வண்டுகள் வந்து படிந்து இனிதாக ரீங்காரம் பண்ணப்பெற்றும் இருக்கின்றனவாம். அப்படிப்பட்ட சோலைகளிலே, கூந்தலழகும் கண்ணழகும் இடையழகும் அமைந்த மங்கையர்களுடனேகூடி யதேச் சமாக விளையாடுவர்களாம்.

[மன்னு மணித்தலத்து என்று தொடங்கி இன்னிசையாழ் புடல் கேட்டின்புற்று என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] நந்தவனங்களில் விளையாடிக் களைத்துப்போய் ஒரு திவ்ய மண்டபத்திற் சென்று வீற்றிருந்து அங்கு அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் செவிக்கினிதாக வீணுகானம் பண்ண அதனைக் கேட்டுக் களைதீர்ந்து ஆநந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்த மண்டபங்கள் எப்படியிருக்கின்றன வென்றால் ; கீழ்த்தரையெல்லாம் ரத்னங்களழுத்தப்பட்டு அந்த ரத்நமய ஸ்தலத்திலே கட்டப்பட்டும், மாணிக்க

மயமான பூங்கொத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மின்னல் போலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே கொடுங்கைகள் சுட்டப்பெற்றும், பவழ ஸ்தம்பங்கள் நாட்டப் பெற்றும் செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு மிருக்கின்றனவாம்; அப் படிப்பட்ட மண்டபத்துள் தேவமாதர்கள் வீணை வாசிக்க, மதுர மான அப்பாடலைக் கேட்டு இன்புறுகின்றனராம்

[இருவிசம்பில் மன்னு மழை தவழும் என்று தொடங்கி அணிமுறுவ லின்னமுதம் மாந்தியிருப்பர் என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] வீணுகானங் கேட்டுக் களைதீர்ந்து களித்தபின்பு அத்தேவமாதர் விரித்த படுக்கைகளிலே கிடந்து போகங்களின் எல்லையான பரமபோகங்களை அநுபவித்துத் தீருகிற படி சொல்லுகிறது. ஸ்வர்க்கலோகத்து அநுபவங்களின் சரமாவதியைச் சொல்லுகிறதாகையாலே இந்த வாக்கியத்தைச் சிறிது விரிவாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். இந்த தார்மிகர்கட்காகப் படுக்கை விரிக்கும் மாளிகை மேக மண்டலங்கள் வந்து படியப்பெற்றிருத்தலால் இருட்சியும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியும், சந்திரன்வந்து உறைந்திருப்பதனால் ப்ரகாசம் பொருந்தியுமிருக்கும். ஸம்போக ருசியுடையார்க்கு இருளும் வெளிச்சமும் இரண்டும் வேண்டியிருக்குமே. அப்படிக்குப் பாங்கான மாளிகையின்மேல் ரத்ன தீபங்களைத் தொங்க விட்டு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆச்சரியமான படுக்கையை விரிப்பார்கள்; ‘உலகில் இப்படியும் ஒரு படுக்கையுண்டோ?’ என்று கொண்டாடிக் கொண்டாடி நாதத்தழும்பேறும்படி யிருக்குமாம் அப்படுக்கை. அதன்மேல் சயனிக்கும்போது சன்னல்கள் கதவு திறந்து கொள்ள அவ்வழியாலே இனிய தென்றற்காற்று வந்து உள்ளே வீசும் ;

காற்றுக்கு உருவமில்லையாயினும் ஆழ்வார் தமது சமத்தகாரர் தோற்ற அதனை ஒரு மஹா புருஷன்போலத் தோற்றுவித்து வருணிக்கிறபடி பாருங்கள் ;—மஹா புருஷன் வரும்போது நல்ல பூக்களைத் தலையிற் சூடிக்கொண்டும் நல்ல மாலையைத் தோளிலணிந்து கொண்டும் பின்னே சில சேவகர்கள் தொடரவும் வருவனே ; அப்படியே வருகிறதாம் அந்தத் தென்றலும்: அதாவது—ஈலோற்பல மலர்களின் தாதுகளைச் சூடிக்கொண்டும் பாரிஜாத மலர் மாலையைத்

34 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

தோளிலணிந்து கொண்டும் அம்மலரிலுள்ள மதுவில் நசையாலே பின் தொடர்ந்து வருகின்ற வண்டிகளாலே பின் செல்லப்பெற்றும் வருகின்ற தென்குறார். தென்றலானது நல்ல பொய்கைகளில் வியாபித்து அங்குள்ள மலர்களின் மணத்தை ஏன்று வீசிக் கொண்டே வருகின்ற தென்றவாறு.

அப்படிப்பட்ட தென்றலானது முன் சொன்ன கதவு திறந்த சன்னல் வழியே உள்ளே புகுந்து மாதர்களின் முலைமேற்பூசியுள்ள சந்தனச்சேற்றை யுலர்த்துகின்றதாம். அத்தகைய தென்றற்காற்று இனிதாகவீசப் படுக்கையிற் படுக்கிறபடி சொல்லிற்றுகிறது. இது உடலுக்கு நேரும் ஸுகம். இனி, செவிப்புலனுக்கு நேரும் ஸுகஞ் சொல்லுகிறது—சில தேவமாதர் உல்லாஸமாக இடுப்பின்மீது கையை வைத்துக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்க அவர்களது முலைகளின்மேல் அணியப்பட்டிருக்கின்ற காசமலை முதலிய ஆபரணங்கள் ஒன்றோடொன்று உறைந்து கலகலவென்று சப்திக்க, அந்த சப்தத்தாலே செவிக்கு ஆநந்தம் பெறுகிறபடி. உண்ணுஞ்சோறும் பருகும் நீரும் அவர்கட்குவேறில்லை; அத்தேவமாதர்களின் கடாசுத் வீக்ஷணத்தை ஓவாத ஊணாக உண்பர் ; அவர்களது புன்முறுவலோடு கூடின அதிராம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணுவர் ; ஆக இவ்வளவுஞ் சொல்லப்பட்ட இன்ப நுகர்ச்சியே தரும புருஷார்த்தத் திற்குப் பயனாகப் பெறுவதாம். இரண்டாவதான அர்த்தம் [பொருள்] என்னும் புருஷார்த்தத்தின் பயனும் இதுவே யொழிய வேறில்லை ; பொருள் படைத்தவர்கள் தருமம் செய்வார்கள் ; ஆதலால் அறத்தின் பயனை பொருட்கும் பயனாக முடியக்கடவதாம்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்பும் நாம்] நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமென்பது முதலிலேயே தள்ளுண்டது ; தருமமும் அர்த்தமும் காமவரித்தியையே பயனாகக் கொண்டன ; ஆகவே, காமபுருஷார்த்த மொன்றே முக்கியம் ; மற்ற அறம் பொருள்கள் இதற்குச் சேஷபூதம்—என்று இதுவரையில் நிரூபிக்கப் பட்டதாதலால் நாம் காமபுருஷார்த்தத்தையே கைக் கொள்வோமானோம் ; அதுதன்னிலும் ஹேயமான விஷயாந்தரகாம மன்றிக்கே வேதாந்த விஹிதமாய் உத்தேச்யமாய் சாச்வதபலமான

பகவத்விஷய காமத்தைக் கைக்கொண்டோம் என்று ஆழ்வார் தமது உறுதியைக் கூறித்தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“சேமநல்விடும் பொருளுந் தருமமுஞ் சீரிய நற்காமமும் என் றிவை நான்கென்பர்—நான்கினுங் கண்ணனுக்கேயாமது காமம் அறம் பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான், வாமநன் சீலன் இரா மாதுச னிர்த மண்மிசையே” என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தகும்.

சில குறிப்புகள்.

கோன்னவிலுங் கோளரி மாத்தான் சுமந்த—மெய்யே பயங் கரமான சிங்கம் ஆஸுதத்தைச் சுமந்து கொண்டிருப்பதாகப் பொரு ளல்ல; ‘சிங்கம்தானே சுமந்து நிற்கிறதோ’ என்று சங்கிக்கும்படி யாக சிற்பவேலைப்பாட்டின் அமைதி உள்ளபடி. [கவரிப் பொதிய விழ்ந்து] பொதியவிழ்தலாவது—கட்டு ரெகிழ்தல்; விகலித்தல். சாமரம் வீச வீச விகலிக்குமிதே. [முன்னம் முகிழ்த்த] முன்னம் என்று கருத்துக்குப் பெயர். ரெஞ்சிற் கருத்தை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டே புன்னகை செய்வர்களாம் பெண்டிர்கள். [மாடேல் லாம்] “மாடு பொன்பக்கம் செல்வம்” என்று நிகண்டு. சுற்றுப் பிரதேசங்களென்கை. மந்தாரம்—தேவலோகத்து ஐந்து வருஷங் களுள் ஒன்று; வடசொல். மாணிக்கமஞ்சரி—வடசொல் தொடர். ரத்னமயமான தரையிலே செம்பொன் மயமான மண்டபம் கட்டப் பட்டிருக்கிறதாம்; அதில் மாணிக்க மயமான பூங்கொத்துகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; ஸ்படிகக்கற்களாலே கொடுங் கைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; பவழக்கம்பங்கள் நாட்டப் பட்டிக்கின்றனவாம். “மின்னிஞொளிகேர் பளிங்கு விளிம்புதே” என்பதைப் பவளக்காலுக்கு விசேஷணமாக்கி, மாணிக்க மயமான தோரணங்கள் நிறைந்த பவளக்கால்களே யுடையதான மண்டபத் திலே என்று உரைக்கவுமாம். ப்ரவாளம் என்ற வடசொல் பவள மெனத் திரிந்தது. மண்டபம்—வடசொல். அரம்பையர்—தேவ மாதர்.

[இருவிசம்பில் மன்னுமழைதவழும் இத்யாதி.] தவழும், தோய், சேர், ஊரும் என்ற நான்கும் மாளிகைக்கு விசேஷணங்

36 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

கள். சிறந்த ராஜ பவனங்கள் விமான மெனப்படும். தேவலோகத் திலுள்ள மாளிகைகளெல்லாம் ஸுக்ருத பலனாகக் கிடைப்பவையாதலால் புண்பாத்தமாக்களுடைய இஷ்டப்படி அங்கு எங்கும் அசைத்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமையில் உள்ளமைபற்றி “விசம்பு ஊரும் மாளிகை” எனப்பட்டது.

சாலேகம்—வட மொழியில் ஜாலகம் என்ற பதம் கவாஷ் ரந்த்ரத்தைச் சொல்லும்; அச்சொல் இங்குச் சாலேக மெனத் திரிந்து வந்து ‘பலகணி’ என்று பொருள்பட்டது.

“நன்னறுஞ்சந்தனச் சேறுபுலர்த்த” என்ற அத்யாபகபாடம் வெண்டளை பிறழ நிற்றலாலும் வியாக்கியான விருத்தமாதலாலும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கது. “சேறு உள்புலர்த்த” என்பதே சுத்தமான பாடம். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில் உள்புலர்த்த என்று ப்ரதீகமெடுத்து, மேலேழ வன்றியிலே அந்தப்பணிக்குக் கடவார் சிற்றலவட்டங்கொண்டு ஆற்றுமாபோலே புலர்த்த” என்று வியாக்கியானிக்கப் பட்டுள்ளமை காண்க.

இமையாத் தடங்கண்ணார்—அநிமிஷர்களாதலால் இமைக் கொட்டுதலில்லாத கண்களையுடையவர்கள். அன்றிக்கே; இமையா—இமைக்கொட்டாமல் கண்டுகொண்டேயிருக்கத்தக்க போக்யதையையுடைய, தடங்கண்ணார்—பரந்தகண்களையுடைய ஸ்தரீகள் என்னவுமாம். மாந்துதல்—உட்கொள்ளுதல்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே நிற்பும் நாம்.] இதனை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாக யோஜிப்பது நன்று; எங்ஙனே யெனில்; “ஆதலால் காமத்தின் வழிமுறையே நாம் நிற்பும்” என்று ஒரு வாக்கியார்த்தம்; “ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே நாம் நிற்பும்” என்று மற்றொரு வாக்கியார்த்தம். “தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் காம புருஷார்த்தமே பலனாகத் தேறுவதனால் நாம் காமத்திலே ஊன்றுவோம்” என்பது முதல் வாக்கியார்த்தத்தின் கருத்து; தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் பலனாகத் தேறுகிற காமபுருஷார்த்தம் அற்பமாதலாலும் அஸ்திரமாதலாலும் நாம் [காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே] அநல் பஸ்திரமான பகவத்காம மார்க்கத்திலே ஊன்றுவோமென்பது இரண்டாவதுவாக்கி

யார்த்தத்தின் கருத்து ஆதலால் என்னுஞ் சொல் ஒன்றே இருந்
தாலும் ஆவ்ருத்தியினால் இரண்டு தடவை அநுஸந்திக்கப்பட்டு
இரண்டு விதமான கருத்தையுங் காட்டவற்றேயாம். நிற்பும்—தன்
மைப் பன்மைவினைமுற்று. ... .. *

... .. மாளோக்கின்
அன்ன நடையா ரலரேச ஆடவர்மேல்
மன்னு மடவூரா ரேன்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாந்தேளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்.....—

மான் நோக் கின் அன் னம் நடையார்	{ மான்போன்ற நோக்கையும் அன்னம் போன்ற நடை யையுமுடைய மாதர்கள்	தென் உரை யில் கேட்டு அறிவது உண்டு	{ தமிழ்ப் பாஷையில் கேட்டு அறிந்தி ருக்கிறோம் ;
அலர் ஏச	{ (உலகத்தார்) பழி தூற்றும்படி	யாம் அதனை தேளியோம்	{ அந்த வாக்கியத் தைத் தெளிவு டையதாக நாம் நினைக்கமாட் டோம் ; (அது அஸங்கதம்)
ஆடவர் மேல்	{ புருஷர்களின் மேலே [ஆண் களை நோக்கி]		{ (இவ்விஷயத்தில்) சிறந்த ஸம்ஸ க்ருத நூல்களிற் கூறிய வழி யையே கைப்பற்று வோம்.
மன்னும் மடல் ஊரார் என்பது ஓர் வாசகமும்	{ மடலூரக் கூடாது என்று சொல்லு கிற ஒரு வாக்கியத்தை	மன்னும் வட நெறியே வேண்டி னோம்	

* * *—சிறந்த காம புருஷார்த்தத்தையே நாம் கடைப்பிடிப்
போம் என்றார் கீழ். தாம்பற்றின பகவத்காமம் தமக்குக் கைகூடா
மையாலே அதற்காக மடலூர்வதே கதி என்பதைத் திருவுள்ளத்
தில் அறுதியிட்டு, “புருஷனை நோக்கி ஸ்த்ரீகள் மடலூர்வது
கூடாது” என்று தமிழர் ஒரு வரம்பு கட்டிவைத்திருக்க, ஸ்த்ரீ
யாகிய நீர் எங்கனே மடலூரப்புகுவீர்? என்று சிலர் ஆசேஷிப்ப
தாகக் கொண்டு அவ்வாசேஷபத்தை அநுவதித்து அதற்கு ஸமா
தானமும் அருளிச்செய்கிறார்.

38 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

மடலூர்வதென்பது நாணத்தை அறவே யொழித்துக் காதலை வெளிப்படையாக்கித் தெருவேறப் புறப்பட்டுச் செய்யுங்காரிய மாதலால், நாணத்தையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மாதர்கட்கு இக்காரியம் கூடவேகூடாதென்று தமிழர் மறுத்தனர்; அந்த வலித் தாந்தத்தையே “கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர், மடலூரார் மற்றையார்மேல்” இத்யாதிகளால் பின்புள்ளார் வெளியிட்டனர்.

காதல் கடல்போல வளர்ந்து கிடந்தாலும் அபவாதத்துக்கு ஆஸ்பதமான மடலூர்தல் பெண்களுக்குக் கூடாதென்பது தமிழர்களின் கொள்கையாயிருந்தாலும் அதனை நான் உசிதமாகக் கொள்ளே நென்கிறார் ஆழ்வார். மடலூர்வதற்குக் காமத்தின் மிகையே அதிகாரமாதலால் அப்படிப்பட்ட காமமுள்ளவர்கள் ஆணையிருந்தலென்? பெண்ணையிருந்தாலென்? யாரேனும் மடலூர லாம்; ஆசையை வரம்பிட்டுக்காக்க ஆராலும் முடியாது; அரச ராணைக்குக் கட்டுப்படுமோ ஆசை; வேலியடைத்தால் நிற்குமோ வேட்கை; அளவு கடந்த வேட்கையின் காரியமாக வினையக்கடவ தான மடலூருகையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்கள் செய் யலாகாதென ஒரு வரம்பு கட்டுவதானது ப்ரேமத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் = ஸ்ரீ ராமாயணம். ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய வட நூல்களில்—வலீதை, உஷை முத லிய பெண்ணரசிகள் நாணந்தவிர்ந்து தத்தம் காமத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தி யிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் என்னுடைய வலித்தாந்தம் வடமொழி நூல் நெறிக்கு ஒக்குமென்றாயிற்று, கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் முதலிய தமிழ் நூல்களி லும் இவ்வாந்தம் இருந்தாலும், அவை வழி நூலேயன்றி முதலூ லல்லாமை அறிக

ஆழ்வார் புருஷர்தானே, ஸ்த்ரீ அல்லரே, இவர் மடலூர்வது தென்னுரைக்கு இணங்கியதேயன்றி விருத்தமன்றே என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். இவர் பிறப்பால் புருஷரேயாயினும் புருஷோத்த மனை அதுபவிக்குந் திறத்தில் ஸ்த்ரீபாவத்தை யடைந்தனராத லாலும், மேலே “என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனும் என்

முலையும்” என்று அந்த ஸ்திரீபாவத்தையே விளங்கக் காட்டுகின்
றனராதலாலும் இப்போது இவர்க்கு ஸ்திரீவமே உள்ளதென்க.

அப்படியே யிருந்தாலும், மடலுர்தல் ஆடவர்க்கே உரிய
தென்றும் மடலுர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலர்க்கும் உரிய
தென்றும் தமிழர் கூறுகின்றாராதலின் இப்போது ஆழ்வார் மட
லுர்வேனென்று சொல்வதுமாத்திரமேயன்றி மடலுர்தலைச்செய்து
முடித்தல் இல்லாமையாலே தென்னுரையோடு விரோதம் ஒன்று
மில்லையே யென்னில்; இஃது உண்மையாயினும், மடலுர்வே
னென்று சொல்லுகிற வார்த்தைதானே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால்
மடலுர்வதாதலாலும், மடலுர்ந்தே தீர்வே நென்று இவர் சொல்
வதைக்கேட்டு ‘மாதராகிய நீர் எப்படி மடலுரலாம்?’ என்றுகேட்
பார்க்கு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டியிருப்பதாலும் “தென்னுரை
யில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனை யாந் தெளியோம்” என்று இங்கு
அருளிச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாயிற்றென்க.

இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கலாம்;— மன்னும் வடநெறியே
வேண்டினோம் என்று சொல்லிவிட்டாரோ; ஸ்திரீகள் மடலுரலா
மென்றாவது மடலுர்ந்தார்களென்றாவது எந்த ஸம்ஸ்க்ருத நூலில்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? மேலே அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணம் ஒன்
றும் இவர் இதில் எடுத்துக் காட்டவில்லை; ஆகையாலே ஆசை
பத்திற்குத் தகுந்த பரிஹாசம் வரவில்லையே! என்று சிலர் கேட்
கக்கூடும். இத்திருமடலின் முன்னுரையில் இவ்விஷயங்கூறினோம்.
[பக்கம்-5. காண்க.] ... .. *

... .. வேண்டாதார்

தேன்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்த னக்குழம்பின்
அன்னதோர் தன்மை யறியாதார் ஆயன்வேய்
இன்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் மால்விடையின்
மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் பெண்ணைமேல்
பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு
உன்னி யுடலுருகி நையாதார் உம்பர்வாய்த்
துன்னு மதியுத்த தூநிலா நீணெருப்பில்
தம்முடலம் வேவத் தளராதார் காமவேள்
மன்னுஞ் சிலவாய் மலர்வாளி கோத்தேய்யப்
பொன்னே வீதி புகாதார்.....

வேண்டாதார்	(அப்படி ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி காமத்தின் அதிப்ரவ்ருத்தியை) விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்.)	அவ் அன்றில் பெடைவாய் சிறு குரலுக்கு	{ அன்றிற் பறவையின்பேடையி னநுவாயில்நின்று முண்டாகிற் அப்படிப்பட்ட சிறு குரலுக்கேட்டு
தென்னன் பொதியில் செழு சந்தனம் குழம்பின் அன்னது ஓர் தன்மை அறியாதார்	{ பாண்டிய ராஜனது நாட்டிலுள்ளபொதியமலையில்விளைகிற சந்தனத்தினாலாகிய குழம்பின் அப்படிப்பட்ட தன்மையை அறியாதவர்கள்; (விரஹத்தில் 'சந்தனம் நெருப்பு' என்றறியாதே அதைப்பூசிக்கொண்டு குளிர்ச்சியாயிருக்கும் ஸாஹஸிகர்களென்றபடி.)	உன்னி உடல் உருகி நையாதார் உம்பர் வாய் துன்னு மதி உகுத்த தூநிலா நீள் நெருப்பில்	{ தமது நாயக விரஹத்தை நினைத்து { சரீரம் கரைந்து சிதிலரகாதவர்கள்; { ஆகாசத்திலே { நெருங்கிய (கிரணங்களை யுடைய) சந்திரன் சொரிந்த { நிர்மலமான நிலாவாகிற பெருநெருப்பில்
ஆயன் வேய் இன் இசை ஒசைக்கு இரங்காதார்	{ இடையன் ஊதுகிற புல்லாங்குழலின் இனிய கானத்வனியைக் கேட்டுத் தளராதே யிருப்பவர்கள்;	தம் உடலம் வேவ தளராதார்	{ தங்களுடைய சரீரம் வெந்து போம்படி சிதிலரகாதவர்கள்; (இப்படிப்பட்ட அரவிகர்கள் யாரென்னில்;)
மரல் விடையின் மன்னு மணி புலம்ப வாடாதார்	{ (பசுவின் மேலே) வ்யாமோஹித்து வருகிற காணையின் சிறந்த (கழுத்தின்) மணியானது ஒலிசெய்ய அதனைக் கேட்டு இரங்காதே யிருப்பவர்கள்;	காமவேள் சிலை வாய் மன்னும் மலர் வாளி கோத்து எய்ய பொன் நெடு வீதி புகாதார்	{ மன்மதன் தனது வில்லிலே பொருந்திய புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்தும் பிரயோகிக்கச் செய்தே (இனி மடலார்வதே புருஷார்த்தமென்றுகொண்டு) அழகிய பெரிய வீதிகளிலே புறப்படாதவர்கள் எவரோ, அவர்கள்
பெண்ணை மேல் பின்னும்	{ பனை மரத்தின் மீது ஆணோடே வாய்லகு கோத்துக் கொண்டிருக்கிற		

* * *—எல்லை கடந்த காமமுடையவர்கள் லஜைஜயை விட்டுக் கதறியாகிலும் அபிமதத்தைப்பெற்றுத் தீரவேண்டும்—என்கிற என் கொள்கையைப் பின் செல்லாமல், ‘ஸ்திரீயாகப் பிறந்து வைத்து நாணத்தை விடுவதென்பது எங்காவது உண்டா’ என்று நினைத்து வாயடைத்துக் கிடக்கப் பார்க்கிறவர்கள் அரவிகர்களில் கடைகெட்ட அரவிகர்களென்கிறார்.

[தென்னன் பொதியில் இத்யாதி.] தென்னனாகிறான்—தெற்குத் திசைக்குத் தலைவனாய் மலயத்வஜனென்று பெயரையுடைய னான பாண்டியன்; அவனுடையதான யாதொரு பொதியமலையுண்டு—மலயபர்வதம், அதில் விளைகிற சந்தனத்தினாலாகிய குழம்பின் தன்மையை அறியாதவர்கள் என்கை. நாயகனைப் பிரிந்து தனியிருக்கும் ஸமயத்திலே சந்தனக்குழம்பை உடம்பிலே பூசிக் கொள்ளும் மாதர் நெருப்பை யணைந்தாற்போலே தபிக்கப்பட்டு வருந்தவேண்டியது முறைமை; அங்ஙனம் வருந்தாதே ‘ஹா ஹா! சந்தனச்சேறு என்ன குளிர்த்தியாயிருக்கிறது!, அதிபோக்யம்!! பரமபோக்யம்!!!’ என்று உகந்து பேசும்படியான அரவிகர்கள் என்றதாயிற்று. ஆகவே, சந்தனக்குழம்பின் அன்னதோர் தன்மை யாவது—விரஹத்தில் சந்தனத்துக்குண்டான தாஹகத்வம்; அதனை யறியாதவர்கள்—‘சந்தனம் சைத்யோபசாரத்திற்கு ஏற்ற வஸ்து’ என்று கொள்ளும் அறிவிலிகள்; அவர்கள் அரவிகர்களேயிறே.

பொதியில் = பொதி என்றும், பொதியில் என்றும் மலயமலைக்குப்பெயர்; இங்கு இல் என்பது சொல்வடிவமாகவுமாம், ஏழாம் வேற்றுமையுருபாகவுமாம்.

ஆயன்வே யின்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் = விரஹ காலத்தில் வேயங்குழலோசை [வேணுநாதம்] காதிற்பட்டால் உள்ள முருகிச் சுருண்டு விழுவது முறைமை; அப்படி தளராமல் ‘குழலோசை செவிக்கு இனிதாயிருக்கிறது, நல்ல ராகத்தில் வாசிக்கப் படுகிறது; லக்ஷணத்தில் வழுவில்லாமல் ஸல்லக்ஷணமாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லித் தரித்திருப்பவர்கள் அரவிகர்களேயாவர். குழலாவது இடையர்க்குச் தியியல்வாகையால் ஆயன்வேய் எனப் பட்டது.

மால்விடையின் மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் = ஊராமாட்
டுக்களின் கழுத்திலே தொங்கவிடப்பட்டுள்ள மணிகளின் ஒலியா
னது விரஹிஸ்தரீகளுக்கு உத்தீபகம்; மாடுகள் காடுகளிலே
மேய்ந்துவிட்டு ஸூர்யாஸ்தமன ஸமயத்திலே ஊரின்னூள் புறம்
போது ஆகந்தமாகத் துள்ளிக்கொண்டு வருகையாலே உண்டா
கின்ற அந்த மணியோசையானது கலவிக்கு ஏகாந்தமான இராக்
காலத்தை நினைப்பூட்டி வருந்தச்செய்யும்; “கணையா ரிபுகுரலுங்
கார்மணியின் நாவாடல், திணையேனும் நில்லாது தீயிற்கொடி
தாலோ” என்று பெரிய திருமொழியிலும், “மாலைவாய்த் தன்னு
டைய நாவொழியாதாடுத் தனிமணியின், இன்னிசை யோசையும்
வந்தென் செவிதனக்கே; கொன்னவினு மெல்கில் கொடிதாய் நெடி
தாகும்” என்று இத்திருமடலிலும் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது
காண்க. மால்விடையின் மணிபுலம்ப அதனைக்கேட்டு வாடாதவர்
கள் எப்படி அரவிகர்களோ அப்படியே இவர்களும் அரவிகர்கள்
என்றதாயிற்று.

[பெண்ணைமேல் பின்னு மவ்வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுகுர
லுக்கு உன்னியுடலுருகி நையாதார்.] அன்றில் என்பது ஒரு
பறவை; அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும்; அது எப்பொ
ழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணை பிரியாது நிற்கும். கணப்
பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்
பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக்கூவி அதன்
பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்; இப்
பறவையை வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர்; ஆணும் பெண்ணு
மான அந்த அன்றிற்பறவை இணை பிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோ
டொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்
வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில் நெகிழ்ந்த வளவிலே துயி
லுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக்
கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத் தீபகமாய்ப் பிரி
வாற்றாமைத்துயரை லளர்த்து விரஹிகளை மிகவருத்தும்; அதற்கு
வருந்தாதவர்கள் அரவிகர்களேயாவர்.

[உம்பர்வாய்த் துன்னுமதியுருத்த தூநிலா நீணெருப்பில், தம்
முடலம் வேவத் தளராதார்.] “மேவுதண்மதியம் வெம்மதிய

மாலோ” (திருவாய்மொழி) என்றபடி விரவிகளுக்குச் சந்திர கிரணங்கள் நெருப்பைவாரி எறிந்தாற்போலேயிருக்கவேண்டும்; நிலா, மேலே பட்டவாறே தீக்கதுவினாற்போலே நொந்து கூக்குரலிடவேண்டும்; அப்படி யன்றி, குளிர்ந்த நிலா கிடைத்ததென்று மகிழ்ந்து அதிலே படுக்கையை விரித்துப் படுக்கவல்லார் அரவிகர் களேயாவர்.

முதலிலே, வேண்டாதார் என்றாரே, அதற்குப்பொருள் விவரிக் கிரார்—காமவேள் + வீதி புகாதார் என்பதனால். மன்மதன் தனது வில்லிலே புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்த வளவி லும் “நவ யௌவந ஸ்தரீகளா யிருந்து வைத்து நாணங் காக்க வேணுமேயன்றி லஜ்ஜையைவிட்டுத் தெருவிலே புறப்படலாமோ” என்று தத்துவம் பேசியிருப்பவர்கள்—சந்தனக் குழம்பின் தன்மை யறியாதார், ஆயன்வேய் இன்னிசை யோசைக்கிரங்காதார், விடையின் மணிபுலம்ப வாடாதார், அன்றில் பெடைவாய்ச்சிறுகுரலுக்கு உருகி நையாதார், மதியுகுத்த தூநிலா நீணெருப்பில் தளராதார்,— [இப்படிப்பட்ட அரவிக சுகாமணிகளாவர்] என்றதாயிற்று. *

... ... தம்பூவணைமேல்
சின்ன மலர்க்குழலு மல்குலு மென்முலையும்
இன்னிள வாடை தடவத்தாங் கண்யேலும்
பொன்னனையார் பின்னுந் திருவுறுக.....

தம் பூ அணை } தங்களுடையபுஷ்ப மேல் } சயனத்தினிமிது	இன் இள வாடை தடவ	{ இனிதாய் இளையதா யுள்ள வாடைக் காற்றானது வந்து தடவ
சின்னம் மலர் } துகள்களையுடைய குழலும் } புஷ்பங்களையணி ந்த கூந்தலையும்	கண் னுயிலும்	{ (ஆநந்தமாகத்) தாங் குகின்ற
அல்குலும் நிதம்பத்தையும்	பொன் அனை யார் தாம்	{ ஸ்தரீகளானவர்கள்
மெல் முலையும் } மெல்லிய முலையை யும்	பின்னும் திரு உறுக	{ மேன்மேலும் மே னியழகு மேலிட் டு விளங்கட்டும்.

* * *—பல மாதர்கள் நாயகனைப்பிரிந்த காலத்தும் சிறிதும் வாடாமல் வருந்தாமல் புஷ்பங்களினால் படுக்கை அமைத்துக்

கொண்டு அதன்மேலே ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு தமது கூந்தலையும் அல்குலையும் முலையையும் வாடைக் காற்று வந்துவீசி இனிமைப்படுத்த இனியராய்க் கிடப்பார்கள்; அவர்கள் நெருப்பிலே கிடந்து நிறம் பெறுவார்கள்; காட்டுத்தீக் கதுவினாலும் லக்ஷியம் பண்ணாமல் உறங்க வல்லவர்கள்; அவர்கள் [பின்னும் திரு உறுக.] நாயகனைப் பிரிந்து நிறமழியவேண்டியிருக்க, விரஹமே வினை நீராக மேன்மேலும் அழகுஞ் செல்வமும் அதிகமாகப் பெறுவார்களாகில் அப்படியே பெற்றிடுக; அப்படிப்பட்ட கல் நெஞ்சு எனக்கில்லை; தலைவனை ஒரு நொடிப்பொழுது பிரிந்தாலும் “மென்மலர்ப்பள்ளி வெர்ப்பள்ளியாலோ” என்று கதறிக்கொண்டு நான் மடமச்சங்களை விட்டு நெடுந்தெருவே புறப்பட்டு நான் மடலூர்வனேயன்றி ‘ஒழிந்த பாவி அப்படியே ஒழியானு’ என்று சிந்தித்துக்கொண்டு ஸுகமாக வாழ்பவர்களைப்போலே வாழமாட்டேன் என்றதாயிற்று.

சின்னமலர்க்குழலும் = சின்ன மலர்—விரிந்த புஷ்பங்களை யுடைய என்றுமாம் “சின்னம்—விரிகை” என்று வியாக்கியானம். பொன்னையார்—பொன் போன்ற மேனியையுடையவர்கள்—மாதர்கள். பொன்னானது நெருப்பிலே இடப்பட்டு உருவழியாமல் அழுக்கற்று நிறமும் ஒளி பெறுமாபோலே விரஹாக்நியில் வீழ்ந்தகாலத்தும் உருவழியாமல் மேன்மேலும் ஒளிபெற்று விளங்கும் பாக்கியவதிகள் என்பார் பொன்னையார் என்றார். திருஉறுக—உறுதலாவது அதிகப்படுதல்; அதிகமான சோபையை அடைந்திட்டும் என்றபடி. இது சேஷித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. ... .. *

... .. போர்வேந்தன்
தன்னுடைய தாதை பணியா லரசோழிந்து
பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு
மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு மாதிரங்கள்
மின்னுருவில் \$ விண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக்
கன்னிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று
பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக்
கொன்னவிலும் வெங்கானத் தூடு கொடுங்கதிரோன்
துன்னு வெயில்வறுத்த வேம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்
மன்ன னிராமன்பின் வைதேவி யென்றுரைக்கும்
அன்ன நடைய வணங்கு நடந்திலனே.

\$ வெண்டேர் என்னவேணும்.

போர் வேந்தன் { ரணகுராகிய இராமன்

தன்னுடைய தாதை பணியால் { தன் தகப்பனான தசரதனுடைய சொற்படி

அரசு ஒழிந்து { ராஜ்யமாள்வதைத் தவிர்த்து (காட்டுக்குப் புறப் பட்டபோது)

பொன் நகரம் { அழகிய அயோத்யா புரியிலுள்ள ரடங்கலும்

பின்னே புலம்ப { (நீ காட்டுக்குப் போகேல் என்று) பின்னா லழுது கொண்டே வந்தபோதிலும்

வலம் கொண்டு { தான்கொண்ட உறுதியை விடா மற்கொண்டு

வளம் மன்னும் நாடு கை விட்டு { செல்வம் மிகுந்த நாட்டை உபேக்ஷித்துவிட்டு

மாதிரங்கள் மின் உரு வின் வெண்தேர் திரிந்து { திக்குக்கள்தோறும் மின் போன்ற கானலே பரவி மிருக்கப் பெற்றதும்

வெளிப்பட்டு { எல்லாம் சூர்ய ஸ்தலமாகவு மிருக்கப்பெற்றதும்

கல் நிரைந்து தீய்ந்து கழை உடைந்து கால் சுழன்று { கல்லுகள் நிறைந்து (புல்லுகள்) தீஞ்சு மூங்கில் கள் வெடித்து சுழல்காற்று அடித்துக் கொண்டு மிருக்கப் பெற்றதும்

பின்னும் அதற்குமேலும்,

திரை வயிறு பேயே திரிந்து உலவா { ஆஹாரமில்லாமை யால்) மடிந்த வயிற்றை புடைய பேய்களே திரிந்துகொண்டிருக்கப் பெற்றதும்

கொல் நவிலும் { கொலையைப் பற்றின சப்தமே கிளம்பிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றதுமான

வெம் கானத் தாடி { வெவ்விய காட்டினுள்ளே

கொடு கதி ரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல் { உஷ்ண கிரணமான ஸூர்யனுடைய வெய்யிலாலே வறுக்கப்பட்ட வெவ்விய பருக்கைக் கற்களின்மேலே (எழுந்தருளின வளவிலே)

வைதேவி என்று உரைக்கும் { வைதேஹி என்று சொல்லப்பட்ட வளாய்

அன்னம் நடைய அணங்கு { அன்னத்தின் நடை போன்ற நடையை புடையளான வீரதாபிராட்டியானவள்

மன்னன் இராமன் பின் { அந்த ஸ்ரீராம மஹாராஜன் பின்னே

பஞ்ச அடியால் { பஞ்சபோல்மெல்லிய திருவடிகளாலே

நடந்திலனே { தானும் நடந்து செல்லவில்லையா?

* * *—ஆசையின் மிகுதியாலே நாணந்தவிர்ந்து நாயகன் பின்னே போவதும், நாயகனை பலாத்காரத்தாலே தனக்காக்கிக் கொள்வதும், நாயகனைப் பெறுதற்கு அரிய பெரிய ஸாதகங்களை அதுஷ்டிப்பதும் இவையெல்லாம் மடலூர்வதற்குப் பர்யாயமேயாம் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். தமிழர்கள் ஏதோ எழுதி வைத் திருக்கிறபடி மடன்மாவேறினால்தான் மடலூர்ந்ததாக இவருடைய அபிப்ராயமில்லை; ஸ்த்ரீகளுக்கு இன்றியமையாத ஸ்வரூபமாகிய நாணத்தைக்காத்துமரியாதைவழுவாமல் நிற்கிறநிலைகூலீந்து நாணம் நீங்கினபடியை வெளியிடுகின்றசெய்தி எதுவாயிருந்தாலும் அது மடலூர்வதொக்குமென்றாயிற்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது. அப்படி நாணந்துறந்து அதிப்ரவ்ருத்திபண்ணின பெண்ணரசிகளின் சரித்திரம் வடமொழியில் இதிஹாஸ புராணங்களில் ஏராளமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதில் நாலேந்து பெண்களுடைய செய்தியை எடுத்துச்சொல்ல உத்தேசித்த ஆழ்வார், முதலில் ஸீதாபிராட்டியின் நடத்தையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

கைகேயியின் சொற்படி நடக்கவேண்டியவனுன தசரத சகர்வர்த்தி இராமபிரானை யழைத்து வநவாஸஞ்செல்லுமாறு நியமிக்க அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட இராமபிரான் வனத்திற்குப் புறப்படுங் காலத்தில் ஸீதாதேவியிடஞ் சென்று இச்செய்தியைத் தெரிவித்து 'நான் போய் வருகிறேன்; வருமளவும் நீ மாமனாக்கும் மாமியார்க்கும் ஒரு குறைவுமின்றிப் பணிவிடை செய்து கொண்டிரு' என்று சொல்லுங்கால், தன்னை நிறுத்திப்போவதாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட பிராட்டி மிகவுங் கோபித்து 'என் தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை உமக்குக் கொடுத்தார்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கூடக்கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் காப்பாற்றி ஆளத்தக்க வல்லமையற்றவர் நீர் என்பதை அப்போது அவர் அறிந்திலர்; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக் கேட்டால் உம்மை நன்றாக வெகுமானிப்பர்; ஒரு பெண்பிள்ளை ஆணுடையுடுத்துவந்து நம்பெண்ணைக் கைக்கொண்டு போய்த்துக்கான்' என்று நினைப்பர்; என்று ரோஷந் தோற்ற வார்த்தை சொல்லித் தன்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்து, காட்டு வழிகளின் கொடுமையையுங் கணிசி

யாமல் காமவிர்த்தியையே தலையாகக்கொண்டு போகவில்லையா? இது மடவார்த்தல்லவா? என்கிறார்.

தாத் என்ற வடசொல் தாதையெனத் திரிந்தது. வலங் கோண்டு=வலா [பலம்] என்ற வடசொல் வலமெனத்திரிந்தது. மனவலிவைச் சொல்லுகிறது. கொண்ட காரியத்தைக் குறையறத் தலைக்கட்டியே விடும்படியான அத்தவஸாயம். மன்னும் வளநாடு=மன்னும்—குலக்ரமமாகத் தனக்குப் பராப்தமான என்றுமாம். மாதி ரங்கள்=மாதிரம் என்று ஆகாயத்துக்கும் திசைக்கும் பூமிக்கும் மற்றும் பலவற்றுக்கும் வாசகம். “விண்டேர் திரிந்து” என்று பாடம் வழங்கிவந்தாலும் வெண்டேர் என்றே உள்ளது. பிரயோகங் களும் அப்படியே. வடமொழியில் ம்ருகத்ருஷ்ணு என்று சொல்லப் படுகிற கானல், தமிழில் வெண்டேர் என்றும் பேய்த்தேர் என்றும் சொல்லப்படும்.

வெளிப்பட்டே=செடி மரம் முதலியவை இருந்தால் வெய்யி லுக்கு அவற்றின் நிழலில் ஒதுங்கலாமே; அப்படிஒன்றுமில்லாமல் பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம் வெளி நிலமாயிருக்கை. கல் நிரைந்து—வழிமுழுதும் கற்கள் நிரம்பியிருக்கும் தீய்ந்து எனினும் தீய்ந்து எனினும் ஒக்கும். மருகார்தாரங்களிற் கண்ட விடமெங்கும் தீப்பற்றி எரிந்துகிடக்குமாய்த்து. கழை—மூங்கில். வெய்யிலின் மிகுதியினால் மூங்கில்கள் வெடித்துக்கிடக்கும். கால்சுழன்று—எங்கும் சூறாவளியாய்க்கிடக்கும். சூறாவளி—சுழல் காற்று; மனி சரைத்துக்கி யெறியுங்காற்று.

திரைவயிற்றுப்பேய்—ஜநஸஞ்சாரமுள்ள காடாயிருந்தால் அங் குள்ள பேய்களுக்கு ஏதாவது உணவு கிடைக்கும்; வயிறும் நிரம்பி யிருக்கும்; நிர்ஜநமான காடாகையாலே பேய்கள் உணவின்றிச் சுருங்கி மடிந்த வயிற்றையுடையனவாயிருக்கும். திரிந்துலவா=உலவுவதலாவது—உலவுதலும் ஒழிதலும். ‘திரிந்துலவா’ என்றது திரிந்து மாளாத என்றபடியாய், எப்போதும் பேய்களே திரிந்து கொண்டிருக்கிற கட்டு என்னவுமாம்.

வைதேவி—வலிதைக்கு வடமொழியில் ‘வைதேஹி’ என்று பெயர்; விதேஹராஜனை ஜநகனது மகள் என்றபடி. அணங்கு—தெய்வப்பெண்; “சூருமணங்கும் தெய்வப் பெண்ணே” என்பது நிகண்டு. ... .. *

பின்னுங் கருநெடுங்கண் செவ்வாய்ப் பிணைநோக்கின்
மின்னினைய நுண்மருங்குல் வேகவதி யென்றுரைக்கும்
கன்னிதன் இன்னுயிராங் காதலனைக் காணாது
தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டேகத்தான் சென்றங்கு
அன்னவனை நோக்கா தமிழ்துரப்பி வாளமருள்
கன்னவில்தோள் காளையைக் கைப்பிடித்து மீண்டே போய்ப்
பொன்னவிலு மாகம் புணர்ந்திலளே.....—

பின்னும்	அது தவிரவும்,	தான் சென்று	{ தான் பலாக்காரமா கப் புறப்பட்டுப் போய்
கரு நெடு கண் செம் வாய் பிணை நோக்கின் மின் அனைய நுண் மருங்குல்	{ கறுத்து நீண்ட கண்களையும் சிவந்த வாயையும் மான் போன்ற நோக்கையும் மின்போல் ஸூக்ஷ்மமான இடையையும் உடையவளாய்	வாள் அமருள்	{ பெரிய போர்க் களத்திலே
வேகவதி என்று உரைக்கும் கன்னி	{ வேகவதியென்று சொல்லப்படுபவ ளான ஒரு பெண் பிள்ளை	கல் நவில் தோள் காளையை	{ மலைபோல் திண் ணிய தோலை யுடையனும் காலைபோல் செருக்குற்றிருப் பவனுமான தனது காதலனை
தன் இன் உயிர் ஆம் காதலனை காணாது	{ தனது இனிய உயிர் போன்ற கணவ னைத்தான் காண வொட்டாமல்	அழித்து உரப்பி	{ இழிவான சொற்க ளைச் சொல்லி அதட்டி
தன்னுடைய முன் தோன்றல் கொண்டு ஏக	{ தனது தமையன் (தடுத்ததுத்) தன்னைக் கொண்டுபோக	கை பிடித்து	{ பாணிக்காஹணம் செய்துகொண்டு
அங்கு	அவ்வவஸ்தையிலே	மீண்டும் போய்	{ அங்கிருந்து ஸ்வஸ்தாநத்திலே போய்ச் சேர்ந்து
அன்னவனை நோக்காது	அந்தத் தமையனை லக்ஷியம் பண்ணாமல்	பொன் நவிலும் ஆகம்	{ (அக்காதலனுடைய பொன் போன்ற) மாறிப்போய்
		புணர்ந் திலளே	{ அணையப் பெற்றா ளில்லையோ?

* * *—வேகவதி என்பாளொரு தெய்வமாதின் சரிதையை
எடுத்துக் காட்டுகிறார் இதில். சிறிய திருமடலிற் சொல்லப்பட்ட
வாஸவதத்தையின் சரித்திரத்துக்கு மூலமாகிய புராணம் இன்ன

தென்று தெரியாததுபோலவே இவ்வேகவதியின் சரிதைக்கு மூலமான புராணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்நாடுகளில் ப்ரவரித்தமான பெருங்கதை என்ற தொகுதியில் உதயணன் சரித்திரப் பகுதியில் இத்தெய்வமாதுகளின் வரலாறு ஒருவிதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. வடமொழியிலும் கதாஸரித்ஸாகரம் என்ற கதைப்புத்தகத்தில் இவர்களின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய அப்புத்தகங்களை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகட்கு மூலமாகச் சொல்லவொண்ணாது. கதைப்போக்கிலும் வேறுபாடு உள்ளது போலும். ஆகையாலே இக்கதையை இங்கு விரித்துரைக்க விரும்புகின்றிலோம்.

அழகிற் சிறந்த வேகவதி என்னுமோர் தேவகன்னிகை தனது கணவன் முகத்திலே தான் விழிக்க வொண்ணாதபடி தன்னைத் தனது தமையன் தடைசெய்து இழுத்துக்கொண்டுபோக, அவள் அவனை லக்ஷியம் பண்ணாமல் திரஸ்கரித்து உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தனது காதலன் ஒரு போர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கே போய் 'இப்படிதானா என்னை நீ கைவிட்டுத் திரிவது!' என்று தார்க்காணித்து அந்தப் போர்க்களத்திலே பலருமறிய அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துத் தன்னுார்க்குக் கொண்டு சென்று இஷ்டமான போகங்களை அநுபவித்து வாழ்ந்தாள்—என்பதாக இவ்விடத்தில் கதை ஏற்படுகிறது. இதன் விரிவை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. முன் தோன்றல்—முன்னே பிறந்தவன். ... *

... ... பூங்கங்கை

முன்னம் புனல்பரக்கும் நன்னாடன் மின்னாடேம்
கொன்னவிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை
தன்னிகரோன் றில்லாத வென்றித் தனஞ்சயனைப்
பன்னாக ராயன் மடப்பாவை பாவைதன்
மன்னிய நாணச்சம் மடமென் றிவையகலத்
தன்னுடைய கொங்கை முகநெரியத் தானவன்றன்
பொன்வரை யாகந் தழீஇக்கொண்டு போய்த்தனது
நன்னகரம் புக்கு நயந்தினிது வாழ்ந்ததுவும்
முன்னுரையிற் கேட்டறிவ தில்லையே.....—

பூ கங்கை புனல் முன்னம் பாக்கும் நல் நாடன்	{ அழகிய கங்காநதி யின் தீர்த்தம் முன்னே பாவஹிக்கப் பெற்ற சிறந்த நாட்டுக்குத் தலைவனும்	பாவைதன் மன்னிய நாண் அச் சம் மடம் என்று இவை அகல	{ ஸ்திரீ த்வத்திற்குப் பொருந்தின நாண் மடமச்சம் முதலிய குணங்கள் நீங்கப்பெற்று
மின் ஆடும் கொல் நவிலும் நீள் வேல்	{ ஒளியை யுடையதும் கொலைத் தொழி லைக் கற்றதும் நீண்டதுமான வேலாயுதத்தைக் கையிலே உடையவனும்	தன்னுடைய கொங்கை முகம் நெரிய	{ தனது கொங்கை யின் முகம் நெறிக்கப்பெற்று
குருக்கள் குலம் மதலை	{ குருராஜ வம்சத்தில் தோன்றினவனும்	தான் நயந்து அவன்தன்	{ (வெட்கத்தை விட் டுத்) தாளுகவே ஆசைப்பட்டி அவ்வர்ஜுந னுடைய
தன் நிகர் ஒன்று இவ்வாத வென்றி	{ ஒப்பற்ற வெற்றி பொருந்தின வனுமான	பொன்வரை ஆகம்	{ அழகிய மலை போன்ற மார்பை
தனஞ்சயனை	அர்ஜுநனை	தழீஇக் கொண்டு	{ ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு
பன்னாகரா யன் மடம் பாவை	{ கௌரவ்யனென் னும் ஸர்ப்பராஜ னுடைய-மடமை பொருந்திய பெண்ணை உலாபி யென்பவள்	தனது நல் நகரம் போய்புக்கு	{ தன்னுடைய அழ கான ஸ்தாநத் திலே [நாக லோகத்திலே] போய்ச் சேர்ந்து
		இனிது வாழ்ந்ததுவும்	{ ஆநந்தமாக வாழ்ந்தா ளென்பதையும்
		முன்உரையில் கேட்டு அறிவது இல்லையே	{ மஹாபாரதத்தில் நீங்கள் கேட்டறிந்த தில்லையோ?.

* * *—அர்ஜுநன் தீர்த்தயாத்திரையாகச் செல்லும்போது ஸ்நானஞ் செய்யக் கங்கையில் இறங்கி நீராடிக் கரையேறப் புகும் போது உலாபி யென்னும் நாக கன்னிகை இவனைக்கண்டு காம மோஹமடைந்து ரமிக்க விரும்பி இவனைத் தண்ணீரின்னுள்ளே இழுத்துக்கொண்டு செல்ல இவனும் உள்ளே சென்று ‘நீ யார்? என்னை ஏதுக்காக இங்கே கொண்டார்தாய்?’ என்று கேட்க, அவ்

வுலூபி 'ஐராவத குலத்திற் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்ப ராஜனுடைய பெண் நான்; உன்னைக் கண்டவாறே மன்மத பாணங் களுக்கு இலக்கானேன்; எப்படியாவது நீ என்னைப் புணர்ந்து மகிழ்விக்கவேணும்' என்று வேண்ட; அதற்கு அர்ஜுநன் 'அம்மா! நான் இப்போது ஸம்வத்ஸர ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தில் நிஷ்டனா யிருக்கின்றேன்; ஆகையால் எவ்வித புணர்ச்சி செய்வேன்? உனது விருப்பை நிறைவேற்ற வேணுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு உளது; என்செய்வேன்? என் விரதமும் கெடாமல் உன் விருப்ப மும் பழுதுபடாமல் காரியமாகும்படியான உபாயத்தை நீயே சொல்' என்ன; அதற்கு அவ்வுலூபிகை 'உன் விரதத்தின் வர லாறு எனக்குத் தெரியும்; நான் காம நோயைத் தாங்க முடியாது உன்னைச் சரணமடைகின்றேன்; அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடுதல் அதர்மமன்றோ; என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நீ புணர்ச்சி செய்வாயாகில் இது உன் விரதத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; என் னைக் கைவிடுவாயாகில் இப்போதே என் உயிர் அற்றொழியும்படி பாராய்' என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் சொல்ல, அர்ஜுநன் அதற் கிணங்கி அன்றிரவு அவ்ளோடே கலந்திருந்து இராவாந் என்கிற அழகிய ஒரு புத்திரனையும் அவளிடத்திற் பிறப்பித்து மீண்டு சென்றான்—என்கிற கதை மஹா பாரதத்தில் ஆதிபர்வத்தில் இரு நூற்று முப்பத்தினான்கா மத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

குருக்கள் குலமதலை—பரத வம்சத்திற் பிறந்த குரு என்னும் அரசனது மரபில் தோன்றினவர்கள் பாண்டவர்களும் துரியோத நாதியரும். தனஞ்சயன்—அர்ஜுநனுடைய நாமங்கள் பலவற்றுள் ஒன்று.

பந்நகம் என்ற வடசொல் பாம்பு என்று பொருள் படும்; பத்— காலாலே, ந க:—நடவாதது; உரகமாதலால் மார்பாலே ஊர்ந்து செல்வது என்று பொருள்; அச்சொல் இங்கு பன்னகமென நீண்டு கிடக்கிறது. 'பன்னகராயன்' என்றே பாடமிருந்தாலும் தலை பிற மூது; ஆயினும் பன்னகராயனென்றே பாடமாம் பாவை-சித்திரப் பதுமை; உவமையாகு பெயரால் ஸ்திரீயைக் குறிக்கும். இங்கு பிர கரணம் நோக்கிப் புத்திரியைக் குறித்தது. பாவை தன் மன்னிய என்ற விடத்துள்ள பாஷை என்னுஞ்சொல் ஸ்திரீத்வத்தைக் குறிக்க

52 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

கும். நாண் மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்று ஸ்த்ரீகளுக்கு உரிட
குணங்கள் நான்கு; இவற்றுள் நாண்மாவது—தகாத காரியத்தில்
மனமொடுங்கி நிற்பது; கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடா
மையுமாம். மடமாவது—எல்லாமறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல்
அச்சமாவது—மிகச் சிறிய காரணத்தினாலும் மனம் நடுங்குதல்
பயிர்ப்பாவது—பரபுருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்
டால் அருவருப்புக்கொள்வது. ... ..

... .. சூழ்கடலுள்

பொன்னகரஞ் செற்ற புரந்தரனோ டேரோக்கும்
மன்னவன் வாண னவுணர்க்கு வாள்வேந்தன்
தன்னுடைய பாவை யுலகத்துத் தன்னோக்குங்
கன்னியரை யில்லாத காட்சியாள் தன்னுடைய
இன்னுயிர்த் தோழியா லெம்பெருமா னீன்றுழாய்
மன்னு மணிவரைத்தோள் மாயவன் பாலியேன்
என்னை யிதுவிளைத்த ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்
மன்னவன்றன் காதலனை மாயத்தாற் கொண்டுபோய்க்
கன்னிதன் பால்வைக்க மற்றவனோ டெத்தனையோர்
மன்னிய பேரின்ப மெய்தினுள்.....—

சூழ் கடலுள் பரந்த கடலினுள்ளே

பொன் நகரம் { ஹிரண்யாஸுரனு
செற்ற { டைய நகரங்களை
அழித்தவனான

புரந்தரனோடு { தேவேந்திரனோடு
எர் ஒக்கும் { ஒத்த செல்வ
முடையனான

மன்னவன் ராஜாதிராஜனாயும்

அவுணர்க்கு { அசுரர்களுக்குள்
வாள் { பிரவித்தனான
வேந்தன் { தலைவனாய்
மிருந்த

வாணன் { பாணஸுரனுடைய
கன்னுடைய { மகளாய்
பூவை

உலகத்து தன்
ஒக்கும்
கன்னியரை
இல்லாத
காட்சியாள்

தன்னுடைய
இன் உயிர்
தோழியால்

ஈன் துழாய்
மன்னு மணி
வரை தோள்
மாயவன்

எவ்வுலகத்திலும்
தன்னோடொத்,
மாதர்கள் இல்லை
யென்னும்படி
அழகிற் சிறந்த
வளான உடைவு
யென்பவன்

தனது ப்ராண ஸக்
யான சித்ரலேனை
யென்பவனைக்
கொண்டு

போக்யமான திரு,
துழாய் மாலை
யணிந்த ரத்ன
பர்வதம்போன்ற
திருத்தோள்கலை
யுடைய ஆச்
சரிய பூதனும்

பாவியேன் என்னை இது விளைத்தார் இரண்டு மால் வரை தோள் மன்னவன்	பாவியான என்னை இப்பாடு படுத்து கின்ற பெரிய மலைபோன்ற நான்கு புஜங்களை புடைய ராஜாதி ராஜனுமான	மாயத்தால் கொண்டு போய் கன்னி தன்பால் வைக்க	(யோக வித்தைக்கு உரிய) மாயத்தி னால் எடுத்துக்கொ ண்டு வந்து தன்னி டத்தில் சேர்க்கப் பெற்று
எம்பெருமான் தன்	கண்ணபிரானுடைய	மற்றவனோடு	{ அந்த அறிருத்தனோடே
காதலனை	{ அன்புக்கு உரியவ னான (பெளத்திர னான) அறிருத் தாழ்வானை	எத்தனை ஓர் மன்னிய பேர் இன்பம் எய்தினான்	{ பலவிதமாய் ஒப்பற்ற அமர்ந்த பெரிய ஸுகத்தை அநுப வித்தான்.

—***—பலிசக்கரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கனக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை பற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் கருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அறிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு, 'அவனைப்பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்ய வேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்டி, அவள் தன் யோக வித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச்சென்று அறிருத்தனைத் தூக்கி கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலேவிட உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்து வந்தாள் என்கிற கதை அறியத்தக்கது. (இதற்கு மேல் நடந்த வரலாறு வாணனைத் தோள்துணித்த வரலாற்றில் காணத்தக்கது.)

பொன்னகரம் சேற்ற = ஹிரண்யாஸுரனுக்குத் தமிழில் பொன் என்று பெயர் வழங்குதலால் 'பொன்னகரம்' என்று அவ்வஸுரனுடைய பட்டணங்களைச் சொல்லுகிறது. புரந்தரம் என்ற வடசொல்(பகைவருடைய) பட்டணங்களை அழிப்பவன் என்று பொருள் பட்டு இந்திரனுக்குப் பெயராயிற்று.

உஷையின் வரலாறு சொல்லப்புகுந்து அவ்வரலாற்றில் அறிருத்தனைப்பற்றிக் கண்ணபிரானுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருதலால் தனது வயிற்றெரிச்சல் தோன்ற விசேஷணமிடுகிறாள். பாகாலநாயகி. அழ

54 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

கிய திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துகொண்டிருந்தும் என்னை அதுபவிக்க வொட்டாமல் இப்படி மடலெடுக்கும்படி பண்ணின மஹாநுபாவன் என்கிறாளாயிற்று.

கன்னிதன்பால்—தெய்வப் பெண்ணாகிய தன்னிடத்திலே என்கை

மன்னிய பேரின்ப மெய்தினுள்—உஷை அதுபவித்தது சிற்றின்பமேயாயினும், அதனில் மேற்பட்ட ஆந்தமில்லை யென்ற அவள் நினைத்திருந்தது கொண்டு மன்னிய பேரின்ப மென்றார்.

.... மற்றிவைதான்
என்னுலே கேட்டேரே ஏழைகா ளென்னுரைக்கேன்
மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாணிலா
மின்னு மணிமுறுவல் சேவ்வா யுமையென்னும்
அன்ன நடைய வணங்கு நுடங்கிடைசேர்
பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்
தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந் தான்தரித்தாங்கு
அன்ன வருந்தவத்தி னூடுபோய் ஆயிரந்தோள்
மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள்
மின்னி யெரிவீச மேலேடுத்த சூழ்கழற்கால்
பொன்னுலக மேழுங் கடந்தும்பர் மேற்சிலம்ப
மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்
தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்றும்
கொன்னவிலும் முலிலேவேற் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சேன்றங் கணைந்திலளே
பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.....—

ஏழைகள் அவிவேகிகளே!

மற்று இவை { இன்னும் இப்படிப்
தான் பட்ட உதாஹர
என்னுலே { ணங்களை என்னைக்
கேட்டேரே { கொண்டே கேட்க
விருக்கிறீர்களோ?

என் { (உங்களுக்கு) எவ்வ
உரைக்கேன் { எவு சொல்லு
வேன்? (இன்னும்
ஒரு உதாஹரணம்
சொல்லுகிறேன்
கேளுங்கள்.)

மன்னு மலை { (சலிப்பிக்க வொண்
அரையன் { னாமல்)நிலைநின்ற
பொன் பாவை { பர்வதராஜனு
வரிமவானுடைய
சிறந்த பெண்ணாய்

வாள் நிலா { ஒளிபொருந்திய நிலா
மின்னு மணி { ப்போல் விளங்கு
முறுவல் { கின்ற அழகிய
செம் வாய் { புன்னகையை
யுடைய சிவந்த
அதரத்தை
யுடையுளாய்

உமை என்னும்	{ 'உமா' என்னும் பெயரை யுடைய ளாய்	பொன் உலகம் ஏழும் கடந்து	{ மேலுலகங்களை யெல்லாம் அதிக்கிரமித்து
அன்னம் நடைய அணங்கு	{ அன்ன நடையை யுடையளான (பார்வதி யென் கிற) தெய்வப் பெண்ணைவள்	உம்பர் மேல் சிலும்ப	{ மேலே மேலே ப்ர ஸரிக்கும்படியாக (ஒற்றைக்காலே உயரத்துக்கி,)
தன்னுடைய கூழை	{ தனது மயிர் முடியை	மன்னு குலம் வரையும் மாருதமும் தாரகை யும் தன்னி னுடனே சூழல்	{ ஸ்திரமாக நிற்கிற குலபர்வதங்களும் காற்றும் நக்ஷத் திரங்களும் தன்னோடு கூடவே சுழன்றுவா
சடாபாரம் தான் தரித்து	{ தானே ஐடா மண்டலமாக்கித் தரித்துக் கொண்டு	சுழன்று ஆடும்	{ தான் சுழன்று நர்த்த னஞ்செய்பவனும்
நுடங்கு இடைசேர் பொன் உடம்பு வாட	{ துவண்ட இடையோடு சேர்ந்த அழகிய உடம்பு வாடவும்	கொல் நவிலும் மூ இலை வேல்	{ கொலைத்தொழில் புரிகின்ற மூன்று இலைகளை யுடைத் தான குலத்தை யுடையவனும்
புலன் ஐந்தும் நொந்து அகல்	{ இந்திரியங்கள் ஐந்தும் வருந்தி நீங்கவும்	கூத்தன்	{ கூத்தாடியென்று ப்ரவரித்தனும்
அன்ன அரு தவத்தின் ஊடு போய்	{ அப்படிப்பட்ட அருமையான தபஸ்ஸைச் செய்து முடித்து	பொடியாடி	{ பஸ்தாரியென்று ப்ரவரித்தனுமான
(என்னபேறு பெற்றாளுென்றால்)		அன்னவன் தன்	{ அப்படிப்பட்ட சிவபிரானுடைய
ஆயிரம் தோள் மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து	{ (சிவன் தனது) ஆயிரம் புஜங்கள் பொருந்திய கைகளை (த் திசைகளிலே) வியாபிக்கச் செய்து,	பொன் அகலம் சென்று அணைந்தி லனோ	{ அழகிய மார் பைக்கிட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ள வில்லையா?
மாதிரங்கள் மின்னி எரி வீச	{ திக்குகள் மின்னி நெருப்புப்பொறி கிளம்பும்படியாக	பன்னி உரைக்குங் கால்	{ (இப்படிப்பட்ட உதாஹரணங்களை இன்னும்) விஸ்த ரித்துச் சொல்லு கிற பக்ஷத்தில்
மேல் எடுத்த	{ மேற்புறமாகத் தூக்கின	பாரதம் ஆம்	{ ஒரு மஹாபாரத மாயத் தலைக் கட்டும்.
கழல் சூழ் கால்	{ வீரக்கழலணிந்த ஒரு பாதமானது		

56 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

* * *—நாண்மட மச்சங்களைத் தவிர்ந்து அதிப்ரவ்ருத்தி பண்ணி நாயகனைப் புணர்ந்தவர்கள் ஒருவரிருவரல்லர் ; பல்லாயிரம் பேர்களுண்டு ; இங்கே சில மாதர்களை எடுத்துக் காட்டினேன் ; இன்னும் எத்தனை பேர்களை நான் காட்டுவது. இவ்வளவு உதா ஹரணங்கள் போராதா ? ஆயினும் இன்னும் ஒரு பெரியாள் மட லுர்த்தபடிபைச் சொல்லி முடிக்கிறேன், கேளுங்கள்—என்று பரமசிவனைப் பெறுதற்குப் பார்வதி தவம் புரிந்தபடியைப் பேசுகிறாள்.

தக்ஷப்ரஜாபதி யென்பவர்க்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து, ஸதீ என்ற பெயரோடிருந்தாள் பார்வதி. அந்த தக்ஷப்ரஜாபதியானவர் ஒருகால் ஓரிடத்தில் வேள்விக்குச்செல்ல அப்போது அங்கே யிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளுமெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தக்ஷன் பிரமனை லோககுருவென்று நமஸ்கரித்துவிட்டுத் தனது கௌரவம் தோற்றச் சிவன் எழுந்திருந்து வணங்கவில்லை யென்று சீற்றங்கொண்டு “ இந்த ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளை யானபோதே எனக்கு சிஷ்யனாயிருந்து வைத்து என்னைக் கண்ட வாறே ஆசாரியனைக் கண்டாற்போல் கௌரவித்து வழிபடவேண்டி யிருக்க இப்படி எழுந்திராதே யிருக்கிறானன்றோ ; இவனில் மிக்க கொடும்பாவி உலகிலுண்டோ ? இப்படிப்பட்ட மூடனுக்கு அநியாயமாய் அருமந்த பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேனே ! ” என்று பலவாறாக நிந்தித்து ‘ தேவயஜ்ஞத்தில் இப்பாவிக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கிடைக்காமற் போகக்கடவது ’ என்று சாபமும் கூறிவிட்டு மஹா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்து, பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தக்ஷன் ப்ருஹஸ்பதி ஸவமென்றொரு யாகம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியை மகளாகிய ஸதி (பார்வதி) கேள்விப்பட்டித் ‘ தந்தையின்வேள்வி வைபவங்களை நாமுங்கண்டவருவோம் ’ என்று ஆவல்கொண்டு புறப்பட, சிவபிரான் பழைய பகையை நினைத்து ‘ அங்கே நீ போக்கூடாது ’ என்று தடுத்தும் குதூஹலாதிசயத்தாலே அவள் விரைந்து புறப் பட்டித் தந்தையினது இல்லம் செல்ல, அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்வரவு கூறுதல் யோகதீக்ஷமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்

யாமல் பராங்குமமா யிருக்கு மிருப்பையும் ருத்ரபாகமில்லாமல் வேள்வி நடைபெறுவதையுங்கண்டு வருத்தமும் சிற்றமுங்கொண்டு 'இந்த மஹாபாபியான தக்ஷுனிதத்தில் நின்று முண்டான இந்த என் சரீரம் இனி முடிந்து போவதே நன்று' என்று அறுதியிட்டுத் தனது யோகபலத்தாலே அக்ஷியை உண்டாக்கி அதுதன்னிலே சரீரத்தைவிட்டொழிந்தாள். பிறகு மலையாசனாகிய ஹிமவானுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து [பர்வத புத்ரீ என்னுங் காரணத்தால்] பார்வதி யென்று பெயர் பெற்று அப்பிறப்பிலும் அந்தப் பரமசிவனையே கணவனாகப் பெறவேணுமென்று ஆசைகொண்டு கடுந்தவம் புரிந்து அத்தவத்தின் பயனாக அங்ஙனமே மனோரதம் நிறைவேறி மகிழ்ந்தாளென்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

மற்றொரு ஸமயத்திலும் பார்வதி தவம் புரிந்ததுண்டு; முன்னொரு காலத்திற் கைலாஸ மலையிலே சிவபிரானும் தானும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்தபொழுது ப்ருங்கி யென்னும் மாமுனி சிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவிரும்பி ஒரு வண்டு வடிவமெடுத்து அந்த ஆஸனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன் வழியாய் துழைந்து சென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய, அது கண்ட பார்வதி தேவி தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்க, அதற்குச் சிவன் 'இம்மை மறுமைகளில் இஷ்டவிரித்தி பெற விரும்புமவர்கள் உன்னை வழிபடுவார்கள்; முத்திபெற விரும்புமவர்கள் என்னைவழிபடுவார்கள்; இது நூல் துணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட பார்வதி 'இறைவன் வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியே யிருந்ததனால்னோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது' என்று வருந்தி, தான் சிவபிரானைவிட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமான கேதாரத்திற்சென்று தவம் புரிந்து வரம் பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே வாமபாகத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டுநின்றனள் என்று சைவபுராணங்களிற் சொல்லிப்போரும் கதையுமுண்டு. முன்னே கூறிய தவமே இங்கு விவக்ஷிதம்.

மலையரையன் = அரையன் என்றது அரசனென்றபடி. பர்வத ராஜன் என்கை. [உமை யென்னும்.] பார்வதிக்கு உமா என்றும்

ஒரு வடமொழிப் பெயருண்டு. அவள் தவம் புரிந்த காலத்து ஆஹாரமே யில்லாமையாலே பொன்னுடம்பு வாடப்பெற்றாள்; அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களில் அவை பட்டிமேய வொண்ணாதபடி *காவலிற் புலனை வைத்துத் தவம் புரிந்தபடியாலே அந்த இந்திரியங்கள் 'எத்தனை நாளைக்கு நாம் இவள் பால் பட்டினி கிடப்பது!' என வருந்தி அகன்றனவாம்.

கூண்டு—கூந்தலுக்குப் பெயர்; “முள்ளெயிரேய்ந்தில கூழை முடிக்கொடா” என்ற பெரிய திருமொழியுங் காண்க சடாபாரம்—ஜ்ஜுர் மென்ற வடசொல் விகாரம். தவநிலைக்குத் தகுதியாகக் கூந்தலைச் சடையாக்கின ளென்க. [அன்ன அருந்தவத்தினூடு போய்] அவள் அதுஷ்டித்த தபஸ்ஸு ஸாமான்யமல்ல; *கோரமான் தவஞ் செய்தனள் என்கிறது. ஊடுபோய் என்றது—அந்தத் தவத்தை முற்றமுடிய நடத்தி என்றபடி. “அருந்தவத்தினூடு போய்...அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சென்றாங் கணைந்திலனே” என்று அவ்விபிப்பது.

“ஆயிரந்தோள் மன்னுகரதலங்கள் மட்டித்து” என்று தொடங்கித் “தன்னினுடனே சுழலச் சுழன்றும்” என்னுமளவும் சிவபிரானது நடனத்தின் சிறப்பு வருணிக்கப்படுகிறது. அப்படி அற்புதமான நாட்டியஞ் செய்ய வல்ல சிவபிரானது ஸம்சுலேஷத்தைப் பெற்றாளன்றோ என்கிறது. சிவன் கூத்தாடும் வகைகள் பல பலவுள்ளன; திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய நூல்களில் அவற்றைக் கண்டுகொள்க. இங்கே சொல்லப்படுகிற நாட்டியவகை—ஆயிரங் கைகளையும் திசைகளில் வியாபிக்கச் செய்து ஒற்றைக் கர்லால்நின்றுகொண்டு மற்றொருகாலை மேலேதூக்கி, பம்பரம்போல் சுழற்றி ஆடினவகையாம். “தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்” என்று எம்பெருமானைச் சொல்வதுபோல, சைவ புராணங்களில் சிவனைப்பற்றியும் சொல்லியிருத்தலால் “ஆயிரந்தோள் மன்னுகரதலங்கள் மட்டித்து” எனப்பட்டது. தெய்வத்தன்மைக்குரிய சக்தி விசேஷத்தினால், வேண்டியபோது வேண்டியபடி வடிவுகொள்ள வல்லமையுள்ளமைபற்றி ஒரு நர்த்தனவிசேஷத்தில் இங்ஙனே ஆயிரந்தோள் மன்னுகரதலங்கள் கொண்டு ஆடின

கைவுங்கொள்க. ஒருகால் தன்னுடைய நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தகுதியாகத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளங் கொட்டின பாணஸ்ரானுக்கு உவந்து ஆயிரங்கைகள் உண்டாம்படி வரமளித்தனாகச் சொல்லப்பட்ட சிவபிரானுக்கு இஃது அருமையன்மென்ப. மட்டித்து = மட்டித்தலாவது மண்டலாகாரமாக வியாபிக்கச் செய்தல்.

மாதிரங்கள் மின்னி எரிவீசு = “ஒருருவம் பொன்னுருவமொன்று செந்தீ ஒன்றுமாகடலுருவம்” என்றபடி சிவனது உருவம் செந்தீ யுருவமாதலால் அன்னவன் தனது காலே மேலே தூக்கிச் சுழன்று ஆடும்போது திசைகளெல்லாம் நெருப்புப்பற்றி யெரிவன போல் காணப்படுமென்க. சூழ்கழற்கால்—கழல் சூழ்ந்த கால்; வீரத்தண்டை அணிந்த கால் என்றபடி. பொன்னுலக மேழுங்கடந்து என்றது—கூத்தாடும்போது சிவனுடைய கால் நெடுந்தூரம் வளர்ந்து சென்றமையைச் சொன்னவாறு. உம்பர் மேல்—மேன் மேலும்.

[மன்னு குலவரையும் இத்யாதி.] நாமெல்லாம் தட்டாமாலை யாடும்போது அருகிலுள்ள செடி கொடி முதலியனவும் கூடவே சுழல்வதாகக் காணப்படுமன்றோ. சிவபிரான் பெரியவுருக்கொண்டு சுழன்றாடும்போது பெருப்பெருத்த பதார்த்தங்களெல்லாம் உடன் சுழல்வனபோற் காணப்படுமாறிக. இப்படியாகக் கூத்தாடின் குலபாணியும் பஸ்மதாரியுமான சிவனது மார்போடே அணையப் பெறுதற்காகப் பார்வதி தவம்புரிந்தபடியை மஹாபாரதத்தில் பரக்கக் காண்மின் என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... .. *

... .. பாலியேற்கு

என்னுநோய் யானுரைப்பக் கேண்மின் இரும்பொழில்
மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல் [சூழ்
பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்துபுக்கு
என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன் நோக்குதலும்
மன்னன் திருமார்பும் வாயு மடியினையும்
பன்னு கரதலமும் கண்களும் பங்கயத்தின்
பொன்னியல் காட்டோர் மணிவரைமேல் பூத்ததுபோல்

மின்னி யொளிபடைப்ப வீணுணும் தோள்வளையும்
 மன்னிய குண்டலமு மாரமும் நீண்முடியும்
 துன்னு வெயில்விரித்த சூளா மணியிமைப்ப
 மன்னு மரகதக் குன்றின் மருங்கேயோர்
 இன்னிள வஞ்சிக் கோடியொன்று நின்றதுதான்
 அன்னமாய் மாளு யணிமயிலா யாங்கிடையே
 மின்னா யிளவே யிரண்டா யிணைச்செப்பாய்
 முன்னாய தோண்டையாய்க் கேண்டைக் குலமிரண்டாய்
 அன்ன திருவுருவம் நின்ற தறியாதே
 என்னுடைய நெஞ்சு மறிவு மினவளையும்
 பொன்னியலும் மேகலையு மாங்கொழியப் போந்தேற்கு
 மன்னு மறிகடலு மார்க்கும் மதியுத்த
 இன்னிலா வின்கதிரு மென்றனக்கே வெய்தாகும்
 தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தா னென்கோலோ.

பாவியேற்கு } பாவியாகிய எனக்கு
 என் உறு } நேர்ந்த நோயை
 நோய் }

யான் }
 உரைப்ப } நானே சொல்லக்
 கேண்மின் } கேளுங்கள் ;

(என்னவென்றால்)

இரு பொழில் } விசாலமான
 சூழ் } சோலைகள்
 சூழ்ப்பெற்றதும் }

மறையோர் } வைதிகர்கள் வாழப்
 மன்னும் } பெற்றதுமான

திரு நறையூர் திருநறையூரில்

மா மலை } பெரிய மலைபோன்ற
 போல் பொன் } தும் ஸ்வர்ணமய
 இயலும் } முமான ஸந்திதி
 மாடம் } யின் திருக்
 கவாடம் } காப்பை நீக்கிச்
 கடந்து } சென்று
 புக்கு }

என்னுடைய } எனது கண்கள்
 கண் களிப்ப } களிக்கும்படி
 நோக்கினேன் } உற்றுப்
 பார்த்தேன்

நோக்குதலும் பார்த்தவளவில்,

மன்னன் } (அங்குள்ள) எம்
 பெருமா னுடை

திரு மார்பும் } பிராட்டியுறையும்
 மார்வும் }

வாயும் } (புன்முறுவல்
 நிறைந்த)
 அதரமும் }

அடி } உபய பாதங்
 இணையும் } களும்

பன்னு } கொண்டாடத்தக்க
 காதலமும் } திருக்கைகளும்

கண்களும் திருக்கண்களும்

ஓர் மணி வரை மேல் பொன் இயல் பங்கயத்தின் காடு பூத்தது போல் மின்னி ஒளி படைப்ப	{ ஒரு நீலரத்ந பர்வ தத்தின்மேல் பொன்மயமான தாமரைக்காடு பூஷ்பித்தாற் போல் பளபளத்த ஒளியை வீச,	அன்னம் ஆய் { (நடையில்) ஹம் ஸத்தையொத்தும்	மான் ஆய் { (நோக்கில்) மாண யொத்தும்	அணி மயில் ஆய் { (கூந்தலில்) அழகிய மயிலை யொத்தும்	இடை மின் ஆய் { இடையழகில் மின் னலை யொத்தும்	
வீழ் நாணும்	{ விரும்பத்தக்க திரு வரைநாணும்	இள இரண்டு வேய் ஆய் { (தோளில்) இளை தான இரண்டு மூங்கில்களை யொத்தும்	இணை செப்பு ஆய் { (ஸ்தநத்தில்) இரண்டு கலசங் களை யொத்தும்	முன் ஆய தொண்டை ஆய் { முன்னே தோற்று கிற (அதரத்தில்) கொவ்வைக் கனியை யொத் தும்	குலம் கெண்டை இரண்டு ஆய் { (கண்ணில்) சிறந்த இரண்டு கெண்டை மீன் களை யொத்தும்	
தோள் வளையும்	{ தோள் வளைகளும்	அன்ன வெயில் விரித்த சூளாமணி இமைப்ப	{ மிக்க தேஜஸ்ஸை வெளிவிடுகின்ற முடியிற் பதித்த ரத்னமும் பாகா சிக்க,	அன்ன மாதக்க குன்றின் மருங்கே	{ எல்லார்க்கும் ஆச்ரய மான மரகதமலை யென்னும்படி யான எம்பெரு மான் பக்கத்திலே	
மன்னிய குண்டலமும்	{ பொருத்தமான திருக்குண்டலங் களும்	ஓர் இன் இள வஞ்சி கொடி ஒன்று நின்றது	{ விலகூணமாய் போக்யமாய் இளைசாயிருப்ப தொரு வஞ்சிக் கொடி யென்னும் படியான பிராட்டி நின்றாள் ;	திரு உருவம்	{ திவ்ய மங்கள விக்ர ஹம் [பிராட்டி] (பக்கத்தில்) நிற்கும் படியை அறி யாதே (எம்பெரு மான் மாத்திரமே புளனென்று ஸேவிக்கப் புகுந்த)	என்னுடைய நெஞ்சம் { எனது நெஞ்சம்

அறிவும் { (அந்த நெஞ்சின்
தருமமாகிய)
அறிவும்

இனம் } சிறந்த கைவளையும்
வளையும் }

பொன் } ஸ்வர்ணமயமான
இயலும் } மேகலையும்
மேகலையும் }

ஒழிய } (எல்லாம்) விட்டு
போந்தேற்கு } நீங்கப்பெற்ற
எனக்கு (இதற்கு
மேலும் ஹிம்ஸை
யாம்படி)

மன்னு மறி } சலியாததும் மடிந்து
கடலும் } ஆலை யெறிவது
ஆர்க்கும் } மான கடலும்
கோஷம் செய்யா
நின்றது;

மதி உகுத்த } சந்திரன் வெளியிடு
இன் நிலா } கின்ற இனிய
வின் கதிரும் } நிலாவின் ஒளியும்

என் தனக்கே எனக்கு மாத்திரம்

வெய்து } தீக்ஷணமாயிரா
ஆகும் } நின்றது;

தன்னுடைய } நிலாவின் ஸ்வபாவ
தன்மை } மாகிய குளிர்த்தி
தவிர தான் } தவிர்த்து இப்படி
என்கொல் } வெப்பமாம்படி
எம்பெருமான் } எம்பெருமான்
ரூன் ஏதாவது } செய்துவிட்
டானோ.

* * *—இங்கனே ஊரிலுள்ள பெண்களின் சரித்திரங்களை எடுத்துரைப்பதனால் எனக்கு என்ன பயனும்? அந்த வம்புக்கதை களை பெல்லாம் விரித்துரைப்பதற்கோ நான் பெண் பிறந்தது. அதுகிடக்கட்டும், நான் பட்டபாடு நாடறியச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.—என்று திருநறையூ ரெம்பெருமான் ஸந்நிதியிலே ஸேவிக்கப்புகுந்த தான் பட்ட பாட்டைப் பேசத் தொடங்குகின் றுள் பரகால நாயகி.

பாவியேற் கேன்னுறு நோய் என்று இங்கனே அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வதற் காட்டிலும் ‘பன்னியுரைக்குங்காற் பாரத மாம் பாவியேற்கு’ என்று கீழோடே அந்வயிப்பது பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களுக்கு நன்கு பொருந்தும்.

“श्रीकृष्णैव सूरयो प्रलपेव ऋषी” [நெஞ்சி னுள்ளே துக்கம் அதிகரித்தால் வாய்விட்டுக் கதறினால் தான் திரும்] என்று சொல்லியுள்ளபடி—தனது வருத்தத்தை ஒருவாறு தணித் துக்கொள்ள வேண்டி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாளுென்க. யானுற்ற நோயை யான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;—நான் திருநறையூ ரெம்பெருமானே ஸேவிக்கச்சென்று ஸந்நிதியுள்ளே புகுந்து பார்த்

தேன் ; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமார்பு திருவதரம் திருவடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவயவங்கள் நீலகிரி மேல் தாமரைக்காடு பூத்தாற்போல் பொலிந்தன. திருவரைநான் திருத்தோள்வளை திருமகர குண்டலம் ஹாரம் திருவபிஷேகம் அதனுச்சியிற்பதித்த மணி ஆகிய இவை பளபள வென்று ப்ரகாசித்தன ; அவ்வெம்பெருமான் பக்கத்திலே அன்னம்போன்ற நடையழகும் மான்போன்ற நோக்கழகும் மயில் போன்ற கூந்தலழகும் மின்போல் துண்ணிய இடையழகும் வேய்போன்ற தோளழகும் செப்புப்போன்ற முலையழகும் கோவை போன்ற வாயழகும் கெண்டை போன்ற கண்ணழகுமுடையளான பெரிய பிராட்டியார் இளவஞ்சிக்கொடிபோலே நின்றதையுங்கண்டேன். கண்டதும் அறிவு போயிற்று. பல விகாரங்களுண்டாயின. இப்படி வருத்தப்படா நின்ற எனக்குக் கடலோசை தானும் வந்து மேன்மேலும் ஹிம் லையைப்பண்ணா நின்றது. எல்லார்க்கும் இனிதான நிலா எனக்குத் தீ விசகின்றது. குளிர்ச்சியையே இயல்வாகவுடைய நிலாவும் இப்படி சுடும்படியான காரணம் என்னோ, அறியேன்—என்றாளாயிற்று.

திருநறையூர்ப் போன்னியலுமாடம் = நாச்சியார் கோவிலுக்குத் திருநறையூர் மணிமாடம் என்று ப்ரஸித்தியுள்ளது. “ திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே ” என்றார் பெரிய திருமொழியில் ; “ தென்னறையூர் மன்னு மணிமாடக் கோயில் மனாளனை ” என்பர் இத்திருமடலிலும். கவாடம்—கதவு ; வடசொல்.

பன்னு கரதலம் = ‘ இப்படியுமொரு கரதலமுண்டோ ’ என்று வாய்வெருவப்பண்ணும் கை. கரதலம்—வடசொல் ஓர் மணிவரை மேல் போன்னியல் பங்கயத்தின் காடு பூத்ததுபோல் = எம்பெருமானது திருமேனி நீலரத்ந பர்வதமாகவும் திருக்கண் முகலியன தாமரைக் காடாகவும் ரூபிக்கப்பட்டன. * அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பனாதலால் திருமார்பும் தாமரையாகவிளங்கக்குறையில்லை. பங்கயம்—பங்கஜம். ஒளிபடைப்ப—ஒளியை யுண்டாக்க. வீணாணும் = வீழ் + நாண்—வீணான் ; வீரசோழிய மென்னும் இலக்கண நூலில் (சந்திப்படலம்-18.) “ நவ்வரின் முன்னழிந்து பின் மிக்க ணவ்வாம் ” என்றது காண்க. வீழ்தல்—விரும்பப்படுதல். ஆரம்—ஹாரம்.

[“துன்னுவெயிலிவிரித்த சூடாமணி இமைப்ப.”] சூடாமணியிமைப்ப என்றவிடத்து உம்மைத் தொகையாகவும் உவமைத் தொகையாகவுங் கொள்ளலாம்; உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளும்போது, சூடாமணியாவது திருவபிஷேகத்தின் துனியிற்பதித்தரத்தன்ம்; அதுவும் விளங்க—என்றதாகிறது. உவமத்தொகையாகக் கொள்ளும்போது, சூடாமணியாவது தேவலோகத்துச் சிறந்த தொரு மாணிக்கம்; அதுபோலே வீணானும்.....நீண்முடியும் விளங்க—என்றதாகிறது. சூடாமணி எனினும் சூளாமணி பெனினும் ஒக்கும். இமைத்தல்—ஒளிசெய்தல்.

மன்னுமரதகக் குன்றின் மருங்கே = எம்பெருமான் றன்னையே ஸாக்ஷாத் மரகத பர்வதமாகக்கூறினது முற்றுவமை. அப்படியே, பிராட்டியை இளவஞ்சிக் கொடியாகக் கூறினதும் முற்றுவமை. இதனை வடநூலார் ரூபகாதிசயோக்தி யென்பர். ஒரு மலையினருகே ஒரு பொற்கொடி நிற்கக்கண்டே, னென்று சமத்காரமாக அருளிச் செய்தபடி. மாதர்க்கு இளவஞ்சிக்கொடியை ஒப்புச்சொல்லுதல் கவிமரபு.

அன்னமாய் மாளாய்.....என்ற விடங்களிலும் உபமேயங்களான நடை நோக்கு முதலியன மறைக்கப்பட்டன. மயில் கூந்தற் செறிவுக்கும் சாயலுக்கும் உவமையாம். பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் மூங்கிலைத் தோள்களுக்கு உபமானமாக்குவது. செப்பு—பொற்கலசம். தோண்டை—கோவைக்கனி.

அன்ன திருவுருவம்நின்ற தறியாதே = ‘ப்ரஹ்மசாரிநாராயணன் மாத்திரமே யுள்ளான், கண்டு வந்துவிடுவோம்’ என்று கருதிச் சென்றேன். பக்கத்தில் ஒரு பிராட்டி யெழுந்தருளியிருப்பது தெரியாமற் போயிற்று; தெரிந்திருந்தால் உட்புகுந்தேயிருக்கமாட்டேன்; அந்தோ! தெரியாமற்சென்று பட்டபாடு இது! என்கிறாள் போலும். நெஞ்சு போயிற்று, அறிவு போயிற்று, வளை கழன் றொழிந்தது, மேகலை நெகிழ்ந்தொழிந்தது. இப்படிப்பட்ட பரிதாப நிலைமையிலே கடல்தானும் தனது கோஷத்தைச் செய்து கொலை செய்யா நின்றது.

“[தன்னுடைய தன்மை தவிர்த்தா னென்கோலோ? [சீதோபவ ஹநாமத:]” என்ன நெருப்புக் குளிருமாபோலே ‘நிலாச்சுகை’

என்று நினைப்பிட்டதோ? இதுக்குக் காரணம் என்ன? என்கிறாள்” —
என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. சந்திரனுக்குத்
தன்னுடைய தன்மையாகிய குளிர்த்திமாறி வெப்பமுண்டாவதற்கு
என்ன காரணம்? ... ..

தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளைந்து
மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும்
இன்னிளம் பூந்தென்றலும் வீசு மெரியேனக்கே
முன்னிய பெண்ணைமேல் முள்முளரிக் கூட்டகத்துப்
பின்னுமவ் வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுதரலும்
என்னுடைய நெஞ்சுக்கோ ரீர்வாளா மென்செய்கேன்.

தென்னன் பொதியில்	{ தென் திசைக்குத் தலைவனான பாண்டிய ராஜனது மலைய மலையிலுள்ள
செழு சந்தின் தாது அளைந்து	{ அழகிய சந்தந் மரத்தின் பூந் தாதுகளை அளைந் துகொண்டு
மன் இ உலகை மனம் களிப்ப வந்து இயங்கும்	{ நித்யமான இந்த லோகத்திலுள்ள வர்கள் மனம் மகிழும்படி வந்து உலவுகின்ற
இன் இள பூ தென்றலும்	{ போக்யமாய் அழ கான இளந்தென் றற்காற்றும்
எனக்கே எரி வீசும்	{ எனக்கு மாத்திரம் அழலை வீசுகின்றது;
முன்னிய பெண்ணை மேல்	{ முன்னே காணப்படுகிற பனைமரத்தில்
முள் முளரி கூடு அகத்து	{ முள்ளையுடைய தாமரைத் தண்டி னால் செய்யப் பட்ட கூட்டிலே
பின்னும் அவ் அன்றில் பெடை வாய் சிறு குரலும்	{ வாயலகு கோத்துக் கொண்டிருக்கிற அன்றிற்பேடை யின் வாயிலுண் டான சிறிய குரலும்
என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓர் சர் வாள் ஆம்	{ எனது நெஞ்சை அறுக்கின்ற வொரு வாளாக இராகின்றது;
என் செய்கேன்	{ (தப்பிப் பிழைக்க) என்ன உபாயஞ் செய்வேன்?.

* * *—எனக்கு ஹரிமலையை உண்டு பண்ணுவன கடலோ
சையும் நிலாவுமேயல்ல; தென்றல் முதலிய மற்றும் பல பொருள்க
ளும் ஹரிமலிக்கின்றன என்கிறாள். தெற்குத்திசைக்குத் தலைவனாய்
மலயத்வஜனென்று பெயருடையனான பாண்டிய ராஜனது பொதிய
மலையிலுள்ள திவ்யமான சந்தனமரத்திற் பூந்தாதுகளிற் படிந்து

66 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

அவற்றின் பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டு நாடெங்கும் வந்து வீசி அனைவரையும் மகிழ்விக்கின்ற தென்றற் காற்று எனக்கு மாத் திரம் அழலை வீசுகின்றது ; இந்நிலைமையிலே அன்றிற் பேடையின் இன்குரலும் செவிப்பட்டுப் பரமஹிம்ஸையாகின்றது என்கிறாள்.

(அன்றிற்பறவையைப் பற்றின விவரங்களைக் கீழே 42-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.)

[என்செய்கேன்?]=கீழே ‘தென்னன்பொதியில் செழுஞ் சந்தனக்குழம்பின் அன்ன தோர் தன்மையறியாதார்’ என்று தொடங்கி ‘இன்னிளவாடை தடவத் தாக் கண்துயிலும் பொன்னையார் பின்னும் திருவுறுக.’ என்று சொல்லியுள்ள படி—விரஹ காலத்தில் ஹிம்ஸகங்களான இந்த வஸ்துக்களை லக்ஷியம் பண்ணாமல் இவற்றைப் பரமபோக்யமாகக் கொள்ளுகிற சில பெண்களாகப் பிறவா தொழிந்தேனே! இவற்றுக்கு நலிவுபடும் பெண்ணாகப் பிறந்தேனே! என்செய்வேன் என்கிறாள். ... *.

கன்னவில்தோள் காமன் கருப்புச் சிலைவளையக்
கொன்னவிலும் பூங்கணைகள் கோத்துப் பொதவணைந்து
தன்னுடைய தோள்கழிய வாங்கித் தமிழேன்மேல்
என்னுடைய நெஞ்சே யிலக்காக வெய்சின்றான்
பின்னிதனைக் காப்பீர்தா னில்லையே .....—

கல் நவில் தோள் காமன்	{ மலைபோல் (திண் ணிய) தோள்களை யுடையனான மன்மதன்	தன்னுடைய தோள் கழிய வாங்கி	{ தனது தோள் வரையில் நீள இழுத்து
கரும்பு சிலை வளைய	{ (தனது) கருப்பு வில்லை வளைத்து	என்னுடைய நெஞ்சே இலக்கு ஆக தமிழேன் மேல் எய்கின்றான்	{ எனது நெஞ்சையே குறியாகக் கொண்டு துணை யற்ற என்மீது (அந்த அம்புக ளைப்) பிரயோகிக் கின்றான் ;
கொல் நவிலும் பூ கணைகள் கோத்து	{ (அந்த வில்லில்) கொலை செய்ய வல்ல புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்த		
பொத அணைந்து	{ (அந்த வில்லை மார் பிலே) அழுந்த அணைத்துக் கொண்டு	பின் இதனை காப்பீர்தான் இல்லையே	{ இப்போது இந்த ஆபத்தில் நின் றும் என்னைத் தப்புவிக்க வல்லீ ரில்லையே !.

* * *—கீழ்ச் சொன்ன கடலோசை முதலியவற்றுக்கு ஒரு வாறு தப்பிப் பிழைத்தாலும் பிழைக்கலாம்; இனி ஜீவிக்க வழியில்லை யென்னும்படியாக மன்மதன் தனது பாணங்களைச் செலுத்தி வருத்துந் திறம் வாசாமகோசரம் என்கிறான். மஹாபலசாலியான மன்மதனும் தனது கருப்புவிடலை வளைத்து என்னையே இலக்காகக் கொண்டு புஷ்ப பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே; நான் இதற்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி செய்வாராருமில்லையே; என்கிறான்.

கன்னவில் தோள் காமன் = ஒருகால் பரமசிவனுடைய கோபாக்கிக்கு இலக்காகி நெற்றிக்கண்ணால் தவறிக்கப்பட்டு உடலிழந்து அநங்கன் என்று பேர் பெற்றவனான மன்மதனுக்கு உடம்பு இல்லையாயிருக்க, “கன்னவில் தோள் காமன்” என்றும் “தன்னுடைய தோள் கழியவாங்கி” என்றும் அருளிச் செய்வது சேருமோ எனின்; அநங்கன் செய்கிற காரியத்தைப் பார்த்தால், திண்ணிய உடம்புடையானும் இவ்வளவு காரியம் செய்ய வல்லவனல்லன்’ என்னும்படியாகப் பெரிய கொலைத் தொழிலாயிருப்பதனால் அவனுக்கு வலிதான வுடம்பு இருந்தே தீரவேணுமென்று காமிகள் கருதுவதுண்டாதலால் இப்பாகால நாயகியும் அந்த ஸமாதியாலே சொல்லுகின்றாளென்க. மன்மதனுக்குக் கரும்பை வில்லாகவும் ஐவகைப் புஷ்பங்களை அம்பாகவும் அந்த அம்புகளை வில்லிலே தொடுத்துப் பிரயோகிக்கின்றானாகவும் நூல்கள் கூறுகின்றமை காண்க.

கரும்பு X சிலை, கருப்புச்சிலை. பூங்கணைகள் = முல்லை, அசோகம், நீலம், மா, முளரி என்ற ஐந்து மலர்கள் மன்மத பஞ்ச பாணங்களெனப்படும். மத்தம், தீரம், சந்தாபம், வசிகரணம், மோகனம் என்கிற ஐவகைச் செயல்களைப் பஞ்ச பாணமாகச் சொல்லுவர் ஒரு சாரார். “ఉన్నాదనస్తాపనశ్చ శోషణః స్తంభన స్తథాసౌమోహనశ్చ కామస్య పంచ బాణాః ప్రక్షీర్తితాః.” [உந்மா தநஸ் தாபநச்ச சோஷணః ஸ்தம்பநஸ்ததா—ஸம்மோஹநச்ச காமஸ்ய பஞ்ச பாணாః ப்ரக்ஷீர்த்திதாః] என்பாருமுளர். ... *

... .. பேதையேன்
கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக் கடிமலரின்
நன்னறு வாசமற் றுராணு மெய்தாமே

மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங் குகுத்ததுபோல்
 என்னுடைய பெண்மையு மென்னலனு மென்முலையும்
 மன்னு மலர்மங்கை மைந்தன் கணபுரத்துப்
 பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல்
 என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி
 முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர்
 மன்னு மருந்தறிவீ ரில்லையே.....—

கல் நவிலும் } கல் மயமான காட்டி
 காடு } னுள்ளே
 அகத்து }

ஓர் வல்லி { ஒரு கொடியில்
 (புஷ்பித்த)

கடி மலரின் புதுமலரினுடைய

நல் நறு வாசம் நல்ல பரிமளம்

மற்று } யார்க்கும் உபயோ
 ஆரானும் } கப்படாமல்
 எய்தாமே }

மன்னும் வறு } அந்த சூன்ய ஸ்த
 நிலத்து ஆங்கு } லத்திலேயே
 வாளா உகுத் } வீணைக் கழிவது
 ததுபோல் } போல்,

பேதையேன் } அறிவற்றவளான
 என்னுடைய } என்னுடைய
 பெண்மையும் } ஸ்திரீத்வமும்

என் நலனும் எனது குணங்களும்

என் முலையும் எனது முலைகளும்

மலர் மங்கை } பூவிற்பிறந்த பெரிய
 மன்னும் } பிராட்டியோடு
 மைந்தன் } சேர்ந்த பரம
 புருஷனாயும் }

கணபுரத்து } திருக்கண்ணபுரத்
 பொன் மலை } தில் பொன் மலை
 போல் நின்ற } போல் நிற்பவ
 வன் தன் } னாயுமுள்ள எம்
 பெருமானுடைய }

பொன் } அழகிய திருமார்
 அகலம் } பிலே சேர்வ
 தோயா ஏல் } தற்கு உறுப்
 பாகாவிடில் }

வாளா இவை } வயர்த்தமான இந்த
 என் } வஸ்துக்கள்
 ஏதுக்கு ? }

(இவை) இம்முலைகளானவை

எனக்கே } எனக்கு
 பொறை ஆகி } ஒருத்திக்கே
 வீண்பாரமாகி }

முன் இருந்தி } கண்ணெதிரே
 இருந்துகொண்டு }

மூக்கின்று } மேன்மேலும்
 வீங்கும்போது }

மூவாமை } அப்படி வீங்காமல்
 காப்பது } தடுக்கவல்ல

ஓர் மன்னு } ஒரு சிறந்த மருந்து
 மருந்து அறி } கண்டறிவாராரு
 வீர் இல்லையே } மில்லையே.

***—காமன் செய்கிற ஹிம்ஸை ஒருபுறமிருக்கட்டும் ; என்
 னோடு கூடவே பிறந்து என்னை ஹிம்ஸிக்கின்ற இம்முலைகளேத் தண்
 டிப்பாராருமில்லையென்கிறான். ஒருவரும் புகக்கூடாதகாட்டிலே

சிறந்ததொரு கொடி தன்னிலே பரிமளோத்தரமான புஷ்பம் புஷ்பித்துக்கமழரின்றால் ஆர்க்கு என்னபயன்? “கோங்கலரும் பொழில் மாலிருஞ்சோலையிற் கொன்றைகள் மேல் தூங்கு பொன் மாலைகளோடுடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன்” (நாச்சியார் திருமொழி) என்றாற்போல, அங்கே புஷ்பித்து அங்கே உதிர்ந்து அங்கே உருமாய்ந்து போக வேண்டியதே அம்மலர்களின் கதி. அது போல, எனது தேஹ குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய ஸம்சீலேஷத்துக்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றால் என்ன பயன்; மேற்சொன்ன மலர்கள் போல இவையும் நிஷ்பலங்களேயன்றோ. எம்பெருமானோடு அணையப்பெறாதே வீணாக வளர்ந்து கிடக்கின்ற இம்முலைகள் எப்போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்று மார்புக்கும் பாரமாகி வருத்துகின்றனவே! ஏதுக்கு இவை விம்மி வீங்குகின்றன? இம்முலைகள் தொலைந்தொழிய மருந்து தருவாருமில்லையே! என வருத்துகின்றான்.

பேதையேன் = இப்படி ஹிம்சை பொறுக்க முடியாமல் வருத்தமுறுகிற இந்நிலைமையில் முடிந்துபிழைக்கலாமாயினும் ‘என்றேனு மொருநாள் நமது மனோரதம் லித்திக்குமோ’ என்னும் நசையாலே பிராணனைப் பிடித்து நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிற சாபல்யம் தோற்றுகிறது. வல்லி—வடசொல். வாசம்—வாஸனை. வறுநிலம்—புல்லுண்டு தண்ணீர் ஒன்று மில்லாத மரு காந்தாரம்.

“எனக்கே பொறையாகி” என்றவிடத்து. “இருவர் சுமக்கக் கடவ முலையை ஒருவர் சுமக்கப்போமோ” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திநோக்கத்தக்கது. முன்னிருந்து—பெண்மைக்கு உறுப்பாக முலையிருக்க வேண்டியது அவசியமாகில் முதுகிலே முளைத்தாலாகாதோ? கண்ணெதிரே முளைத்து வீங்கவும் வேணுமோ?.

“கொள்ளும்பய னென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப் பறித்திட்டு அவன் மார்விலெறிந்து என்னமுலைத் தீர்வேனே” என்றாள் ஆண்டாள்; அவள் மெய்யே பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளாகையாலே முலைபடைத்துப் படுகிற வருத்தமெல்லாம் தோற்ற அப்படி சொன்னாள்; அங்ஙனன்றிக்கே திருமங்கையாழ்வார் பாவநாப்ரகர்ஷத்தால் மாத்திரம் பெண்மையை ஏறிட்டுக்

70 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

கொண்டவராதலால் அவ்வளவு ரோஷங்கொண்டு சொல்ல மாட்டா
மல் ‘இந்த முலைகள் உள்ளே அடங்கிப் போவதற்கு மருந்து
கொடுப்பாருண்டோ’? என்கிறார் ... ..

... .. மால்விடையின்

துன்னு பிடரெடுத்துத் தூக்குண்டு வன்தோடரால்
கன்னியர் கண்மிளிரக் கட்டுண்டு மாலைவாய்த்
தன்னுடைய நாவொழியா தாமே தனிமணியின்
இன்னிசை யோசையும் வந்தேன் சேவிதனக்கே
கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்
என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்.....—

மால் { (பசுவின்மேல்)
விடையின் { வியாமோஹங்
கொண்ட ல்ருஷ
பங்களினுடைய

துன்னு { பெருத்த பிடரியி
பிடர் { லுள்ள
எடுத்து { முசுப்பிலே

தூக்குண்டு தூக்கப்பட்டு,
கன்னியர் { சிறுப்பெண்களின்
கண்மிளிர { கண் களிக்கும்படி

வன் { வலிதான
தோடரால் { கயிற்றூலே
கட்டுண்டு { கட்டப்பட்டு

மாலை வாய் { ஸாயம் ஸந்தியா
காலத்திலு

தன்னுடைய { தனது நாக்கு ஓயா
நா ஒழியாது { மல் ஆடிக்கொண்
ஆடும் தனி { டிருக்கப்பெற்ற
மணியின் { சிறந்த மணியி
னுடைய

இன் இசை { இனிதான
ஓசையும் { இசையின்
வந்து { ஒலியும் வந்து

என் செவி { என்னுடைய
தனக்கே { காதுக்கு
மாத்திரம்

கொல் நவிலும் { கொலை செய்ய
எஃகில் { வல்ல வேலையைக்
கொடிது ஆய் { காட்டிலும் கரோ
நெடிது { மாகி நெடுகா
ஆகும் { நின்றது ;

இதனை { இந்த ஆபத்திற்குத்
காக்கும் ஆ { தப்பிப் பிழைக்
என் { கும்வழி என்ன ?

சொல்லீர் { (ஏதாவது உபாயம்
உண்டாகில்)
சொல்லுங்கள்.

* * *—“மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே ?” என்றதும் ‘நல்ல
மருந்துண்டு’ என்று விடையளிக்க வல்லாருடைய வார்த்தை
காதில் விழவேனுமென்று பாரித்திருந்த பரகால நாயகியின்
காதிலே ஊராமாடுகளின் மணியோசை வந்து விழுந்தது ; அதற்கு

வருந்திப் பேசுகின்றாள். செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விடை மணிக்ஞரலும் என் காதுக்குக் கரோமாயிராரின்றது; இந்தத் துன்பமெல்லாம் நீங்கி நான் வாழும் வகை ஏதேனுமுண்டோ? சொல்லீர் என்கிறாள்.

மாட்டின் கழுத்தில் தொங்கும் மணியை மூன்றடிகளாலே கூறுகின்றாள். நாகின்மேலே பித்தங்கொண்டு காமித்து வருகின்ற காளையின் புறங்கழுத்திலுள்ள முசுப்பின்மேலே மனோஹரமாகக் கட்டப்பட்டு ஸாயங்காலத்தில் இடைவிடாது சப்தித்துக் கொண்டே யிருக்கிற மணியின் ஓசையும் வந்து செவிப்பட்டு, செவியிலே சூலத்தைப் பாச்சிறைப்போலே ஹிம்ஸை பண்ணு நின்றது. அவ்வோசை ஓய்ந்தபாடில்லை; நெடுகிச் செல்கின்றதே! என்கிறாள். கடலோசை குழலோசை முதலியனபோல விடை மணி யோசையும் விரவிகளுக்கு உத்தீபகமாதல் அறிக.

எஃகு—ஆயுதப் பொதுப்பெயர்; சூலத்துக்குச் சிறப்புப் பெயருமாம் ஈட்டியையுஞ் சொல்லும். ... ..

... .. இதுவிளைத்த

மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன் மாமதிகோள்

முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன் காயாவின்

சின்ன நறும்பூந் திகழ்வண்ணன் வண்ணம்போ

லன்ன கடலை மலையிட் டணைகட்டி

மன்ன னிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப்

பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்துரந்து

தேன்னுலக மேற்றுவித்த சேவகனை.....—

இது விளைத்த மன்னன்	{	(தென்றல் முதலா னவை பாத்தகமாம் படி) இப்படிப் பட்ட நிலை மையை உண்டு பண்ணின மஹா துபாவனாய்,	முன்னம் மா மதி கோள் விடுத்த முகில் வண்ணன்	{	முன்னொருகால் சந் திரனுடைய துண் பத்தைப் போக் கின காளமேக வண்ணனாய்,
		மணம்மிக்க திருத் துழாய்மாலே விளங்குகின்ற திருமார்பை யுடையனாய்,			
நறு துழாய் வாழ் மார்பன்	{		காயாவின் சின்ன நறு பூ திகழ் வண்ணன்	{	'காயா' என்னும் செடியிலுண் டான சிறிய மணம்மிக்க பூப் போலே விளங்கு கின்ற நிறத்தை யுடையனாய்,

வண்ணம்	{ தன்னுடைய	மன்னன்	{ ராக்ஷஸ் ராஜனான
போல் அன்ன	{ வர்ணம் போன்ற	இராவணனை	{ ராவணனுடைய
கடலை	{ வர்ணத்தை		
	{ புடைய	பொன்	{ அழகிய பத்துத்தலை
	{ கடலிலே	முடிகள்	{ களும் (பூமியில்
மலை இட்டு	{ மலைகளைக்கொண்	பத்தும் புரள	{ விழுந்து) புரளும்
	{ டெறிந்து		{ படியாக
அணை கட்டி	{ ஸேதுவைக்கட்டி	சரம் தூர்த்து	{ அம்புகளைப் பிரயோ
	{ (இலங்கைக்		{ கித்து
	{ கெழுந்தருளி)		
மா மண்டி	{ சதுரங்கபலம்	தென் உலகம்	{ (அவ்விராவணனை)
வெம்	{ நிறைந்த கொடிய	ஏற்றுவித்த	{ யமலோகமடை
சமத்து	{ போர்க்களத்தில்	சேவகளை	{ வித்த மஹா
			{ ஞாலம்.

* * *—ஆகக்கீழ்வரையில், தானதுபவிக்கும் கஷ்டங்களைச் சொல்லி முடித்தான்; இக்கஷ்டங்களைவிளைவித்த மஹாதுபாவன் இன்னொன்றைப்பதை நான் அறியாமையிலலை; நன்கு அறிவேன்; அடிபணிந்தாரை ரக்ஷிப்பதற்கென்றே மார்பில் தனிமாலையிட்டுக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லி உலகங்களை வஞ்சிப்பவனும் அவன்; ‘சந்திரனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தொலைத்தேன், அப்படியே உங்களுடைய துன்பத்தையும் தொலைத்தொழிப்பேன் வாருங்கள்’ என்று மயக்கி அழைப்பவன் அவன்; ‘காளமேகம்போலும் காயாமலர்போலும் என் வடிவு விளங்குகின்ற அழகைக்கண்டு களியுங்கள்’ என்று மேனி நிறத்ததைக்காட்டி வலைப்படுத்திக்கொள்பவன் அவன்; ஒருவீதாபிராட்டிக்காகவும் ஒரு பரஹ்லாதனுக்காகவும் ஒரு பூமிப் பிராட்டிக்காகவும் தேவர்களுக்காகவும் தேவேந்திரனுக்காகவும் எப்படி யெப்படியோ உருமாறிப் படாப்பாடுகள் பட்டு அதிமாதுஷமான காரியங்கள் செய்தவனுக்கம் நான்; என்னை யடுப்பார்க்கு ஒரு குறையுமுறாது’ என்று சொல்லி அகப்படுத்திக்கொள்பவன் அவன்; பல திருப்பதிகளிலே தனது பெருமையைக் காட்டிக் கொண்டு மேனாணித்திருப்பவன் அவன்; அவன்படிகளெல்லாம் நன்கறிவேன் நான்; அவனுள்ள திருப்பதிகள் தோறும் நுழைந்து புறப்பட்டு என் மனவருத்தங்களை இனி நான் சொல்லிக்கொள்ளப்போகிறேன்; ஆதரித்து உஜ்ஜீவிப்பித்தானாகில் பிழைத்துப் போகிறான்; இல்லையாகில், என் வாய்க்கு இரையாகி அவன் படப் போகிற பாடுகளைப் பாருங்கள்—என்கிறான் மேல்.

முன்னம் மாமதிகோள் விதேத—சந்திரனுக்கு நேர்ந்த ஸூய ரோகத்தைப் போக்கியருளினவன் இன்று எனக்கு ஸூயத்தை விளைக்கலானது என்றோ என்று இரங்குகின்றோளாகவுமாம். “இப் போது கிடர் அவன் ஆபந்நரானுரை நோக்கத் தவிர்த்தது” என்பர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும். (“மதியுகுத்த இன்னிலாவின் கதிரும் என்றனக்கே வெய்தாகும்” என்று கீழே அருளிச்செய்தபடி) என்னை எரிக்கின்ற சந்திரனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப்போக்கி என்னை நன்றாகத் தபிக்குமாறு அந்த சந்திரனுக்கு நியமித்த மஹாநாபாவன் என்றதாகவுமாம்.

மா மண்டு வெஞ்சமத்து = மா என்று யானையையும் குதிரையையும் சொல்லும்; ரதம், கஜம், தூரகம், பதாதி எனச்சேனையுறுப்புக்கள் நான்காதலால் மற்ற இரண்டு உறுப்புகட்கு உபலக்ஷணமென்க மண்டேதல்—நெருங்கியிருத்தல் சேவகனை = சேவகமாவது வீரம்; அதனையுடையவன் சேவகன். “செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார்” என்றார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்.

“இது விளைத்த மன்னன்” என்று தொடங்கி, “தென்னறையூர் மன்னு மணிமாடக்கோயில் மணாளனைக் கன்னவில் தோள்காளையை” என்கிற வரையில் எம்பெருமானுடைய விபவாவதாரவைபவங்கள் அர்ச்சாவதார வைபவங்கள் முதலியன விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. மார்பன், முகில்வண்ணன், சேவகனை, வீரனை, கூத்தனை என்கிற இவ்விசேஷணங்கள் எல்லாம் மேலே கன்னவில் தோள்காளையை என்ற விடத்தில் அந்வயித்து முடியும்.... *

... .. ஆயிரக்கண்

மன்னவன் வானமும் வானவர்தம் போன்னுலகும்
தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கோண்ட தானவனைப்
பின்னோ ரரியுருவ மாகி யெரிவிழித்துக்
கோன்னவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே வல்லாளன்
மன்னு மணிக்குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்துத்
தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி அவனுடைய
போன்னகலம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்து புகழ்படைத்த
மின்னிலங்கு மாழிப் படைத்தடக்கை வீரனை.

74 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

ஆயிரம் கண் மன்னவன் வானமும்	{ ஆயிரங்கண்ணனுள் இந்திரனுடைய ஸ்வர்க்கலோகத் தையும்	வல்லாளன்	{ மஹாபலசாலியான அவ்வசரனுடைய
வானவர் தம் பொன் உல கும்	{ (மற்றுமுள்ள) தேவதைகளின் திவ்ய லோகங் களையும்	மணி மன்னு குஞ்சிபற்றி வர ஈர்த்து	{ மணிமயமான கிரீடம் பொருந்திய தலை மயிரைப் பிடித்துக்கிட்ட இழுத்து
தன்னுடைய தோள்வலி யால் கைக் கொண்ட தானவனை	{ தனது புஜபலத் தாலே தன் வச மாக்கிக் கொண்ட ஹிரண்யா ஸுரனை	தன்னுடைய தாள் மேல் கிடாத்தி	{ (அவனைத்) தனது திருவடிகளின் மீது படுக்கவைத் துக்கொண்டு
பின் .	{ சிறிது காலம் பொறுத்து	அவனுடைய பொன் அகலம்	{ அவனது அழகிய மார்பை
ஓர் அரி உரு வம் ஆகி	{ ஒரு நரசிங்கமூர்த் தியாய் வந்தரித்து	வன் உகிரால் போழ்ந்து	{ கூர்மையான நகங் களாலே பிளந்து
எரி விழித்து	{ நெருப்புப் பொறி பறக்கப் பார்த்து,	புகழ் படைத்த	{ (ஆசிரிதனுள் ப்ரஹ் லாதனை ரக்ஷித்தா னென்கிற) கீர்த் தியைப் பெற்றவ னாய்,
கொல் நவிலும் வெம் சமத்து கொல்லாதே	{ கொடிய போர்க் களத்திலே (பகைவரைக் கொல்லுங்கணக் கிலே சடக் கெனக்) கொன்று விடாதே	மின் இலங் கும் ஆழி படை தட கை வீரனை	{ மின்போல் விளங்கு கின்ற சக்கரா யுத்தத்தைத் தடக் கையிலே உடைய மஹா வீரனாய்—

* * *—வர பலத்தாலும் புஜபலத்தாலும் செருக்குக்கொண்டு தேவேந்திரன் முதலான வானவர்களெல்லாரையும் பங்கப்படுத்திக் கொண்டு, தானே கடவுளென்றிருந்த ஹிரண்யகசிபு வென்னுமசுரனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் நரலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி அவ்விரணியனது கிரீடத்தைக் கீழேதள்ளி மயிரைப் பிடித்திழுத்துத் தனது திருவடிகளின் மேலே போட்டுக்கொண்டு திருக்கை நகங்களாலே அவன் மார்பைப் பிளந்து கொன்றனென்ற கதைப் ப்ரலித்தம்.

தானவன்—அசுரன்; வடசொல். கொன்னவிலும் வேஞ்சு மத்துக் கொல்லாதே—தூணில் நின்றுத் தோன்றினவுடனே திருக் கண்ணாலேயே அவனைக் கொளுத்திவிடலாம்; ‘ஆச்ரிதனான ப்ரஹ்ம லாதன்விஷயத்திலே பல்லாபிரங்கொடுமைகள் புரிந்த இப்பாவியை’ இப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதிலே கொன்றுவிடக்கூடாது, சித்திர வதைபண்ணிவிடவேணும்’ என்று தாள்மேல்கிடாத்திப்போழந்தா னாயிற்று.

தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி...வள்ளுகிரால் போழ்ந்து— தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயு தங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட் டின் அகத்திலும்புறத்திலும் தனக்குமரணமில்லாதபடி இரணியன் வரம் பெற்றிருந்தானாதலால் அந்த வரம் பழுதுபடாதபடி, அவ னைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டு அந் திப் பொழுதில் திருக்கை யுகிர்களாலே பிளந்தருளினன். ...

மன்னிவ் வகலிடத்தை மாமுதுநீர் தான்விழுங்கப்

பின்னுமோ ரேனமாய்ப் புக்கு வளாமருப்பின்

கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல் வைத்தேத்தேத் கூத்தனை.

மன்னு இ அகல் இடத்தை	{ எல்லாரும் பொருந் தியிருக்கின்ற விசாலமான இப்பூமியை	வளை மருப் பின்	{ வளைந்த கோட்டி னுடைய
மா முது நீர் விழுங்க	{ மஹா ஸமுத்ரம் விழுங்கிவிட	கொல் நவிலும் கூர்நுதி மேல்	{ (பகைவரைக்) கொல்லவல்ல கூர்மையான நுனியின் மீது
பின்னும்	அதற்குப் பிறகு	வைத்து எடுத்த கூத் தனை	{ (அந்தப்பூமியை) வைத்துக் கொணர்ந்த அழ் கிய சேஷ்டிதத் தையுடையதாய்.
ஓர் ஏனம் ஆய் புக்கு	{ ஒரு திவ்யவராஹ மாய் (கடலினுள் என) பிரவேசித்து		

* * *—ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனுள் ஹிரண்யாக்ஷ
னென்னும் கொடிய அசுரராஜன் தன்வலிமையால் பூமியைப்பாயா
கச் சுருட்டி பெடுத்துக்கொண்டு கடலினுள் மூழ்கிச்சென்றபோது
தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா

வராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக்கொன்று, பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு நின்றும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறு அறிக.

“புண்ணியந் தெய்வதமுஞ் சேர்பூலோகத்தைப்
புற்பாய்ப்போற் சுருட்டிக்கொண்டே பாதாளம்,
நண்ணிரணி யாட்சனைப்பின் தொடர்ந்தேயேகி
நலமுடனே யாதிரவராகத் தேவாகி,
மண்ணுலக மனைத்துமிடந் தெடுத்தோர்கோட்டில்
வைத்துவர வவன்மறிக்க வதைத்துத்தேவர்,
எண்ணவுல கீரேழும்படியப் பண்ணு
யிறைவா நாராயணனே யெம்பிரானே !”.

என்பர் பின்னோரும்.

இப்பொழுது நடக்கிற சுவேத வராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராய ணன் ஏகார்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டு துனியாற் பூமியை யெடுத்துவந்தனன் என்ற வரலாறும் உண்டு. இதுவே இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தும்; “அகலிடத்தை மாமுதுநீர்தான் விழுங்க” என்றிறே இங்குள்ளது. முதுநீர்—ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் முற்பட்டுப் புராதனமாயுள்ள நீர். “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள” என்றும் “நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்றும் சொல்லக் கடவது.

வைத்தேடுத்த கூத்தனை = பூமியைக் கோட்டின் துனியில் வைத்துக்கொண்டு எழுந்தருளும்போது அகமகிழ்ச்சி தோற்றக் கூத்தாடிக்கொண்டே யெழுந்தருளினன் போலும். ...

மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால்
மின்னு மிருசுடரும் விண்ணும் பிறங்கோளியும்
தன்னி னுடனே சுழல மலைதிரித்தாங்கு
இன்னமுதம் வானவரை யூட்டி அவருடைய
மன்னும் துயர்கடிந்த வள்ளலை.....

மன்னும் வட { அழுத்தமாக
மலையை { நாட்டப்பட்ட
மந்தரகிரியை

மத்து ஆக மத்தாகக்கொண்டு

மாசுணத்தால் { (வாஸுகி யென்
னும்) பாம்பினால்
(சுற்றி)

மின்னும் { விளங்குகின்ற சந்
திரு ஸூர்யர்க
ளும், ஆகாசமும்,
பாகாசிக்கின்ற
(மற்றும் பல)
தேஜ: பதார்த்தங்
களும் தன்னோடு
சுழலும்படி அந்த
மந்தர மலையைச்
சுழற்றி [கடலைக்
கடைந்து]

வானவரை { தேவர்களுக்கு
இன் அமுதம் { இனிய அமிரு
உண்டி { தத்தை உண்ணக்
கொடுத்து

அவருடைய { அத் தேவர்க
ளுடைய

மன்னும் { நெடு நாளைய
துயர் கடிந்த { துக்கத்தைப்
போக்கடித்த

வள்ளலை பரம உதாராய-

* * *—முன் ஒரு காலத்தில், இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணு லோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்து பாடி அவனால் ஒரு பூமலைப் பரஸாதிக்கப் பெற்ற ஒரு வித்தியாதர மகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில், தூர்வாஸ மஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க அவ் விஞ்சை மங்கை அம்மலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம் முனிவன் ஆரந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்து கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மலையைக் கை நீட்டிக் கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்த வளவில் அம் மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங் கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஐச் வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன' என்று சபிக்க,

உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபய மளித்துக் கட்டளையிட்டபடி, அசுரர்களுயர் துணைக்கொண்டு மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி பென்னும் மஹா நாகத் தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப் பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலிலுள்ளே அமுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவ மெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின் மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அமுந்தி விடாமற் கடை தற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்த னன் என்ற வரலாறு அறிக.

கடல் கடைகின்றபோது ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலி னிடையே மஹாகூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதாரமாக எழுந் தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்க ளும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத் தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமை யில்லாதவராப் நிற்க அதுநோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திரு மேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திரு மேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகி யின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத் துக் கடைந்தனனென்பதும், அப்பால் அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தீந்வந்தரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்ரீரஸமுதரத்தி லிருந்து தோன்றினனென்பதும், அப்பொழுது அசுரர்கள் தந் வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹநகரமான ஒரு பெண் வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்கட்கு ப்ரஸாதித்தனன் என்பதும் அறியத் தக்கன.

மாகுணம் என்று பாம்புக்கும் பெரிய பாம்புக்கும் பெயர். கடலைக்கடைய மந்தரமலையைச் சுழற்றினபோது அது சுழன்ற

விசயின் மிகுதியினால் இருசுடர் விண் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் கூடவே சமூல்வனபோலத் தோற்றினமைபற்றி “மின்னு மிருசுடரும்.....தன்னினுடனே சமூல மலேதிரித்து” என்றார்.

அவருடைய மன்னுந்துயர் கடிந்தது—தூர்வாச முநிவரது சாபத் தால் தேவர்களுக்கு நேர்ந்திருந்த வறுமையைப் போக்கின என்ற வாறு. ... ..

... .. மற்றன்றியும்

தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர்
மன்னும் குறளுருவின் மாணியாய் மாவலிதன்
பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து போர்வேந்தர்
மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி
என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப ழுவடிமண்
மன்னு தருகென்று வாய்திறப்ப மற்றவனும்
என்னால் தரப்பட்ட தேன்றலுமே அத்துணைக்கண்
மின்னார் மணிமுடிபோய் விண்தடவ மேலேடுத்த
பொன்னார் கனைகழற்கா லேமூலகும் போய்கடந்தங்கு
ஒன்னு வசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி
மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத்
தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானே.....—

மற்று அன்றிடும் { தவிரவும்,—

தன் உருவம் { தனது ஸ்வரூபத்தை
ஆரும் அறி யாமல் { யாரும் தெரிந்து
கொள்ள வொண் ணாதபடி

தான் ஓர் { பரமபருஷனான
மன்னும் { தான் ஒரு திவ்ய
குறள் { மான வாமந
உருவின் { வேஷங் கொண்ட
மாணி ஆய் { பிரமசாரியாகி

மா வலி தன் { மஹாபலியி
னுடையதான

பொன் இயலும் { ஸ்வர்ணதானஞ்
வேள்விக்கண் { செய்யும் யாக
புக்கிருந்து { பூமியிலே எழுந் தருளி

போர் { போர் செய்யவல்ல
வேந்தர் { மிகுக்கையுடைய
மன்னை { அரசர்களில் தலை வனான அந்த மாவலியை

மனம் { இப்பிரமசாரி
கொள்ள { யாசிப்பதற்கா
வஞ்சித்து { கவே வந்தா னென்று நம்பும் படியாக மயக்கி

நெஞ்சு { (நடையழகு சொல்ல
உருக்கி { ழகு முதலியவற்
முல்) அவனது
நெஞ்சை உருக்கி

மன்னு 'மஹாப்பாபுவே!

என்னுடைய { என் காலடியால்
பாதத்தால் { நானே அளந்து
யான் அளப்ப { கொள்ளும்படி

மூ அடி மண் { மூவடி நிலம் கொடு,
தருக என்று { என்று

வாய் திறப்ப { வாய்திறந்து கேட்க,
அவனும் { (அதுகேட்ட) அந்த
மாவலிடும்

என்னால் { 'அப்படியே என்
தரப்பட்டது { னால் மூவடி
என்றாலும் { நிலம் கொடுக்கப்
பட்டது' என்று
சொல்ல

அத்துணைக் { அந்த கூணத்தி
கண் { லேயே

மின் ஆர் மணி { விளங்குகின்றமணி
முடி போய் { மகுடம் ஆகா
விண் தடவ { சத்தே போய்
அளாவ,

மேல் எடுத்த { உயரத்துக்கி
யருளின

பொன் ஆர் { பொன்கள் கிறைந்து
கணை கழல் { சப்திக்கின்ற
கால் { வீரத்தண்டை-
யணிந்த
திருவடி

ஏழ் உலகும் { மேலுலகங்களெல்லா
போய் { வற்றையும்
கடந்து { தாண்டி

அங்கு ஒன்னு { அந்த யாக பூமியி
அசுரர் { லுள்ள (நமசி
துனங்க { முதலிய) பகைய
சுரர்கள் துன்பப்
படும்படி

செல் நீட்டி { (மேலே) நெடுகவியா
பிக்கச்செய்து

மா வலியை { (இவ்வகையாலே)
வஞ்சித்து { மஹாபலியை
வஞ்சித்து

மன்னு இ { நித்யமாய் விசால
அகல் { மான இப்பூமண்ட-
இடத்தை { லத்தை

தன் உலகம் { தன்னுடைய லோக
ஆக்குவித்த { மாகவே ஆக்கிக்
தாளானை { கொடுத்த திரு
வடிகளோடியுடைய
ஓய்—,

* * *—திருமால் மாவலிபக்கல் நீரேற்று உலகமளந்த கதை
உலகமறிந்ததேயாம்.

அத்துணைக்கண் = துணை—அளவு ; அவ்வளவில் என்றபடி. *

... .. தாமரைமேல்

மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருள் பொன்மலையைப்
பொன்னி மணிகொழிக்கும் பூங்குடந்தைப் போர்விடையைத்
தேன்னன் குறுங்குடியுள் செம்பவளக் குன்றினை
மன்னிய தண்சேறை வள்ளலை மாமலர்மேல்
அன்னம் துயிலு மணிநீர் வயலாலி

என்னுடைய வின்னமுதை யேவ்வுள் பெருமலையைக்
கன்னி மதிக்குழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை
மின்னை யிருசுடரை வேள்ளறையுள் கல்லறைமேல்
போன்னை மரதகத்தைப் புட்குழியேம் போரேற்றை
மன்னு மரங்கத்தேம் மாமணியை.....—

தாமரை மேல் மின் இடை யாள் நாயகனை	{ தாமரைப்பூவில் பிறந்தவனும் மின் போன்ற இடையை புடையருமான பிராட்டிக்கு நாயகனாய்	தண் சேறை மன்னிய வள்ளலை	{ குளிர்ந்த திருச் சேறையிலே பொருந்தி யெழுந்தருளி யிருக்கிற பரம உதாரனாய்,
விண்ணகருள் பொன் மலையை	{ திருவிண்ணகரிலே பொன்மலைபோல் விளங்குமவனாய்	மா மலர் மேல் அன்னம் துயி லும் அணி நீர் வயல் ஆலி என்னுடைய இன் அமுதை	{ சிறந்த தாமரைப் பூக்களின்மேலே அன்னப்பறவை கள் உறங்கப் பெற்ற அழகிய நீர் கிறைந்த வயல்களையுடைத் தான திருவாலி யிலே எனக்குப் பரம போக்ய னாக வேவை ஸாதிப்பவனாய்,
பொன்னி மணி கொழிக் கும் பூ குடந்தை போர் விடையை	{ காவேரி நதியானது ரத்தனங்களைக் கொண்டு தள்ளு மிடமான அழ கிய திருக்குடந் தையிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிற—புத்த ஸந்ந்தமான காவேரி போலச் செருக்குடைய னாய்,	எவ்வுள் பெரு மலையை	{ திருவெவ்வுருளில் பெரியதொரு மலை சாய்ந்தாற் போலே சாய்ந்தருள்பவ னாய்
தென் நன் குறுங்குடியுள் செம் பவளம் குன்றினை	{ தென் திசையிலுள்ள விலகுகுணமான திருக்குறுங்குடி யிலே சிவந்த பவழ மலை போல் விளங்கும வனாய்,	கன்னி மதில் சூழ் கணமங்கை கற்பகத்தை மின்னை	{ சாச்வதமான மதில்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ண மங்கையில் கல்ப வ்ருகும்போல் எழுந்தருளியிருப் பவனாய் மின்போல் விளங்கு கின்ற பெரிய பிராட்டியாரை புடையனாய்

இரு சுடரை	{ ஸூர்ய சந்திரர் களோ என்னும் படியான திரு வாழி திருச்சங்கு களை யுடையனாய்	மாதகத்தை	{ மாதகப்பச்சை போன்ற வடிவை யுடையனாய்
வெள்ளறை யுள்	{ திருவென் ளறையிலே	புட்குழி எம் போர் ஏற்றை	{ திருப்புட்குழியிலே எழுந்தருளியிருக் கிற அஸ்மத் ஸ்வாமியான ஸமரபுங்கவனாய்,
கல் அறை மேல்	{ கருங்கல் மயமான ஸந்நிதியினுள்ளே	அரங்கத்து மன்னும்	{ திருவரங்கத்தில் நித்யவாஸம் பண் ணுகிறவனாய்
பொன்னை	{ பொன்போல் விளங்குவனாய்	எம் மா மணியை	{ நாம் கையாளக் கூடிய நீலமணி போன்றவனாய்.

* * *—ஆகக் கீழே சில விசேஷணங்களால் விபவாவதார சரித்திரங்களிற் சிலவற்றைப்பேசி, இனி அர்ச்சா வதாரங்களிலுஞ் சிலவற்றை அதுஸந்திக்க விரும்பித் திருவிண்ணகரிலே வாய்வைக் கிறார். பல திருப்பதிகளையும்பற்றி அருளிச் செய்துகொண்டு போகிற இக்கண்ணிகளில் “கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்” என்னும் அநாதி வ்யவஹாரத்திற்கு ஏற்ப, “மன்னுமரங்கத்தேம் மாமணியை” என்றவளவில் ஒரு பகுதியாகவும் “மின்னி மழை தவழும் வேங்கடத்தேம் வித்தகனை” என்றவளவில் ஒரு பகுதி யாகவும், “வேடிகாவிலுன்னிய யோகத்துறக்கத்தை” என்றவள வில் ஒரு பகுதியாகவும், அதற்குமேல் வினைமுற்று வருமளவில் ஒரு பகுதியாகவும் பிரித்துக்கொண்டு உரையிடுகின்றோம்.

விண்ணகர் = ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி. “தன்னொப்பாரில்லப் பன்” என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செயல் “ஒருவரையும் நின் னொப்பாரொப்பிலா வென்னப்பா!” (திருக்கண்ணபுரத்துப் பாசு ரத்தில்) என்றார் இத்திருமங்கையாழ்வாரும். உப்பிலியப்பன் என்கிற வ்யவஹாரம் ஸ்தலபுராணத்தை யடியொற்றிய தென்பர். குடந்தை = குடமுக்கு என்றும் கும்பகோணமென்றும் வழங்கப் படும் தலம். குறுங்குடி = குறுகியவனான வாமநது க்ஷேத்ரமாத லால் குறுங்குடியெனத் திருநாமமாயிற்றென்பர். இத்தலத்தேம் பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பக்கலிலே சிஷ்யனாய் ‘நாமும் நம்

மிராமாதுசனை யுடையோம்' என்கையாலே வைஷ்ணவ நம்பி யென்று திருநாமம் பெற்றனன். நம்மாழ்வார் திருவவதாரத்திற் குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்து நம்பியே. சேறை = பஞ்ச ஸார சேஷத்ரமென வழங்கப்படும்,

ஆலி = எம்பெருமானைத் திருமகள் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்ட திவ்யதேசமானதுபற்றித் திருவாலி யென வழங்கப்படு மென்பர்; ஆலிங்கனம் என்பதன் ஏகதேசம் நாமமாயிற்று. எவ்வுள் = எம்பெருமான் சரலிஹோத்ர மஹாமுனிக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகி 'வாஸம் பண்ணுவதற்குத் தகுதியான உள் எவ்வுள்?' என வினா வியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுளுரென்று திருநாமமாயிற் றென்பர். கிம்க்ருஹம் என்பர் வடமொழியில்.

கணமங்கை-கண்ணமங்கை யென்பதன் தொகுத்தல். மின்னை இருசுடரை = மின்னல் போலவும் சந்திர ஸூர்யர்கள் போலவும் பளபளவென்று விளங்குபவன் என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம்; மின் என்று மின்னற் கொடிபோன்ற பெரிய பிராட்டியாரைச் சொல்லிற்றாய்; இருசுடர் என்று ஸூர்ய சந்திரர்களுக் கொப்பான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் சொல்லிற்றாய் இம்மூவரின் சேர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாக அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனார் திருவுள்ளம் "அங்கு நிற்கிறபடி யெங்கனே யென்னில்; பெரிய பிராட்டியாரோடும் இரண்டருகுஞ் சேர்ந்த ஆழ்வார்களோடொயிற்று நிற்பது" என்ற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

வேள்ளறை = வெண்மையான பறைகளாலியன்ற மலை; [அறை—பாறை.] இது வடமொழியில் ச்வேதாத்ரி எனப்படும்.

புட்குழி = புள்-ஜடாயுவென்னும் பெரியவுடையார்; அவரைக் குழியிலிட்டு ஸம்ஸ்கரித்தவிடமென்று சொல்லுதல் பற்றிப் புட்குழி யென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். போரேறு—ஸமரபுங்க வன் என்று வடமொழித் திருநாமம். ஸமர—யுத்தத்தில், புங்கவ:—காளை போலச் செருக்கி யுத்தம் நடத்துபவர்.

அரங்கம் = எம்பெருமான் ரதியை அடைந்த இடம்; ரதியா வது ஆசைப்பெருக்கம். அதனை யடைந்து [ஆசையுடன்] வாழ

84 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

மிடம். ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் ஸூர்யமண்டலம் யோகி களுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனிய தென்று திருமால் திருவுள்ள முவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமான தென்பதுபற்றி 'ரங்கம்' என்று அவ்விமாதத்திற்குப் பெயர். அதுவே லக்ஷணையால் திவ்ய தேசத்திற்குத் திருநாமமாயிற்று. தானியாகுபெயர். இனி, ரங்கமென்று கூத்தாடு மிடத்துக்கும் பெயராதலால், திரு அரங்கம்—பெரியபிராட்டியார் ஆந்தமுள்ள டங்காமல் நிருத்தஞ் செய்யுமிடம்; என்றும் மற்றும் பலவகையாக வுங் கொள்ளலாம் ... ..

... .. வல்லவாழ்ப்
பின்னை மணளைனப் பேரில் பிறப்பிலியைத்
தோன்னீர்க் கடல்கிடந்த தோளா மணிச்சுடரை
என்மனத்து மாலை யிடவேந்தை யீசனை
மன்னும் கடன்மல்லை மாயவனை வரனவர்தம்
சேன்னி மணிச்சுடரைத் தண்கால் திறல்வலியைத்
தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை முத்தினை
அன்னத்தை மீனை யரியை யருமறையை
முன்னிவ் வுலகுண்ட மூர்த்தியைக் கோவலூர்
மன்னு மிடைகழியெம் மாயவனைப் பேயலறப்
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை அள்ளல்வாய்
அன்ன மிரைதே ரமுந்நூ ரெழுஞ்சுடரைத்
தென்தில்லைச் சித்திர கூடத்தென் செல்வனை
மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தேம் வித்தகனை.

வல்லவாழ்	{ திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக் கிற	தொல் நீர்	{ என்றுமழியாத நீரையுடையகட
பின்னை	{ நப்பின்னை	கடல் கிடந்த	{ லிலே பள்ளி கொள்பவனாய்
மணளை	{ நாயகனாய்		
பேரில் பிறப்பு	{ திருப்பேர் நகரிலே	தோளா மணி	{ துளைவிடாதரத்னம்
இலியை	{ முந்தருளியிருக் கிற நித்யவரித்த னாய்	சுடரை	{ போலே ஜ்வலிப் பவனாய்

என் மனத்து மாலே	{ என்மேல் வ்யாமோ ஹமுடையனாகி எனது நெஞ்சை விட்டுப்பிரியாதவ னும்	முன் இ உலகு உண்ட மூர்த்தியை	{ முன்னொருகால் இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் திரு வயிற்றிலே வைத்து நோக் கின ஸ்வாமியாய்
இடவெந்தை ஈசனை	{ திருவிடவெந்தையி லெழுந்தருளியி ருக்கிற ஸர்வேச் வரனும்	கோவலூர் இடைகழி மன்னும் எம் மாயவனை	{ திருக்கோவலூரிடை கழியில் நித்யவா ஸம்பண்ணுகிற எங்கள் திருமாலாய்
கடல்மல்லு மன்னும் மாயவனை	{ திருக்கடல்மல்லு யிலே நித்யவாஸம் செய்யும் ஆச்சரியனும்	பேய் அலற முலை உண்ட பிள்ளையை	{ பூதனையானவன் கத்தும்படியாக அவளது முலையை உண்ட பிள்ளையாய்
வானவர் தம் சென்னி மணி சுடரை	{ நித்ய ஸூரிகளு டைய சிரோ பூஷணமாக விளங்குமவனும்	அன்னம் அள்ளல் வாய்	{ ஹம்ஸங்களானவை சேற்று நிலங்களில்
தண்கால் திறல் வலியை	{ திருத்தண்காலில் எழுந்தருளியிருக் கிற மஹா பல சாலியாய்	இரை தேர் அழுந்தூர்	{ இரைதேடும்படி யான திருவழுந் தூரில்
தன்னை பிறர் அறியா தத்துவத்தை	{ (தனது திருவரு ளுக்கு விஷய மாகாத) பிறர் அறிந்துகொள்ள முடியாத ஸ்வரூபத்தை புடையனும்	எழும் சுடரை	{ விளங்கும் சோதியாய்
முத்தினை	{ முத்துப்போன்றவ னும்	தென் தில்லை சித்திர கூடத்து என் செல்வனை	{ தென் திசையிலுள்ள தில்லைத் திருச் சித்திரகூடத்தில் (எழுந்தருளி யிருக்கிற) எனது செல்வனும்,
அன்னத்தை	{ ஹம்ஸாவதாரஞ் செய்தவனும்	மழை	{ மேகங்களானவை
மீனை	{ மத்ஸ்யாவதாரஞ் செய்தவனும்	மின்னி	{ பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டு
அரியை	{ நாவலிம்ஹாவதாரஞ் செய்தவனும் (அல்லது) ஹயக்ரீ வாவதாரஞ்செய் ்தவனும்	தவழும்	{ சிகரங்களில் ஸஞ் சரிக்கப்பெற்ற
அரு மறையை	{ ஸகலவித்யாஸ்வரூபி யாய்	வேங்கடத்து	{ திருவேங்கட மலை யில் (எழுந்தருளி யிருக்கிற)
		எம் வித்தகளை	{ நமக்கு ஆச்சர்யகர மான குணசேஷ டிதங்களை புடை யனும்,

* * *—வல்லவாழ் = மலையாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினமூன்று நூறு ; நம்மாழ்வாராலும் மங்களாசாஸனஞ் செய்யப் பெற்ற தலம். இதனைத் திருவல்லாய் என்று மலையாளர் வழங்குகின்றனர். வல்லவாழ்ப் பின்னையுள்ளினை—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிவதற்குக் கொண்ட கோலத்துடன் திருவல்லவாழில் இவ்வாழ்வார்க்கு ஸேவைஸாதித்தனன் போலும்.

பேர்—திருப்பேர்நகர் ; அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி. பேரில் பிறப்பிலியை = அடியவர்களுக்காகப் பலபல பிறவிகள் பிறந்திருந்தும் இதுவரை ஒருபிறப்பும் பிறவாதவன்போலும் இனிமேல்தான் பிறந்து காரியஞ் செய்யப் பாரிப்பவன்போலும் ஸேவைஸாதிக் கிறபடி.

தோளாமணிச்சுடரை = தோளுதலாவது துளைத்தல் ; துளைத்தல் செய்யாத மணி யென்றது—அறுபதித்துப் பழகிப்போகாமல் புதிதான ரதன்ம் என்றபடி. (துளைவிட்டிருந்தால் தூல்கோத்து அணிந்து கொள்ளுவார்கள்.) “அநாவித்தம் ரத்நம்” என்று வடநூலாரும் சொல்லுவார்கள்.

இடவெந்தை = இத்தலத்திலெழுந்தருளியுள்ள வராஹப் பெருமாள் தமது தேவியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டிருந்தலால் இத்தலத்திற்குத் திருவிடவெந்தை யென்று திருநாமமாயிற்று.

தண்கால்—இது ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு ஸமீபத்திலுள்ளது. திருத்தாங்கல் என்று ஸாமாந்யர் வ்யவஹரிப்பார்கள். தண்கால் என்பதற்குக் குளிர்த காற்று என்று பொருள் ; சீதவாதபுர மென்பர்.

றல்வலி—எதிரிகளை அடக்கவல்ல பெருமிடுக்கன்.

தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை—தானான தன்மையைத் தானே நிர்ஹேதுகக்ருபையால் காட்டி ஆழ்வார் போல்வார்க்கு அறிவிக்கலாமத்தனை யொழிய மற்றையோர்க்கு ஸ்வப்ரயத்நத்தால் அறிய வொண்ணாதபடி. முத்தினை—முத்துப்போலே தாபஹர னைவனை. அன்னத்தை மீனை அரியை—ஹரி என்னும் வடசொல் லுக்குப் பதினைந்து அர்த்தங்களுண்டு ; “यन्मूर्तिर्देव चोद्भवा

“**ॐ விஷ்ணுசிம்ஹஸ்தவாஜயஸ்! ஸுஹிதஃபிதேஃ கீயஸ் ஸுரி:**” என்று அமரவரிம்ஹன் சொல்லி வைத்தான். பிரகிருதத்தில், குதிரை சிங்கம் என்கிற இரண்டு பொருள்கள் கொள்ளலாம். குதிரை யென்று கொண்டால் ஹயக்ரீவாவதாரஞ் செய்தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. சிங்கமென்று கொண்டால் நரசிங்காவதாரஞ் சொல்லிற்றுகிறது. ஹம்ஸாவதாரம் மதஸ்யாவதாரம் ஹயக்ரீவாவதாரம் என்ற மூன்றவதாரங்களும் வித்யோபதேசத்திற்காகச் செய்தருளினவையாம்,

அருமறையை = ஸகல வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் என்று கருத்து.

கோவலூர் + மாயவணை = கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசமானதுபற்றி இதற்குத் திருக் கோவலூரென்று திருநாமமாயிற்று. வடமொழியில் இது கோபாலபுரம் எனப்படும். “பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுதநன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் மூவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்து அந்தாதி பாடின தலம் இது.

இடைகழி = தேஹஸீ என்று வடமொழியிற் கூறப்படும். “வாசற்கடை கழியாவுள்புகா காமருபூங்கோவல் இடைகழியே பற்றியினி...நீயுந்திருமகளும் நின்றாயால்” என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசரம் நோக்குக.

பேய்முலையுண்ட வரலாறு:—கம்ஸனா லேவப்பட்ட பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மூர்க்குஷ்ண சிசுவை யெடுத்து நஞ்சு தீற்றிய தனது முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் முலைகளைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு நன்றாக உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழுந்திறக்கும்படி செய்தனனென்பதாம்.

88 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

அள்ளல்வாய் அன்னமிரைதேர் அழுந்தூர் = “சேறு கண்டு இறையக்கக்கடவ அன்னங்கனும் சேற்றைக்கண்டு இறையாதே மேல் விழுந்து ஸஞ்சரிக்கும்படியான போக்யதையுடைய திருவழுந் தூரிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற நிரவதிக தேஜோரூபனை ” என்ற அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

அழுந்தூர் = தனது தபோபலத்தால் விமானத்துடன் ஆகாசத் தில் ஸஞ்சரிக்குந் தன்மையான உபரிசரவஸுவென்னும் அரசன் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் நேர்ந்த விவாதத்தில் பக்ஷபாத மாகத் தீர்ப்புச் சொன்னமையால் ரிஷிகளால் சபிக்கப்பட்டுப் பூமியில்விழுகையில் அவனது தேர் அழுந்தப்பெற்ற இடமானதுபற்றி இதற்கு அழுந்தூரென்று பெயர் வந்ததென்பர் ; தேரழுந்தூர் என வும் வழங்குவர். பிரகிருதத்தில் மூலத்திலுள்ள தேர் என்னுஞ் சொல் ரதத்தைச் சொல்வதல்ல ; தேர்தலாவது தேமேதல் ; புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேமே மழுந்தூரென்கை

தென் தில்லைச் சித்திரகூடம் = சித்திரகூடம்—விசித்திரமான சிகரங்களையுடையது ; இது ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸஞ் செய்தபொழுது அவ்வெம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொருமலை ; அதனைப்போலவே இத்தலமும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருப்பதென்பதுபற்றி அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்ட தென்பர். இங்கு உத்ஸவ மூர்த்தி இராமபிரான் வனவாஸஞ் செய்கையில் சித்திரகூட பர்வதத்தில் வீற்றிருந்த வண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். மூலமூர்த்தி க்ஷீராப்தி நாதன் போலச் சயுனத்திருக்கோலமாகிச் சிவபிரானது நடனத்தைப்பார்த்து ஆமோதித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இது தில்லை மரங்களடர்ந்த காடாயிருந்ததனால் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடமென வழங்கப்படும். இது, எம்பெருமான் தேவர்களும் முனிவர்களுஞ் சூழக் கொலு வீற்றிருந்த ஸபை.

வேங்கடம் = தன்னையடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால் வேங்கடமெனப்பெயர்பெற்றது ; வடசொல். வேம்பாவம் ; கடம்—எரித்தல் எனப்பொருள் காண்க. “ அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசலமெனும் பேர், வைத்தனரதுவேதென்னில்

வேமெனவழங்கெழுத்தே, கொத்துறுபவத்தைக்கூறும் கடவெனக் கூறிரண்டாஞ், சுத்தவக்கரம் கொளுத்தப் படுமெனச் சொல்வர் மேலோர்” என்றும், “வெங்கொடும்பவங்களெல்லாம் வெந்திடச் செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ்சீர் வேங்கடமலையான தென்று” என்றுமுள்ள புராணச் செய்யுள்கள் காண்க. அன்றி வேம் என்பது அழிவின்மை; கடம் என்பது ஐச்வரியம்; அழிவில்லாத ஐச்வரியங்களைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தருதலால் வேங்கடமெனப்பெயர் கொண்ட தென்றலுமுண்டு. ... ..

மன்னனை மாலிருஞ் சோலை மணுளனைக்
கொன்னவிலு மாழிப் படையானைக் கோட்டியூர்
அன்ன வருவி னரியைத் திருமெய்யத்து
இன்னமுத வேள்ளத்தை யிந்தனூ ரந்தணனை
மன்னு மதிட்கச்சி வேளுக்கையாளரியை
மன்னிய பாடகத்தேம் மைந்தனை வெண்காவில்
உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை.....—

மன்னனை	ஸர்வேச்வரனாய்	இன் அமுதம்	இனிதான அம்ருத
மாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்	வெள்ளத்தை	ப்ரவாஹம் போல்
சோலை	சோலையில் எழுந்	இந்தனூர்	பரம போக்யனாய்
மணுளனை	தருளியிருக்கிற	அந்தணனை	திருவிந்தனூரில்
	மணவாளப்		பரமகாருணிகனாய்
	பிள்ளையாய்	மன்னு மதின்	பொருந்திய மதின்
கொல் நவிலும்	பகைவரைக் கொல்ல	கச்சி	கலையுடைய
ஆழி	வல்ல திரு		காஞ்சீநகரத்தில்
படையானை	வாழியை ஆபுத	வேளுக்கை	வேளுக்கை யென்
	மாகவுடையனாய்	ஆளரியை	கிற தலத்திலுள்ள
கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரில்		ஆளமுகியசிங்கராய்
அன்ன	அப்படிப்பட்ட [வில	பாடகத்து	திருப்பாடகத்தில்
உருவின்	சுண்ணமான] திரு	மன்னிய எம்	ரித்யவாஸம்
அரியை	மேனியை	மைந்தனை	பண்ணுகிற
	யுடைய		எமது யுவாவாய்,
	நரவிம்ஹமூர்த்தி	வெண்காவில்	திரு வெண்காவில்
	யாய்	உன்னிய	ஜாகருகளுகவே
திரு மெய்		யோகத்து	யோககரித்தர
யத்து	திருமெய்ய மலையில்	உறக்கத்தை	செய்பவனாய்.

* * *—மாலிருஞ்சோலை = “ஆயிரம்பூம் பொழிலுமுடை மாலிருஞ் சோலையதே” என்றபடி மிகப்பெரிய பல சோலைகளையுடைய மலையாதலால் மாலிருஞ்சோலை யென்று திருநாமம். உயர்ந்து பரந்த சோலைகளையுடைய மலை. வரகிரி எனப்படும் கோட்டியூர் = ஹிரண்யாஸுரன் முவுலகத்தையும் ஆட்சி செய்த காலத்தில் தேவர்கள் அவ்வஸுரனை யொழிப்பதற்கு உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்றதாய் அஸுரர்களின் உபத்ரவமில்லாததான இடத்தைத் தேடுகையில் கதம்ப முனிவரது சாபத்தால் ‘துஷ்டர் ஒருவரும் வரக் கூடாது’ என்று ஏற்பட்டிருந்த இந்தக் க்ஷேத்ரம் அவர்கள் கூட்டமாக இருந்து ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த காரணம் பற்றி இத்தலத்திற்கு கோஷ்டீபுரம் என்று வடமொழியில் திருநாமம்; அதுவே கோட்டியூரெனத் தமிழில் வழங்குகிறது. அன்ன வருவினரியை = “வண்கையினர்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர் நாதனை நரசிங்கனை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசரங்காண்க. தெக்காழ்வாரைக் குறித்தபடி.

திருமெய்யம் = ஸத்ய தேவதைகள் திருமலை நோக்கித் தவஞ் செய்த தலமானது பற்றி இத்திருமலை ஸத்யகிரி யென்றும் எம் பெருமான் ஸத்யகிரிநாத ரென்றும் பெயர் பெறுவர். ஸத்யகிரி யென்ற அச் சொல்லே திருமெய்யமலை யென்றும், அத்திருப்பதி திருமெய்ய மென்றும் வழங்கப் பெறும்.

இந்தனார் = சந்திரன் தனது சாபம் நீங்கப்பெற்ற தலமாதலால் திருவிந்தனாரென்று திருநாமமாயிற்றென்பார். இந்துபுரீ எனப்படும். ஸுகந்தவநம் என்றொரு திருநாமமும் வழங்குகின்றது. அந்தணனை = “அந்தணரென்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” (திருக்குறள்) என்றபடி அழகிய தண்மையையுடையவனென்று பொருளாய், பரமகாருணிகனென்றதாம். “அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

வேளுக்கை = காஞ்சிபுரத்திலுள்ள திருப்பதிகளில் ஒன்று. ‘வேள் இருக்கை’ என்பது மருவிறுப்பு போலும். வேள்—ஆசை; எம்பெருமான் தனது ஆசையினாலே வந்திருக்கும் தலம் என்றவா

றும். இத்திவ்ய தேசத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் அருளிச் செய்த காமஸிகாஷ்டகம் என்ற ஸ்தோத்தரத்தில் “காமாத் அதி வஸந் ஜீயாத் கச்சித் அத்தபுத கேஸரீ” என்றமையால் வேளுக்கை யென்பதற்கு இங்ஙனே பொருளாமென்று தோன்றுகிறது. ‘காமா விகா’ என்பதன் அர்த்தமும் இதுவேயாம்; காமேந ஆஸிகா = தன் ஆசையினாலே இருக்குமிடம். ஆளரியை = ஆள முகியசிகங்கர்ஸந்நிதி என்று வ்யவஹரிக்கப்படும்.

பாடகம் = பெரியகாஞ்சீபுரத்திலுள்ள பாண்டவ தூதர் ஸந்நிதி. ‘பாடுஅகம்’ என்று பிரிக்க. பெருமைதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்கை. கண்ணன் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள் ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸந மொன்றை அமைத்து அவ்வாஸனத்தில் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறின மாத்திரத் திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூப மெடுத்தப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்க்கவே அப் பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட விச்வரூபத் திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப் பெரிய திருமேனியோடே ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் பாடகம். பாடு-பெருமை. (“அர வுரீள் கொடியோன் அவையுள் ஆசனத்தை அஞ்சிடாதேயிட அதற்குப், பெரியமாமேனி அண்டமூடுருவப் பெருந்திசை அடங்கிட நிமிர்ந்தோன்” என்ற பெரியதிருமொழிப் பாசரத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்ட திருமேனிவளர்த்தியோடே ஸேவை ஸாதிக்குமாறு காண்க.)

ஸௌகா = கச்சியில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி ஸந்நிதி. இவ்வெம் பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதிநதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளி

92 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

கொண்டருளினவனாதலால், அப்பிராணுக்கு, வடமொழியில் 'வேகா
ஸேது' என்று பெயர் ; அது தமிழில் 'வேகவணை' என்று மொழி
பெயர்ந்து, அது பின் (நாகவணை யென்பது நாகணையென விகாரப்
படுதல்போல) வேகணை என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் 'வெஃ
கணை' எனத்திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து,
அது பின்பு 'வெஃகா' என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின்
உணர்க. ... ..

... .. ஊரகத்துள்
அன்னவனை யட்ட புயகரத்தேம் மாணேற்றை
என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை வானவர்தம்
முன்னவனை முழிக் களத்து விளக்கினை
அன்னவனை யாதனு ராண்டளக்கு மையனை
நென்னலை யின்றினை நானையை நீர்மலைமேல்
மன்னு மறைநான்கு மாணைப் புல்லாணித்
தென்னன் தமிழை வடமொழியை நாங்கூரில்
மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை
நன்னீர் தலைச்சங்க நாண்மதியை நான்வணங்கும்
கண்ணனைக் கண்ண புரத்தானைத் தென்னறையூர்
மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனைக்
கன்னவில்தோள் காணையைக் கண்டாங்குக் கைதோழுது
என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்
தன்னருளு மாகமும் தாரானைல் தன்னைநான்
மின்னிடையார் சேரியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்
தன்னடியார் முன்பும் தரணி முழுதாளும்
கொன்னவிலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்தும்
தன்னிலைமை யெல்லா மறிவிப்பன்.....—

ஊரகத்துள்	{	திருவூரகத்தில்	{	என்னை	{	எனது நெஞ்சைக்
அன்னவனை		விலக்கணனாய்		மனம் கவர்ந்த		கொள்ளை
அட்ட	{	அட்டபுயகரத்தலத்தி	{	ஈசனை	{	கொண்ட
புயகரத்து		லுள்ள அஸ்மத்				தலைவனாய்
எம்மான்	{	ஸ்வாமி	{	வானவர் தம்	{	தேவாதிராஜனாய்
ஏற்றை		சிகரமணியாய்		முன்னவனை		

மூழிக்களத்து { திருமூழிக்களத்தில்
விளக்கினை { விளங்குபவனாய்

அன்னவனை { இப்படிப்பட்டவ
{ நென்று சொல்ல
முடியாதவனாய்

ஆதனார் { திருவாதனூரில்

ஆண்டு { லகல காலங்களுக்
அளக்கும் { கும் நிர்வாஹக
ஐயனை { னான
ஸ்வாமியாய்

நென்னலை { நேற்று இன்று
இன்றினை { நாளை என்னும்
நாளையை { முக்காலத்துக்கும்
பாவர்த்தகனாய்,

சீர்மலை மேல் { திருசீர்மலையி
மன்னும் { லெழுந்தருளி
யிருக்கிற

மறை நான் { சதுர்வேத
கும் ஆனனை { ஸ்வரூபியாய்

பல்லாணி { திருப்புல்லாணியி
{ லெழுந்தருளி
யிருக்கிற

தென்னன் { உபயவேத ப்ரதி
தமிழை வட { பாத்யனாய்
மொழியை

நாங்கூரில் { திருநாங்கூரில்

மணிமாடக் { மணிமாடக் கோயி
கோயில் { லில் நித்யவாஸம்
மன்னு { பண்ணுகிற
மணாளனை { மணவாளப்
பிள்ளையாய்

நல் நீர் தலைச் { நல்ல நீர்க்குழந்த
சங்கம் நாண் { தலைச்சங்கநாட்டி
மதியை { லுள்ள நாண்
மதியப் பெருமா
ளாய்

நான் { நான் வணங்கத்தக்க
வணங்கும் { கண்ணனாய்
கண்ணனை

கண்ணபுரத் { திருக்கண்ணபுரத்
தானை { துறைவானாய்

தென் நறை { திருநறையூர் மணி
யூர் மணி { மாடமென்று
மாடக் { ப்ரவீத்தமான
கோயில் { ஸந்திதியில்
மன்னு { எழுந்தருளியிருக்
மணாளனை { கிற மணவாள
னாய்

கல் நவில் { மலையென்று சொல்
தோள் { லத்தக்க தோள்
காளையை { களை யுடைய
யுவாவாயுள்ள
ஸ்ரவேச்வரனை

ஆங்கு கண்டு { அவ்வவ்விடங்களில்
கை தொழுது { கண்டு ஸேவித்து

என் நிலைமை { எனது அவஸ்தை
எல்லாம் { களை யெல்லாம்
அறிவித்தால் { விண்ணப்பஞ்
செய்து
கொண்டால்

(அது கேட்டு)

எம் { அப்பெருமான்
பெருமான்

தன் அருளும் { தனது திருவருளை
ஆகமும் { யும் திருமார்பை
தாரான் ஏல் { யும் எனக்குத்
தந்தருளானாகில்

தன்னை { அவ்வெம்
பெருமானை

நான் { (அவனது செயல்
களையெல்லா
மறிந்த) நான்

மின் { ஸ்த்ரீகள் இருக்கும்
இடையார் { திரள்களிலும்
சேரியிலும்

வேதியர்கள் } வைதிகர்கள் வாழு
வாழ்வு } மிடங்களிலும்
இடத்தும் }
தன் அடியார் } அவனது பக்தர்கள்
முன்பும் } முன்னிலையிலும்
தரணி முழுது } மண்டலம் முழு
ஆளும் கொல் } வதையும் ஆள்
நவிலும் வேல் } கின்றவரையும்
வேந்தர் } கொடிய படை
கூட்டத்தும் } களை யுடையவ
ராயுமிருக்கிற
அரசர்களுடைய
ஸபைகளிலும்

நாடு அகத்தும் } மற்றும்
தேசமெங்கும் }
தன் நிலைமை } அவன் படிக்களை
எல்லாம் } யெல்லாம்
அறிவிப்பன் } பிரகாசப்படுத்தி
விடுவேன்.

* * *—ஊரகம் = பெரியகாஞ்சீபுரத்திலுள்ள உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதி. இத்தலத்தில் திருமால் உரக நுபியாய் ஸேவை ஸாதிப்பதுபற்றி இத்திருப்பதிக்கு ஊரகம் என்று திருநாம மென்பர்; உரகம்—பாம்பு வடசொல்.

அட்டபுயகரம்—இத்தலத் தெம்பெருமானுக்கு எட்டுத் திருக்கைகள் உள்ளதுபற்றி அட்டபுஜன் என்று திருநாமமாய் அவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரம்—க்ருஹம் ஆதல்பற்றி அட்டபுயகர மென வழங்கப்படும். அட்டபுயவகரம் என்பதன் மஞ்ஜு வென் பாருமுளர்.

என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை வானர்தம் முன்னவனை = வான வர்தம் முன்னவனென்று தேவாதிராஜனை பேரருளாளப் பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்றும், “என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை” என்கிற விசேஷணம் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தி கின்றதென்றும் பெரியோர் கூறுவர். திருமங்கையாழ்வாருடைய மனத்தைப் பேரருளாளன் கவர்ந்தானென்னுமிடம் இவரது வைபவத்திலே காணத்தக்கது. கனவிலே காட்சிதந்து வேகவதியில் நிதியைக் காட்டித் துயர் தீர்த்த வரலாறு.

மூழிக்களம் = மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் போற்றப் பெற்ற தலம் “மூழிக்களத்து வளத்தினை” என்றும் பாடமுண்டாம்; வளமாவது ஸம்பத்து; ஸம்பத் ஸ்வரூபனை யென்றபடி. ஆதனார் = ஆ தன் ஊர்—காமதேதுவுக்குப் பிரத்யக்ஷமான தலமாதல்பற்றி வந்த திருநாம மென்பர்; ஆ—பசு.

ஆண்டு அளக்கும்ஐயனை = ஆண்டு—வருஷம் ; இது காலத்துக் கெல்லாம் உபலக்ஷணம் ; ஸகல காலங்களையும் பரிச்சேதித்த ஸ்வாமி என்றபடி. காலசக்ரநிர்வாஹகனென்கை. நென்னல்—நேற்றுக் கழிந்தநாள் ; இறந்த காலத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். “ஆண்டளக்குமையன்” என்றதை விவரிக்கின்றார் மூன்று விசேஷணங்களாலே. பூத வர்த்தமாந பவிஷ்யத் காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனென்றவாறு.

நீர்மலை = நீரானது அரண் போலச் சூழப்பெற்ற மலையானது பற்றித் திருநீர்மலை யெனப்படும். புல்லாணி = புல்லணை யென்பதன் மரூஉ ; வலீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஸ்ரீராமபிரான் வானரஸேனையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று தென்கடற்கரையை யடைந்து கடல்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று அக்கடலரசனான வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பத்தில் பிராயோபவேசமாகக் கிடந்த ஸ்தலமாதலால் புல்லணை யெனப்பட்டது. தர்ப்பசயநக்ஷேத்ரமெனவும் படும்.

தலைச்சங்க நாண்மதியை—சிறந்த சங்கத்தை யேந்திய நாண்மதியப் பெருமாளையுடைய தலமாதல்பற்றித் தலைச்சங்க நாண்மதியமென்று திவ்யதேசத்தின் திருநாமம்.

கன்னலில் தோள்காளையை = கீழே “இதுவினைத்த மன்னன்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப்பற்றிப் பேசினாராயிற்று. கீழே இரண்டாம் வேற்றுமையாக வந்த அடைமொழிகளெல்லாம் இங்கு அந்வயித்து முடிந்தன. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை ஆங்காங்குச் சென்று ஸேவித்து “ஸ்வாமிந்! இப்படிதானா என்னைக் கைவிடுவது? விரஹம் தின்றவுடம்பைப்பாரீர்” என்று என் அவஸ்தையை விண்ணப்பஞ் செய்வேன் ; அதுகேட்டுத் திருவுள்ள மிரங்கித் திருமார்போடே என்னை அணைத்துக் கொள்ளாவிடில் மாதர்களும் வைதிகர்களும் பக்தர்களும் அரசர்களும் திரண்டுகிடக்குமிடங்கள்தோறும் புகுந்து அவனது ஸமாசாரங்களை யெல்லாம் பலரறிய விளம்பரப்படுத்துவேனென்றாராயிற்று.—ஆண்டாள் ஆய்ச்சிமார்போன்ற பெண்ணரசிகளும், பெரியாழ்வார் வ்யாஸர் பராசரர்போன்ற வைதிகர்களும்,

இனையபெருமாள் ப்ரஹ்மாதன்போன்ற பக்தர்களும், குலசேகரப் பெருமாள் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திபோன்ற அரசர்களும் இவனுடைய பெருமேன்மைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமித்துக்கிடப்பார்களே ; அங்கங்கெல்லாம் நான் சென்று அவனைப்போன்ற நிற்குணன் இவ்வுலகில் எங்குமில்லை” என்று பறையடித்து எல்லாரும் அவனைக் கைவிடும்படி பண்ணிவிடுகிறேன் பாருங்களென்கிறார்.

“லோகமடங்கத் திரண்டவிடங்களிலே சென்று ‘ஸேச்வரம் ஜகத்து’ என்று ப்ரமித்திருக்கிறவர்களை ‘நிரீச்வரம் ஜகத்து’ என்றிருக்கும்படி பண்ணுகிறேன்” என்ற வியாக்கியான ஸூக்தியுங்காண்க. ... .. *

... .. தான்முனநாள்
மின்னிடை யாய்ச்சியர்தம் சேரிக் களவின்கண்
துன்னு படல்திறந்து புக்குத் தயிர்வேண்ணைய்
தன்வயி றுர விழுங்கக் கொழுங்கயல்கண்
மன்னு மடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்
பின்னு முரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும்

முனம் நாள் { முற்காலத்தில்
[கிருஷ்ணவ
தாரத்தில்]

மின்னிடை { மின்போல்
ஆச்சியர்தம் { நுண்ணிய இடை
சேரி { யையுடைய
இடைச்சிகளின்
சேரியிலே

துன்னு படல் { நெருக்கமாகக்
திறந்து { கட்டிவைத்த
படலத்திறந்து

களவின்கண் { திருட்டுத்தனமாகப்
புக்கு { புருத்து

தயிர் { தயிரையும் வெண்
வெண்ணைய் { னெனைய்யும்

தன் வயிறு { தனது வயிறு நிறை
ஆர தான் { யும்படி வாரி
விழுங்க { யமுதுசெய்த
வளவில்

கொழு கயல் { நல்ல கயல்மீன்
கண் மன்னு { போன்ற கண்
மடவோர்கள் { களை யுடைய
அவ்வாயர்மாதர்

பற்றி பிடித்துக்கொண்டு

ஒர் வான் { ஒரு குறுங்கயிற்றால்
கயிற்றால்

உரலோடு { உரலோடு
பிணைத்து(க்
கட்டிவிட)

கட்டுண்ட { (கட்டையவிழ்த்து
பெற்றிமை { கொள்ளமாட்டா
யும் { மல்) கட்டுண்டு
கிடந்ததன்மை
யென்ன.

* * *—என்னினைவைத் தலைக்கட்டாவிடில் அவனுடைய ஸமாசாரங்களை யெல்லாம் தெருவிலே எடுத்து விடுகிறேனென்று கீழ்ப் பிரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியே சிலஸமாசாரங்களை யெடுத்து விடத் தொடங்குகிறாள் பரகாலநாயகி.—“கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காவொழ்சாதியுமாகப்பெற்றான், பற்றியுரலிடை யாப்புமுண்டான் பாவிகாளுங்களுக்கு ஏச்சுக்கொலோ? கற்றன பேசி வசவுணாதே” என்று—எம்பெருமானுடைய சரிதைகளை இழி வாகக் கூறி ஏசுமவர்களை வாய்புடைக்கவேண்டிய இவ்வாழ்வார் தாமே ஏசுத்தொடங்குவது ப்ரணயரோஷத்தின் பரம காஷ்டை யாகும். “ஏசியே யாயினும் ஈனதுழாய் மாயனையே பேசியே போக்காய் பிழை” என்பாருமுண்டே. குணகீர்த்தனங்களில் இதுவும் ஒரு ப்ரகாரமேயாகும். இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிரு மொழியில் பதினேரம்பத்தில் மானமருமென்னோக்கி என்னுந் திருமொழியில், இரண்டு பிராட்டிகளின் தன்மையை ஏககாலத்தில் அடைந்து முன்னடிகளால் இகழ்ந்துரைப்பதும் பின்னடிகளால் புகழ்ந்துரைப்பதுமாக அநுபவித்ததும் அறியத்தக்கது.

[தான்முனநாள் இத்யாதி.] இடைச்சிகளின் சேரியில் பிரவேசித்து, படல்மூடியிருந்த மனைகளிலே திருட்டுத்தனமாகப் படலைத் திறந்துகொண்டு புகுந்து தயிரையும் வெண்ணெயையும் வயிறு நிறைய விழுங்கினவளவிலே அவ்வாயர்மாதர் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு உரலோடே இணைத்துக் கயிற்றாலே கட்டிப்போட்டு வைக்க ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் அழுது ஏங்கிக்கிடந்தானே, இது என்றைக்கோ நடந்த காரியமென்று நான் விட்டுவிடுவேனோ? இவ்விழிதொழிலே இன்று எல்லாருமறிந்து ‘கள்ளப்பையலோ இவன்’ என்று அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்— என்கிறாள். பெற்றிமையும், தேற்றெனவும், சேன்றதுவும் என்கிற இவையெல்லாம் மேலே “மற்றிவைதான் உன்னி யுலவா” என்ற விடத்தில் அர்வயித்து முடிவுபெறும். இப்படிப்பட்ட இவனுடைய இழிதொழில்கள் சொல்லி முடிக்கப் போகாதவை என்றவாறு.

“தன் வயிரூர” என்றவிடத்து “திருமங்கையாழ்வாரைப் போலே பரார்த்தமாகக் களவு காண்கிறதன்று” என்ற பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

வான்கயிறு என்றது எதிர்மறையிலக்கணையினால் குறுங்கயிறு என்று பொருள்படும்; * கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினுலிறே கட்டுண்டது. ... ..

அன்னதோர் பூதமா யாயர் விழுவின்கண்
துன்னு சகடத்தால் புக்கபெருஞ்சோற்றை
முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றிய தெற்றெனவும்.

ஆயர் விழுவின் கண்	{ இடையர்கள் (இந்தி ரனுக்குச்செய்த) ஆராதனையில்	முன் இருந்து	{ கண் முன்னே யிருந்துகொண்டு
துன்னு சகடத்தால் புக்க பெரு சோற்றை	{ பலபல வண்டி களால் கொண்டு சேர்த்த பெருஞ் சோற்றை	முற்ற	{ துளிகூட மிச்ச மாகாதபடி
அன்னது ஓர் பூதம் ஆய்	{ வருணிக்க முடியாத வொரு பெரும் பூதவடிவு கொண்டு	தான்	தானொருவளுகவே
		துற்றிய	உட்கொண்ட
		தெற்றென	{ வெட்கக் வும் கேடென்ன.

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களைல்லாருங் கூடி வழக் கப்படி இந்திரனை ஆராதிப்பதற்கென்று சமைத்துப் பல வண்டி களிற் கொணர்ந்து பெருந்திரளாகக் குவித்த சோற்றை ஒருகால் கண்ணபிரான் அவனுக்கு இடவொட்டாமல் விலக்கிக் கோவர்த் தனமலைக்கு இடச் சொல்லித் தானே ஒரு தேவதானுபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருளினான் என்பது கதை. “ஆயிரங் கண்ணுடை யிர்திரனருக்கென்று ஆயர்விழுவெடுப்பப், பாசன நல்லன பண்டி களாற் புகப்பெய்தவதனை யெல்லாம், போயிருந்தங்கொரு பூத வடிவுகொண்டு உன் மகனின்று நங்காய், மாயனதனை யெல்லாம் முற்றும் வாரிவளைத்துண்டிருந்தான்போலும்” (பெரிய திருமொழி 10—7—7.) என்ற பாசரங்காண்க. “அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமுந் தயிர் வானியும் நெய்யளறு மடங்கப் பொட்டத் துற்று” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

துன்னு சகடத்தால்புக்க = சிலர் தலைமேலே சுமந்துகொண்டு போய்க் கொட்டின சோற்றை; பல்லாயிரம் வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய மலைபோலே கொட்டிவைத்த பெருஞ்

சோறு ; இவற்றையெல்லாம் ஒரு திரை வளைத்துக்கொண்டாவது உண்டானோ ? இல்லை ; முன்னிருந்து உண்டான் ; அதிலே சிறிது சோறு மிச்சமாம்படி உண்டானோ ? இல்லை ; முற்றத்துற்றினான் ; உற்றருறவினார்க்கும் சிறிது கொடுத்து உண்டானோ ? அதுவுமில்லை ; முற்றவும் தானே துற்றினான் ; இப்படி வயிறுதாரித்தனம் விளங்கச் செய்த செயலுக்குச் சிறிது வெட்கமாவது பட்டானோ ? அதுவுமில்லை ; இப்படிப்பட்ட வெட்கக்கேடான செய்தியைத் தெருவேறச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் “வயிறுதாரிப் பையலோ இவன் !” என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்—என்கிறாள்.

பூதம், சகடம்—வடசொற்கள் தேற்றெனவு=தெளிவு ; அதாவது வெட்கமில்லாமைபென்று இங்கே விவக்ஷிதம். ... *

மன்னர் பெருஞ்சுவையுள் வாழ்வேந்தர் தூதனாய்
தன்னை யிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்றதுவும்.

முனம் நாள்	{ முன்னொரு காலத்தில்		
வாழ் வேந்தர்	{ பாண்டவர்களுக்குத்	மன்னர்	{ (துரியோதநாதி)
தூதன் ஆய்	{ தூதனாய்	பெரு சுவையுள்	{ அரசர்களுடைய பெரிய ஸபை
தன்னை	{ (கண்டாரடங்கலும்)	சென்றதுவும்	{ யிலே சென்ற தென்ன.
இகழ்ந்து உரைப்ப	{ இழிவாகச் சொல்லும்படியாக		

* * *—கண்ணபிரான், பாண்டவர்களையும் துரியோதநாதி களையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூது சென்ற வரலாறு ப்ரஸித்தமேயாம். “கோதைவேல் ஐவர்க்காய் மண்ணகலங் கூறிடுவான், தூதனாய் மன்னவனல் சொல்லுண்டான்” என்கிற இவ்விழிதொழிலை நாடறியச்சொல்லி : ஒரு வேலைக்காரப் பையலோ இவன்’ என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்து விடுகிறேன் பாருங்கள்—என்கிறாள். ... .. *

மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்பக்
கொன்னவிலும் கூத்தனாய் பேர்த்தும் குடமாடி
என்னிவ னென்னப் பகிகின்ற வீடறவும்

மங்கையர் தம் கண் களிப்ப	{ (இடைப்) பெண்களின் கண்களிக்கும்படி	பேர்த்தும்	மேன்மேலும்
மன்னு பறை கறங்க	{ (அரையிலே) கட்டிக்கொண்ட பறை ஒலிக்க	குடம் ஆடி	{ குடங்களை யெடுத்து ஆடி
கொல்நவிலும் கூத்தன் ஆய்	{ (பெண்களைக்) கொலை செய் கின்ற கூத்தை யாடுபவளும்	என் இவன் என்னப் படுகின்ற ஈடறவும்	{ “இப்படியும் கூத் தாடுவா னொருவ னுண்டோ!” என்னும்படி பெற்ற சீர்கே டென்ன

* * *—கண்ணபிரான் அரையிலே பறையைக் கட்டிக்கொண்டு குடக்கூத்தாடுவது சாதிவழக்கத்தை அநுஸரித்த ஒரு காரியம். அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகம் செய்வதுபோல இடை யர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதனாலுண்டாகுந் செருக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடுவார்கள். கண்ணபிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காக “குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல எங்கோவே” என்றபடி அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரு தோள்களிலும் இரு குடங்க ளிருக்க, இருகையிலுங் குடங்களை ஏந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து இது என்பர். இதனைப் பதினோராடலி லொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்திலொன்றென்றும் கூறி, “குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடலதனுக் கடைக்குப் வைந்துறுப் பாய்ந்து” என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகார வரையில் அடியார்க்கு நல்லார்.

இவன் சில பெண்களைப் பிச்சேற்றுவதற்காகக் கூத்தாடின படியைப் பலருமறியப்பேசி, “கூத்தாடிப் பையலோ இவன்!” என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள் என்றாளாயிற்று.

ஈடறவு—சீர்கேடு. ஈடு—பெருமை; அஃது இல்லாமை— அற்பத்தனம். வீடறவும் என்று பிரித்து, கூத்தினின்றும் மீளாமை என்று சிலர் சொல்வது ஏலாது. ... .. *

தேன்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர் குலப்பாவை
மன்ன னிராவணன்றன் நல்தங்கை வாளேயிற்றுத்
துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப்
போன்னிறங் கொண்டே புலர்ந்தேழுந்த காமத்தால்
தன்னை நயந்தானைத் தான்முனிந்து முக்கரிந்து
முன்னிய திண்ணைனவும்.....—

தென்னிலங்கை { தென்னிலங்கைக்கு யாட்டி { அரசியும்	சூர்ப்பணகா { சூர்ப்பணகை யென்பவள்
அரக்கர் குலம் { ராக்ஷச குலத்தில் பாவை { தோன்றிய பதுமை { பதுமை போன்றவளும்	புலர்ந்து { அதிகமாக எழுந்த { வுண்டான காமத்தால் { காமநோயினால்
மன்னன் { பிரபுவாகிய இராவ இராவணன் { ணனது அன்புக் தன் நல் { குரிய தங்கை தங்கை { யானவளும்	பொன் நிறம் { வைவரணிய கொண்டு { மடைந்து
வான் எயிறு { வாள்போன்ற பற் களை யுடையளும்	சோர்வு எய்தி { பரவசப்பட்டு [தளர்ந்து]
துன்னு சுடு { எப்போதும் சினத்து { (எதிரிகளைச்) சுடக்கடவதான கோபத்தை யுடையளுமான	தன்னை { தன்னை ஆசைப்பட, நயந்தானை { அந்த அரக்கியை
	தான் முனிந்து { தான் சிறி மூக்கு அரிந்து { மூக்கையறுத்து
	மன்னிய { இதையே ஒரு திண்ணை { ப்ரதிஷ்டையாக வும் { நினைத்துக் கொண்டிருப்ப தென்ன.

* * *—சூர்ப்பணகைபை அங்கபங்கஞ்செய்தது இளையபெரு
மாளாயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலும் உண்டு.
“சூர்ப்பணகாவைச் செனியோடு மூக்கு அவளார்க்க அரிந்தானைப்
பாடிப்பற அயோத்திக்கரசனைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்
வார்; “மலைபாலுருவத் தொாராக்கதி மூக்கு அரிந்திட்டவன்
காண்மின் இன்றாய்ச்சியரால் அனைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்
தவனை” என்றார் இத்திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழி
யில். இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து வால்மீகி முனிவர்
[ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு:] என்றார்; அதாவது—லக்ஷ்மணனை
ஸ்ரீராமபிரானது வலக்கையாகக் கூறினார். ஆகையால் சூர்ப்பணகா
பங்கத்தைப் பெருமானது செயலாகக் கூறுவது பொருந்துமென்க.
தன் கையாலேயிறே தண்டித்தது.

“ஆவீறையும்” என்ற நன்னூல் விதிப்படி ‘சூர்ப்பணகை’
எனத் திரியவேண்டியிருக்க அங்கமன் திரியாது ‘சூர்ப்பணகா’
என்று ஆவீறாகவே நின்றது—புதியனபுகுதல் என்னலாம்; “பழை
யன கழிதலும் புதியனபுகுதலும், வழுவல் காலவகையினானே”
என்றார் நன்னூலார்

தன்னை ஆசைப்பட்டு வந்தவனை ஏதோ நல்வார்த்தை சொல்
லிப் போகவிடாமல் ஈரநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாதவனாய் அங்க

102 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

பங்கஞ் செய்துவைத்து அனுப்பினவன் காண்மின் என்று தெரு வேற்சொல்லி “ஸ்த்ரீகளை அநியாயம் பண்ணுகிறவனே இவன்” என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்— என்றாளாயிற்று.

பொன்னிறங்கோண்டு = காமநோயுடையார்க்கு உடல் விவர் ணப்படுங்காலத்து அந்த நிறம் பொன்னிறமெனப்படும். “அபி மதம் பெறாமையாலே விவர்ணமான உடம்பையுடையளாய்” என்பது வியாக்கியானம். புலர்ந்தேழுந்த காமத்தால் = புலர்தல் என்பதற்கு, காய்தல் வாடல் விடிதல் என்று பல பொருள்களுண்டு; இங்கு விடிதல் என்று பொருளாய் உதயமாகி வளர்ந்த காமத்தினால் என்றதாம். மன்னிய திண்ணெனவும் = “ஸ்த்ரீவதம் பண்ணினால் அநுதாபமுமின்றிக்கே பெரிய ஆண்பிள்ளைத்தனம் செய்ததாக நினைத்திருக்கிற நிலைநின்ற த்ருடதவமும்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ... ..

... .. வாய்த்த மலைபோலும்
தன்னிகரோன் றில்லாத தாடகையை மாமுனிக்காத்
தேன்னுலக மேற்றுவித்த திண்டிறலும் மற்றிவைதான்
உன்னி யுலவா வுலகறிய வூர்வன்நான்
முன்னி முளைத்தேழுந் தோங்கி யோளிபரந்த
மன்னியபூம் பெண்ணை மடல்.

பெரிய திருமடல் முற்றிற்று.

வாய்த்த மலை போலும்	{ பெரியமலை போன்ற உருவ முடையனும்	உன்னி உலவா	{ நினைத்து முடிய மாட்டா [வாசராம கோசரம்];
தன் நிகர் ஒன்று இல்லாத	{ (கொடுமையில்) ஒப்பற்றவனா மான	உலகு அறிய	{ அப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் உலகத் தாரறியும்படி பிர சாரப்படுத்திக் கொண்டு
தாடகையை	{ தாடகை யென்பவளை	நான்	{ பரகாலநாயகியாகிய நான்
மா முனிக்கா	{ விச்வாமித்ரா முனிவர்க்காக	முன்னி	{ முன்னே முளைத்து எழுந்து வளர்ந்து
தென் உலகம் ஏற்றுவித்த	{ யமலோக மடைவித்த	முளைத்து ஒங்கி ஒளி பரந்த	{ விளங்குகின்ற சிறந்த அழகிய
திண் திறலும்	{ மிக்க பராக்கரம் மென்ன	மன்னிய பூ பெண்ணை	{ பனைமடலைக் கொண்டு மடலா ரக்கடவேன்.
மற்று இவை தான்	{ இப்படியாகவுள்ள மற்றும் பல செய்கைகளும்	மடல்உளர்வன்	

* * *—தாடகை—ஸுக்ஷேது வென்னும் யக்ஷனுடைய மகள்; ஸுந்தனென்பவனுடைய மனைவி; ஆயிரம் யானை வலிமைகொண்டவள்; கணவன் அகஸ்த்ய மஹாமுனியின் கோபாக்கிக்கு இலக்காகி நீரூயொழிந்ததையறிந்த இவள் தன் புத்திரர்களாகிய ஸுபாஹு மாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்ற பொழுது அவனிட்ட சாபத்தால் தன் மக்களோடு ராக்ஷஸத் தன்மையடைந்தனர். பின்பு முனிவர்களுடைய யாகாதிகளைக் கெடுக்கின்ற இவர்களையழித்துத் தன் வேள்வியைக் காக்கும் பொருட்டு விச்வாமித்ர முனிவன் தசரத சக்ரவர்த்தியினிடம் அது மதி பெற்று இளம்பிராயமுடைய த்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்கொண்டு போனபொழுது அம்முனிவனது ஆச்ரமத்துக்குச் செல்லும் வழியிடையே வந்து எதிர்த்த தாடகையை ஸ்ரீராமன் முனிவனது கட்டளைப்படி பெண்ணென்று பாராமற் போர்செய்து கொன்றான் என்ற வரலாறு அறிக.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்து உயிரோடாவது விட்டிட்டான்; தாடகையை உயிர்க்கொலையே செய்துவிட்டான்; இப்படி ஸ்த்ரீஹத்தி பண்ணுவதே இவனுடைய பராக்ரமத்துக்குப் போக்குவிடு; பெண்களைக் கொலைசெய்து தன்னை மஹாபலசாலியாக நினைத்துச் செருக்குற்றிருக்கு மிவனுடைய இந்த அழகான பராக்ரமத்தை நாடறியச்சொல்லி “இதுவோ இவனுடைய ஸமர்சாரம்!” என்று எல்லாரும் இழிவாக நினைக்கும்படி பண்ணிவிடுகிறேன் பாருங்கள்—என்றாளுயிற்று.

திண்திறலும்—ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கொலைசெய்து விடுவது ஒரு பராக்ரமமோ! என்று எசுகின்றவாறு.

மற்றிவைதான் உன்னி உலவா ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீபாகவதம், மஹாபாரதம் முதலியவற்றில் இப்படிப்பட்ட இழிதொழில்கள் எவ்வளவோ சொல்லப்பட்டுள்ளன; அவற்றுக்குக் கங்குகரையில்லை; அவை என்னால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாதவை. முடிந்தவரையில் சிலவற்றையெடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு தெருவேற மடலூர்ந்து செல்வேன் என்று தலைக்கட்டினாளுயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர்; “முன்னிமுனைத் தெழுந்தோங்கி யொளிபரந்தமன்னியபூம் பெண்ணைமடல்” என்று

104 பெரிய திருமடல்—திவ்யார்த்த தீபிகை.

பனைமடலைச் சிறப்பித்துச் சொன்னது—என் கையிலே சிறந்த
ப்ரஹ்மாஸ்தர் மிருக்கிறபடி பாருங்கள் ; இனி எனக்கு என்ன
குறை? என் காரியம் கைபுகுந்ததேயாம் என்று தான் பரிக்ரஹித்த
ஸாதந்தின் உறைப்பைக் காட்டினபடி. ... ..

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முடிவில் அநுஸந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

கம்பர் பாடியது.

நேரிசை வேண்பா.

என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்
தன்னருளு மாகமுந் தாரானேல்—பின்னைப்போய்
ஒண்ணேறே நீர்வேலை யுலகறிய லூர்வன்னான்
வண்டறையும் பேண்ணை மடல்.

(இதன் கருத்து.) எம்பெருமானிடத்தில் போய் என்னுடைய
அவஸ்தைகளை யெல்லாம் அறிவித்த பின்பும் அவன் திருவுள்ள
மிரங்கித் திருமார்போடே அணைத்துக் கொள்ளாவிடில், கடல்
சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்திலுள்ளாரனைவரும் அறியும்படியாக
அழகிய பனைமட்டையைக் கையிற்கொண்டு மடலுரக் கடவே
னென்று பரகாலநாயகி சொல்லுகிற பாவனையாகவே இப்பாடல்
பாடப்பட்டதென்க.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமடல் திவ்யார்த்த தீபிகை
முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த

ப்ரபந்ந காயத்ரி என்னும்

இ ரா மா நு ச நூ ற் ற ந் தா தி.

[இயற்பாவின் சரம ப்ரபந்தம்.]

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அ ரு னி ய

“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்

உரையுடன்,

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸாரால்,

சென்னை, மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சுக்கிலவரு

1929.

Registered Copy Right.

ஸ்ரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

	ரு. அ.
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	... 3 0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	... 1 0
ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 4
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	... 1 8
ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 12
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	... 1 4
ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 8
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 10
திருமூல, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	... 1 0
ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 4
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	... 3 0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 8
இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 4
திருவெழுசுற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	... 2 4
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 2 0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 0 12
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	... 0 4
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)	... 1 0
ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 4
முகுந்தமூலையின் தெளிவுரை	... 0 6
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தின் தெளிவுரை	... 0 12
ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 1 0
ஸுதர்சநசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	... 1 0
நமஸ்காரதத்துவம்	... 0 2
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்	... 0 3
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	... 0 4
வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்	... 0 2
விதவாவந வித்வம்ஸநம்	... 0 4
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்த லிபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை	... 0 6
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம் ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 0 4

தேவங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான மணிப்ரவான வியாக்கியானம்	... 1 8
அதிமாநுஷஸ்தவத்தின் ஐகாலிகோ பைண்ட்	... 0 12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	... 0 4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	... 0 3
ரஹஸ்ய மூலம்	... 0 6

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

ஸ்ரீ

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீஸெவெஸடிபாவாசும் யீஹ்யூதிமுண்ணவ்யு;

யதீஹ்யுணவநெந ரஜிஜாராதாஹிபு ||

[ஸ்ரீஸைசையாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.

யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

ஹ்யூநாபஸாரஜிஹ்+வநெந முருவா லிராபு ||

யொநிதிரிபு+த+ராஜாநுஜஸ்யுலாணௌஸாணவ்வெடி ||

[லக்தமீநாதஸமாரம்பாம்+வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுத+ராமாதுஜஸ்ய சாணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

ஜாதாவிதா யுவதயஃ+புணஜாஜிஹ்யூபா ||

[மாதா பிதா யுவதயஃ+ப்ரணமாமி மூர்த்நா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹ்யூஸாஜு+ஸ்ரீஜாஜாஸாஹிம் புணதொலிநித்யு ||

[பூதம் ஸரச்ச+ஸ்ரீமத்பராங்குசமுரிம் ப்ரணதோஸ்யி நித்யம்.]

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

இராமா நுச நூற்றந்தாதி.

இராமா நுசனது நூற்றந்தாதி என விரியும். இராமா நுசன் விஷயமாக அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்ட நூற்றுச்சொச்சம் பாசுரங்களை யுடையதொரு பிரபந்தம் என்பது பொருள். இத்தொடர்மொழியில் தொக்குநின்ற ஆறாம் வேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய ஸம்பந்தம்-விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், சடகோபரந்தாதி என்பவற்றிற்போல. இராமா நுசனைப்பற்றிய நூற்றந்தாதி என விரித்தால், இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பொருளும் உடன்தொக்க தொகையாம். இராமா நுசன் + நூற்றந்தாதி; “சில விகாரமா முயர்தினை” (நன்னூல்) என்றதனால் நிலைமொழி யீற்றுமெய் கெட்டது; ‘கம்பராமாயணம்’ ‘நள வெண்பா’ என்பவற்றிற்போல. இராமா நுச னூற்றந்தாதி என்பாரு முளர்.

இராமா நுசன் என்பது, ராம அநுஜ என்ற இரண்டு மொழி சேர்ந்து தீர்க்கஸந்திபெற்றது. ராமனுடன் பிறந்தவன் என்று பொருள். ராமாவதார ஸமயத்திலே இத்திருநாமம் இனையபெருமானுக்கு வழங்கிவந்தது; பின்பு திருமலைம்பி நியமனமடியாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சந நிர்வாஹகராகத் திருவவதரித்தருளின உடையவர்க்கு இத்திருநாமமாயிற்று. இனையாழ்வார் என்று தமிழ்த் திருநாமம்; லக்ஷ்மண முனி, இத்தாதி திருநாமங்களும் பர்யாய நாமங்களாம். அவ்வாசிரியர் விஷயமான நூற்றந்தாதியாய்த்து இது

அந்தாதி = அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது; அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கஸந்தி. அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது—முன்னின்ற செய்யுளின் சுற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்து

வரும் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்த லெனப்படும். இது தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது—நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கவித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது. இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறு பாசரங்களுக்குமேல் அதிகமாக எட்டுப் பாசரங்கள் கொண்டதாயினும் நூற்றந்தாதி யென்னத் தட்டில்லை; நூறு ஆயிரம் முதலிய பெரிய எண்களுக்குப் பத்தெட்டு குறையினும் மேற்படினும் அவை நூறு ஆயிரம் என்னத் தகுந்தவையேயாம். ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாசரங்கள்கொண்ட திருவாய்மொழியைத் ‘திருவாய்மொழி யாயிரம்’ என்றும், ஆயிரத்தெண்பத்தினாலு பாசரங்கள்கொண்ட பெரிய திருமொழியைத் ‘திருமொழி யாயிரம்’ என்றும் அருளிச்செய்திருப்பது காண்க. யதிராஜ ஸப்ததி, வரவரமுரி சதகம் என்ற வடமொழி நூல்களிலும் அதிகமாக நாலேந்து ச்லோகங்களும் ஏழெட்டு ச்லோகங்களும் உள்ளமை காண்க. இங்ஙன அநிகமாக இருப்பதுபோல் குறைவாயிருத்தலு முண்டு;—“வாணனாயிரச் தோள் துணித்த” என்று ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலு மருளிச் செய்கிறார்கள்; பரமசிவனது பிரார்த்தனைக்கிணங்கி எம்பெருமான் வாணனை நாலு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளினனாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றமை அறியத்தக்கது. ‘நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம்’ என்ற வ்யவஹாரத்தின் தத்துவமும் உய்த்துணரத்தக்கது.

இப்பிரபந்தத்தில் நூற்றெட்டுப் பாசரங்கள் அமைந்ததற்கும், பாட்டுத்தோறும் இராமாநுசத் திருநாமம் தட்டாமல் அதுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் பெரியோர் ஒரு காரணங் கூறுவர்,—எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அன்பு பூண்டவர்கட்கு இப்பிரபந்தம் ஸாவித்ரிபோலே நித்யாதுஸந்தேயமாகவேனுமென்று பாட்டுத்தோறும் திருநாமத்தைவைத்து நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச் செய்தார்—என்று. ப்ரபந் ஸாலித்ரி என்றும் ப்ரபந் காயத்ரி என்றும் இதனை நம்முதலிகள் வ்யபதேசித்துப் போருவர்கள்.

இப்பிரபந்தம் எம்பெருமானார் காலத்திலே அவதரித்ததாமினும், பெரியபெருமானால் அமுதனுக்கு அருளப்பாடிட்டு எம்பெருமானால் திருச்செவி சார்த்தப்பட்ட தாதலால் இது ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களோடு சேர்த்து அநுஸந்திக்கலாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்குப் பின் ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள அநத்யயநம் இதற்கும் ஒக்கும்.

முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி, இயற்பா என்ற நான்கு ஆயிரங்களுள் நான்காவதான இயற்பாவில் சரமப்பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நூற்றந்தாதி. ப்ரணவார்த்தமான முதலாயிரத்தோடு நம்மாழ்வார் விஷயமான பாகவத சேஷத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கும் கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பைச் சேர்த்தாற்போல, கைங்கரியத்தில் களையறுப்பதான இயற்பாவுடனே இதனைச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கை பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

(திருவரங்கத்தமுதனார் வரலாறு.)

இவ்வமுதனார், ஒரு பங்குனித்திங்களில் ஹஸ்த நக்ஷத்ரத்தில் மூங்கிருதியில் திருவவதரித்து, திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் இருந்ததுவே காரணமாகப் பெரியகோயில் நம்பி என்று ப்ரவரித்தராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

[அஷ்டப்பிரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆசிரயித்து உயர்ந்தவருமான “பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்” என்பவர்க்கு இவர் திருத்தகப்பனார் என்று சிலரும், பாட்டனார் என்று சிலரும் சொல்லுவர்.]

இவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹா நிபுணராய், தமக்குக் குலக்ரமமாகக் கிடைத்த ஸந்திதி புரோஹித வருத்தியையும் புராணபடந கைங்கர்யத்தையும் பெற்று மிகவும் ராஜஸராய்ச் செருக்குடன் வாழ்ந்துவரும் நாளிலே, உலகங்களை வாழ்விக்கத் திருவனந்தாழ்வானது திருவவதாரமாய்த் திருவவதரித்த எம்பெருமானார் தமது இயற்கையின்னருளாலே இவரைத்திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரத்தாழ்வானுக்கு நியமிக்க, ஆழ்வானும் அவரை அநுவர்த்தித்து ஞானச்சுடர் கொளுத்தி எம்பெருமானார் திருவடிக்கீழ்க் கொணர்ந்து சேர்க்க, எம்பெருமானாரும் அவரைக் குளிரக் கடாக்கித்தருளி ஆழ்வான் பக்கல்

ஆசிரயிக்கும்படி நியமிக்க, அப்படியே அவரும் ஆழ்வானை ஆசிரயித்துத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஐயந்திரிபறத் தெளிந்து ஆத்ம ஆத்மீயங்களை அந்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்துப் பரம ப்ரவணராயிருந்தார். இப்படியிருக்கையில், ஸ்வாசார்யருடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தமக்கு ப்ராசார்யரான எம்பெருமானார் விஷயமாக ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச் செய்து அவற்றை எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிற் கொணர்ந்துவைக்க, எம்பெருமானாரும் அவற்றை அவிழ்த்துக் கடாக்கிக்க, அவை தமது திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்திராமையாலே அவற்றைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அவரை நோக்கி, 'ஏதாவது பிரபந்தம் பாடவேணுமென்கிற விருப்பம் உமக்கிருக்குமாகில், உமக்கு உத்தேச்யரான ஆழ்வானுடையவும் நமக்கு உத்தேச்யரான ஆழ்வார்களுடையவும் உகந்தருளின நிலங்களினுடையவும் ஸம்பந்தம் தோற்றமாறு ஒரு பிரபந்தம்செய்யும்' என்று நியமித்தருள, இவரும் அப்படியே செய்கிறெனென்று அந்த நியமத்தை சிரஸாவஹித்து எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே மெய்யன்பர்க்கு நித்யாநுஸந்தேயமாம்படி பாட்டுக்கள் தோறும் இராமா நுசனென்னுந் திருநாமத்தையிட்டு நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச்செய்து எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேவந்து வுணங்கி 'இதைக் கேட்டருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அநுமதிபெற்றுக் கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் பேரோலக்கமாக இருக்கிற அங்குத்தானே இந்தப் பிரபந்தத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானார் மற்றை முதலிகளோடும் திருச்செவி சார்த்தித் தலைதுலுக்கிப் போரவுகந்தருளி, தம்திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அந்தப் பிரபந்தத்தை அன்று தொடங்கி என்றும் நித்யாநுஸந்தேயமாம்படி கற்பித்தருளியதுந் தவிர, அவரது வாக்கு அமுதவாக்கா யிருந்தமையால் அவர்க்கு அமுதன் என்ற திருநாமத்தையும் பிரஸாதித்தருளி மிகவும் கடாக்கித்தருளினார். ஆகையால் அதுமுதல் 'பெரியகோயில் நம்பி' என்ற திருநாமம் மாறித் திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் வழங்கத் தொடங்கிற்று. இப்பிரபந்தத்திற்கு ப்ரபந்ந காயத்ரி என்ற திருநாமமும் அன்றேதொடங்கி நிகழலாயிற்று.

இந்த விருத்தாந்தம் சிறிது மாறுபாடாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு; எங்ஙனே யெனின்:- அமுதனார் எம்பெருமானுடைய

நியமனம் பெற்று இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடையவனீர் தான் திருமதினுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ்சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும் போது, அவ்வளவில் எம்பெருமானார் அழகியமணவாளனது நியமந்தினால் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய அந்தரங்கசிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்தே யெழுந்தருள் அப்போது “செழுந்திரைப்பாற்கடல்” என்ற நூற்றைந்தாம்பாசரம் தலைக்கட்டி, இருப்பிடம் வைகுந்தமென்ற பாசரம் எழுதவேண்டிய தருணமாயிருந்ததென்றும், அது முதலான மூன்று பாசரங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டனவென்றும், பிறகு அரங்கேற்றியானபின் ‘இந்த விசேஷத்துக்கு ஸ்மாரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற்றுப் பாசரங்கள் மூன்றாயிருக்கவேணும்’ என்று ஆழ்வான் நியமித்தருளினாரென்றும், ஆனதுபற்றியே மற்றைப் பிரபந்தங்கட்கு இரண்டு பாசரம் சாற்றாயிருப்பது போலல்லாமல் இதற்கு மூன்று பாசரம் சாற்றாக ஸம்பரதாயம் நிகழ்கின்றதென்றும் கோயில் கஸ்தூரி ஜீயர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை.

ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் இத்திவ்யப்ரபந்தத்தின் வைபவம் மொழியைக்கடக்கும்பெரும்புகழுடைத்து. இந்த நூற்றந்தாதியை அறியக்கற்று வல்லாராகாதார் அவைஷணவர்களே யாவர். இஃதொன்றைமாத்திரம் கற்றாரேனும் * மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. இத்தகைய வைபவம்வாய்ந்த இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் ஸங்க்ரஹமாக ஓர் உரையும்; பிள்ளைலோகம் ஜீயர் சிறிதுவிரிவாக ஒரு வியாக்கியானமும் இட்டருளினர். அவ்விரண்டையுந் தழுவி, இன்னும் ஆவச்யக விஷயங்களையும் ஊடேசேர்த்து அனைவர்க்கும் எளிதாம்படி அடியேனால் எழுதப்படுகிற திவ்யார்த்த தீபிகை என்னு மிவ்வுரையில் குற்றங்குறைகளைக்காணாது குணலேசத்தையே பெரியோர் கண்டு களிப்பாராக.

இங்ஙனம்,

உரையாசிரியன்,

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராப்தாஸன்.

ஸ்ரீ:

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின்
தனியன்கள்.

வேதப்பிரான் பட்டர் அருளிச்செய்தவை.

(ஒருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

முன்னே வினையகல மூங்கிற்குடி யமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்மே—என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்
கென்னுக் கடவுடையேன் யான்.

முன்னே	{ முன்னே செய்த	அணி ஆக	ஆபரணமாக
வினே	{ பாபங்க	சேர்த்தி	{ பொருந்தவைத்துக்
	{ ளெல்லாம்	னேன்	{ கொண்டேன் ;
அகல	ஒழிவதற்காக,		
மூங்கில் குடி	{ 'மூங்கிற்குடி'		{ இப்படி
அமுதன்	{ என்னுங்	யான்	{ அமுதனருடைய
	{ குலத்திலே		{ திருவடிகளைச்
	{ தோன்றிய		{ சூடப்பெற்ற
	{ திருவரங்கத்தமுத		{ அடியேன்
	{ னருடைய		
பொன் அம்	{ பொன்போல்	தென்	{ தெற்குத் திக்கு
கழல்	{ அழகிய	புலத்தார்க்கு	{ லுள்ளாரான
கமலப்போது	{ பாதாரவிந்தங்க		{ யமகிங்கார்க்கு
இரண்டும்	{ ளிரண்டையும்	என்னுக்கு	ஏதுக்காக
என்னுடைய	{ எனது தலைக்கு	கடவு	{ ப்ராப்தி
சென்னிக்கு		உடையேன்	{ யுடையேன்?

* * *—நெடுநாளாக நான் செய்து போந்த கருமங்கள்
தொலைந்து அக்கரும பலங்களின் அறுபலம் எனக்கு நேராம
லிருப்பதற்கு ஒரு மஹோபாயம் கண்டறிந்து அனுட்டித்தேன் ;
அதாவது, மூங்கிற்குடியென்ற மஹாகுலத்திலே தோன்றிய திருவ
ரங்கத்தமுதனருடைய திருவடித் தாமரைகளை நான் சிரோபூஷண

மாக அணிந்துகொண்டேன்; அதனால் எனது ஸகல கருமங்களும் தீயினில் தூசாயொழிந்தன. இனி யமனுக்காவது யமபடர்களுக்காவது என்னருகே வருவதற்கு யாதொரு ப்ரஸக்தியுமில்லை: என்றாயிற்று.

“முன்ன வினையகலச் சேர்த்தினேன்” என இயையும். [மூங்கிற்குடி.] வேயர்குலம், ஆஸூரிகுலம், கூரகுலம் என்பன போல மூங்குற்குடி யென்று ஒரு குலமுண்டாம். அமுதன் = இவர்க்கு, பேரியகோயில்நம்பி என்பது பண்டு வழங்கிவந்த திருநாமம். இவர் இயற்றிய நூற்றந்தாதியைத் திருச்செவி சார்த்தியருளிய எம்பெருமானார் இவருடைய வாக்கு அமுதவாக்காயிரா நின்றதென்று உகந்தருளி அமுதன் என்று திருநாமம் ப்ரஸாதித்தருளினராம். கமலப்போது = தாமரைப்பூ. அணி = ஆபரணம். சேர்த்தினேன் = சேர்த்தேன் என்றபடி: இன்—சாரியை.

என்னுக்கு + கடவுடையேன் = என்னுக்கடவுடையேன்; (கடைக்குறை) கெடுதல்விகாரப் புணர்ச்சி. என்னுக்கு = ஏதுக்காக என்கை; “என்னுக்கவன் விட்டிங்குவந்தாய்” என்றார் குலசேகரப் பெருமானும். [கடவுடையேன்.] கடவு = ப்ராப்தி; அதாவது—உரிமை. .... *

கட்டளைக் கலித்துறை.

நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி யிராமானுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்புந் கலித்துறையந்தாதி யோதவிசை நெஞ்சமே.

நெஞ்சமே மனமே!,

நயம் தரு { விஷயங்களால்
தரப்படுகிற

பேர் இன்பம் { சிறுநின்பங்கள்
எல்லாம் } யாவும்

பழுது என்று { வயர்த்தங்களு என்று
(அவற்றை
விட்டொழிந்து)

நண்ணினர் { தம்மை
பால் { ஆசிரயித்தவர்கள்
விஷயத்தில்

சயம் தரு { ஸம்ஸார ஜயத்தைப்
கீர்த்தி { பண்ணிக்
கொடுக்கும்
புகழுடையான

இராமானுச முனி { எம்பெருமானு
ருடைய

தான்	} இரண்டு திருவடிகள் விஷயமாக,	இயம்பும்	அருளிச்செய்த
இணைமேல்			
உயர்ந்த	} சிறந்த குணத்து திரு குணசாலியான அரங்கத்து திருவரங்கத் அமுது தமுதனார்	கலித்துறை	} கட்டளைக் கலித்துறையின லமைந்த நூற்றந்தாதியை
குணத்து திரு		அந்தாதி	
அரங்கத்து			
அமுது		ஒத்	அத்யயநம்செய்ய
ஒங்கும்	} கொழுந்து விட்டோங்கிய பக்தியினாலே	இசை	} ஸம்மதித்திருக்கக் கடவை.
அன்பால்			

* * *—விஷயாந்தரங்களின் அநுபவத்தினாலுண்டாகும் சிற்றின்பங்கள் யாவும் அற்பங்களென்றும் ஹேயங்களென்றும் கருதி அருவருத்து அவற்றில் நசையற்றுத் தம்மைவந்து அடிபணிகின்ற மஹாநுபாவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளி மோக்ஷத்தைத் தந்தருள்பவராய் இப்பெரும்புகழ் பரவப் பெற்றவரான எம்பெருமானார் விஷயமாக, பகவத்பாகவத பக்தி முதலிய மஹாகுணங்கள் நிறைந்த திருவரங்கத்தமுதனார் பரம பக்தி தலையெடுத்துச் சொன்ன நூற்றந்தாதி யென்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ஒதுவதற்கு நெஞ்சே ! நீ இசைந்திடாய் என்கிறார். நல்வழி தீவழிகளிற் போதற்கு நெஞ்சே முதற்காரணமாதலால் அது னுடைய ஆதகூல்யம் பெறுதற்குப் பாரிக்கின்றாரென்க.

நயம்=விஷயாந்தரங்கள். “நாணுமை நள்ளேன் நயம்” (முதல் திருவந்தாதி) என்றவிடத்து, நயம் என்பதற்கு விஷயாந்தரங்களென்று பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருத்தல் காண்க. பேரின்பம்—சிற்றின்ப மென்னவேண்டுமிடத்துப் பேரின்பமென்றது விபரீதலக்ஷணையாம். ‘நல்லபாம்பு’ என்னுமாபோலே. அன்றி, பேரின்பமுண்டென்று ப்ரமித்திருப்பார் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

“ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் அக்காதலன்றமுந்தி மாயு மென்னாவியை வந்தெடுத்தானின்று” என்று இவ்வமுதனார் தாமும், “ஐநகடிநெ நகுகூலுனெ யதீஸூரஸம்ஸ்யாஃ” [மதநகத நைர் நகலிச்சயந்தே யதீச்வரஸம்ச்ரயாஃ] என்று தூப்புலப்பிள்ளையும், “காரோலிஷொஷஹாரோதவடாஸிதாநா” [காமாதிதோஷஹர மாத்மபதாச்சரிதாநாம்] என்று பெரிய ஜீயரும் பணித்தவை இப் பாட்டின் முன்னடிகட்குச் சந்தையாக அதுஸந்தேயம்.

“....பழுதின்றி நண்ணினம்பால்” என்றும், “பழுதின்றி நண்ணிநன்பால்” என்றும் பாடபேதங்களுண்டாம். சயம்=ஜயம்; “நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே” என்று மீசை முறுக்கிச் சொல்லப் பண்ணுகை.

[கலித்துறையந்தாதி-] “முதற்சீர்நான்கும் வெண்டளைபிழையாக், கடையொருசீரும் விளங்காயாகி, நேர்பதினே நிரைபதினே மென் றோதினர் கலித்துறை யோரடிக்கெழுத்தே” என்பது, கட்டளைக்கலித்துறை யிலக்கண முணர்த்தும் ஸூத்ரமாகும். கட்டளைக்கலித்துறையில் ஒவ்வோரடிக்கும் உரிய ஐந்துசீர்களுள் முதல் நான்கும் ஈரசைச்சீர்களுள் ஐந்தாவது விளங்காய்ச்சீருமாக வெண்டளை பிறழாமல் வரும். வரவே, நேரசை முதலான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினொறுழுத்தும், நிரையசை முதலான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினெழுத்துமாகத் தானே அமையும். வெண்பாவுக்குப்போலக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு ஓரடியின் இறுதிச்சீரோடு அடுத்த அடியின் முதற்சீர் வெண்டளை தவறாது வரவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அந்த நியதி கொள்ளின், நிரையசை முதற்கட்டளைக் கலித்துறையெல்லாம் காய்முன்னிரைவந்து கலித்தளையாய் வெண்டளைவழுவாமாறு காண்க. கலிநிலைத்துறை, கலிவிருத்தம், ஆசிரியவிருத்தம் என்பவை முதலிய சிலவற்றிற்குப் போலக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு நான்கு அடிகளும் அளவொத்து வரவேண்டுமென்னும் நியதியுமில்லை. வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலிய சிலவற்றிற்போலவே அளவொவ்வாமலே வரலாம். கட்டளைக்கலித்துறை பெரும்பாலும் ஏகாரவீற்றதும், சிறுபான்மை ஓகாரவீற்றதுமாம். இர்துளில் எல்லாப்பாசரங்களும் ஏகாரவீற்றனவே. நம் மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்தில், “கோலப்பகல்களி ரொன்றுகற்புய்ய” என்ற நாற்பதாம் பாசரமொன்றே ஓகாரவீற்றது. ஓகாரவீராய் வருவதற்கு வேறு மேற்கோள் கிடைப்பரிது. ஏகார வுயிரீராகவன்றி மெய்யீராகவந்த கட்டளைக் கலித்துறைகளும் சான்றோர் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றன.

இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்ட பிரபந்தமாதலின் சொல் தொடர்நிலை பொருள் தொடர்நிலை யென்னும் இருவகையுள் சொல் தொடர்நிலையாம். [அந்தாதித் தொடை

யாவது—முன்னின்ற பாட்டின் இறுதி எழுத்தாயினும் அசையா யினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும் பாட்டின் முதலாகப் பாடுவது.] இந்நூல் இறுதிச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யு ளின் ஆதியாக அமையும்படி மண்டலித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமை யுங் காண்க. .... *

இதுவுமது.

சொல்லின் தொகைகொண் னேதடிப்போதுக்குத் தொண்டேசெய்யும்
நல்லன்பரேத்து முன்னாமமெல்லா மென்றன் நாவினுள்ளே
அல்லும் பகலு மமரும்படிநல் கறுசமயம்
வேல்லும்பரம விராமாநுச விதேன் விண்ணப்பமே.

அறு சமயம்	{ அப்ராமாணிகங் களான ஆறு மதங்களுடும்	ஏத்தும்	துதிக்கிற
வேல்லும்	நிரவரித்தருளின	உன் நாமம்	{ தேவரீருடைய திரு எல்லாம் { நாமங்களெல்லாம்
பரம	ஆரியரான	என் தன் நாவின்	{ எனது நாவிலே உள்ளே
இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!	அல்லும் பகலும்	{ அஹோராத்திரமும்
உனது அடி போதுக்கு	{ தேவரீருடைய பாதா விந்தங்களிலே	அமரும்படி	{ பொருந்தி யிருக்கும்படி
தொண்டு	{ வாசிக கைங்கரியம் செய்யும் { பண்ணுகிற	நல்கு	{ க்ருபை செய்தருள வேணும்;
நல் அன்பர்	பரமபக்தர்கள்	இதுவே என்	{ இவ்வளவே அடி யேன் செய்யும் விண்ணப்பம் { விஜ்ஞாபனம்.
சொல்லின் தொகை கொண்டு	{ சப்த ராசிகளைக் கொண்டு		

* * *—கூறுஞ்சமயங்களாறுங் குலையக் குவலயத்தே வந் தருளின ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிவாரத்திலே சீலமில்லாச் சிறியேன்செய்யும் விண்ணப்பம் ஈதொன்றே; அது யாதெனில்; தேவரீரிடத்துப் பரமபக்தி பூண்டவர்கள் “தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப” என்ற கணக்கிலே தத்தம் சக்திக்கியன்றவாறாக சப்தராசிகளை யடுக்கி தேவரீருடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவார்களன்றோ; அத்திருநாமங்

கள் இடைவிடாது என்றாவிலே திகழும்படி அதுக்ரஹித்தருள் வேணும்; இஃதொன்றேயாப்த்து அடியேனுடைய பிரார்த்தனை— என்குறர் ஒரு பக்த சிகாமணி.

தோகை என்பதற்கு ஸங்கியை என்று பொருள் கொள்ளு தலுமாம். எம்பெருமானார் விஷயமாக நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள் பாடவேணுமென்று ஒரு தொகையை நெஞ்சிலேகொண்டு நல் லன்பரான அமுதனார் அருளிச்செய்த தேவீருடைய நாமமாலை யாகிய நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தமானது எப்போதும் என் நாவிலே பொருந்துமாறு அருளவேணும் என்றாராகவுங்கொள்க. “எங்கள் கதியே இராமானுச முனியே!, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா— பொங்குபுகழ், மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிர மனைத்தும், தங்கு மனம் நீயெனக்குத் தா” என்றதுபோலவாம். .... *

[இம்முன்று தனியன்களே ஸகல தீவ்ய தேசங்களிலும் வழங்கு மவை; மற்றொரு தனியன் மேனுட்டில் அநுஸந்திக்கப் படுகிறதாம்; அதா வது.]

இனியேன் குறைநமக் கேம்பெருமானார் திருநாமத்தால் முனிதந்த நூற்றெட்டுச் சாவித்திரியேன்னு நுண்பொருளைக் கலிதந்த செஞ்சொற் கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான் புனிதன் திருவரங்கத் தமுதாகிய புண்ணியனே.

(இதன் கருத்து:-) ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே ஸங்கல்பபூர்வக மாக உலகத்தைப் படைத்து முதலிலே சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு ஸாவித்ரியை உபதேசித்தான். இவ்வமுதனார் அந்த ஸாவித்ரியின் ஸாரார்த்தத்தை யெடுத்து இராமானுசன் என்னுந் திருநாமத்தோ டிணக்கிக் கட்டளைக் கலித்துறையிலே வைத்துத் தாம் அதுப வித்த அதுபவத்தின் பரீவாஹரூபமாக இந்நூற்றந்தாதியைப் பாடிப் பின்புள்ளாரான நமக்கும் உபகரித்தருளினார். இனி நமக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களில் ஒரு குறையுமில்லை என்பதாம். “திரு நாமத்தால்” என்ற விடத்து, திருப்பெயரால் என்று பாடமிருப் பின் வெண்டளைக்குச் சேரும்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

இ ரா மா நு ச நூ ற் ற ந் தா தி

உரையின் அவதாரிகை.

ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம் திருவஷ்டாஷ்டரம். அந்நுடைய பரம தாத்தப்ரியமாயும், ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ர பந்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும், ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய உக்தி யாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிதமாயும், நம் பூருவாசார்யர் களின் உபதேச பரம்பரையாலே ப்ராப்தமாயும், சேதநர்களனை வர்க்கும் இன்றியமையாத ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களின் நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷமாயும், பரம ரஹஸ்யார்த்தமாயு மிருப்பது சரமபர்வ நிஷ்டை. அஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்தமுத னூர்க்கு எம்பெருமானார் தமது நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே கூரத் தாழ்வான் திருவடிகளிலே தம்மை ஆச்ரயிப்பித்தருளி அவர் முக மாக உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேச ப்ராப்தமான அந்தச் சீரிய பொருளை இவ்வமுதனார் தாம் அநவரத பாவனை பண்ணி எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக் கொண்டு போந்தாராய் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது பத்திப் பெருங்காதலுக்குப் போக்குவீடாகப் பேசி அநுப வித்தே தீரவேண்டும்படியான நிலைமை தனக்கு உண்டானமையா லும், சரமபர்வநிஷ்டையே சீரியதென்கிற பரமார்த்தத்தைச் சேத நர்கட்கு எளிதில் உணர்த்தவேணுமென்கிற க்ருபாமூலகமான கருத்தினாலும் தாம் எம்பெருமானாருடைய திவ்யகுண சேஷ்டி தாதிகளை ப்ரேமத்துக்குத் தகுதியாகப் பேசுகிற பாகுரங்களாலே

அவருடைய வைபவங்களை அனைவர்க்கும் வெளியிடா நின்று
கொண்டு முன்பு ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கே அற்றுத்தீர்ந்த மதூர
கவிகள் தமது நிஷ்டையைக்கூறும் முகத்தாலும் பிறர்க்கு உப
தேசிக்கும் முகத்தாலும் உஜ்ஜீவரத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்
தத்தை லோகத்திலே வெளியிட்டருளினதுபோல, இவர் தாமும்
அவ்வகைகளாலே ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டர்க்கு அறிந்துகொள்ளத்
தக்க அர்த்தங்களையெல்லாம் மிக்க சுருக்கமும் மிக்க விரிவுமின்றி
நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள் கொண்ட இத்திவ்ய ப்ரபந்த முகத்தால்
அருளிச்செய்கிறார். .... *

பூமன்னுமாதா பொருந்திய மார்பன் * புகழ்மலிந்த

பாமன்னுமாற னடிபணிந் துய்ந்தவன் * பல்கலையோர்

தாம்மன்ன வந்த விராமாநுசன் சரணரவிந்தம்

நாம்மன்னிவாழ * நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே. (க)

நெஞ்சே! ஓ மனமே!

பூ மன்னு மாதா { தாமரைப்பூவில்
பொருத்த
முடையளா
யிருந்த பிராட்டி

பொருந்திய மார்பன் { (அப்புவை விட்டு
வந்து) பொருந்து
கைக்குறுப்பான
போக்யதையை
யுடைய
திருமார்பை
யுடையனான
பெருமானுடைய

புகழ் மலிந்த பா { திருக்கல்யாண
குணங்கள்
கிறைந்த தமிழ்ப்
பாசுரங்களிலே

மன்னு மாறன் { ஊற்றமுடையவ
ரான நம்மாழ்வா
ருடைய

அடி திருவடிகளை

பணிந்து ஆசரயித்து

உய்ந்தவன் உஜ்ஜீவித்தவரும்

பல் கலையோர் { பலபல
தாம் மன்ன வந்த { சாஸ்த்ரங்களை
ஒதின மஹான்
கள் நிலபெறும்
படி (இவ்வுலகில்)
வந்தவதரித்த
வருமான

இராமாநுசன் { எம்பெருமானு
ருடைய

சரண அரவிந்தம் { திருவடித்
தாமரைகளை

நாம் மன்னி வாழ { நாம் ஆசரயித்து
வாழ்வதற்
குறுப்பாக

அவன் நாமங்களே { அவ்வெம்பெருமா
ரைது திரு
நாமங்களையே

சொல்லுவோம் { ஸங்கீர்த்தனம்
பண்ணுவோம்.

* * *—தாமரைமலரிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப் பூவைவிட்டு “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று வந்து மிக்க விருப்பத்துடன் வலிக்கப்பெற்ற திருமார்பை யுடையனான திரு மாலினது திவ்ய குணசேஷ்டிதங்களை நிறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருவாய்மொழி முதலான திவ்ய ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைத்தொழுது ஸத்தைபெற்றவராயும், பலபல சாஸ்த்ரங்களைக்கற்றும் உஜ்ஜீவனோபாயத்தில் த்ருடாத்யவ ஸாயமின்றியே ஸம்சய விபர்யயங்கள்கொண்டு தடுமாறுகின்றவர்களை ஒரு நிச்சயஜ்ஞானத்திலே நிலைநிறுத்தி வாழ்விக்கவந்தவ தரித்தவராயுமிருக்கிற எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளை நாம் ஆச்யித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு அவருடைய திருநாமங்களை வாயாரப் பேசுவோமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறு ராயிற்று.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக்கூறவேண்டு வது மரபாதலால், பூ என்று தொடங்கினார். இச்சொல், திருச் சந்த விருத்தத்தில் சப்த சக்தியால் மாத்திரம் மங்கலமொழியாய் நின்றது; இங்கு அர்த்தசக்தியாலும் நின்றது என்ற விசேஷம் அறியத்தக்கது. (அங்கே, பூ—பூமி.)

எம்பெருமானுக்கு அதிசயாவஹமான வைபவங்கள் பல்லா யிரமிருந்தாலும், ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தையே அவர் தமக்குப் பெரிய வைபவமாக அத்த்வலித்திருந்தாராதலால் அவருடைய அத்த்வலாயத்துக்குப் பொருந்த “மாறனடி பணிந் துய்ந்தவன்” என்ற விசேஷணம் முற்பட்டது. இதனை யடியொற் றியே மணவாளமாமுனிகளும் “ஸ்ரீராயவாஹி ஜவஜய நிக்ஷு லெவாவெப்ரோ விவாஸயவராஹுஸ வாடிஹதூ” [ஸ்ரீமாத வாங்கிரி ஜலஜத்வய நித்ய ஸேவாப்ரேமா விலாசய பராங்குச பாத பக்தம்] என்று தொடங்கினார்.

பாமன்னுமாறன் = ஆழ்வார் தாமருளிச்செய்த பாசுரங்களின் இனிமையைக்கண்டு தாம் அவற்றில் மிக்க ஊற்றமுடையவராயிருந்தாரென்கிறது. “தன்சீர் யான்கற்று மொழிபட்டோடுங் கவியமுத நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதுமே” என்றும், “தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றும், “கேட்டு

ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தாரிதே. மாறன்—ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால் குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு ‘மாறன்’ என்ற திருநாமமாயிற்று; வலிய வினைக்கு மாறாக இருத்தலாலும், அந் மதஸ்தர்களை யடக்கி அவர்கட்கு சத்ருவாயிருத்தலாலும், பாண்டிய நாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்தபெய ரென்றலுமுண்டு.

பல்கலையோர் தாம்மன்ன—நாநா சாஸ்த்ரங்களைக்கற்று வல்ல வர்களான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய மஹான்கள் ப்ரதிஷ்டிதராகைக்காக என்றுமாம். எம்பெருமானுடைய சரணாவிர்த ப்ராப்திக்கு ஸாதநம்—அவருடைய திருநாமஸங்கீர்த்தநமேயாம் என்பது இப்பாசுரத்தில் வெளியாயிற்று. ... (க)

கள்ளார்பொழில் தென்னரங்கன் * கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கோள்ளாமனிசரை நீங்கி குறையல் பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்ப னிராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு * ஒன்றறியே னெனக்குற்ற பேரியல்வே. (உ)

கள்ளார் { தேன் நிறைந்த
பொழில் { சோலைகளை
தென் { யுடைய தென்
அரங்கன் { திருவரங்கத்திலே
பள்ளிகொள்ளும்
பெருமானுடைய

கமலம் { தாமரைபோன்ற
பதங்கள் { திருவடிகளை

நெஞ்சில் { தமது நெஞ்சிலே
கொள்ளா { வையாத

மனிசரை { மனிதர்களை
நீங்கி { விட்டொழித்து,

குறையல் { திருமங்கை
பிரான் { மன்னனுடைய
அடிக்கீழ் { திருவடிகளிலே
விள்ளாத { என்றும்
அன்பன் { விட்டுநீங்காத
பக்தியை
யுடையரான

இராமாநுசன் { எம்பெருமானு
ருடைய

மிக்க சீலம் { சிறந்த சீல
அல்லால் { குணத்தைத் தவிர

ஒன்று { வேறொன்றையும்

என் நெஞ்சு { எனது நெஞ்சானது
உள்ளாது { மினைக்க
மாட்டாது:

(இவ்வாறாக)

எனக்கு உற்ற { எனக்கு விரித்தித்த
பேர் இயல்வு { தொரு சிறந்த
ஸ்வபாவத்திற்கு

ஒன்று { ஒரு காரணத்தையும்
அறியேன் { அறிகின்றிலேன்.

* * *—“நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன் நாமங்களை” என்றவுடனே எனது ஹ்ருதயமானது அவ்விராமாநுசனுடைய சீலத்தில் ஊன்றப்பெற்ற ஆச்சரியத்தை என்ன சொல்லுவேன்! என்று விஸ்மயப்படுகிறார். ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளை நெஞ்சாலும் நினையாத பாவிகளோடு நெடுங்காலம் பழகிக் கிடந்த என் நெஞ்சானது இன்று அப்பாவிர்களோடு உறவை ஒழித்துவிட்டு, திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அந வரதம் இறைஞ்சுமவரான எம்பெருமானாருடைய சிறந்த சீலகுண மொன்றையே சிந்தியாரின்றது; இப்படிப்பட்டதொரு பெருந் தன்மை எனக்கு நேர்ந்ததற்குக் காரணம் அவ்வெம்பெருமானா ருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாகடாக்ஷமேயொழிய வேறொன்றுண் டாக நானறிகின்றிலேன்.

உடையவர்க்கு நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் பக்தியுள்ளபடியை முதற்பாட்டில் பேசினார்; “மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங் கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற அவதரித்த” என்றபடி அவ்வாழ்வா ருடைய தமிழ் வேதத்திற்கு அங்கமாக ஆறு திவ்யப்பரந்தங்களை அருளிச்செய்தவரான திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரா வண்யமுடைமையை இப்பாட்டில் பேசினாய்த்து. திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலம்—திருக்குறையலூர் எனப்படும். “மண்ணியில் நீர்தேங்குங் குறையலூர் சிர்க்கலியன் தோன்றியலூர்” என்பது உபதேசரத்தினமலை. “குறையல் பிராணடிக் கீழ் விள் ளாதவன்பன்” என்ற விசேஷணம் வீறுபெறும்படி, திருவாலி திருநகரியி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமங்கை மன்னனுடைய பாதாவிந்த பீடத்தின்கீழ் எம்பெருமானாருடைய திருக்கோலம் ஏறியருளப் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றமை உணரத்தக்கது.

சீலம்=மஹானாயிருப்பவன் மந்தமதிகளோடு புரையறக் கலந்து பரிமாறுங்குணம் சீலகுணமெனப்படும். எம்பெருமானார் மஹாநுபாவரா யிருந்துவைத்தும், தம்மை வெகு நீசராக நினைத் திருக்கிற இவ்வமுதனார் தம்மோடே கலந்து பரிமாறப்பெற்ற மஹாகுணத்திற்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற சொல் இது. உள்ளு தல்—சிந்தித்தல். ‘பேரியல்வு’ என்பதை ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகவுங் கொள்ளலாம், முதல் வேற்றுமையாகவும் கொள்

ளலாம். “இது எனக்கு வித்தித்த பெரிய விரகு” என்னவுமாம், ஒன்று என்பது காகாகுந்நயாயத்தாலே கீழும்மேலும் அந்நயிக்கும்: மிக்க சீலமல்லால் ஒன்று உள்ளாது; எனக்குற்ற பேரியல்வு ஒன்றறியேன்—என்று. ... .. (உ)

பேரியல்நெஞ்சே அடிபணிந்தே னுன்னை * பேய்ப்பிறவிப் பூரியரோளேள் சுற்றம் புலர்த்தி * பொருவருஞ்சீர் ஆரியன் செம்மை யிராமாநுசமுனிக் கன்புசெய்யும் சீரியபேறுடையார் * அடிக்கீழேன்னைச் சேர்த்ததற்கே. (ங)

பேர் இயல் நெஞ்சே!	{ மிகவும் கம்பீரமான மனமே!	செம்மை	{ (ஆசிரிதரோடு) ருஜுவாகப் பரிமாறுந்தன்மை வாய்ந்தவருமான
உன்னை அடிபணிந்தேன்	{ உன்னை வணங்குகின்றேன்; (என்னை வணங்குவது எதற்காக என்னில்;)	இராமாநுசமுனிக்கு	{ எம்பெருமானார் திறத்தில்
பேய் பிறவி	{ ஆஸுரப் பிறப்பை யுடையவர்களான	அன்பு செய்யும் சீரிய பேறு உடையார்	{ பக்தி பண்ணுவதையே பரம புருஷார்த்தமாக வுடையவர்களான கூரத்தாழ்வான் போல்வாருடைய
பூரியரோடு உள்ள	{ நீசர்களோடு (எனக்கு) இருந்த	அடிக்கீழ்	{ திருவடிகளின் கீழே
சுற்றம்	உறவை	என்னை	{ (பரம நீசனாயிருந்த) என்னை
புலர்த்தி	போக்கடித்து	சேர்த்ததற்கே	{ கொண்டு சேர்த்த மஹோபகாரத் திற்காகவே (உன்னை அடிபணிந்தேன்.)
பொருவு அரும் சீர்	{ ஒப்பற்ற குணங்களை யுடையவரும்		
ஆரியன்	{ சிறந்த அருஷ்டாந முடையவரும்		

* * *—“மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்றபடி நன்மை தீமைகட்கு முதற்காரணம் நெஞ்சேயாதலால், “நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன்நாமங்களே” என்ற பாரிப்புக்கு அந்தநெஞ்சு உடன்பட்டித் தமது கொள்கைக் கிணங்க ஒழுகப் பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் அந்தத் தமது நெஞ்சை நமஸ்கரிப்பதாகக் கூறுகின்றார் இதில். இங்ஙனே நெஞ்சைத் தம்மில் வேறுபடுத்திக் கூறுதல் கவிமரபில் வந்த ஒருவகைச் சமத்காரம். ஆஸுர

ப்ரக்ருதிகளான நீசர்களோடு எனக்கிருந்த ஸம்ஸர்க்கத்தைப் போக் கடித்து, ஒப்பற்ற குணசாலியான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் ப்ராவண்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுள்ள ஆழ்வான்போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே என்னைக் கொண்டு சேர்த்த நெஞ்சே! இப்பெருநன்றிபுரிந்த உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? “தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே” என்றற்போல உன்னைத் தலைபால் வணங்குவது தவிர வேறொரு கைம்மாறு நான் செய்யகில்லேன் என்றராயிற்று. பூரியர்=இழி பிறப்பாளர். புலர்த்துதல்—உலரச்செய்தல்; அதாவது போக்கடித்தல். பொருவு-ஒப்பு. ஆரியன்—“கத-வ்யூராவரநு காஸிகத-வ்யூரநாவரநு। திஷ்-திபூக்யதாவாரொ வஸது சூய-உதிஸ்யது:” [கர்த்தவ்யமாசாரந் காமம் அகர்த்தவ்யமநாசாரந்-திஷ்டதி ப்ரக்ருதாசாரே ஸது ஆர்யஇதி ஸ்மருதம்.] செம்மையிராமாநுசமுனி=செம்மைக்குணமுடைய இராமாநுசமுனி என்றபடி: செம்மைக் குணமாவது வடமொழியில் ‘ஆர்ஜவம்’ எனப்படும். அதாகிறது-ருஜுவாயிருக்குந்தன்மை; இதற்கு ப்ரதிகோடியான குணம்—கௌடில்யம் எனப்படும். ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி ‘அப்பா! நீ எவ்வூர்?’ என்றால் ‘நான் தற்காலமிருப்பது இவ்வூர்’ என்று விடையளிப்பதும், ‘உன்பெயர் என்ன?’ என்றால், ‘என்பெயர் உண்டுவளர்ந்தான்’ என்று விடையளிப்பதும் இவ்வாறாகக் கேட்பதற்கெல்லாம் கோணலாகவே விடையளிப்பது கௌடில்ய குணத்தின் காரியமாகும். உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லுகையும் செய்கையும் செம்மைக் குணத்தின் காரியமாகும். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளி யிருந்தபோது சூர்ப்பணைகவந்து, “சூரதஸ்யூரிஃ ஷெஸம் கயம் ராக்ஷஸ் வெவிதம்। கிராமஜநக்யத்யுந்தெ தக்ஷ ஜாவூரதாஜஹ-லி||” [ஆகதஸ்த்வமிமம் தேசம் கதம் ராக்ஷஸஸேவிதம்—கிமாகமநக்ருத்யம் தே தத்த்வமாக்யா துமர்ஹலி.] ராக்ஷஸர்கள் வந்தடைந்திருக்கிற இவ்விடத்திற்கு நீர் எவ்வாறு வந்தீர்? வந்த காரியமென்ன? என்றுகேட்க, அதற்குப் பெருமாள் கோணலான உத்தரம் கூறலாமாயினும் அங்ஙன்கூறுது “ஆஸீத் தசரதோ நாம ராஜா” என்றுதொடங்கி நேரான உத்தரம் கூறினார். அவ்விடத்திலே வால்மீகி முனிவன் “ஃஜுஷுஜிதயா

வவ-ஜாவு-தா-உ-வவ-கு-டு ” [ருஜுபுத்திதயா ஸர்வம் ஆக்
யாது முபசக்ரமே] என்கிறான். இதுவாய்த்து ஆர்ஜவகுணம்.

“இராமாநுசனடிக் கன்புசெய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்”
என்றவிடத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களெல்லாரையும் விவக்ஷிக்கி
றார் என்றலும், கூரத்தாழ்வானை விசேஷித்துக் கருதுகின்றாரென்
றலும் ஒக்கும். ... .. (ங)

என்னைப்புவிவி லொருபொரு ளாக்கி * மருள்கரந்த
முன்னைப்பழைவினை வேரறுத்து * ஊழி முதல்வனையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் பரன் பாதமுமேன்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான் * எனக்கேதுஞ் சிதைவில்லையே. (ச)

ஊழி	{ காலம் முதலிய ஸகல	மருள் கரந்த	{ அஜ்ஞான
முதல்வ	{ பதார்த்தங்களுக்	முன்னை	{ மூலக்கங்களாய்
னையே	{ கும் காரண	பழைவினை	{ மிகவும்
	{ பூதனான எம்	வேர் அறுத்து	{ அநர்திகளான
	{ பெருமானையே		{ (எனது)
			{ பாவங்களை
			{ வேரறீக்கி
பன்ன	{ (எல்லாரும்	பாதமும்	{ தமது திருவடி
	{ விவேகித்து)		{ களையும்
	{ அநுஸந்	என் சென்னி	எனது தலையிலே
	{ திக்கும்படி		
பணித்த	{ (ஸ்ரீபாஷ்ய	தரிக்க	{ நான் உகந்து
	{ முகத்தாலே)	வைத்தான்	{ தரிக்கும்படியாக
	{ அருளிச்செய்த		{ வைத்தருளினார்;
பரன்	{ ஸர்வோத்த்ரு		{ (இவ்வளவு
இராமா	{ வ்டரான		{ மஹாப்ரஸாதம்
நுசன்	{ எம்பெருமானார்		{ பெற்றேறான
புவியில்	இந்தப்பூமியிலே		{ பின்பு)
என்னை	{ (அபதார்த்தமாய்க்	எனக்கு	அடியேனுக்கு
ஒரு	{ கிடந்த) என்னை	ஏதும் சிதைவு	{ எவ்விதமான
பொருள்	{ ஒரு	இல்லை	{ ஹாநியும் இனி
ஆக்கி	{ பதார்த்தமாக்கி		{ உண்டாக
			{ வழியில்லை.

* * *—எம்பெருமானாருடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்
திற்கு ஆளான நான் இனி ஒருநாளும் எவ்விதமான ஹாநியையும்
அடையமாட்டேன் என்கிறார்,—பதார்த்தகோடியில் சேராமல்

துச்ச (தஹி) னாயிருந்த எனது கருமங்களையெல்லாம் வேரற நீக்கி, தமது பாதாவிந்தங்களையும் என் தலைமேலே வைத்தருளினார் எம்பெருமானார்; இப்பேறுபெற்ற எனக்கு இனி ஒருகுறையுமில்லை என்றாயிற்று.

மருள் சுரந்த—அஜ்ஞாந்தாலே செய்யப்பட்ட என்னை; மருளாலே சுரக்கப்பட்ட என்றவாறு. [ஊழிமுதல்வனையே பன்னப்பணித்த] ஊழிமுதல்வனான எம்பெருமானையே பரவும்படி அமுதராகிய தம்மைச் செய்தருளின—என்று அர்த்தமல்ல; பகவத்விமுகராயிருந்தவர்களையெல்லாம் உபதேசாதி முகத்தாலே பகவத் ப்ரவணரம்படி செய்தருளினவர் என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னபடி. ஊழிமுதல்வன்—பிரளயகாலத்தில் முழுமுதற் கடவுளாயிருந்தவன் என்றுமாம்.

பரன் என்றதை இராமாநுசனுக்கு விசேஷண மாக்காமல் நிர்வஹிப்பதும் ஒருபுடையுண்டு; அதாவது—பரன் என்று பரமபுருஷனான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய திருவடிகளையும் என் சென்னித் தரிக்கவைத்தான் என்றதாகவுமாம். “பரன் பாதமேன சென்னித் தரிக்கவைத்தான்” என்றும் பாடமாம். (என=என்னுடைய.) ... (ச)

எனக்குற்ற செல்வ மிராமாநுசனென்று * இசையகில்லா மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ் * அவன் மன்னியசீர் தனக்குற்றவன்ப ரவன் திருநாமங்கள் சாற்றுமென்பா வினக்குற்றங் காணகில்லார் * பத்தியேய்ந்த வியல்விதேன்றே. (௫)

எனக்கு உற்ற செல்வம்	{ நமக்கு ப்ராப்தமான ஸம்பத்து	புகழ்	{ (அன்னவர் களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புகழாய்விடும்;
இராமாநுசன் என்று	{ எம்பெருமா னாரே' என்று	அவன்	{ அவ்வெம்பெருமா னுருடைய
இசைய கில்லா	{ அத்யவஸாயங் கொண்டிருக்க மாட்டாத	மன்னிய சீர் தனக்கு	{ நித்யவலித்தமான கல்யாண குணங்களுக்கு
மனக் குற்றம் மாந்தர்	{ துஷ்ட ஹ்ருதயர்களான மனிசர்	உற்ற	{ தகுதியான
பழிக்கில்	{ (இந்நூலைப்) பழிப்பார்களாகில்		

அன்பர்	{ அன்பையுடையவர் களான மஹான்கள்	அவன்	{ அவ் வீரமாதரசு னுடைய திருநாமங்களை சொல்லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாசர மாலைகளிலுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார் கள்.
பத்தி ஏய்ந்த இயல்விது என்று	{ (இந்நூலானது) பக்தியோடு கூடின ப்ரவருத்தியை யுடையதென்று (திருவுள்ளம் பற்றி)	{ திருநாமங்கள் சாற்றும் என் பா இனம் குற்றம் காண்கில்லார்	

* * *—உலகத்தில் ஒரு பிரபந்தம் பிறந்தால் அதனைத் தூஷிப்பார் பலரும், பூஷிப்பார் சிலரும் ஏற்படுவது வழக்கம். உண்மையில் தோஷங்கள் இல்லாதிருந்தாலும் எதையாவது சொல்லித் தூஷித்தே தீருவர்கள். குற்றங் குறைகள் இருந்துவிட்டால் தூஷகர்களின் உத்ஸாஹம் கேட்கவே வேண்டியதில்லை. அறிவிலியான நான் இயற்றும் இந்நூலில் தோஷங்கள் தான் மிகையாக இருக்கக்கூடும்; அவற்றைக்கண்டு எல்லாரும் இகழார்களோ என்று தாமே சங்கித்துக் கொண்டு, ஸமாதாநமும் தாமே கூறுகிறார் இதில்;—எம்பெருமானாரையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மஹாநுபாவர்கள் இந்நூலைக் கடைக்கிப்பார்களாகில் சொற்களிலுள்ள குற்றங் குறைகளில் அவர்கள் கண்ணையாமல் “ஹா ஹா! பக்திப் பெருங்காதல் உள்ளடங்காமல் வெளிப்புறப்பட்ட சொல் தொடையன்றோ இது!” என்று உகப்பார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் எம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களில் மெய்யே ஈடுபட்டவர்களாதலால் அவருடைய திருநாமங்களைப் பேசப்பிறந்தநூல் எத்தன்மைத்தாயினும் க்ரந்தகர்த்தாவின் ஹ்ருதய பரிபாக மொன்றையே கணிசித்து, “பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும் பத்தர் சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ” என்று கொண்டு பக்தியை நோக்கி உகந்திடுவார்கள். எம்பெருமானாருடத்து அத்தகைய பக்தி [அதாவது—‘இவரே நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்வவஸாயம்] இல்லாத கல்மஷபுத்திகளான மனிசர்கள், குணங்களை யறியமாட்டாதே கேவலம் தோஷைகதாசிகளாகையாலே ஏதேனும் தோஷங்களை ஏறிட்டோ உள்ள தோஷங்களை எடுத்துரைத்தோ நிந்திப்பார்களாகில், அன்னவருடைய தூஷணம் நமக்கு பூஷணமேயா மித்தனை என்கிறார். “அலகை முலைசுவைத்

தாற் கன்பாடிக்கன்பர், திலதமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர், பழிநூற்றில் துதியாகும்” என்றாரிதே அருளாளப் பெருமா ளெம் பெருமானாகும்.

இங்கே ஒரு சங்கை;—‘பிறருடைய பழிப்பு நமக்கு அப்ர யோஜகம்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அவர்களுடைய பழிப் புத்தானே நமக்குப் புகழாம் என்கைக்குக் கருத்தென்? அவர் களது பழிப்பு இவர்க்கு எப்படி புகழாய் விடும்? என்றுசிலர் சங்கிக்கக்கூடும். அவர்கள் தெளியச் சொல்லுகிறோம்;—பழிப்பவர் கள் என்னவென்று பழிக்கின்றார்களென்னில்;—அமுதனாராம் ஒருவர்; அவர் இராமாநுச நூற்றந்தாதி என்றொரு பிரபந்தம் பாடினாராம்; அதில் ஒவ்வொருபாட்டிலும் இராமாநுசன் இராமா நுசன் என்று சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டு கிடக்கிறார். தவிரவும், சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஐச்வர்யம் முதலானவற்றை இகழ்ந்துரைக்கிறார்; ஸகல புருஷார்த் தங்களும் தமக்கு ‘உடையவர்’ தானாம்; எம்பெருமானைக்கூட அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டாராம். என்றிவைபோல்வன சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்கள். வாஸ்தவத்தில் இவையெல்லாம் குணமேயாதலால் குணகீர்த்தநத்தில் சேர்ந்து புகழ்ச்சியேயாய்முடியக் குறையிலையென்க. எம்பெருமானைப் பழித்த சிசுபாலாதிகளும் பர்யாயேண குணகீர்த்தநம் பண்ணினார் களாகவன்றோ உய்ந்துபோனது. “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க் கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றி யுரலிடை யாப்புமுண்டான்” என்று பாவிகள் ஏசுவதெல்லால் அன்புடை யார்க்கு குணகீர்த்தநமாகாநின்றதன்றோ. பெரிய திருமொழியில் “மானமருமென்றோக்கி” என்னுந் திருமொழியில் தூஷண பர மாகச்செல்லுகிற முன்னடிகளையும் பூஷணபரமாகச் செல்லுகிற பின்னடிகளையும் விவேகித்தறிக. “ஊரவர்கல்வை எருவிட்டு” என்ற திருவாய்மொழியின் உட்கருத்தும் உய்த்துணரத்தக்கது. உத்தமாதிகாரிகளுடைய அத்யவஸாயமெல்லாம் ஸாமான்ய ஞானி களுக்கு இகழ்ச்சிக்கு உறுப்பாகுமென்பது ஸாரார்த்தம்.

“பத்தியேயந்த இயலிதென்றே” என்றும் பாடமுண்டாம். இது பத்தி நிறைந்த சொல்—என்றபடி. இயல்—சொல். (இ)

இயலும்பொருளு மிசையத் தோடுத்து * ஈன்கவிகளன்பால்
மயல்கொண்டு வாழ்த்து மிராமாநுசனை * மதியின்மையால்
பயிலும்கவிகளில் பத்தியில்லாத வென் பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றனன் * அவன்றன் பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே. (சு)

ஈன் கவிகள்	{ விலக்ஷணரான கவிகள்	கவிகளில்	பாடல்களிலே
அன்பால்	ப்ரீதியினாலே	பத்தி	{ பக்தியற்றதான
இயலும்	{ சப்தமும்	இல்லாத	{
பொருளும்	{ அர்த்தமும்	என் பாவி	{ என்னுடைய
இசைய	{ நன்கு பொருந்தும்	நெஞ்சால்	{ பாபிஷ்டமான
	{ படியாக		{ நெஞ்சினாலே
தோடுத்து	கவனம்பண்ணி	அவன் தன்	{ அவ்வெம்பெருமானு
மயல்	{ வ்யாமோஹம்		{ ருடைய
கொண்டு	{ தலையெடுத்து	பெரு கீர்த்தி	{ அளவற்றகீர்த்திகளை
வாழ்த்தும்	துதிக்கும்படி நின்ற	மொழிந்திட	{ பேசுவதாக
இராமா	{ எம்பெருமானாரை	மதி	{ புத்தி
னுசனை	{	இன்மையால்	{ இல்லாமையினாலே
பயிலும்	வருணிக்கின்ற	முயல்	{ நான் ப்ரவர்த்திக்
		கின்றனன்	{ கின்றேன்.

* * *—“பத்தியேயந்த வியல்விதென்றே” என்று கீழ்ப் பாட்டிற் சொன்னவிவர், அப்படிப்பட்ட பக்தி தமக்கு உண்டோ வென்று பார்த்தார்; அவ்விஷயத்துக்குத்தக்க பக்தி தமக்கு இல்லை யென்றறிந்தார்; ‘அந்தோ! நாமோ அவ்வெம்பெருமானாரைத் துதிக்க இழிந்தது!’ என்று தம்மைத்தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார் இதில்.—இன்கவி பாடும் பரமகவிகளான சில மஹான்கள் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் நன்கு பொருந்துமாறு கவி பண்ணி ஆந்தரமான அன்பினாலே வ்யாமோஹித்து இராமாநுசனை வாழ்த்தா நிற்பார்கள்; அன்னவர்களுடைய பக்திபீவாஹ ரூபமான கவிகளில் ஆதரமற்ற எனது பாவி நெஞ்சால் அவ்விராமாநுசனுடைய பெருப்பெருத்த புகழ்களையெல்லாம் பேசுவதாக நான் முயற்சி செய்கின்றேனே! இஃது என்ன புத்திகெட்ட தன்மை! என்று வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார்.

“கவிகள் ...வாழ்த்து மிராமாநுசனை” = கவிகளால் மங்களா சாஸனம் பண்ணப்படுகிற இராமாநுசனை என்றபடி. மயல் எனி

தும் மீமயல் எனினும் ஓக்கும்; வ்யாமோஹம்; அறிவு கேடு: மங்களாசாஸநம் பண்ணும்போது அறிவு கெட வேணுமிறே. அறிவு உள்ளபடியே கிடந்ததாகில் 'வாழி, பல்லாண்டு, ஜயவிஜயீ பவ' இத்யாதி சப்தங்கள் வெளிவர வொண்ணாதிறே. "மதியின் மையால்" என்றவிது நான்காமடியில் அந்வயிக்கக்கடவது. மதி-வடசொல். இன்மை=இல்லாமை. .... (சு)

மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான் * வஞ்சமுக் குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்குடியின் *
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல் * எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே. (சு)

மொழியை கடக்கும்	{ வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாத்படி வாசாமகோசா மான
பெரு புகழான்	{ பெரிய புகழை புடையவரும்
முக்குறும்பு ஆம் வஞ்சக் குழியை கடக்கும்	{ கல்விச்செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும் மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழியைக்கடந் திருப்பவரும்
நம்	நமக்கு நாதருமான
கூரத்து ஆழ்வான்	{ கூரத்தாழ்வா னுடைய
சரண்	திருவடிகளை
கூடிய பின்	{ நான் ஆசிரயித்த பின்பு
பழியை கடத்தும்	{ ஸர்வபாப நிவர்த்தகரான
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
புகழ் பாடி	நற்குணங்களைப்பாடி
அல்லா வழியை கடத்தல்	{ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத தீய வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கை யானது
எனக்கு	அடியேனுக்கு
இனி	{ இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம்
யாதும் வருத்தம் அன்று	{ நஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்யமன்று; [எளிதேயாம்.]

* * *—எம்பெருமானாரைத் துதிப்பதற்குத் தாம் யோக்
யதையற்றவர் என்று பின்வாங்கப்பார்த்த அமுதனார், தமக்குள்ள
ஆழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து இஃது இருக்கும்
போது எனக்கு அஸாத்யமானது ஒன்றுமில்லையென்று துணிவு

யம் குறிக்கொள்ளத்தகும். மற்றும் பல இதிஹாஸங்களும் பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம். ... .. (எ)

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற * எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையுங்கூட்டி * ஒன்றத் திரித்தன் றெரித்த திருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே யிருத்தும் பரமன் * இராமாநுசனெம் மிறையவனே. (அ)

வருத்தும்	{ வருத்தத்தை புண்பெண்ணக் கூடிய		
புறம் இருள்	{ பாஹ்ய விஷயங்களைப் பற்றின அஜ்ஞானமாகிற இருளை	எரித்த திரு விளக்கை	{ ஜ்வலிக்கச்செய்த (முதல் திருவந் தாதி யாகிற) திருவிளக்கை
மாற்ற	போக்குவதற்காக		
எம் பொய்கைப் பிரான்	{ நமது குலத் தலைவரான பொய்கை யாழ்வார்	தன் திரு உள்ளத்தே	{ தமது திருவுள்ளத் திலே
அன்று	முற்காலத்தில்	இருத்தும்	{ வைத்துக்கொண் டிநாநின்ற
மறையின் குருத்தின் பொருளை யும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்ற திரித்து	{ வேதாந்தங்களிற் பதிந்துகிடக்கும் பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையுங் கூட்டி இரண்டையும் ஒன்று சேர ஒரு திரியாக்கி	பரமன் இராமா நுசன்	{ மஹாவைபவ சாலியான எம்பெருமானார்
		எம் இறையவன்	{ நமக்கு ஸ்வாமி.

* * *—பகவத்பாகவத விஷயம் அந்தரங்க விஷயமென்றும், சப்தாதி விஷயங்கள் பாஹ்ய விஷயம் (அதாவது-புறவிஷயம்) என்றும் சொல்லப்படும். அந்த பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றின அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது புறவிருள் எனப்படும்; [புறம்பான விஷயங்களைப்பற்றின இருள் புறவிருள்] அவ்விருளானது முதலிலே ஸுகரூபம்போல் தோற்றினாலும் பிறகு மிக்க வருத்தத்தை

விளைக்கக்கூடியது; அப்படிப்பட்ட கொடிய இருளை அகற்றுவதற்
காகப் பொய்கையாழ்வார் “வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்
யாக வெய்யகதிரோன் விளக்காக” என்று தொடங்கித் திருவர்
தாதி திவ்யப்ரபந்தமென்னும் ஒரு விளக்கை ஏற்றியருளினார்.
அவ்விளக்குக்கு எதைத் திரியாக்கினார் என்றால், வேதாந்தங்களில்
திரண்டு கிடக்கும் ஸாரப்பொருள்களையும் இனிய தமிழ்ச்சொற்
களையும் ஒன்று சேர்த்துத் திரித்தார். அப்படிப்பட்ட திரு
விளக்கை எம்பெருமானார் தமது திருவுள்ளத்தினுள்ளே எப்போ
தும் அணையாதபடி ஸ்தாபித்தருளினார்; அவரே அடியேனுக்கு
ஸ்வாமி என்றாராயிற்று.

இருளை மாற்றுவதற்கு விளக்கு வேண்டியதாதலாலும்
பொய்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தம் இருளை மாற்றுவதாதலா
லும் அஃது ஒரு திருவிளக்காக ரூபிக்கப்பட்டதென்க. மறையின்
குருத்து=மறையின் முடிவாகிய வேதாந்தம். அன்று=திருக்கோவ
லிடைகழியில் “நீயுந் திருமகனும் நின்றாயால்” என்ற பாசரத்தின்
படி நெருக்குண்ட அக்காலத்திலே என்கை. பொய்கைப்பிரான்
எரித்த திருவிளக்கைத் தம் திருவுள்ளத்தே இருத்துகையாவது—
அவருடைய அருளிச்செயலை எப்போதும் சிந்தை செய்தல். (அ)

இறைவனைக்காணு மிதயத் திருள்கேட * ஞானமென்னும்
நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி தாள்கள் * நெஞ்சத்
துறையவைத்தாளு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர்
மறையினக்காத்து * இந்தமண்ணகத்தே மன்ன வைப்பவரே. (க)

இறைவனை	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானே	ஞானம்	{ ஞானமாகிற
காணும்	{ ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்கு உபகாணமான	என்னும்	{ பூர்ண தீபத்தை பாசாசிப்பித்
இதயத்து	{ ஹ்ருதயத்திலுள்ள	நிறை	{ தருளின
இருள்	{ அஃஞ்ஞானமாகிற அந்தகாரமானது	விளக்கு	{ இரண்டாந்
கேட	{ நசிக்கும்படியாக	ஏற்றிய	{ திருவந்தாதியை அருளிச்செய்த
		பூதத் திருவடி	{ பூதத்தாழ்வாருடைய
		தாள்கள்	{ திருவடிகளை
		நெஞ்சத்து	{ தமது
			{ திருவுள்ளத்திலே

உறைய	{ சாச்வதமாக	நல்லோர்	{ விலக்ஷண
வைத்து	{ ஸ்தாபித்து		{ புருஷர்கள்தாம்
ஆளும்	{ (அவற்றையே)	இந்த மண்	{ இப் பூமண்டலத்
	{ அதுபவிக்கின்ற	அகத்தே	{ நிலே
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு	மறையின	வேதங்களை
	{ ருடைய	காத்து	ரக்ஷித்து
புகழ்	திவ்ய குணங்களை	மன்ன	{ என்றைக்கும்
ஓதும்	{ இடைவிடாது	வைப்பவர்	{ அழிவில்லாதபடி
	{ அநுஸந்திக்கின்ற		{ ப்ரதிஷ்டாபனம்
			{ பண்ண
			{ வல்லவர்கள்,

* * *—‘பூமீதம் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்’ என்னும் விருது இராமாநுசனுடையார்க்கே ஏற்குமென்கிறார்.—ஸ்ர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு எல்லார்க்கும் உபகரணமாயிராநின்ற ஹ்ருதயமானது அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே இருண்டு கெட்டுப்போகாதபடி பரஜ்ஞாநமாகிற பூர்ணதீபத்தை ஏற்றினவரான பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே இடைவிடாது வைத்துக்கொண்டு அவற்றையே அனுபவிக்கும் எம்பெருமானுருடைய குணகீர்த்தநமே போது போக்காக இருக்கும் விலக்ஷணர்யாரோ அவர்கள் தான் வேதத்தை நன்றாக ரக்ஷித்து இந்நிலவுலகத்தில் நிலைநிறுத்தவல்ல மஹான்கள் என்றாயிற்று.—“ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய” என்ற விடத்து, “ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு” என்ற பூதத்தாழ்வார்தம்முடைய அருளிச்செயல் நினைக்கத்தக்கது. இதயம்=ஹ்ருதயம் என்ற வடசொல் விகாரம். பூதத்தாழ்வார் ஏற்றிய ஞானமென்னும் நிறைவிளக்காவது—இரண்டாந் திருவந்தாதி யாகிற அவருடைய அருளிச்செயல். பூதத்திருவடி=திருவடியென்று இங்கே ஸ்வாமிக்கு வாசகம்; பூதத்தாரென்னும் ஸ்வாமி என்றபடி. “திருவடி தன் நாமம் மறந்தும்” “நமரும் பெறல்டிகள்” “என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” இத்யாதி யான அருளிச்செயல் பிரயோகங்களைக் காண்க. [இந்த மண்ணகத்தே மறையினைக்காத்து மன்னவைப்பவர்] எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெறாத மற்றையோர்கள் “வேதம் ப்ரமாணமேயல்ல”

என்று சொல்லுவாரும், அதனைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டும் அபார்த்தங்கள் பண்ணுவாருமாய் இருப்பதால் அவர்கள் யாவரும் வேதமார்க்க வித்வம்வரிகள் ; இராமாநுசனுடையார் தாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்கள் என்றபடி. ... (க)

மன்னியபேரிருள் மாண்டபின் * கோவலுள் மாமலரான்
தன்னொமோயனைக் கண்டமை காட்டும் * தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்று மிராமாநுசற் கன்பு பூண்டவர்தான்
சென்னியிற்குடும் * திருவுடையா ரேன்றுஞ் சீரியரே. (க0)

மன்னிய	{ ஒருவராலும் பேர்க்க முடியாதபடி நிலைத்துகின்ற		
பேர் இருள்	{ (அஜ்ஞாநமாகிற) பெருத்த இருளானது	தமிழ் தலைவன்	{ தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வா ருடைய
மாண்டபின்	{ (முற்பட்ட ஆழ்வார்க ளிருவரும் ஏற்றின திருவிளக்காலே) நன்றாக நீங்கின பின்பு,	பொன் அடி	{ அழகிய திருவடிகளை
கோவலுள் ஆயனை	{ திருக்கோவலூரில் ஆயனரை	போற்றும்	புகழுவவரான
மா மலரான் தன்னொடும்	{ பிராட்டியோடு கூட	இராமா நுசற்கு	{ எம்பெருமானார் திறத்தில்
கண்டமை	{ தாம் ஸேவித்த படியை	அன்பு பூண்டவர்	{ பக்தியையுடையவர் களினது
காட்டும்	{ (" திருக் கண்டேன் " இத்யாதி ப்ரபந்த முகத்தாலே) வெளியிட் டருளின	தான்	திருவடிகளை
		சென்னியில் கூடும் திரு உடையார்	{ சிரோ பூஷணமாகக் கொள்ளுஞ் செல்வ முடையோர்தாம்
		என்றும் சீரியர்	{ என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

* * *—பொய்கையாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் ஏற்றின இரண்டு திருவிளக்குகளாலும் இருள் நீங்கவே, " திருக்கண்டேன்

பொன்மேனி கண்டேன்” என்று திருக்கோவலுராயனாரைப் பிராட்டியோடுகூட ஸேவிக்கப் பெற்றார் பேயாழ்வார். தாம் அப்படி ஸேவித்ததாக மூன்றாந்திருவந்தாதி முகத்தால் வெளியிட்டருளின அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் துதிக்குமவரான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்கள் யாரோ, அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வதையே அழியாச் செல்வமாக நினைத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரமேற்கொள்ளுமவர்கள் தாம் நித்திய ஸ்ரீமான்கள் என்று ராயிற்று. “அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசையல்லால் அரசாகவெண்ணேன் மற்றரசதானே” என்று குலசேகரப் பெருமானுக்குப் ப்ரதம பர்வத்திலே உண்டான நிஷ்டை அமுதனுக்குச் சரமபர்வத்திலே உண்டானபடி. [ப்ரதமபர்வமாவது பகவத்விஷயம். சரமபர்வமாவது பாகவத விஷயம்.]

[கோவலுள் ஆய்னை.] திருக்கோவலுரெம்பெருமான் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலிருந்த ஆச்ரித பாரதந்திரிய மடங்கலும் தோற்ற ஸேவை ஸாதிக்கும்படியைப் பற்ற ஆயன் என்று திருநாமம் பெற்றான்; “திருக்கோவலுராயனார்” என்று ப்ரவித்தி. இப்பாட்டில் பேயாழ்வார் “தமிழ்த்தலைவன்” என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டார். சீரியர்=சீர்மையுடையோர்; சீர்மையாவது ஸ்ரீமானாயிருக்கை. ... .. (க0)

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் * செந்தமிழா லளித்த
பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள் * சரணும் பதுமத்
தாரியல்சென்னி யிராமானுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவண்மை*என்றால் சொல்லொணாதிக் கடலிடத்தே. (கக)

சீரிய நால் { சிறந்த
மறை செம் { நால்வேதங்களி
பொருள் { லுள்ள செவ்விய
பொருள்களை

செம் தமிழால் { அழகிய தமிழ்ப்
பாசுரங்களினால்

அளித்த { அருளிச்செய்தவரும்

பார் இயலும் { பூமியெங்கும்
புகழ் { பொருந்தின
புகழை
யுடையவருமான

பாண் { திருப்பாணாழ்வா
பெருமாள் { ருடைய

சரண் ஆம்	திருவடிகளாகிற	காரியம்	அறுவட்டாந
பதும் தார்	தாமரைப்	வண்மை	வைலக்ஷண்ய
இயல்	பூவரலே		மானது
சென்னி	அலங்கரிக்கப்	இக்கடல்	கடல் சூழ்ந்த
	பட்ட திரு	இடத்தி	இப் பூமியில்
	முடியை		
	யுடையரான		
இராமாநுசன்	எம்பெருமானாரை	என்னால்	(இப்படிப்பட்ட
தன்னை		சொல்ல	வைபவமுடைய
		ஒணது	தென்று)
சார்ந்தவர் தம்	ஆசிரயமாகப்பற்றி		என்னால்
	னவர்களுடைய		சொல்லித்
			தலைக்கட்ட
			முடியாதது.

* * * :—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை யெல்லாம் விசுதமாகப் பேசுகையாலே சிறந்தவையான நால்வேதங் களில் பொதிந்து கிடக்கும் நற்பொருள்களை “அமலனாதிபிரான்” என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் சுருக்கி அருளிச் செய்தவராய் நாடெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருப்பாணுழ்வாருடைய சரணாவர்த்தங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியை யுடையவ ரான எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவருடைய ஆசார வைலக்ஷண்யமானது என் வாய்கொண்டு வர்ணிக்க முடியாதபடி மிகவும் சிறந்தது என்றாராயிற்று.

சரண்=சரணமென்ற வடசொற் சிதைவு. பதம்=பதம் மென்ற வடசொல் விகாரம். தார்=மலைக்கும் பூவுக்கும் பெயர்; இங்கே பூவைச்சொல்லும். நான்காமடியில், “காரியல் வண்மை” என்ற பாடமும் உண்டு; கார் என்று மேகமாய், மேகங்கள் ஜல ஸ்தல விபாகம் பாராமல் நாடெங்கும் பரந்து தண்ணீரை வர்ஷித்து உபகரிக்குமாபோலே உலகமெல்லாம் திரிந்து ரஹஸ்யமான அர்த் தங்களைப்பொழிந்து நல்ல உபதேசங்களைச் செய்யுமவர்கள் இராமாநுசனடியார் என்றதாகிறது. ... (கக)

இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன் * இணையடிப்போ தடங்குமிதயத் திராமாநுசன் * அம்பொற்பாத மென்றுங் கடங்கொண் டிறைஞ்சும் திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதுச்செய்யாத் திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே * அடியேனன்பு செய்வதுவே. (கஉ

இடம்	கொண்ட	{	பூமியெங்கும்	கடம்	கொண்டு	{	இதுவே நமக்கு
	கீர்த்தி	{	வியாபித்த கீர்த்தி		இறைஞ்சும்	{	ஸ்வரூப'மென்கிற
		{	யை யுடையாரான		திரு	{	புத்தியோடே
மழிசைக்கு	இறைவன்	{	திருமழிசைப்			{	ஆசிரயிக்கை
		{	பிரானுடைய			{	யாகிற
இணை	அடி போது	{	உபயபாதார			{	செல்வத்தை
		{	விந்தங்கள்			{	யுடையாரான
அடங்கும்		{	குடிக்கொண்டிருக்கப்	முனிவர்க்கு	அன்றி	{	மஹான்களுக்குத்
		{	பெற்ற			{	தவிர
		{				{	மற்றவர்களுக்கு
இதயத்து		{	திருவுள்ளத்தை	காதல் செய்யா	அன்பு பூண்டிராத		
		{	யுடையாரான				
இராமாநுசன்		{	எம்பெருமானு	திடம்	கொண்ட	{	மிக்க உறுதியை
		{	ருடைய		ஞானி	{	யுடையாரான
		{			யர்க்கே	{	ஞானிகளுக்குத்
அம் பொன்	பாதம்	{	மிகவும் அழகிய			{	தான்
		{	திருவடிகளை	அடியேன்	அன்பு	{	அடியேன்
என்றும்		{	எக்காலத்திலும்		செய்வது	{	பக்தனா
		{				{	யிருப்பேன்.

* * *—உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையாரான திருமழிசைப்பிரானுடைய பாதாரவிந்தங்கள் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையாரான எம்பெருமானுருடைய திருவடித் தாமரைகளை ஸ்வரூப ப்ராப்தத்வ புத்தியோடே அநவரதம் ஆசிரயிக்கின்ற மஹா பாகவதர்கட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் விதேயப்படாத மாஞானிகளுக்கே அடியேன் அன்புயிருப்பன் என்கிறார். இப்பாட்டால், 'ஹீராமாநுஜ பக்த பக்த பக்தன் அடியேன்' என்றாராயிற்று

கடங்கொண்டு=கடமையாகக்கொண்டு.

.... (கஉ)

செய்யும் பசந்துளவத் தொழின்மாலையும் * செந்தமிழிற்
பெய்யும் மறைத்தமிழ்மாலையும் * பேராத சீரரங்கத்
தையன் கழற்கணியும் பரன்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன் * இராமாநுசன் சரணேகதி வேறெனக்கே.

(கங)

செய்யும்	{	(தொண்டாடிப்	பசம் துளவம்	{	பசுமைதங்கிய
	{	பொடியாழ்வாரா		{	திருத்துழாய்
	{	கிற தம்மாலே)		{	மயமாய்
	{	செய்யப்பட்ட	தொழில்	{	வேலைப்பாடுகளை
	{	தாய்		{	யுடைத்தான

மாலைபுயம்	பூமாலைகளையும்		
செம்	{ அழகிய தமிழ்ப் பாஷையிலே		
தமிழில்			
பெய்யும்	{ உண்டாக்கப் பட்டதாய்	பரன்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வா ராகிற பெரியவருடைய
மறை	வேதஸத்ருசமான		
தமிழ் மாலைபுயம்	{ திருமாலை திருப்பள்ளி யெழுச்சி யென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்க ளாகிற சொல் மாலைகளையும்	தான்	{ திருவடிகளைத் தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பாத
		அன்றி	
		ஆதரியா	
		மெய்யன்	ஸத்யசீலரான
		இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
பேராதசீர்	{ நித்யவிர்த்தமான கல்யாண குணங்களை யுடையரான ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தினவரான	சரணே	திருவடிகளை
அரங்கத்து		எனக்கு	அடியேனுக்கு
ஐயன்கழற்கு			
அணியும்		வேறு கதி	{ விலக்ஷணமான ப்ராப்யவஸ்துவாம்.

* * *—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றில் ஆதரம் அற்றிருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளை நமக்கு சரணமென்கிறார் இதில்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் இரண்டு மாலைகளைச்செய்து ஸமர்ப்பித்தனரென்று சாடீக்தியாகச் சொல்லுகிறார் அமுதனார். “ துளபத்தொண்டாய் தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி ” என்றும், “ தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி ” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தபடிக்குப் பொருந்தத் திருத் துழாய் மாலைகளையும், திருமாலை திருப்பள்ளியெழுச்சி யென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களாகிற சொல்மாலைகளையும் அரங்கத்தையன் கழல்களிலே ஸமர்ப்பித்தவரினே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

“ துளபத்தெழில் மாலைபுயம் ” என்றும் சிலர் பாடங்கூறுவர் ; துளபத்து—துளவியினாலாகிய, எழில் மாலை—அழகிய மாலை என்றபடி. இப்பாடம் அழகியதேயாயினும் வியாக்கியானத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடமன்றாதலால் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதென்க. (கங்)

கதிக்குப்பதறி * வெங்கானமுங் கல்லுங் கடலுமெல்லாங்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன் * கொல்லி
[காவலன்சொல்
பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும்பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பரமன் * இராமாநுசு எனன்னைச் சோர்விலனே. (கசு)

கொல்லி காவலன்	{ குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச்செய்யப் பட்டதாய்	என்னை சோர்விலன்	{ என்னைவிட்டு நீங்குகிறாநிலை; (ஆதலால்)
கலை சொல் பதிக்கும்	{ சாஸ்திரச் சொற்கள் அமையப் பெற்றதான	கதிக்கு பதறி	{ ப்ராப்ய லாபத்துக் காக விரைந்து
கவி	{ பெருமாள் திருமொழிப் பாசாங்களை	வெம் கானமும் கல்லும்	{ அத்தியுஷ்ணமான காடுகளிலும் மலைகளிலும்
பாடும் பெரியவர்	{ பாடுகின்ற பெரியோர்களது	கடலும்	{ கடல்களிலும் (நின்றுகொண்டு)
பாதங்களே	திருவடிகளையே	எல்லாம் கொதிக்க	{ எல்லா அவயவங்களும் கொதிக்கும் படியாக
துதிக்கும்	{ ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய்	தவம் செய்யும் கொள்கை	{ தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை
பரமன்	உத்த்ருஷ்டரான	அற்றேன்	விட்டொழித்தேன்.
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்		

* * *—ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் ஸாரப்பொருள்களையும் திரட்டி ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த பெருமாள் திருமொழி யென்னுந் திவ்யப்பரந்தத்தை அநுஸந்திக்கின்ற பெரியவர்களது திருவடிகளையே போற்று மியல்வினரான எம்பெருமானார் வந்து தாமே என்னை ஸ்லீகரித்தாராதலால் இனி ஒருநாளும் அவர் அடியேனைக் கைவிடமாட்டார்; ஆனபின்பு நமக்கு ப்ராப்யம் வேறு ஒன்று மில்லாமையாலே, வநபர்வத ஸமுத்ர தீரங்களில் நின்று க்ருரமாகச் செய்யும் தவங்களில் இனி எனக்கு அந்வய மில்லை யென்றாராயிற்று.

“எல்லாம் கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கை” என்ற தற்கு—இவனுடைய தவத்தின் கொடுமையைக் கண்டு கானமும்

கல்லும் கடலும் பரிதபிக்கும்படியாக அந்தந்த ஸ்தலங்களிலே நின்று தபஸ்ஸுபண்ணும் ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கூறுவாரு முளர்.

சோர்வு இலன் = பிரிவிலன் என்றபடி. .... (கச)

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் * தோல்லைமலை யொன்றும்
பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் * பான்மையன்றாள்
பேராத வுள்ளத் திராமாநுசன்றன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச் சேரேன் * எனக்கென்ன தாழ்வினியே? (கரு)

சோராத காதல் பெரு சுழிப்பால்	{ ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப் பேரமத்தில் பெருஞ்சுழிப் படுகையாலே	தான் பேராத உள்ளத்து	{ திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள்ளத்தை புடையரான
தோல்லை மலை ஒன்றும் பாராது	{ நித்யானை எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் கிழியாமல்	இராமாநுசன் தன்	{ எம்பெருமானை ருடைய
அவனை	{ அவ்வெம்பெரு மானை நோக்கி	பிறங்கிய சீர்	{ மிக்க திருக் குணங்களை
பல்லாண்டு என்று காப்பிடும் பான்மையன்	{ பல்லாண்டு பல்லாண் டென்று மங்களராசாஸநம் பண்ணுகை யையே நித்யஸ்வபாவமாக புடையாரான பெரியாழ்வா ருடைய	சாரா	{ தங்களுக்கு அநுபாவ்யமாகக் கொள்ளாத
		மனிசரை	மறுவ்யயர்களை
		சேரேன்	பற்றமாட்டேன் ;
		இனி	{ இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்தபின்பு
		எனக்கு என்ன தாழ்வு	{ அடியேனுக்கு என்னகுறை?

* * * :—பாண்டியராஜனுடைய பண்டித ஸபையில் எழுந் தருளி “ எம்பெருமானே பரதத்துவம் ” என்று ஸ்தாபனம் செய்து கிழியறுத்துவிட்ட காலத்து, அப்பாண்டியன் தம்மை யானைமே லேற்றி ஊர்வலம் வருவிக்கையில் தம் வைபவத்தைக் காணவந்து ஆகாசத்திலே கருடாருடனாய் நின்ற திருமலைச் சேவித்து அப் பெருமானிடத்துள்ள பெருங்காதலாலே ரக்ஷ்யபூதரான தம்மை யும் ரக்ஷகனான அவனையும் மறந்து, தம்மை ரக்ஷகராகவும் அவனை

ரக்ஷ்யனாகவு மெண்ணி அவனுக்குப் “ பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்” டென்று தொடங்கி மங்களாசாஸனம் செய்ய தருளின பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளையே ஆரவரதம் தியானித்தருளும் எம்பெருமானார் குணங்களைச் சிந்திக்கில்லாத மனிசரோடு நான் ஸஹவாஸம் செய்யமாட்டேன் ; இந்நினைவு பிறந்தபின் இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை—என்றாராயிற்று.

முன்னிரண்டடிகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சரிதையின் விரிவு பெரியாழ்வார் வைபவத்திற் காணத்தக்கது.

பிறங்கியசீர் = அளவற்ற குணங்கள் என்னவுமாம் ; ப்ரகாசமான குணங்கள் என்னவுமாம். .... (கரு)

தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து * தலமுழுதுங் கலியே ஆள்கின்றநாள் வந்தளித்தவன் காண்மின் * அரங்கர்மேளலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவள் தோல்வருளால் வாழ்கின்றவள்ளல் * இராமாநுசு னென்னும் மாமுனியே. (கசு)

அரங்கர்	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	தாழ்வு ஒன்று	{ ஒருகுறையு
மேளலி	{ திருமுடியிலே	இல்லா மறை	{ மில்லாதிருந்த
சூழ்கின்ற			{ வேதமானது
மாலையை	சூழாமலைய	தாழ்ந்து	{ (குத்ருஷ்டிகளாலே)
			{ இழிவுபெற
சூடி	{ தனது	தலம்	{ பூமியெங்கும்
கொடுத்தவன்		முழுதும்	
		கலியே	{ கலியே ஸாம்ராஜ்யம்
		ஆள்கின்ற	
		நாள்	{ பண்ணுகிற
			{ காலத்திலே
தோல்	{ அவ்யாஜமான	வந்து	{ இங்கே
அருளால்			
வாழ்கின்ற	வாழ்பவரும்		{ வந்தவதரித்து
வள்ளல்	உதாரருமான		
இராமாநுசன்	{ ஸ்ரீராமாநுஜ	அளித்தவன்	{ (அந்தவேதத்தை
என்னும்		காண்மின்	
மா முனி			

ப்ரமாணங்களிற் சிறந்து உத்துங்கமாயிருந்த வேதமானது பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் தாழ்வுபெற்றுக் கலிபுருஷனே

செங்கோல் செலுத்திக் கிடந்த காலத்திலே வந்து திருவவதரித் தருளி அக்கலியைக்கெடுத்து வேதத்தை நிலைநிறுத்தின மஹாநு பாவர் காண்மின் எம்பெருமானார்.

அரங்கர்மௌலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்த வர லாறு ஆண்டாள் வைபவத்திற் காணத்தக்கது. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்தரபூதர் எம்பெருமானார் என்றதாயிற்றுப் பின்னடிகளால். ... . (கசு)

முனியார்துயரங்கள் முந்திலும் * இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங் கனியார்மனம் கண்ணமங்கை நின்றானை * கலைபரவும் தனியானையைத் தண்டமிழ்செய்த நீலன்றனக் குலகி வினியானை * எங்க ளிராமாநுசனை வந்தேய்தினரே. (கௌ)

கலை பரவும் தனி ஆனையை	{ ஸகல சாஸ்த்ரங் களாலும் துதிக்கப்படுகிற அத்விதீயமான மத்தக்கஜம் போன்ற	இனியானை	{ ப்ரோம முடையவராய்
		எங்கள்	{ எங்களுக்குத் தலைவரான
கண்ணமங்கை நின்றானை	{ திருக்கண்ண மங்கையிலே நிற்கும் பத்தாவிப் பெருமானைக் குறித்து	இராமா நுசனை	{ எம்பெருமானாரை
உலகில்	{ இவ்வுலகில்	வந்தி எய்தினர்	{ வந்துபணிந்த மஹான்கள்
தண் தமிழ் செய்த	{ ஸம்ஸார தாபஹாரமான திவ்ய ப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளின	துயரங்கள் முந்திலும் முனியார்	{ தாபத்தாயம் செறிந்தாலும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள் ;
நீலன் தனக்கு	{ திருமங்கையாழ்வார் பக்கல்	இன்பங்கள் மொய்த்திடி னும் மனம் கனியார்	{ ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படைய மாட்டார்கள்.

* * * :—ஸகல சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அமைத்துப் பாடின திருமங்கையாழ்வார்க்கு அந்தரங்க பக்தரான எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்த மஹான்கள் ஸுகதுக்கங்கள் மேலிடுங்காலத்தில் மற்ற ஸம்ஸாரி

களைப்போல் ஹர்ஷ சோகங்களை யடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பார்கள்; நீங்களும் ஹர்ஷ சோகங்களில் கலங்கவேண்டா என்றபடி.

“துயரங்கள் முந்திலும் முனியார், இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் மனங்கனியார்” = “களிப்புங் கவர்வுமற்று” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே நிர்விகாரராயிருப்பவர்கள் என்கை. ஒரு காலணு கையில் கிடைத்துவிட்டால் தலை நாறிப்போவதும், ஒற்றைக்காசை இழந்துவிட்டால் நிலைகலங்கிப் போவதுமாயிதே ஸம்ஸாரிகளின் படியிருப்பது; ஸ்ரீராமாதுஜ பக்தர்கள் அப்படி இருக்கமாட்டார்கள்; ஸுகம் வந்தகாலத்தும் துக்கம் வந்தகாலத்தும் ஒருபடிப்பட்ட மனநிலையை யுடையராகவே யிருப்பார்கள் என்றவாறு.

கண்ணமங்கை நின்றானே = திருக்கண்ண மங்கையைச் சொன்னது மற்றுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம்; பல திருப்பதிகளிலும் புக்குக் கவிபாடின கலியன் என்றபடி. நீலன் = திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. ... (கஎ)

எய்தற்கரிய மறைகளை * ஆயிர மின்தமிழாற்

செய்தற்குலகில் வருஞ் சடகோபனை * சிந்தையுள்ளே

பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் சீரை யுயிர்களெல்லாம்

உய்தற் குதவும் * இராமாநுசனெம் முறுதுணையே.

(க.உ)

எய்தற்கு } அதிகரிக்க முடியாத
அரிய } (அளவற்ற)
மறைகளை } வேதங்களை

இன் தமிழ் } இனியதமிழாலாகிய
ஆயிரத்தால் } ஆயிரம்
பாசரங்களினால்

செய்தற்கு } அருளிச்
செய்வதற்காக

உலகில் வரும் } இவ்வுலகில்
வந்தவதரித்த

சடகோபனை நம்மாழ்வாரை

சிந்தை } தமது ஹ்ருதயத்தி
உள்ளே } னுள்ளே

பெய்தற்கு } த்யானிப்பதற்கு
இசையும் } இணங்கின

பெரியவர் } ஸ்ரீமதுராகவிக
ருடைய

சீரை } ஜ்ஞாநாதி
குணங்களை

உயிர்கள் } ஸகலாத்மாக்களும்
எல்லாம் } உஜ்ஜீவிக்குமாறு
உய்தற்கு } உபகரித்தருளா
உதவும் } நிற்கிற

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

எம் உறு } எமக்கு
துணை } உற்றதுணை.

* * *—எம்பெருமானார் தாம் நமக்கு உற்றதுணை. அவர் எப்படிப்பட்டவரென்னில், ஸ்ரீ மதுரகவிகளுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் பரக்க உபந்யஸித்தருளி ஸகலாத்மாக்களையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்பவர்; அந்த மதுரகவிகள் எப்படிப்பட்டவர்;—நம்மாழ்வாரையே ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயத்திலே வைத்துச் சிந்திப்பவர். அவ்வாழ்வார் எப்படிப்பட்டவர்?—ஆந்தங்களாகையாலே அத்யயநம் செய்வதற்கு அரியவையான வேதங்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் ஸாரப்பொருள்களை இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களாலே வெளியிட்டருள்வதற்காக இந்நிலத்தே திருவவதரித்தவர்.

வேதத் தமிழ்செய்த மாறன்சடகோபனையே வாழ்த்தும் ஸ்ரீ மதுரகவிகளின் பக்தரான எம்பெருமானார் நமக்கு உற்றதுணை யென்றாராயிற்று. இப்பாட்டில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் பெரியவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது. “புவிபு மிருவிசும் பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு” [பெரிய திருவந்தாதி] என்று பெரிதான பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளடக்கின பெரியவரையும் [—நம்மாழ்வாரையும்] உள்ளடக்கின பெரியவரிதே மதுரகவிகள். (கஅ)

உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் * உயர்குருவும்
வெறிதருபூமகள் நாதனும் * மாறன் விளங்கியசீர்
நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் கீணிலத்தோர்
அறிதரநின்ற * இராமாநுச னெனக் காரமுதே. (கக)

உறு பெரு	}	சிறந்த பெரிய
செல்வமும்		ஸம்பத்தும்
தந்தையும்	}	மாதா பிதாக்களும்
தாயும்		
உயர்குருவும்		ஸதாசார்யனும்
வெறி தரு பூ மகள் நாதனும்	{	மணம் மிக்க பூவைப்
		பிறப்பிடமாக
		வுடைய பெரிய
		பிராட்டியாருக்
		குக் கொழுநன
		ஸர்வேச்வரனும்
		(ஆகிய எல்லாம்)

மாறன்	{	நம்மாழ்வார் (தமக்கு)
விளங்கிய சீர்		ப்ரகாசித்த பகவத்
நெறி தரும்		குணங்களின்
செம் தமிழ்		அடைவே
ஆரணமே		அருளிச்செய்த
என்று		செந்தமிழ்
		வேதமே யென்று

இந்நீள் நிலத்தோர் அறிதரநின்ற	{	இப்பெரிய	{	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
		வுலகிலுன்னார்		எனக்கு	அடியேனுக்கு
		யாவரும்		ஆர் அமுது	பரமபோக்யர்.
		அறியும்படி நின்ற			

* * *—எம்பெருமானார் தாம் நமக்குப் பரமபோக்யர்; அவர் எப்படிப்பட்டவரென்னில்;—‘நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய் மொழிதான் நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்தவஸாய முடையவர். அன்னவர் திறத்து அடியேன் அந்நய போக்பத்வ புத்தியை யுடையேன் என்றாராயிற்று.

“மாதா பிதா யுவதய:” என்ற ச்லோகத்தினால் ஆனவந்தார் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டால், எம்பெருமானார் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லுகிறது.

மாறன் விளங்கிய சீர்நெறிதரும் செந்தமிழாரணம்—திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திவ்யகுணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்; அது வெளியிட்டவாறு என்னென்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு எந்த க்ரமமாகக் குணங்களை அதுபவிப்பித்தானோ அந்த க்ரமமாகவே இவர் வெளியிட்டாரென்க. ... .. (கக)

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிரான் * அமுதத் திருவாய் ஈரத்தமிழ் னிசையுணர்ந்தோர்கட்கு * இனியவர்தஞ் சீரைப்பயின்றுய்யுஞ் சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால் வாரிப்பருகும் * இராமாநுசனென்றன் மாநிதியே. (உ௯)

ஆரம் பொழில்	{	சந்தனச் சோலைகளை யுடைய	{	ஈரம் தமிழின் இசை	ஈரச்சொல்லாகிய திருவாய்மொழி யின் இசையை
தென் குருகை	{	அழகிய திருக்குரு கூரிலே (அவதரித்த)	{	உணர்ந்தோர் கட்கு	அறிந்தவர்களுக்கு
பிரான்	{	மஹோபகாரகாரான ஆழ்வாருடைய	{	இனியவர் தம்	இஷ்டராயிருப்பவர் களுடைய
அமுதம் திருவாய்	{	பரமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் பிறந்த	{	சீரை பயின்று	குணங்களை அப்பயவித்து

உய்யும் சீலம் { ஸத்தை பெறும்
கொள் { சீலத்தை
யுடையான
நாதமுனியை நாதமுனிகளை
நெஞ்சால் { தம் திருவுள்ளத்
தாலே

வாரி பருகும் { அபிஷேகத்தோடு
அனுபவிக்கின்ற
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
என் தன் மா } எனக்கு அக்யமான
நிதியே } நிதி.

* * *—எம்பெருமானார்தாம் நமக்கு அக்யமான தனம் ;
அவர் எப்படிப்பட்டவர்?—ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளை ஹ்ருதயத்திலே
வைத்துப் பரம ப்ரேமத்துடனே சிந்திப்பவர். அந்த நாதமுனிகள்
எப்படிப்பட்டவர்?—நம்மாழ்வாருடைய அதிமதுமான திருவாய்
மொழியை (மூடும்) காரம் முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களோடும்
அறிந்தவர்கள் விஷயத்தில் ப்ரீதியையுடையார் யாரோ, அவர்க
ளுடைய குணங்களை யறுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்பவர். ... (உ௦)

நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று * நீசர்தம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றலகிற நுவள்கின்றிலே னினி * தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத் துறைவ னினையடியாய்ம்
கதிபெற்றுடைய * இராமாநுச னென்னைக் காத்தனனே. (உ௧)

தூய் நெறி { பரிசுத்தமான அனுட்
சேர் { டானமுடைய
எதிகட்கு { யதிகளுக்கு

என்னை { என்னை ரகித்
காத்தனன் { தருளினார் ;
(ஆனபின்பு)

இறைவன் தலைவரான

இனி இனிமேல்,—

யமுனைத் { ஆளவந்தாருடைய
துறைவன் {

நிதியை { “நிதிகளை வரவுகிக்
பொழியும் { கிற மேகமே !”
முகில் என்று { என்று

இணை அடி { உபய பாதங்களாகிற
ஆம் கதி { ப்ராப்யத்தை

துதி கற்று { ஸ்தோத்ராங்களைப்
பண்ணிக்கொண்டு

பெற்று பெற்று (அதனாலே)

உலகில் இவ்வுலகத்தில்

உடைய { உலகத்தார்கெல்
லாம் ஸ்வாமியா
(யிருக்கிற

நீசர் தம் { நீசராயிருப்பவ
ருடைய

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

வாசல் பற்றி வாசலைப்பற்றியின்றி
துவள்
கின்றிலேன் } வருந்தமாட்டேன்.

* * *—நேற்று வரையிலும் நான் கண்டபேர்களுடைய வாரிற்
கடைகளிலும் போய் நின்று வாயைக்காட்டி வயிற்றைக்காட்டி.

“மஹாநிதிகளைப் பொழிகின்ற மேகமே!” என்று பொய்யான நரஸ்துதிகளைச் செய்து துவண்டேன்; இன்று முகல் எந்நாளும் இனி நான் அவ்வாறு துவளமாட்டேன்; ஒரு நீசனுடைய வாசலையும் பற்றமாட்டேன்.

அமுதனாரே! இன்று உமக்கு வந்த அதிசயம் என்ன?; இன்று உமக்குச் செல்வம் விஞ்சியதோ? எத்தாலே நீர் இங்கனே மார்பு தட்டிச் சொல்லுகிறீர்?

இன்று நான் எம்பெருமானுடைய ஸம்ரக்ஷணைக்கு ஆளாய் விட்டேன்; அவரோ, எதிகளுக்குத் தலைவரான ஆள வந்தாருடைய ஸம்ரக்ஷணையைப் பெற்று உய்ந்தவர். அன்னவராலே ஸம்ரக்ஷிக் கப் பெற்றேனாபின்பு இனிநான் ஏதுக்காக ஒருநீசன் வாசலைப் பற்றித் துவளவேண்டும்!; துவள்கின்றிலேனினி. .... (உக)

கார்த்திகையானுங் கரிமுகத்தானும் * கனலும் முக்கண் மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு * மூவுலகும் பூத்தவனேயென்று போற்றிட வாணன் பிழைபோறுத்த தீர்த்தனையேத்தும் * இராமாருசு னென்றன் சேமவைப்பே. (உஉ)

கார்த்திகை { ஸுப்ரஹ்மண்ய
யானும் { னும்
கரிமுகத்தானும் கணபதியும்
கனலும் { (அவர்களுக்குத்
துணையாய் வந்த)
அக்கியும்
முக்கண் {
மூர்த்தியும் { சிவனும்
மோடியும் தூர்க்கையும்
வெப்பும் ஜ்வரதேவதையும்
முதுகு { முதுகாட்டி ஒடிப்
போனபின்பு (அந்
யகதியான பாடு
பாடுருவான்)

மூ உலகும் { “மூன்று உலகங்
களையும் திரு
காபிக் கமலத்
திலே உண்டாக்
கின பெரு
மானே!” (என்
னைக் காத்தருள்)
என்று போற்ற
வாணன் { (அந்த) பாணஸூர
பிழை னுடைய
பொறுத்த அபராத்ததை
க்ஷமித்தருளின
தீர்த்தனை { பாவநாண
ஏத்தும் { ஸர்வேச்வரனை
இராமாருசன் { நித்யம் அதிக்கின்ற
என் தன் { எம்பெருமானார்
நீசமையப்பு { என்ரு ஆபத்தரும்.

* * *—“வெஸ்ய-ஓஸ்க்ராஜிவெஷாரொமுஃ ஹவ்ஸாரா தயா.” [ஐச்வர்யம் சங்கராதிச்சேத் ஆரோக்யம் பாஸ்கராத் ததா-சிவன் பக்கல் செல்வம்பெற விரும்பவேண்டும்; ஸூர்யன் பக்கல் ஆரோக்யம் பெற விரும்பவேண்டும்] என்று ஸாமான்யமாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டே; அதனைக்கொண்டு ஒருவன் அமுதனாரை நோக்கி ‘ஓய்! நீர் எம்பெருமானாரைப் பற்றினால் உம்முடைய தாரித்ரியம் நீங்குமோ? சிவனைப் பற்றினால் என்றோ செல்வம் மிகும்’ என்றுகூற; அந்தச் சிவன்பட்ட பரிபவங்களை விளக்கும் ஒரு இதிலுறாஸத்தைப் பரக்கப்பேசிக் கொண்டு, ‘எம்பெருமானார்தாம் எனக்கு ஆபத்தனம்’ என்கிற திண்ணிய அத்தயவஸாயத்தை உறுத்திக் கூறுகின்றார் இதில்.

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரன் ஒரு காலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டிகைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரங் கைகளையும் நெருப்புமதிரையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்க ளோடு அவன் மானிகை வாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையுந் தந்தருளினன்; அந்த பாணஸூரனுடைய பெண் ணாகிய உஷையென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவ னிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனைன்று அறிந்துகொண்டு, ‘அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டும்’ என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அதுபவித்துவர, இச்செய்தி யைக் காவலாளரால்பிந்த அந்த பாணஸூரன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினுற் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினுற் கட்டிப் போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமா முனிவனால்

வீவ்வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், பெரியதிரு
டியை நினைத்தருளி, உடனேவந்துவின்ற அக்கருடாழ்வானது
தாளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடுகூட
பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப்
பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரா
மனது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து
சின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று
கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்
பாற்றும் பொருட்டித் தன்னோடு யுத்தஞ் செய்ய, தானும் ஒரு
ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத் தூத்திவிட்ட
பின்பு, சிவபிரானது அநுசரராகையாற் பாணஸூரனது கோட்டை
யைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்ரிதேவர் ஐவரும் தன்
னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் த்வம்ஸம்பண்ணி, பாணஸூர
னோடு போர்செய்யத் தொடங்க அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவ
பெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலிய பரிவாரங்களுடன் வந்து
எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணஸ்தரத்தைப் பிர
யோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்
கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனை
யும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர்,
அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமனான ஸுதர்சநாழ்வானை யெடுத்தி
துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரை
தாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையுஞ் சிதைப்பதாக
விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்
தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்
டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தாழ்வானுக்கு
உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, கண்ணபிரான் திருவுள்ள
முகந்து த்வாரகைக்கு மீண்டெழுந்தருளினன் என்ற வரலாறு
அறியத்தக்கது. ... .. (உஉ)

வைப்பாய வான்பொருளென்று * நல்லன்பர் மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்கு மிராமாங்களை * இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிலாத வுறுவியையேன் வஞ்ச நெஞ்சில்வைத்து
முப்போதும் வாழ்த்துவன் * என்னுமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே?

நல் அன்பர் { விலக்ஷண பக்தி
புடையவர்கள்

வைப்பு { “ எம்பெருமானார்
ஆய வான் தாம் நமக்கு
பொருள் ஆபத்ரக்ஷமாந
என்று அக்ஷய தநம் ”
என்று என்று கொண்டு

மனத்தகத்தே { தங்கள்
ஹ்ருதயத்திலே

எப்போதும் { எப்போதும்
வைக்கும் த்யாநிப்பதற்கு
விஷயமான

இராமா நுசுனை { எம்பெருமானாரை

இரு நிலத்தில் { இந்தப் பெரிய
வுலகத்திலே

ஒப்பார் { ஒப்பற்ற
இலாத மஹாபாபியான
உறுவீன அடியேன்
யேன்

வஞ்சம் { (என்னுடைய)
நெஞ்சில் க்ருத்ரிமமான
வைத்து நெஞ்சிலே
வைத்து

முப்போதும் { ஸர்வகாலமும் ஏத்தா
வாழ்த்துவன் நின்றேன் ;

இது { மிகப்பெரிய அவரை
நீசனாகிய நான்
வாழ்த்துகை
யாகிற இது

அவன் { அவ்வெம்பெருமா
னருடைய

மொய் { சிறந்த கீர்த்திக்கு
புகழ்க்கு

என் ஆம் { என்னொருமோ ?
[அவத்யமாமே?.]

* * * :—“ வளவேமுலகின் முதலாய ” என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ரைச்சயாநுஸந்தாநம் பண்ணினது போல, இப்பாட்டில் இவ்வுமுதனாரும் ரைச்சயாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப்பட்டவர்?—அவர்தம்மையே நிதியாகப்பற்றின விலக்ஷணபக்தியுத்தரான ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான மஹாபுருஷர்களாலே சிந்தைசெய்யப்படுபவர். அப்படிப்பட்ட விலக்ஷண பக்தி எனக்குண்டோ? இல்லை; கள்ளங்கவடு பொருந்திய நெஞ்சையுடையேன் நான்; என்னைப்போன்ற மஹாபாபி எவ்வுலகிலுமில்லை; நானா அவ்வெம்பெருமானாரைத் துதிப்பதற்கு அர்ஹன்!; ஸர்வாத்மநா அடியேன் அநர்ஹன். அப்படியிருந்தும் என்னை நான்மறந்து அவரை வாழ்த்தத் தலைப்பட்டேனே; அவருடைய சிறந்த கீர்த்திக்கு என்னுடைய வாழ்த்து அவத்யகரமாகுமே! ஐயோ! அரியாயம் பண்ணிவிட்டேனே!! என்று அலமருகின்றார். இங்ஙனே பேசுவதும் ஒருவகை ஸ்தோத்ரப்ரணாமி என்றுகொள்க. .... (உரு)

மொய்த்தவெந் தீவினையால் பல்லுடல்தோறும் மூத்து*அதனால்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம்* இன்று கண்யோந்தேன்
பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து * இராமாநுச னென்னும் கார்தன்னையே.

முன நாள்கள் { எல்லாம் {	கீழ்க்கழிந்த அநாதி காலமெல்லாம்	பொய் தவம் { போற்றும் புலைச் சமயங்கள் {	சபடமான அறுவடி டாநங்களை நடத் திப் போருகிற நீச மதஸ்தர்கள்
பல் உடல் { தொறும் {	பலபல சரீரங்கள் தோறும்	நிலத்து அவிய {	இந்நில வுலகத்திலே வேரற் றொழியும்படி
மொய்த்த வெம் தீ வினையால் மூத்து {	ஆத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற அதிஞ்ஞரமான கர்மத்தாலே கிழத்தனம் வருமளவம் வாஸஞ்செய்து	கைத்த மெய் ஞானத்து {	நிரவித்தருளின உண்மைஞான முடையான
அதனால் எய்த்து ஒழிந்தேன் {	அத்தாலே மிக்க பரிதாப மடைந்தேன் ;	இராமாநுசன் என்னும் கார் தனனை இன்று கண்டு உயர்ந்தேன் {	எம்பெருமானாகிற காளமேகத்தை இன்று அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்று சிறந்தவனானேன்.

* * *—நெடுநாளாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பலபல கருமங்
களைப்பண்ணி, அக்கருமங்களின் பலனாகப் பலபல பிறவிகளிற்
பிறந்து படாதனபட்டு இப்படியாகவே அநேக பர்யாயம் அவஸந்
நனாய்க் கிடந்தேன் நான் ; இப்பொழுது, பரம உதாரரான எம்
பெருமானார் இப்பூமியிலவதரித்துப் பல தூர்மதங்களை வேரறுத்
தொழித்ததுபோல எனது கருமங்களையும் வேரறுத்தொழித்துத்
தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தம்மைக்காட்டியருளக்,
கண்டு கிருதார்த்தனானேனென்கிறார்.

பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் = ராவண ஸர்யா
ஸம், காலநேமிஜபம் முதலியவைபோலே மதாந்தரஸ்தர்கள் க்ருத்
ரிமமான ஆசாரங்களை அனுட்டிப்பார்களென்க. மெய்ஞ்ஞானத்
திராமாநுசன்—“ யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ” என்று ஸ்தாபித்
தருளினவரிதே எம்பெருமானார், ... (உச)

விளங்கிய	{ (இவனுடைய தோஷங்களைப் போக்கப் பெற்றோ மென்னும் மகிழ்ச்சியாலே) உஜ்வலரான	எது பிறப்பு	{ யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையராகவும்
மேகத்தை	பரம உதாரராய்	எது இயல்வு ஆக	{ யாதொரு சரிதையை யுடையராகவும்
திக்கு உற்ற கீர்த்தி	{ திசைகள்தோறும் விரிந்த புகழை யுடையரான	நின்றோர்	{ முன்பு நின்றார்களோ,
இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை	அக் குற்றம்	அந்தக் குற்றமும்
மேவும்	{ பொருந்தி யிருக்கின்ற	அப் பிறப்பு	அந்த ஜன்மமும்
நல்லோர்	விலகாணர்கள்	அ இயல்வே	அந்த சரிதையுமே
எக் குற்றவாளர்	{ யாதொரு குற்றத்தை யுடையராகவும்	நம்மை	நம்மை
		ஆள் கொள்ளும்	{ அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவற்று.

* * *—என் பாவங்களைப் போக்கிப் பெரும்புகழ்ப்படைத்த பரமோதாரரான எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவர்கள், அடிபணிவதற்கு முன்பு யாதொரு குற்றத்தை யுடையராகவும் யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையராகவும் யாதொரு நடத்தையை யுடையராகவும் இருந்தார்களோ, அந்தக் குற்றமே அந்த ஜன்மமே அந்த நடத்தையே நம்மை ஆட்படுத்திக்கொள்ளா நின்றது—என்கிற விதற்குக் கருத்து என்னென்னில்; ‘இவ்விதமான இழிதொழிலும் இழிகுலமும் அறிவின்மையுமான இவற்றையுடைய நாமும் இவர்களைப்போல் எம்பெருமானாரை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கலாம்’ என்று நம்போலியர்க்கு ஒரு தைரியத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே அந்த மஹான்கள் அப்படி ஜ்ஞாநவ்ருத்த வம்சங்களால் நிவ்ஹீநராயிருந்து காட்டினார்கள் என்கிற அத்தயவலாய விசேஷத்தைக் காட்டுவதே இப்பாட்டின் கருத்து. அவர்களுடைய ஜாதி முதலியவை ஏதாயினும் அவர்களெல்லாரும் அப்படியே நமக்கு உத்தேசியர்கள் என்று காட்டியவாறுமாம். .... (உசு)

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி * கொழுந்துவிட் டோங்கியவன்
வள்ளற்றனத்தினால் வல்வினையேன் மனம் நீபுகுந்தாய் *
வேள்ளைச் சுடர்விழுன்பெருமேன்மைக் கிழக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும் * இராமாநுசுவென் தனி நெஞ்சமே. (உஎ)

இராமாநுச { எம்பெருமானாரே!
கொள்ள { கொள்ளக்கொள்ளக்
குறைவு { குறையாமல்
அற்று { தனே
இலங்கி { வளங்கி

கொழுந்து { மேன்மேலும்
விட்டு { இளகிப் பதித்து
வளர் { வளர்
வளங்கி { திருப்பதான

உன் { தேவரீருடைய
வள்ளல் { ஓளதார்ய
தனத்தினால் { குணத்தாலே

வல் { மஹாபாபியான
வினையேன் { எனது
மனம் { நெஞ்சிலே

நீ புகுந்தாய் { (தேவரீருடைய
பெருமை
பாராதே) வந்து
புகுந்தருளிற்று;

இது { (வலிவிட்டன்
சண்டாளர்
க்ருஹத்தில் புகுந்
தாற்போலே)
புகுந்தவிது,

வெள்ளை பரிசுத்தமாய்

சுடர் விடும் விளங்காரின் றுள்ள

உன் பெரு { தேவரீருடைய
மேன்மைக்கு { ப்ரபாவத்திற்கு

இழுக்கு { அவத்யாவஹம்
என்று { என்று

என் தனி { எனது துணையற்ற
நெஞ்சம் { நெஞ்சானது

தள்ளுற்று { தளர்ந்து ஈடுபடா
இரங்கும் { நின்றது.

* * *—ஸ்வாமிக்! தேவரீருடைய பெருமையையும் அடியே
னுடைய சிறுமையையும் சிறிதும் பாராமல் “இவன் நம் அடியார்
விஷயத்திலே சபலனயிருப்பானெருவன்” என்கிற இவ்வள
வையேகொண்டு பாபிஷ்டமான என் ஹ்ருதயத்திலே தேவரீர்
புகுந்தருளிற்று; வலிவிட்டன் சண்டாளர் மனையிற் புகுந்தாற்
போல் தேவரீர் என் நெஞ்சில் புகுந்த விது, தேவரீருடைய பரிசுத்
தமாய் விளங்கும் மஹிமைக்கு என்ன அவத்யத்தை வினைத்
திடுமோ வென்று அஞ்சாரின்றேன். ... . (உஎ)

நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்தநிமலன் * நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன் காதலன் * பாதம்நண்ணு
வஞ்சர்க்கரிய விராமாநுசன் புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப் பரவகில்லாது * என்னவாழ்வின்னு கூடியதே (உஅ)

நெஞ்சில் கறை கொண்ட கஞ்சனை	{ நெஞ்சிலே கல்மஷத்தை யுடையனாய் ருந்த கம்ஸனை	பாதம் நண்ணு	{ திருவடிகளை ஆச்ரயியாத
காய்ந்த	முடித்த	வஞ்சர்க்கு	{ ஆத்மாபஹாரக் கன்வர்களுக்கு
கிமலன்	{ ஹேயப்ரத்ய நீக்னாய்,	அரிய	துர்லபரான
நங்கன்	{ ஆச்ரிதர்பக்கல் அபிமாந முடையளாய் பஞ்சபோல் மெல்லிய திருவடிகளை யுடையளான	இராமாதுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
பஞ்சி திருவடி		புகழ் அன்றி	{ குணங்களை யொழிய (மற்றொன்றை)
பின்னைதன் காதலன்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான கண்ண பிரானுடைய	என் வாய்	என் வாக்கானது
		கொஞ்சி பரவகில்லாது	{ குலாவி ஏத்தமாட்டாது;
		இன்று கூடியது	{ இன்று (எனக்கு) நேர்ந்த வாழ்வு
		என்ன	ஆச்சரியமானது.

* * * :—நேற்றுவரை அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று ஸத்தை பெற்று வாழ்ந்த அதிசயம் சொல்லி முடியுமோ? இன்று உமக்குவந்த அதிசயம் என்னவென்று கேட்கிறீர்களோ? எம்பெருமானுருடைய குண கீர்த்தநத்தில் நேற்றுவரை உதாவீந மாய்க் கிடந்த என் வாயானது இன்று அவருடைய திவ்ய கீர்த்தி களையன்றி வேறொன்றையும் அநுஸந்திக்கமாட்டேனென்று அது தன்னிலே ஊன்றிக் கிடக்கிறதே, இதைவிட அதிசயமுண்டோ? என்கிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப் பட்டவரென்றால், எம்பெருமா னிடத்தில் பக்தியுடையவர்களுக் கன்றி மற்றையோர்க்கு அடைய முடியாதவர்; பகவத் பக்தர்களுக்குப் பரமஸுலபர் என்றபடி.

நெஞ்சில் கறைகொண்ட கஞ்சன் = தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதன் சொல்லக்கேட்டது முதற்கொண்டு கம்ஸன் கண்ணபிரானிடத்துப் பூர்ணமான மாதஸர்யம் பாராட்டிப் பல வகைகளினால் அப்பெருமானை வதைக்க வழிதேடிக்கிடந்தா னென் பதும், கடைசிபாக வில்விழா வென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்

ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துக் கொல்லப் பார்க்கையில் கம்ஸ ஸபையிலே கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத் தின் மேலேறி அவனது கிரீடம் சுழன்று கீழேவிழும்படி அவ ணைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதும் இங்கு அறியத் தக்கன.

நங்கள் பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன் காதலன் = நமக்குப் புருஷகாரம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவனும் பரம ஸுகுமாசமான திருவடிகளை யுடையவருமான நப்பின்னைப்பிராட் டிக்கு நாதன் என்றபடி.

ஆக, கஞ்சனைக்கொன்ற பின்னைமணாளனை திருமால் பக்கல் பத்தியற்ற பாவினுக்கு துர்லபரான எம்பெருமானாருடைய புகழையே இன்று வாய்வெருவப்பெற்ற அடியேன் ஒப்பற்ற வாழ்ச்சி பெற்றே நென்றாராயிற்று. .... (உஅ)

கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கோலோ ? * தேன்குருகைப்பிரான் பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னைத் * தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கணவைத்த விராமாநுசன்புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ ரீட்டங்கள்தன்னை * என்னாட்டங்கள் கண்டின்ப மெய்திடவே.

தென் குருகை பிரான்	நம்மாழ்வாருடைய	மெய் உணர்ந்தோர்	உள்ளபடி அறிந்திருக்கு மவர்களுடைய
பாட்டு என்னும்	பாசுரங்கள் என்று ப்ரஸித்தமாய்	ஈட்டங்கள் தன்னை	கோஷ்டிகளை
வேதம்	வேதருபமாய்	என் நாட்டங்கள் கண்டு	என் கண்களானவை ஸேவித்து
பசும்தமிழ் தன்னை	செந்தமிழாயிருக்கிற திருவாய் மொழியை	இன்பம் எய்திட	ஸுகிக்கும்படியாக
தன் பத்தி என்னும் வீட்டின் கண் வைத்த	தம்முடைய பத்தியாகிற மாளிகையிலே ஸ்தாபித்தருளிய	கூட்டும் விதி	அமைக்கவல்ல (அவருடைய) க்ருபையானது
இராமாநுசன்	எம்பெருமானு ருடைய	என்று கூடும் கொல்	என்னைக்கு வாய்க்குமோ ?
புகழ்	கல்யாண குணங்களை		

* * *—நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தைப் பத்தியுடன் பரவும் எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து ஈடுபட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய கோஷ்டிகளை அடியேன் ஸேவித்து ஆநந்திக்கும்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ என்கிறார்.

கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கோல்=விதியாவது அத்ருஷ்டம் ; எம்பெருமானுடைய திருவருள்தான் இங்கு விதியெனப்படுகின்றதென்க. கூட்டும் விதி=என்று கூடியும் இப்பேற்றை நமக்குச் சேர்விப்பதான அவருடைய க்ருபை என்றபடி.

தன்பத்தி யென்னும் வீட்டின்கண் வைத்த = விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தைச் செப்பிலே வைத்துக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே அநார்க்கமான அருளிச்செயலைத் தம்முடைய பக்தியாகிற உயர்ந்த மாணிகையிலே வைத்துப் பேணிக்கொண்டிருப்பாரின்ற உடையவர் என்றபடி. நாட்டம்—கண். ... ... (உக)

இன்பந்தரு பெருவீவைந் தேய்திலேன் ? * எண்ணிறந்த துன்பந்தரு நிரயம்பல சூழிலேன் ? * தொல்லுலகில் மன்பல்லுயிர்கட் கிறையவன் மாயனென மொழிந்த அன்பனனகன் * இராமாநுசனென்னை யாண்டனனே. (௩௦)

தொல்	உலகில்	{ ' அநாதியான இவ்வுலகத்தில்	என்னை	ஆண்டனன்	{ என்னை அடிமைகொண்டருளினார் ;
மன்பல்	உயிர்க்கு	{ நித்யரான எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்			(ஆனபின்பு)
இறையவன்	மாயன்	{ செவியாவான் விஷ்ணுவே '	இன்பம் தரு	பெருவீடு	{ ஆநந்தாவஹமான மோகும்வந்து
என	மொழிந்த	{ என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த	வந்து எய்தில்	என்	{ விரித்திதா லென்ன ?
அன்பன்		பரமகாருணிகராய்	எண் இறந்த	துன்பம் தரு	{ அளவற்ற துக்கங்களைத் தருகிற பல நரகங்கள் வந்து
அனகன்		விரித்தோஷரான	பல நிரயம்	சூழில்	{ சூழ்ந்து கொண்டால்தான் என்ன ?
இராமாநுசன்		எம்பெருமானார்			

வின்றியே அகஸ்மாத்தாக எம்பெருமானாரை அடிபணியப் பெற்றோமே! நம்முடைய அத்ருஷ்டம் எப்படிப்பட்டது! கண்டாயே! என்று தம் திருவுள்ளத்தோடே உசாவுகின்றார்.

ஈண்டு பல் யோனிகள்தோறு = ஈண்டுதல்—திரளுதல்; திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகளென்றால்—தனித்தனியே எண்ணி இத்தனையென்று சொல்லமுடியாத வளவன்றிக்கே திரள்திரளாகவும் எண்ணிச் சொல்லமுடியாதபடி பலவகைப்பட்ட யோனிகள் என்றதாகிறது. உழல்வோம் = இறந்தகாலப்பொருள் இங்கு விவக்ஷிதம். இன்றளவும் தட்டித்திரிந்த நாம் என்றபடி. ... (நக)

பொருந்தியதேசம் பொறையுந்திறலும் புகழும் * நல்ல திருந்தியஞானமுஞ் செல்வமுஞ் சேரும் * செறுகலியால் வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையினால் வந்தேத்தேத்தளித்த அருந்தவன் * எங்க ளிராமாநுசனை யடைபவர்க்கே. (நஉ)

செறு கலியால்	{ (தரும நெறியைத்) திரஸ்கரிக்கின்ற கலியினாலே	அடைப வர்க்கு	{ ஆச்ரயிக்கு மவர்களுக்கு
வருந்திய	துக்கப்பட்ட	பொருந்திய	{ ஸ்வரூபாநு ரூபமான தேசம் { தேஜஸ்ஸும்
ஞாலத்தை	பூமியை	பொறையும்	கூமாரகுணமும்
வண்மை	{ தமது நிர்ஹேதுக யினால் வந்து எடுத்து அளித்த	திறலும்	{ ஜிதேந்த்ரியத்வ மாகிற பலமும்
அரும் தவன்	{ சரணாகதி யென்கிற அரிய தபஸ்ஸை அருஷ்ட டித்தவரும்	புகழும்	கீர்த்தியும்
எங்கள்	{ எமக்கு ஸ்வாமியுமான	நல்ல திருந்திய ஞானமும்	{ பரம விலக்ஷணமான அறிவும்
இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை	செல்வமும்	{ பக்தியாகிற ஸம்பத்தும்
		சேரும்	தானே வந்துசேரும்.

* * *—“இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே” என்று அகங்களித்துக் கூறின அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர், ‘உம்மைப்போலே நாங்களும் இராமாநுசனைப் பொருந்துவோமென்று பார்த்தால் உமக்குப்போலே எமக்கு ஆத்மகுணலேசமும் இல்லையே! எங்க

ளுக்கு அவரைப்பொருந்த அதிகாரமில்லையே!' என்று சொல்லி வருந்த; அவர்களைநோக்கி அருளிச் செய்கின்றார்—கலிகலுஷ நிவர்த்தகரான நம்மிராமா நுசரை ஆச்ரயிப்பவர்களுக்கு ஸ்வ ரூபாறுரூபமான மதிப்பும், * களிப்புங்கவர்வு மற்றிருக்கையாகிற கூடிமாருணமும், ஜிதேந்தரியத்வமாகிற மிடுக்கும், குணசாலிக ளென்கிற கீர்த்தியும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தெளிந்த ஞானமும், பக்தியாகிற மஹாஸைப்பத்தம் ஆகிய இவை யெல்லாம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்றராயிற்று. ஆகையால் நீங்களும் மயங்காது வந்து ஆச்ரயிக்கலா மென்றவாறு. .... (௩௨.)

அடையார்கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் * கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்மே * ஒண்சார்ங்கவல்லும் புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று * இடையே யிராமாநுச முனியாயின விந்நிலத்தே. (௩௩.)

அடை ஆர் கமலத்து அலர் மகள் கேள்வன்	{ தளங்கள் நெருங்கிய தாமரைப்பூவீற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனான எம்பெருமா னுடைய	புடை ஆர் புரி சங்கமும்	{ ஒரு பக்கத்துக்குத் தானே ஆபரணமாகப் போரும்படியான அழகிய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் (ஆக இப் பஞ்சாயுதாழ் வார்கள்)
கை	{ திருக்கையிலே (விளங்காநின்ற)	இந்த பூதலம் காப்பதற்கு என்று	{ இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கக்கூக
ஆழி என்னும் படையோடு	{ திருவாழியென்கிற திவ்யாயுதத் தோடே	இந்நிலத்து இராமாநுச முனி இடையே ஆயின	{ இப்பூமண்டலத்திலே எம்பெருமானார் பக்கவிலே ஆயினர்.
நாந்தகமும்	நந்தகவாரும்		
படர் தண்மே	{ ரக்ஷணத்தொழிலிலே பாந்திராநின்ற கதையும்		
ஒண் சார்ங்கம் வல்லும்	{ அழகிய ஸ்ரீ சார்ங்க மென்கிறவல்லும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானாரை ஆச்ரயிக்கவே நற் குணங்களெல்லாம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்றார்; அத

னைச் செவியேற்ற சிலர்—“ஜிதந்த்ரியத்வம் முதலான அரிய பெரிய பேறுகள் திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களின் அதுக்ரஹத்தாலன்றோ உண்டாகவேண்டும்; மறுஷ்டர்களில் ஒருவரான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தமாத் திரத்தால் ஆவை உண்டாய் விடுமோ?” என்று சங்கிக்க, அந்த ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார் பக்கலிலேவந்து குடி கொண்டனர் காண்மின்—என்கிறார் இப்பாட்டில்.

“அடையார்கமலத் தலர்மக்களேவன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண்சார்ங்கவிலிலும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின” என்று அந்வயித்தவாறு. ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் இவர்பக்கலிலே ஆகையாவது—இவருடைய நினைவைக் கடாக்ஷித்துநின்று இவர் அதிகரித்த காரியத்திற்குத் துணைசெய்கையாம். அம்பரீஷனுக்குத் திருவாழியாழ்வான் ஸஹகரித்ததுபோல.

இப்பாட்டை மற்றொருவகையாகவும் அந்வயிக்க இடமுண்டு:—“அடையார் + புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்திடையே இராமாநுசமுனியாயின” என்று. இப்பக்ஷத்தில் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களே இந்நிலவுலகைக் காக்க எம்பெருமானாராக வந்து திருவவதரித்தார்க ளென்றதாகிறது.

இங்கே சில பூர்வபக்ஷ ஸமாதாநங்கள்.

இப்பாட்டினால், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களுடைய திருவவதாரமென்று விளங்கா நின்றமையால் திருவனந்தாழ்வானுடைய அவதாரமென்று சொல்வது ப்ராமாணிகமன்றென்று சிலர் ஆக்ரஹங்கொண்டு பேசுவர்கள்.

இப்பாட்டினால் ஏற்பட்ட அர்த்தமென்னவென்று ஆராய்வோம். மணவாளமாமுனிகளும் பிள்ளைலோகஞ்சீயரு மருளிச் செய்த வியாக்கியானங்களில் அடையார்கமல மென்று தொடங்கி, புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின என்று அந்வயித்து, பஞ்சாயுதாழ்

வார்கள் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார்க்கு ஸஹகாரிகளாக வந்து அமைந்தார்கள்—என்கிற அர்த்தமே முற்பட அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘பஞ்சாயுதங்கள் எம்பெருமானாக வந்து அவதரித்தன’ என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் அர்த்தம் செய்து கொண்டதாக யதிராஜ ஸப்ததியினால் விளங்கினபடியால் அதுவும் ஒரு அர்த்தமாக இருக்கலாம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதனைப் பக்ஷாந்தரமாக உரைத்தருளினர். “மற்றைப் பக்ஷத்தில்” என்ற ஜ்யருவைவாக்கியம் நோக்கத்தக்கது. “இத்தால் இவருடைய விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்தியத்தைப்பற்ற ஸ்ரீபஞ்சாயுதாவதாரமென்று ப்ரபாவகதரம் பண்ணினாராய்த்து” என்ற அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தியும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

‘எம்பெருமானார் சேஷாவதாரமென்று பலபடிகளாலும் பல ஸூக்திகளாலும் ப்ரவரித்தமாயிருக்க, பஞ்சாயுதாவதாரமென்று அமுதனார் அருளிச்செய்கிறாரே! இதுவென் என்று சிலர் திகைக்கக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய மணவாள மாமுனிகள் மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்யலாயினர் என்னுமிடம் உய்த்துணரத்தக்கது.

மாமுனிகள் கூறியபடியேதான் கொள்ளவேணுமென்று எமக்கு நிர்ப்பந்தமில்லாமையால், பக்ஷாந்தரமாக அவர் கூறிய பொருளே எமக்கு முக்கிய கல்பமாமென்று கூறத் தலைப்படுவாரு முண்டு. அதிலும் எமக்கொரு வைமத்யம் இல்லை. ‘எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரம்’ என்று சொல்வதே இப்பாட்டின் முக்கியமான கருத்தாக இருக்கட்டும்; அதனால் என்ன ஹாநி விளைந்திடும்?

இங்கே ஒன்று கேட்கவேண்டிற்றுண்டு;—எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர் என்கிற ஒரு வார்த்தையை மாத்திரமே சொல்லலாம்; சேஷாவதாரர் இத்யாதி வார்த்தைகளைச் சொல்லவே கூடாது என்று கருத்தா? அல்லது பஞ்சாயுதாவதாரத்வத்தை முக்கியமாகச் சொல்லி மற்றவற்றை அமுக்கியமாகச் சொல்லவேணுமென்று கருத்தா? என்று. ப்ரதிபக்ஷிகளின் வசநவ்யக்திகளை ஆராய்மிடத்து, பஞ்சாயுதாவதாரர் என்பதற்குமேல் வேறொன்றும் சொல்லக்கூடாதென்பதே அபிநிவேச விஜ்ஞாற்பிதமாக விளங்கு

கின்றது. இங்ஙனையாகில், ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தியே இவர்களுக்கு முந்துறமுன்னம் தூஷணீயமாகத்தேறும். ஏனெனில்;—“வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே” என்றருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே அந்த யதிராஜ ஸப்ததியில் தானே “நாநாபூதை” இச்சயாதி [முப்பத்திரண்டாம்] ச்லோகத்தில் “விஷ்ணுநோ யதிவதி ராஜ-உபெரு ஸாராஸிணம்” [விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:]—ஸேனை முதலியார் எம்பெருமானாராக அவதரித்தார்; (அவருடைய) திருப்பிரம்பு த்ரிதண்டமாக அவ தரித்தது] என்றும் அருளிச்செய்து வைத்தாரிறே. சேஷாவதாரத்வத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்யவில்லையே யென்னில், ஸேநே சாவதாரத்வத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்யவில்லையே என்போம்.

இனி, பஞ்சாயுதாவதாரத்வத்தை முக்கியமாகச் சொல்லி மற்றவற்றை அமுக்கியமாகச் சொல்லலாம் என்பதும் ஸமஞ்ஜஸ மன்று; உடையவர் திருவடிகளில் ஸாக்ஷாத் தாக ஆச்ரயித்திருந்த ஆசிரியர்களும் பின்புள்ளாரான பல பெரியோர்களும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்ததே முக்கிய கல்பமாகக் கொள்ளவதேக்கும். சேஷாவதாரத்வத்தையே பல ஆசிரியர்கள் ஆதரித்து அருளிச்செய்திருக்கின்றன ரென்பதை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்க வல்லோம்.

திருமலை அனந்தாழ்வானருளிச்செய்த ஸ்ரீவேங்கடாசலேதி ஹாஸமாலா என்கிற நூலில்—

“ஸ்ரியம்வதிஃ.....நிஜநினாஜகிங்கரம் தவ்வஹிதநிநனம்

யாணீதவெசுவதீயம் ஸவ-பிவினொகம் ஸாரக்ஷ’

ஐதி நயபுஜ. ஸவாநனொ ஹவதா நியுக்தஃ.....

சூரபாநக்ஷெரு கெஸவயஜநஜநயதயா பூரஹ-ப-ஹிவ.

ஸொ || கயுஜெஷஷு பூயாதெஜஹஹ வஸுநிஸாநாய

உஜ்ரஸிவஸ்வெஷாயாதெ விம்மஹெஷ வஸிதரிவ

மதெ ரெஷாஸிம் ஜிமாங்கெ | சூரபாதாராயிர-உபெ

ஹரிதகும்பினெஃ கெஸவாவுஜிஜாமுராக ஸ்ரீகோ

ஹிதவாய-ப-பிபாணீதம் செஷ சூவிவ-ப-ஹிவ ||”

என்றருளிச்செய்துள்ள கத்ய பத்யங்களைக் காண்க. [எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி 'நீ நிலவுலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக்கடவை' என்று நியமித்தருள, அந்த நியமந்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் அப்படியே திருவாதிரையில் கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தமை மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியில் கூறப்பட்டுள்ளது.]

வகெநம்பி அருளிச்செய்த ச்லோக ரூபமான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில்

“வெஜானுலிபூனஸுயி-நாய வாஹுரானாஜானுலிதாவநு
தெது | செஷாஸாகு கெஸவயஜுஜெஷுரம் தெஜோநியி:
கூரிஜிஹாவிராவஸி ||

என்றுள்ளது. [வேதாந்த லிந்தாந்தங்களை ஸமர்த்தநம் செய்வதற்காகவும் நூர்ததங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய் தேஜோநிதியான ஒருமஹான் கேசவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்கிறது இதில்.] இந்த க்ரந்தம் ஸ்ரீதேசிகன் வைபவத்தோடு சேர்த்து ஸ்ரீபரகால மடாதிபதி ஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டதும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் ஸம்வாதப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப் பட்டதுமாம்.

எம்பெருமானுடைய பூர்ணகடாக்ஷ பாத்ரராய் அவர்திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹாகாவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் சொல்லப் புகுந்தவிடத்து,

“ஊஜஜும் வபுராவஹாய செஷலொநீ

யஜு-உபம் த்ரிஊவநவநிதம் ஜமாஜி.”

[திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டொழிந்து இராமாநுச முனியார் திருவுருவத்தை யடைந்தான்] என்றும்,

“சு-ஸோஹம் தவ வஸவியொஷி தாஜிஷாஸு

செஷாஸாஜநஜிவிநும் கூதாவதாராசு.”

[உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோகஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவருமான இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன் (—யாதவப்ரகாசனை நோக்கிப் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்வின் வார்த்தையாமிது) என்றும் உள்ளச் லோகங்கள் நோக்கத்தக்கன.

இந்த திவ்யஸூரிசரிதகாரர், அமுதனார் நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்திருப்பது தெரியாமல் தானே ஏதோ ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொல்லிவிட்டார் என்பதும் ஏலாது. அந்தக் காவ்யத்திலேயே பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில்—

“ஸ்ரீராமாஜிதக்ஷிராஹ ராஜ்ஜிஹுத்யௌ
தஜிஷ்ஷொ ய திவதிவெவஹவா நுபஹ்நு
க்ஷொஜிஷ்ஷிவமிரா ஹோபுவஸாம்
மாயாநாஜிஜிதஜுஹாம் யுதம் ஸுதெந.”

51.

[திருவரங்கத்தமுதனார் அமுதப் பெருக்கான தமிழ்மொழியாலே எம்பெருமானுடைய வைபவங்களைப் பேசுகிற நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார்] என்று அவர்தாமே சொல்லி வைத்திருக்கும்படியைக் காண்க. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் அவர்க்கு அளவற்ற ப்ராவண்யமுள்ளமை அடுத்தச் லோகத்தில் நன்கு புலப்படும்.

இப்படியே எம்பெருமானுடைய சேஷாவதாரத்வத்தை வெளியிட்டருளின மற்றும் பலபல ஆசிரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துக் காட்டப்புகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாம். வடவாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் முன்னாறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்புப் ப்ரவித்த பண்டிதர்களாயிருந்து பலநூல்களை இட்டவர்களான ஸுரபுரம் வெங்கடாசாரியர், அரசாணிபாலை வெங்கடாசாரியர் முதலானாரும் இவ்வழியையே ஆதரித்துப் பேசியுள்ளார். எங்ஙனையெனில்;—ஸுரபுரம் வெங்கடாசாரியர் இயற்றின யதிராஜ தண்டகத்தில் “நரவேஷாய சேஷாயதூரவே பரவேதிநே” என்று மங்களச் லோகத்திலும், “தோஷாதிதூராய சேஷாவதாராய” என்று முடிவிலும் சேஷாவதாரத்வமே சொல்லப்பட்டது.

அரசாணிபாலை வெங்கடாத்வரி இயற்றிய விச்வகுணதர்சத்
தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வர்ணநப்ரகரணத்தில்—

“நாரிாநுஜாய மாராவெ நாவெஷஹஜெ

ஸெஷாய யௌதகவ்யெகவ்யெ பூணாஜி.”

[மதுஷ்யாவதாரமெடுத்த ஆதிசேஷனாயும் கலியைக் கெடுத்தவராயு
முள்ள எம்பெருமானாரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்
பட்டது. முன்னோர்கள் ஸம்பரதாய பரம்பரையாகச் சொல்லிக்
கொண்டு வந்ததை அடியொற்றி இவர்களெல்லாரும் இப்படி
சேஷாவதாரமென்று தம் தம் நூல்களில் கூறினார்களேயன்றித்
தாந்தோன்றியாக ஆரும் நவீன கல்பனை செய்தாரல்லர்.

தருதிய ப்ரஹ்மதந்த்ர பரகால ஸ்வாமி இயற்றியதாகப் பர
காலமடத்து ஸ்வாமிகளாலும் மற்றும் பல முநித்ரய ஸம்பரதா
யஸ்தர்களாலும் அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ள மூவாயிரப்படி குருபரம்
பரா ப்ரபாவ நூலிலும் சேஷாவதாரத்வ ஸ்தாபகங்களான வசனங்
களும் ச்லோகங்களும் மிகுதியாக உள்ளனவேயன்றி வேறில்லை.

ஸ்ரீதேசிகனை யடிபணிந்து உய்ந்து போந்த ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வ
தந்த்ரஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரவித்தமாயுள்ள திவ்யஸூரி
ஸ்தோத்ரத்தில்—

“வெஞ்சாடி-பாலம்ஹவ விஷ்ணுஃ டிஸ-நஸ்யாவநெநாதுக்யு
துணீராரணெவெ ஸெஷஜெ-தி-நாரிாநுஜம் ஹஜெ.” 16.

[எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருள சித்திரைத் திரு
வாதிரையில் தொண்டை நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷ மூர்த்தி
யாகிய ஸ்ரீராமாநுஜனைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்
பட்டுள்ளது.

தேசிகப்ரபந்தங்களில் ஒன்றான பிரபந்தசாரத்தின் வியாக்கி
யானத்திலும், ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியன் வியாக்கியானங்கள்
பலவற்றிலும் ப்ராஸங்கிகமாக உடையவருடைய சேஷாவதாரத்
வத்தை நன்கு நிலைநாட்டி யெழுதியுள்ளார்கள். இனி, “மற்றிவை
தான் என்னுலே கேட்டேரே ஏழைகள் என்னுரைக்கேன்?—பன்னி
யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்” என்று கையொழிய வேண்டிற்றாயிரா

நின்றது. இங்ஙனே தென்னுசார்ய வடவாசார்ய உபய ஸம்பரதாய நூல்களும் சேஷாவதாரத்வத்தை ஒருமிடறாக உரைக்கின்றன வென்பதை உற்றுநோக்கில் * முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுவதே பாங்கு.

“சுநனஃ பூயஸிம் ராபுவம்.....கௌ சுஸிஷிஷிதி.

[அநந்தஃ ப்ரதமம் ரூபம் .....கலேள கச்சித் பவிஷ்யதி]

என்கிற வசநத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்களென்று சொல்லி அதற்கு அந்யதாஸித்தி உண்டென்கிறார்கள். அந்யதாஸித்தமாய் ஸுவ்யக்தமாயுள்ள பல ப்ரமாணங்களைக் கீழேயெடுத்துக் காட்டினோமுகு “கலேள கச்சித் பவிஷ்யதி” என்கிற வசநத்திற் போராடவிரும்புதல் வீண். பெருக்காற்றின்கரையிலேயிருந்து வைத்துக் கிணறுவெட்ட முயலவேண்டாவிடே. ஆயினும், “நம் முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை ‘கச்சித்’ ஆக்குவதற்கு நமக்கு ஸம்மத மில்லை” என்றவர்கட்குச் சிறிது சொல்லவேண்டியிரா நின்றது. சுஸிஷி—சுஸுந—கொவி. [கச்சித்—கச்சந—கோபி] என்பவை நிஹிநரைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் என்று கருத்துப்போலும். உருவை மறைத்துவைத்துச் சொல்லுமிடங்களிலும் ஒரு வைல கூட னயந் தோற்றச்சொல்ல நினைக்குமிடங்களிலும் கச்சித் இத்தயாதி பதங்களை யே பெரியோர் பிரயோகிக்கக்கண்டோம் ;

“காஜாடியிவவநுஜீபாகு சுஸிஷிஷு தகெவஸீ.”

[காமாத் அதிவஸந் ஜீயாத் கச்சித் அப்புதகேஸரீ]

“கூப்யாடிம் மாராஃ வபெடி கஸிராமுஹரெயிநம்.”

[காமப்பாத்யம் குரும் வந்தே கமலாக்ருஹமேதிநம்]

“காஜீ சுஸிஷு கஸிரெயொ ரஞலிம் யாஹிராநம்.”

[காமீ கச்சித் கரகமலயோரஞ்ஜலிம் யாசமாநம்]

“ஜய திகிதவம் கொவி களரார ஹாரீ.”

[ஜயதி கிதவஃ கோபி கௌமாரஹாரீ]

என்றிப்புடைகளிலே ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். தேசிகன் எம்பெருமானை கச்சித்தாகச் சொல்லி இழித்துவிட்டாரென்று எண்ணக்கூடுமோ? அந்த கச்சித் ப்ரயோகத்திற்கும்

இந்த கச்சித் ப்ரயோகத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சிலர் சொல்ல வக்கூடும்; இந்த நூற்றந்தாதியிலே “நல்லார்பரவு மிராமாநுசன்” என்ற என்பதாம்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில்—

“கூடனஃ ப்ரயஜிர்மபுஃ மகூணஃ ததீவரஃ।

வயஹிஃ ப்ரயஜிர்மபுஃ கயுள ராஜாநுஜீஸ்யதஃ.”

[அநந்த் ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து ததீபரம்—பலபத்ரஸ் த்ருதீ யஸ்து கலளராமாநுஜஃ ஸ்ம்ருதஃ] என்றே பாடமாக உதாஹரித் திருக்கக் காண்கையாலே இந்த கச்சித் வாக்யார்த்த ப்ரயாஸம் வ்யர்த்தமேயாம். எவ்விதமாகப் பாடமிருந்தாலும் இந்த ச்லோகமே கல்பித மென்றாலும் இதில் எமக்கொரு அபிரிவேசமும் ஆக்ரஹமுமில்லை. ஸம்ப்ரதிபந்நங்களான ப்ரமாணங்கள் இல்லையாக லன்றோ வருந்தவேண்டுவது—நிற்க.

“திருவேங்கட முடையான் ஸந்நிதியில் நடந்த சரித்திரம்” என்று ஒரு வரலாற்றை உதாஹரித்துக்காட்டி அதுவிஷயமாகச் சில தூஷணங்களும் ஸ்வச்சந்தமாக எழுதியுள்ள பூர்வபக்ஷிகளுக்கும், உண்மைபான இதீஹாஸமின்னதென்றறியகில்லாத உலகத் தார்க்கும் உண்மையுணர்த்தப்புதுவோம். திருமலை அனந்தாழ்வானருளிச்செய்த (ஸம்ஸ்க்ருத) இதீஹாஸமாலையில் அவ்வரலாறு விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது; எங்ஙனையெனில்;—(சுருங்கச்சொல்லுவோம்.)

பண்டு திருவேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகாமணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்தமாகத் தனது திருவாழி திருச்சங்குனைத் தந்தருளி, இப்படி ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உபகரிக்கும் ஓளதார்யகுணம் உலகில் பரவுதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்சனபாஞ்சஜந்ய சூர்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணாசிரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது. திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம் பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால்

அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்கில்லாமல் வெளிநாடு சென்றனர்; வருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சுனர்கள் இங்ஙனம் ஒருவ ரொருவராக வெளியேறி, ப்ரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அங்கு இலராக, விரல் நுழைக்க இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த சைவர்கள் சிலர் இதுவே நல்ல ஸமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவமன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள்—திரு மலையில் ஸ்வாமி புஷ்கரணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக்கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரஸ்வாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைக்கேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியென்று அத்தடாகம் வழங்கப்பெற்றது. ஸ்ரீ வேங்க டாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண் டாவது அத்யாயத்தில்—ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸாதாரண ஆபுதங்களான பாசமும் அங்குசமும் தவநிலைக்கு உரியவை யல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவ சேஷத்ரமேயாம். இப்போது தான் சிறிது காலமாகச் சில வைணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங் களை மனம்போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென் றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக்கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ர ஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவசேஷத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவீற் காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேணும்—என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் அதுபல விருத்தமா யிருக்கின்றதே!; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக்கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமாந் யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம் பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்

தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியையறிந்த உடையவர் கடுகடையாகத் திருப்பதிக்கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ரந்தனாயிருந்த அரசனை நோக்கி, “சைவர்களால் உனது கெஞ்சில் உண்டாக்கப்பட்ட சங்காகளங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுநூரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ணத்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்லவல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!” என்று தொடங்கினவாறே அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்துப் பெரிய ஸபையாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனாயிருக்க, வெகுதூரம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களை யெல்லாம் எம்பெருமானார் ப்ராமானிகமாகக் கண்டித்து வெற்றிபெற்று விளங்கினார். [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் ஷெ ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதி ஹாஸ மாலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக் யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டு கொள்வது.]

எம்பெருமானுடைய அற்புதமான உபபாதங்களைக்கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுசேஷத்ரமே யென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் ஐயத்திரிபற அறிதியிட்டு “இந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவகார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய உம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம்” என்றெண்ணி, “ஸ்வாமிந்! யோகீச்வரரே!! தேவரீர் நிரூபித்துக்காட்டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமாத்மனைத்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணிந்தேன்; ஸம்சய லேசமுமில்லாமல் சிக்கனக் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும், மஹா புருஷராயும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதராயுமிரநின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக்கூடுமேல் நன்று” என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் ‘புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக்காட்

டினவனவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடையவில்லை போலும்; அதிமாறுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணு மென்கிறான்; ஆயிடுக; இவ்வனேசெய்வோம்;— ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினொராவது அத்தியாயத்தில் எம் பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து ப்ரகிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமாந மண்டபாதிகளைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே தீருவதுதலால், நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யாயுதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக்கூடுமே; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக்கச் செய்திடுவோம்; இல்லையேல் மஹத்தான அனர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே! இவ்வரிய செயலினால்தான் அனைவரும் விச்வ விக்ஷேணும் என்று திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்து, அப்படியேசெய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, “நான் எம் பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்ரங்களான திருவாழி திருச் சங்குளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத்ஸந்நிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத்துக்குரிய பாசம் அங்குசம்முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்” என்றருளிச் செய்தார்.

இந்நக்கெட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு ‘இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே; பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆக்ஷேபம் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ; கல்லது; அப்படியே இருவகுப்பினரும் செய்யக்கடவது’ என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்குவந்து இரவில் திருவேங்கட முடையானுடைய ஸந்நிதி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப்பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சினை செய்வித்துக் காலையளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாய்ப்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமானார் தமது யோகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து “பரமபுருஷ! முன்பு நீ

வாயோலைசெய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே உனது அஸா தாரணசிஹந்தங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்துகொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர்.

பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவ மன்னவன் நித்யா நுஷ்டாநங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்நிதிக் குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமள வில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திரு வாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனாகி, குக்ஷிதவாதம்பண்ணிக் கொக்கரித்துக்கிடந்த சைவர்களையும் தண்டித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்—என்கிறவிதுவே அவ்விடத்து இதிஹாஸம். இந்த வ்ருத்தார்த்தங்களை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரித்தவரான அனந் தாழ்வான் மிக விரித்து கத்ய ரூபமாகவும் பத்ய ரூபமாகவும் ப்ர பந்தீகரித்து அருளிச்செய்து வைத்திருக்கும்போது தடுமாறுவ தென்னோ?.

திருமலையில் சைவவைஷ்ணவ விவாதமும் அதற்கு அடியான ஸந்தேஹமும் உண்டாவதற்கு ப்ரஸக்தியே யில்லாமலிருக்க இவ் வளவு கதையும் கட்டுக்கதையாகவே எழுதிவைக்கப்பட்டதென்று கருதிப் பூர்வபக்ஷிகள் எழுதியுள்ளவை, ப்ரமாண சரணராயிருப் பார்க்குப் பரிதாப ஜநகமேயாம்.

ஸ்ரீ வடுகநம்பியும் தாம் அருளிச்செய்த யதிராஜ வைபவத் தில் (90, 91, 92 ஆகிய) மூன்றுச்லோகங்களில் இந்த இதிஹா ஸத்தை ஸங்க்ஷேபமாக உரைத்தருளினர். “ஹூததஹூக்ஷணஸம் வஹக்ரஃ ஸ்ரீஸ்ரீநிவாவஸஃ” என்று—பரமபக்தனாயிருந்த தொண் டைமான் சக்ரவர்த்திக்குத் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருவேங் கடமுடையான் தந்தருளிடீட்டான், அதனால்தான் ஒரு கால் விசேஷத்தில் ஸந்தேஹமும் விவாதமும் நேர்ந்தது என்று ஸ்பஷ்ட மாகக் கூறியிருக்கிறார். இக்கதை ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத் மியத்தில் பரக்கக் காணத்தக்கது ;—தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி

சூத்திரிய ஜாதியானுயினும் தவவொழுக்கத்திற் சிறந்து முனிவரை
யொக்கும் பெருமைவாய்ந்து திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் பக்தி
மேலிட்டு அப்பெருமானை எப்பொழுதும் ஸேவித்துக்கொண்டு
திருமலையிலேயே வவ்வித்து வருவதையுணர்ந்த பகையரசர்கள்
அவனது நாட்டைக் கைக்கொள்ள, தொண்டைமான் அதனைத்
திருவேங்கட முடையான் ஸந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து
வணங்கி நிற்க, பெருமான் தனது சங்கு சக்கரங்களைக் கொடுத்து
'இவற்றைக்கொண்டு நீ பகையரசரைத் தவறாது வென்றிடுக'
என்று சொல்லியருள, தொண்டைமான் அங்ஙனமே பகை
வென்று அரசு பெற்றனன் என்பதும், பின்பு அவனது வேண்டு
கோளால் அத்திருவாயுதங்களை அங்கு விக்கரஹ ரூபத்தில் வெளிப்
படையாகக் கைக்கொள்ளாதிருந்தனன் என்பதும், ஆனது
பற்றியே சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களுக்கு அவகாசமுண்டா
யிற்று என்பதும் இனியாகிலும் உள்ளத்திற் பதியவேணும்.

திருவரங்கத் தழுதனருடைய \$ திருக்குமாரரான திவ்யகவி
பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பாடிய திருவேங்கடத் தந்தாதியில்
48, 53-ஆம் பாட்டுக்களிலும் இக்கதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
“சங்கோடு அணியாழி நீங்கி நின்றாள் வேங்கடேசனை யாதரித்தே”
என்றும், “முனித் தொண்டைமான் கையிற் சங்காழி நல்கி” என்
றும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

இந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ளாதே பிறர் எழுதியுள்ள
தூஷணங்கள் அதுவாதத்திற்கும் அநர்ஹமானவைபென்று விட்
டிட்டோம்.

இந்த சரித்திரத்தைக்கொண்டே சேஷாவதாரத்வத்தை ஸ்தா
பிப்பார் ஆருமில்லை. திருமலையில் சேஷரூபத்துடன் கோமுகை
வழியாய் துழைந்தாரென்று பலரும் பகரக் கேட்டிருப்போமாகி
லும், இதிலாஸமாலை, யதிராஜ வைபவம், ஆரூயிரப்படி குரு
பரம்பரா ப்ரபாவம், ராமாதுஜார்ய திவ்ய சரிதை முதலிய நூல்
களில் அங்ஙனம் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. “ஊவாநு ராராநு
ஜஃநி: ஸ்யொமஜிஹிதா ஸ்ரீநிவாஸ ருபவஸ்யபு” என்று—
எம்பெருமானார் தமது யோகசக்தி ப்ரபாவத்தால் திருவேங்கட

முடையானை அணுகினதாகத்தான் இதிலாஸமாலையிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்ற நூல்களில் அதுவுமில்லை ஆகையால் இந்த இதிலாஸத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு உடையவருடைய சேஷாவதாரத்துத்தையாரா ஸாதிப்பதாகத் தாமாகவே நினைத்துக்கொண்டார்கள் போலும். அந்தக் கதையே அஸம்பாவித மென்று பூர்வ பக்ஷிகள் எழுதியுள்ளமையால் அது முற்றிலும் யதார்த்தமே யென்பதை மாத்ந்திரம் இங்கு முதலிக்க முன்வந்தோமேயன்றி இந்த வரலாற்றை சேஷாவதாரத்வஸ்தாபகப் ப்ரமாணமாக நிரூபித்தோமல்லோம். நித்ய ஸூரிகளிலே ஆரேனு மொருவருடைய அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் எந்த வடிவையுந் கொண்டு வியாபரிக்க வல்லார் என்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் கொள்கை.

இதற்குமேல், “மைஸூரில் நடந்த சரித்திரத்தையும் விசாரிப்போம்” என்று தொடங்கி, “அனேகமாயிரம் கணக்கான ராக்ஷஸர்களையும் அஸூரர்களையும் ஒவ்வொன்றே நாசம் செய்தவைகளான ஐந்து ஆயுதங்களும் சேர்ந்த ஒரு அவதாரத்துக்கு ஆயிரம் வாதிகளுக்கு ஏககாலத்தில் பதில் சொல்லுவது அஸாத்யமான காரியமாகுமோ? இதற்கு ஆதிசேஷராகவே வரவேண்டுமோ? ஸ்ரீசகரத்துக்கு ஸஹஸ்ராரம் என்று திருநாமம் இல்லையோ? ஆயிரம் துணிகளையுடையதாதலால் ஒவ்வொரு துணியும் ஒவ்வொரு முகமாயிருந்து பதில் சொல்லி யிருக்கலாம்” என்று எழுதியிருப்பவர்க்கு என்ன சொல்லவல்லோம். இனி ஒருகால் எம்பெருமானாரை நேரில் ஸேவித்தே இதனைக் கேட்கவேணும். “தேவரீர் திருவாழி யாழ்வானுடைய ரூபத்தைக்கொண்டு தூர்வாதிகளுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்திருக்கலாமே, ஏதுக்காக சேஷரூபமெடுத்தது?” என்று கேட்போம். நடந்த சரித்திரத்தை முன்னோர்கள் எழுதிவைத்திருக்க யார்மேல் ஆபத்தி கொடுப்பது? ‘பெருமான் தசரதற்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து இராவணனைக் கொன்றார்’ என்று ஒருவர் சொன்னால், ‘அவர் தசரதற்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவேவேண்டா; ஸர்வ சக்தரான அவர் தம்முடைய திருவாழியை அனுப்பிய காரியம் நடத்தவல்லார்; அப்படியேதான் நடத்தியிருக்கவேணும்’ என்று மற்றொருவர் சொல்

வதைப்போலிருக்கிறது இக்கூற்று. விரலுக்குத்தக்க மோதிரம் பண்ணுவதோ, மோதிரத்துக்குத் தகுதியாக விரலைச்சீவுவதோ.

பஞ்சாயுதாழ்வாருக்கு அபாரமான சக்தியுண்டென்பதைப் பற்றி ப்ரமாணங்கள் காட்டிப் பரிசீலப்படுவதும் வீண். சக்தி இல்லையென்று யாரும் சொல்லவரவில்லை, பெரிய திருவடிக்கும் அளவற்ற சக்தியுண்டு. அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பது காடுபாய்ந்த உபந்யாஸமெனப்படும். ஆயிரம் அரங்கினால் ஆயிரம் வாதிகளுக்கு உடையவர் உத்தரம் அருளிச்செய்தா ரென்று இதுவரையில் யாரேனுமொருவர் எழுதிவைத்திருப்பின் இவர்கள் சொல்வது சிறிதாகிலும் ஏற்கும். அரம் என்பதற்கு துனியென்று பொருள்கூறத் தலைப்பட்டது அற்புதங்களினும் அரிய அற்புதம். “லவணமென்றால் எனக்குத் தெரியாதோ? எருமைச்சாணியன்றோ” என்றவட்கு இவர்கள் உபாத்தியாயர் போலும். சுமூ [அக்ரம்] என்பது அரமெனத்திரிந்ததென்று கூறவும் துணிவார்கள் போலும்.

வடுகநம்பிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ—அஷ்டோத் தர சதநாம ஸ்தோத்ரத்தில்—

“ஸ்ரீஹ்ருஷிபுரேணேஸ்ரீ விஷ்ணுவயந்நாகக்ஷகம் |
வளடியாஸுஹஸ்யாஸுஸ்யே ஸௌஷாஸுபுரேணேஸ்ரீ.”

[ஸ்ரீபக்தக்ராமபூர்ணேச விஷ்ணுவர்த்தநாகக்ஷகம்—
பௌத்தத்வாந்த ஸஹஸ்ராம்சு: சேஷரூப ப்ரதர்சகம்.]

என்ற இருபத்துமூன்றாம் ச்லோகத்தை ஸேவித்தாகிலும் தெளிவு பெறலாமே. இற்றைக்கும் தொண்டனூரில் எம்பெருமானார் திருக்கோலம் ஸேவை ஸாதிக்கிறபடியைக் கேட்டுணர்ந்தாகிலும் தெளிவுபெற விரகுண்டு.

இந்த சரித்திரத்தைப்பற்றி யாம் இங்கு இவ்வளவு எழுதிற் றும் ‘சரித்திரத்தின் உண்மை இது’ என்று காட்டுதற்காகவே யன்றி, இதைக்கொண்டு எம்பெருமானாருடைய சேஷாவதாரத் வத்தை ஸ்தாபிக்கவல்ல கிடர்.

“பிற்பட்டவர்களுடைய வார்த்தை * அடையார்கமலத்தென் கிற அமுதனார் பாசரத்துக்கு விருத்தமாக இருந்தால் பூர்வர்கள் செய்திருக்கும் வித்தார்த்தத்துக்கு விருத்தமாதலால் அபலித் தார்தமென்னும் தோஷத்துக்கு உள்ளாகும்” என்றதும் ஆசார் யாபசாரத்திலே பர்யவலித்ததாகும். “விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிர பூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்டஃ” என்ற ஸ்ரீதேசிகனுடைய யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகார்த்தம் அபலித்தார்தமென்று ஸ்தாபிதமாமிறை. “தேசிகன் எம்பெருமானாரை விஷ்வக்ஸேநராக உத்ப்ரேக்ஷித்திருக்கலாம்” என்றதும் முகமஸ்தீதி பாஷணமேயாம். அந்த ச்லோகத்தில் உத்ப்ரேக்ஷாலிங்கம் ஒன்றுமில்லாமையை விவேகிகள் கண்டறிவார்கள். * அடையார் கமலமென்கிற இப்பாசாரந்தான் உத்ப்ரேக்ஷையா யிருக்கலாகாதோ? என்று கேட்போமாகில் வாய்திறக்க வுண்டோ வழி.

இனி, உத்ப்ரேக்ஷையென்றால் என்னவென்று விமர்சித்தல் நன்று. வாஸ்தவார்த்தமல்லாமல் கவியின் புத்திசமத்காரத்தாலே ஏறிட்டுச் சொல்வதுதான் உத்ப்ரேக்ஷையென்று பூர்வபக்ஷிகளின் கருத்தாகக் காண்கிறது. அப்படியாகில், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் தமது வரலாறு அருளிச்செய்யு மிடத்தில் “வணாஹரொஹஸிஜநிஷ்ட யஜாதநெகி—உதெக்ஷ்யதெ வுய ஜநெநாபவதிஹொநா.” என்று தம்மைப் பண்டிதர்கள் திருமலைமால் திருமணியின் திருவவதாரமாக உத்ப்ரேக்ஷிப்பார்களென்று அருளிச் செய்துள்ளமையால் அதனை அயதார்த்தமென்றிசைய வேண்டிற்றாகும். ஆகையாலே உத்ப்ரேக்ஷா சப்தார்த்தத்தைப் பூர்வபக்ஷிகள் நிஷ்கர்ஷிக்கவல்லரல்லர். ஆனபின்பு “தேசிகன் உடையவரை விஷ்வக்ஸேநராக உத்ப்ரேக்ஷித்திருக்கலாம்” என்றது அவ்மிருஷ்ட ரமணீயம்.

“சுபுயகூதிவஹநயநெகைவஹுயெ வஹவிராயு யெஹொராநெ” [அப்ருதக் ப்ரதிபந்நயந்மயத்தை வ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:] என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகத்தை உதாஹரித்து “இதன் அர்த்தமாவது” என்று தொடங்கிப் பூர்வபக்ஷிகள் எழுதியிருக்கும் பொருள் பண்டிதர்களால் ஆரா

யத்தக்கது. வவ்யுபெ [வவ்ருதே] என்றது ஊவெவ்யுபெம [பாவேப்ரயோக]மேயன்றி கர்த்தரிப்ரயோகமன்று. கோரமாதவஞ் செய்தாலும் கர்த்தரிப்ரயோகமாக நிர்வஹிக்க வழியில்லை. “முராரே: பஞ்சபிராயுதை: அப்ருதக்ப்ரதிபந்நயந்மயத்தை: வவ்ருதே” என்று அர்வயித்து பாவேப்ரயோகரீதியில் பொருளுரைக்க வேண்டியிருக்க அங்ஙன முரையது “ஒன்றிப் சேர்ந்து எந்த பாஷ்ய காரர் ரூபத்தையடைந்த பகவானுடைய ஐந்து ஆயுதங்களுடைய அம்சங்களாலும் வருத்தியை யடைந்தாரோ” என்று பொருளுரைத்திருப்பது ஒருபடியாலும் பொருத்த முடைத்தன்று. ஸாஹிதீவ்யுத்பத்தியின் ஸளஷ்ட்டவத்தை விளக்கின வீறு வியக்கத்தக்கது. வவ்ருதே என்பதற்கு ‘வருத்தியடைந்தாரோ’ என்று பொருள்கூறு மிவர்கள் ச்லோகத்தின் கருத்தை எங்ஙனே உபபாதிக்க வல்லர்களோ, அறிமோம். (வ்யுஜ்) வருத்திக்ரியை பஞ்சாயுதநிஷ்டமேயன்றி யதீந்த்ரநிஷ்டமன்று. ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாதா இப்படி கர்த்தரிப்ரயோகமாக உரைத்திருப்பதை வழிகாட்டியாகக் கூறமுற்படுபவர்கள் “கூருவ்ய ஜாத்யுநீந யஷிஜீ-பதெ.” என்கிற நியாயத்தை நினைப்பூட்டினார்களாமத் தனை. மற்றொரு மணிப்ரவான வ்யாக்யாதா கர்மணிப்ரயோக ரீதியில் பொருளுரைத்துவிட்டு “இது பாவேப்ரயோகம்” என்று உபஸம்ஹரித்தார். ஹை! ஃவ்யாஸு வெ-அவிஜ்யமயாஃ. இது கிடக்க.

ஆக இவ்வளவும் சர்ச்சிக்கப்பட்டுவந்த இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிற்றொன்றுண்டு. எம்பெருமானார் சேஷாவதாரராயினும் விஷ்வக்ஸேநாவதாரராயினும் மற்றும் யாரேனுமொரு நித்பஸுலியின் அவதாரமாயினும் அதில் நமக்கு விப்ரதிபத்திலேசமுயில்லை: ஸ்ரீதேசிகனைப்பற்றி ஸ்ரீநயனராசார்யர் “வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோதவா பவேத்-யதீந்த்ராம்சோத வேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம்.” என்ற ச்லோகத்தால் “இவர் திருவேங்கட முடையானுடைய அவதாரமோ! திருமலைமால் திருமணியின் அவதாரமோ! எம்பெருமானுடைய அவதாரமோ! என்றிப்படி பலவாறாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுவர் தேசிகன்” என்று ஒரு நிஷ்கர்ஷ மில்லாததுபோல் அருளிச் செய்திருக்கச்

செய்தேயும் சரித்திரநூல் மூலமாகத் திருமணியவதார மென்னு மிடமே நிர்த்தாரிக்கப்பட்டிரா நின்றது. ஸுஸ்பஷ்டமாய் சங்கால வலேசத்துக்கும் இடமில்லாமலே திருமணியவதாரராக அறுதி யிடப்பட்டுள்ள தேசிகனை “ஸ்ரீவெங்கடாஹவ்யாஸவணாஸாய ஶ்ரீஹாதநெ | வெஹாஹா வாய்வய்யாய வெங்கடேஸாயபெம் ஷ்டு.” என்று சொல்லி ஏத்தலாமாயிருக்க அப்படி ஏத்தாது விதர்க்கமேயுள்ளதாக விளம்புகின்றார் நயனராசார்யர். “விதர்க்யா யாஸ்து மங்களம்” என்ற அந்த ச்லோகத்தைப் பூர்வபகவிகள் எங்ஙனே நிர்வஹிக்க நினைப்பார்களோ அறியோம். அதனை நன்குபொருத்தி நிர்வஹிக்கும் வகை நமக்கோ எளிது. எங்ஙனே யென்னில்;—

சரித்திரநூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு. அவதாரரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கப்படுவது சரித்திர நூல்களில். ஸ்தோத்ரநூல்களிலோ வென்னில், கவிகளின் புத்தி சமத்காரத்துக்குத் தக்கபடி ப்ரசம்ஸாபரங்களான பலவகை வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். அவற்றைக்கொண்டு சரித்திர நூல்க ளால் அறுதியிடப்படுகிற அவதாரரஹஸ்ய தத்துவங்களை உப மர்த்திக்க வொண்ணாது. தேசிகன் திருமணியவதார ரென்னு மிடம் சரித்திர நூல்களால் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விஷயமாத லால் அதற்கு மாறுபாடாக ஸ்தோத்ர நூல்களில் உள்ளவை ப்ர சம்ஸோக்திகளாகக் கருதப்பட வேண்டுமேயன்றி, அவற்றையே முக்கியமாகக் கொள்வதானால் ஒருவகை நிஷ்கர்ஷமுமில்லாமே எல்லாம் வ்யாகுலங்களா யொழியும்.

அப்படியே எம்பெருமானருடைய சரித்திர நூல்களில் அவ ருடைய அவதார ரஹஸ்யம் எவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ அவ்வாறே கொள்ளப்படவேண்டும். இதிஹாஸமாலா, திவ்ய ஸூரிசரிதம், யதிராஜ வைபவம், உபயகலா ஸம்ப்ரதாயஸ்த குரு பரம்பராப்ரபாவங்கள், ப்ரபந்நாம்ருதம்—இவைபோன்ற பல க்ரந் தங்கள் சரித்திர நூல்களாயுள்ளன. இவற்றில் சேஷாவதாரத் வமே ஒரு மிடருகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் அதுவே யதார்த்த மாகக் கொள்ளற்பாலது. இராமாநுச நூற்றந்தாதி, யதிராஜஸத் ததி—இத்தாதிக்கள் ஸ்தோத்ர நூல்களேயன்றி சரித்திர நூல்க

ளல்ல. அவற்றில் கவி புத்திசமத்காரத்துக்கேற்பவும் ப்ரதிபாத் யர்களுடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கேற்பவும் வெவ்வேறு வகையாகவும் உல்லேகித்துச் சொல்லக்கூடும். “விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ்த்ரி தண்டஃ” என்று தேசிகன் உத்ப்ரேக்ஷித்தாரென்று இவர்கள் கூறியபடியே நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலப் பாசரமிதனில் அருளிச்செய்ததும் ஒரு உத்ப்ரேக்ஷா ப்ரகாரமேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

திருவனந்தாழ்வானே எம்பெருமானாகத் திருவவதரித்தா னென்று வாப்விட்டு அருளிச்செய்தவர்களும்

“கிம் ஹொமிராஜோவததார ஹுயம் ஹெநாயிநா
யஸூஸிவாதாஜிம் | வஹொயுயீ கிம்நு வஹுயவ,
ஜஜெகூ ஸ்ரியம் வதிவெதி விதகூபு சூவீகி.”

[திருவனந்தாழ்வானே மீண்டு மிங்ஙனே திருவவதரித்தாரோ? பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் தாம் திருவவதரித்தார்களோ? அன்றி எம் பெருமானாருனே திருவவதரித்தானோ? என்று விகல்பிக்கும்படியாக விளங்கினார் எம்பெருமானார்] என்றும் ஒரு புடை சொல்லி வைத்தனர். “சேஷாவாஸையநாதோவா ப்ரீபதிர்வேதி ஸாத்விகை: —விதர்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞேர்யதிராஜாய மங்களம்.” என்று விகநம்பியும் அருளிச்செய்து வைத்தார்.

ஒருபடி நிர்த்தாரணமிருக்கச்செய்தே பலபடியாக விதர்க்கிப் பர்களுன்று சொல்வது என்கொண்டென்னில்; வைபவவிசேஷங்களைப் பார்த்தால் பலபடியும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. இஃது எம்பெருமானார் விஷயமொன்றிலுமேயன்று. ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலும் மற்றுமுள்ள பல ஆசாரியர்கள் விஷயத்திலும் இப்படியே விதர்க்கங்கள் காண்கின்றன; இன்ன ஆசிரியர் இன்ன அவதாரந்தான் என்று இன்று நாம் நிர்த்தாரணம்செய்து ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை. ‘எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர்’ என்று ஒருவர்க்குக் கொள்கையாயின் அதனை மறுத்துரைக்க வருவாராருமில்லை. பெரிய திருவடியின் அம்சமென்று மற்றொருவர்க்குத் தோன்றினால் அதுவும் மறுத்துத் தீரவேண்டிய விஷயமன்று. நித்யஸூரிகளில் யாரேனுமொருவருடைய அம்சமாக ஆசார்யரைச் சொல்வது பூஷணமேயல்லது தூஷணமல்லவிறே.

பஞ்சாயுதாழ்வார்களுள் ஒருவரான திருவாழியாழ்வானொருவரே எம்பெருமானாராய்த் திருவவதரித்ததாகக் கூறுவதில் குறையொன்று மில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும்கூட ஒன்று சேர்ந்து வந்து திருவவதரித்ததாக அருளிச்செய்த கணக்கிலே, அந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளான பல நித்யஸூரிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தனர் என்று ஒரு பக்தகிரோமணி திருவுள்ளம்பற்றினால் அதுதானும் மறுத்துரைக்க வேண்டிய விஷயமோ? அன்று.

“அவருடைய அவதாரமன்று, இவருடைய அவதாரந்தான்” என்று ஒரு ஆக்ரஹந்தோற்ற நிர்ப்பந்திக்கப் புகுவது விவேகிகளின் பணியாகமாட்டாது. அப்படி நிர்ப்பந்தித்தே யாகவேண்டிய ஆவச்சயகத்வமுளதாகில், எம்பெருமானாரைப் பற்றினவரையில் சேஷாவதாரரென்று வித்தார்த்தப்படுத்துவதே பொருத்தமுடையதாம். இவ்வகைக்கே ப்ரமாணோபபத்திகள் மலிந்து கிடக்கின்ற மையை ப்ராமணிக ஹ்ருதயங்கமமாகப் பன்னியுரைத்தோம்.

“சுலிநிவெஸவஸீக்யதவெதஸாஃ வஹுவிஜாஜிவி ஸஃவதி ஸ்ரீஃ” — “விவெசுயியஜெகதொ ஹ்லிநிவெஸவெஸொஹொசு.” [ஒரு விஷயத்தில் ‘இது இப்படிதான்’ என்று ஆக்ரஹம் வைத்துவிட்டால் விவேகவுணர்ச்சி குலைந்தொழியும்] என்று பூருவர்கள் அருளிச்செய்த கட்டளையிலே, எம்பெருமானருடைய சேஷாவதாரத்வத்துக்கு எவ்வகையினும் இசையலாகாதென்கிற அபிரிவிசேசமுடையோர், இதில் நாம் எடுத்துக்காட்டிய ப்ரமாணோபபத்திகளைப் பழிக்கவேண்டி அவ்வோ க்ரந்தங்களுக்கும் க்ரந்த கர்த்தாக்களுக்கும் குற்றங்குறைகளை ஏறிட்டுக் கூறத் தலைப்படுவரேல், “ஸுஹவெஸவெநாசுகுஹிவெஸுஸவஸு நிஜமா தெசுஷு வஹுஃ மஹிஜ்ஜவொவெமஃ மநதவஜாலிவதி ஜயஃ.” என்கிற தேசிக திவ்யஸூக்தியை அதுஸந்தித்து மகிழ்ந்திடுவோமத்தனை. .... (௩௩)

நிலத்தைச் சேறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை * கினைப்பரிய
பேலத்தைச் சேறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்பெய்வினதேன்
புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சுமமை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசுன்தன் நயப்புகழே. (௩௪)

இராமானுசன் { எம்பெருமானு தன் { ருடைய	பிறங்கியது { இல்லை } பிரகாசிக்கவில்லை ; (பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன ? என்னில் ;)
நயம் புகழ் { கல்யாண குணங்களானவை	என் பெய் { என்னுலே செய்யப் வினை { பட்ட பாவங்களை
நிலத்தை செறுத்து உண்ணும் நீசம் கலியை { பூலோகத்தை ஹிம் வரித்துத் தின்கிற நீசான கலி புருஷனுடைய	தென் { யமலோகத்தில் புலத்தில் }
நினைப்பு அரிய பெலத்தை செறுத்தும் { இவ்வளவென்று நினைக்க முடியாதபடி அளவற்றதான பராக்ரமத்தைத் தொலைத்த வளவிலும்	பொறித்த எழுதிவைத்த அப் புத்தகம் { அந்த புத்தகக் சும்மை { கட்டுகளை
	பொறுக்கிய { கொளுத்திவிட்ட பின் { பின்பு
	நலத்தை { விளக்கம் பெற்றன. பொறுத்தது }

* * *—எம்பெருமானுருடைய ஞானம், சக்தி முதலிய திருக் கல்யாண குணங்கள் எப்போது பிரகாசித்தனவென்றால், இந்நில வுலகத்தில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செலுத்த முடியாதபடி அவ னுடைய வலிமையைத் தொலைத்துக்கிருதபுக தர்மமே எங்கும் நடை பெறும்படி செய்தருளினவாறே “இவர் மஹா புருஷர் ; அரிய பெரிய ஞான சக்திகளை யுடையவர்” என்று உலகத்தா ரனைவரும் போற்ற நேர்ந்ததனால் கலியின் கொடுமையைக் கெடுத்தது காரண மாகவே இவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நன்றாக விளங்கின —என்பர் சிலர் ; அது தகுதியல்ல ; கலிதாஷத்தைப் போக்கின வளவிலும் எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்கள் பொலிவு பெற வில்லை. பின்னை எப்போது பொலிவு பெற்றனவென்றால், எனது அளவற்ற பாவங்களையெல்லாம் சித்திரகுப்தன் எழுதிவைத் திருந்த பெரிய புத்தகச் சுமையைக் கொளுத்திவிட்டு என்னை நிஷ் கல்மஷனாக்கி அடிமைகொண்டாரென்கிற விஷயம் வெளிவந்த பிறகுதான் அவருடைய திருக்குணங்கள் ஆச்சரியமாக விளங்கின என்கிறார்.

இதனால், தம்முடைய பாவங்கள் ஸர்வசத்தனாலும் போக்க முடியாதவை என்பதும், கலியின் கொடுமையிற் காட்டிலும் தமது

கொடுமை வலிதாயிருந்ததென்பதும், இப்படி மஹா பாபிஷ்டராயிருந்த தம்மை ஸூமித்தருளி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தமையைக்கண்டு உலகத்தாரனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டன.

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும்—பூமியிலுள்ள ஸகல ஜனங்களும் மனம்போனபடி கோணலாக நடக்குமாறு நூர்ப்புத்தியை விளைத்து இந்த ஜகத்தைக் குட்டிச்சுவரடிக்கிற கலிபுருஷன் என்ற படி. இரண்டாமடியில், பலத்தைச் செறுத்தும் என்றே பாடம் வழங்கிவந்தாலும் பெலத்தை என்கிற பாடமே ஸத்ஸம்பந்தாய வலித்தம். பொருள் ஒன்றே. மோனையின்பத்திற்குச்சேர, பெலத்தை என்றே யிருக்கவேண்டும்; ஜயம் என்பது ஜெயம் எனவும், கருடன் என்பது கெருடன் எனவும், சண்பகம் என்பது செண்பகம் எனவும் வருதல் காண்க: திருப்பள்ளியெழுச்சியில் ஒன்பதாம் பாட்டில் “கீதங்கள் பாடினர்” என்றதற்கு ஏற்ப, கெந்தருவரும் எனப் பிரதியொக்கப்பட்டுள்ளதுங் காண்க.

புத்தகம் = புஸ்தகம்; சும்மை—சுமை. பொறுக்குதல்—கொளுத்திவிடுதல். “திரணரகெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்து வைத்த, சுருணையிலேரிய சூழ்வினை முற்றும் துறந்தனமே” என்ற தேசிகப் பிரபந்தப் பாசரம் இங்கு நினைக்கத் தகும். ... (நட்ச)

நயவே நெருதேய்வம் நானிலத்தே * சிலமானிடத்தைப்
புயலே யெனக்கவி போற்றிசெய்யேன் * பொன்னரங்கமென்னில்
மயலேபெருகு மிராமாநுசன் மன்னு மாமலர்த்தா
ளயரேன் * அருவினையென்னை யெவ்வாறின் றடர்ப்பதுவே? (நூ)

ஒரு தெய்வம்	{ வேறொரு தெய்வத்தை	கவி போற்றி செய்யேன்	{ கவிகள்கட்டி ஸ்தோத்ரம் செய்ய மாட்டேன்;
நயவேன்	விரும்பமாட்டேன்;	பொன் அரங்கம் என்னில்	{ ‘திருவரங்கம்’ என்று சொன்னவாறே
நால்நிலத்தே	இவ்வுலகில்	மயல் பெருகும்	{ அளவற்ற வ்யாமோஹத்தை யடைகின்ற
சில மானிடத்தை	{ சில நீசமனிசர்களைக் குறித்து	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
புயலே என	{ ‘மேகம்போலே வர்ஷிக்கிற உதாரனே!’ என்று அதிவாதமாகச் சொல்லி		

மன்னு மா	{ பொருந்திய சிறந்த திருவடித் தாமரைகளை	அரு வினை	கொடிய பாவங்கள்
தான் மலர்		என்னை	என்னை
அயரேன்	மறக்கமாட்டேன் ; (ஆனபின்பு)	இன்று	இன்றுமுதலாக
		எவ்வாறு	{ எப்படி ஆக்ரமிக்கக் கூடும்.
		அடர்ப்பது	

* * *—உம்முடைய பாவங்களெல்லாம் எம்பெருமானார் திரு வருளால் தீயிலிட்ட தூசுபோலத் தொலைந்தனவென்றாற்போலே சொல்லிக் களிக்கின்றீரே; பிரகிருதி மண்டலத்தில்தானே உம்மை வைத்திருக்கிறது; மறுபடியும் பாவங்கள் வந்து சேரக்கூடாதோ? என்று அமுதனரைச் சிலர் கேட்க; இனி அவை ஒருகாலும் என்னை அடா வழியில்லை யென்கிறார் இதில். எம்பெருமானார் தவிர வேறொரு தெய்வமிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை; இனி ஒருநாளும் நினைக்கப்போகிறதும்லை; உபயோகமற்ற மதுஷயர்க ளிடங்களிற்சென்று நரஸ்துதிசெய்து ஸ்வரூபத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளவும் போகிறதில்லை, திருவரங்கமென்கிற சொல் திருச் செவியில் விழுந்தவாறே மயங்கி யீடுபடுகின்ற எம்பெருமானா ருடைய திருவடித்தாமரைகளை இனியொருநாளும் மறக்கப்போகி றதும்லை. இப்படிப்பட்ட திண்ணிய அத்யவஸாயம் எனக்கு உறைத்தபின்பு எவ்வழியாலே பாவங்கள் வந்து என்னை அடர்க்கக் கூடும்?

மானிடரை என்னவேண்டுமிடத்து மானிடத்தை யென்றது அலக்ஷ்யதாபுத்தியால். புயலேயெனக் கவிபோற்றிச் செய்யேன் = * மாரியணையகை மால்வரையொக்குந் திண்டோளென்று பாரிலோர் பற்றையைப்பச்சைப்பசும் பொய்கள் பேசமாட்டேன் என்கை.

அடல்கொண்டநேமிய னொருயிர்நாதன் * அன்றரணச்சோற்
கடல்கொண்ட வொண்பொருள் கண்டளிப்பப் * பின்னுங்
[காசினியோர்
இடரின்கண் வீழ்ந்திடத்தானு மவ்வொண்பொருள்
[கொண்டவர் பின்
படருங்குணன் * எம்மிநாமாநுசன்தன் படியிதுவே. (நகூ)

ஆடல் கொண்ட நேமியன்	{ (ஆச்ரித விரோதிகளை அழிக்கவல்ல) மிடுக்கையுடைய திருவாழியை எந்தினவனாய்	பின்னும்	அதற்குப்பின்பும்
ஆர் உயிர் நாதன்	{ ஸகல ஆத்மாக்களுக் கும் சேஷியான எம்பெருமான்	காசினியோர்	பூமியிலுள்ளவர்கள்
அன்று	{ அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த வக்காலத்தில்	இடரின் கண்	{ ஸம்ஸார ஆக்கத்தில்
{ சொல் கடல் கொண்ட ஒண் பொருள் கண்டு அளிப்ப	{ வேதங்களாகிற கடலில் மறைந்து கிடந்த நல்ல அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து (கீதாமூலமாக) உபதேசிக்க	வீழ்ந்திட	{ அழுந்திக் கிடக்க,
		தானும்	{ (எம்பெருமானா கிற) தாமும்
		{ அ ஒண் பொருள் கொண்டு	{ (முன்பு ஸர்வேச்வா னருளிச்செய்த) அந்தச்சிறந்த அர்த்தங்களைக் கொண்டு
		{ அவர் பின் படரும் குணன்	{ அந்த ஸம்ஸாரிகளைப் பின்பொடரும் சீலமுடையர் ;
		{ எம் இராமாநுசன் தன்	{ அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானு ருடைய
		படி இது	ஸ்வபாவம் இது.

* * *—“ இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தாள் அயரேன் ”
என்று சொல்லுகிறீரே ; நாங்களும் அப்படி அவரை ஆசிரயிக்கும்
படி அவ்வெம்பெருமானுருடைய ஸ்வபாவ மிருக்கும்படியைச்
சொல்ல வேணுமென்று சிலர் அமுதனரைப் பிரார்த்திக்க, எம்
பெருமானுருடைய திவ்யகுணம் இப்படிப்பட்டது காண்மின் என்
கிறார் இதில்.

எதிரிகளுக்குப் பயங்கரனான திருவாழியாழ்வானை ஆயுத
மாகவுடையனாய் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷியான எம்பெருமான்
அன்று பாரதப் போர்க்களத்தில் அர்ஜுநனென்ற வொருவனை
வியாஜமாகக் கொண்டு வேத வேதாந்தக் கடலில் அழுந்திக்கிடந்த
பல சிறந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீபகவத் கீதாமுகத்தாலே வெளிப்படுத்தி
தினவளவிலும் பாடும் ஸம்ஸாரிகள் அவ்வர்த்தங்களைத் தெரிந்து
கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாமல் மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே
பெருக்கிக்கொண்டு அதோகதியை யடைந்துவிடவே, “ ஐயோ !
இப்படி நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்க் கெட்டுப்போகிறார்களே ! ” என்று
அதுதாபங்கொண்ட எம்பெருமானார் அந்த கீதாசாஸ்தர்த்தி

உள்ள பொருள்களையே விளங்க உரைத்துக்கொண்டு, இதுகேட்டுத் திருந்துவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்; நம்மைப் பெறுதற்கு அவர்தாமே முயற்சி செய்துகொண்டு * ஆள்பார்த்து உழிதருகின்றார்; இந்தத் திருக்குணம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? என்கிறார்.

தானும் அவ்வொண் பொருள் கொண்டு—கீதாபாஷ்யம் அருளிச்செய்து என்று கருத்து. திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கவிலே சரமச்சீலாகார்த்தத்தை ஏகாந்தமாகக் கேட்டு அதனை யெல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு கோபுரத்தின் மேலேறி விளம்பரப்படுத்தித் திருக்குணத்தை இப்பாட்டில் பேசுகின்றாரென்னவுமாம். (நக)

படிக்கொண்ட கீர்த்தி யிராமாயணமென்னும் பத்திவேள்ளம் * குடிகொண்டகோயி லிராமாநுசன் குணங்கூறும் * அன்பர் கடிகொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்துள்ளங் கனியுநல்லோ ரடிகண்டு கொண்டேகந்து * என்னையு மாளவர்க்காக்கினரே. (ந௭)

படி கொண்ட கீர்த்தி	{ உலகமெங்கும் பரந்த புகழை புடைத்தான	உள்ளம் கலந்து	{ நெஞ்சு பொருந்தி
இராமாயணம் என்னும்	{ ஸ்ரீராமாயண மென்கிற	கனியும் கல்லோர்	{ ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஹாநுபாவர்கள்
பத்தி வேள்ளம்	{ பத்தி ஸமுத்தரம்		{ (இவ்வாதம் வஸ்துவானது உடையவர்க்கு சேஷப்பட்ட தென்கிற) மூலப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு
குடிகொண்ட கோயில்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்ய ஸ்தாநமா யிருக்கிற	அடிகண்டு கொண்டு	
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய		
குணம் கூறும் அன்பர்	{ திருக்குணங்களைப் பேசுகின்ற பத்தி மாண்களுடைய	உகந்து என்னையும்	{ ஆதரித்து அடியேனையும்
கடி கொண்ட மா தாள் மலர்	{ மணம்மிக்குச் சிறந்த பாதார விந்தங்களில்	அவர்க்கு ஆள் ஆக்கினர்	{ அவ்வெம்பெருமா ரைக்கு ஆட்படுத்தினார்கள்.

* * *—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நீரேசென்று பற்றினீரோ? அன்றி அவர்தாமே ஸ்வீகரித்தருளினாரோ? என்று

அமுதனாரைச் சிலர் கேட்க, நானும் பற்றவில்லை, அவரும் ஸ்வீ கரிக்கவில்லை; அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகள் என்னைக் கொண்டிசேர்த்தார்கள் என்கிறார்.

லோகப்ரவிர்த்தமான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பக்திஸாகரத் தைத் திருவுள்ளத்திலே தேக்கிக் கொண்டிருப்பவரான எம்பெரு மானருடைய திருக்குணங்களையே நித்யாநுஸந்தாநமாகக் கொண் டிருக்கிற மஹான்கள் யாவரோ அவர்களுடைய பாதாரவிர்த்தத் தையே சிந்தித்து உகப்பவர்களான ஸ்ரீராமாநுஜபக்த பக்தர்கள் என்னை நோக்கினார்கள்; அப்போது நான் ஒன்றுக்குமுதவாத அபதார்த்தமாய்க் கிடந்தேன்; ஐயோ! ஸ்ரீராமாநுஜ சேஷபூத மான ஒரு வ்யக்தி இப்படி அநியாயமாய்க் கெட்டுப்போகிறதே யென்று அநுதபித்து அவர்கள் என்னைத் திருத்தி அவ்வெம்பெரு மானருடைய திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்த்து உய்வித்தனர் என்றாராயிற்று.

அடி கண்டு கொண்டு = அடியாவது மூலம்; எம்பெருமா னுக்கு உரித்தாயிருக்கையாகிற மூலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு சேர்த்தார்களென்கை. மருமமறிந்து காரியஞ் செய்தார்களென்ற வாறு. .... (௩௭)

ஆக்கியடிமை நிலைப்பித்தனை யென்னையின்று * அவமே போக்கிப் புறத்திட்ட தென்பொருளாமுன்பு? * புண்ணியர்தம் வாக்கிற்பிரியா விராமாநுச நின்னருளின் வண்ணம் நோக்கிற் றெரிவரிதால் * உரையாயிந்த நுண்பொருளே. (௩௮)

(ஸ்வாமிந்!)		அவமே	
என்னை	{ (நெடுநாளாக அஹங்காரியாய்க் கிடந்த) என்னை	போக்கி	} வீணாகப் போக்கி
இன்று	இன்றைத்தினத்தில்	புறத்து	{ வெளி விஷயங்களிலே தள்ளிவிட்டு வைத்தது
		இட்டது	
ஆக்கி	ஒரு பொருளாக்கி	என் பொருளா	{ என்ன நிமித்தமாக?;
அடிமை	சேஷத்தவத்தில்		
நிலைப் பித்தனை	{ நிலை நிறுத்தினீர்; (இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர்)	புண்ணியர் தம்	{ (தேவரீரை இடைவிடாது அநுபவிக்கும்) பாக்கியசாலிக ருடைய
முன்பு	முற்காலமெல்லாம்		

வாக்கில் { வாக்கைவிட்டுப்
பிரியா { பிரியாத
இராமாநுச எம்பெருமானாரே!
நின் { தேவரீருடைய
அருளின் { திருவருளிருக்
வண்ணம் { கும் பரிசு

நோக்கில் { நோக்குமளவில்
தெரிவு { அறிய முடியாததா
அரிது { யிரா நின்றது;
இந்த { இந்த ஸூக்சுமமான
நுண்பொருள் { விஷயத்தை
உரையாய் { தேவரீரே அருளிச்
செய்யவேணும்.

* * *—“என்னையும் அவர்க்கு ஆளாக்கினர்” என்று சொன்னவாறே ராமாநுஜசேஷத்வம் நமக்கு நித்யமாயிருக்க வெகு காலம் அவருடைய திருவடிகட்கு ஆளாகாமல் வீணாகக்காலம் கழிந்ததற்கும் இன்று அவருடைய திருவடிகளில் சேரப் பெற்ற தற்கும் என்ன காரணமென்று ஆராய்ந்தார்; தமக்கேற்ற ஒரு காரணமும் புலப்படவில்லை. அவருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமே இதற்குக் காரணமாயிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து அவ்வெம் பெருமானாரையே நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார் இதில்.

கூரத்தாழ்வானைக் கொண்டு அடியேனை இன்று திருத்திப் பணிகொண்ட தேவரீர் இதற்கு முற்காலமெல்லாம் இந்த சேஷத்வ ரஸத்தை அடியேனுக்கு ஊட்டாமல் வீணாக விஷயாந்தரங் களிலே அகலவைத்திருந்ததற்கு என்ன காரணம்? இன்று இங் றனே திருவுள்ளம் பற்றும்படியாக என்னிடத்தில் என்ன ஸூக்ருத முண்டாயிற்று? ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருக்கச் செய்தேயும் தேவரீர் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையைக் கொண்டேயன்றே இன்று ஆட்படுத்திக் கொண்டது. ஹா ஹா! இப்படியும் ஒரு க்ருபையுண்டோ? இவ்வருளின் திறத்தை அறிவாரா! அறிந்த தேவரீரே அருளிச் செய்யவேணும் என்றாராயிற்று.

நிலைப்பித்தனை=முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. அவம்—வீண், “இன்று என்னை ஆக்கி அடிமை நிலைப்பித்தனை; முன்பு அவமே போக்கிப் புறத்திட்டது என் பொருளா!”—இன்று ஸ்வீகரித்ததற்கும் இத்தனை நாள் ஒதுக்கவைத்ததற்கும் என்ன காரணம்? ... .. (நஅ)

பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் * பூங்குழலாருமென்றே மருள்கொண்ட டினைக்கும் நமக்கு நெஞ்சே! * மற்றுளார்தரமோ? இருள்கொண்ட வெந்துயர்மாற்றித் தன்னீரில் பெரும்புகழே தேருளுந் தேருள்தந்து * இராமாநுசன்செய்யும் சேமங்களே. (நக)

பொருள் என்றும்	{ தீர்வியம் என்று சொல்லிக் கொண்டும்	வெம் துயர்	{ க்ருரமான துக்கங்களை
புதில்வர் என்றும்	{ புத்திரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டும்	மாற்றி	போக்கடித்து
பூமி என்று	{ க்ஷேத்ரமென்று சொல்லிக் கொண்டும்	தன் ஈறு இல்	{ தம்முடைய முடிவில்லாத சிறந்த கல்யாண பெரு புகழே தெருளும் தெருள்
பூ குழலார் என்றுமே	{ அழகிய குழலையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக் கொண்டும் (அர்த்தபுத்திராதி களையே விரும்பி)	தந்து	அளித்தருளி
மருள் கொண்டு	{ அறிவுகெட்டு	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
இளைக்கும் நமக்கு	{ வருந்திக்கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு	செய்யும் சேமங்கள்	{ செய்கிற க்ஷேமங்க ளானவை
இருள் கொண்ட	{ அஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய	நெஞ்சே	ஓ மனமே!
		மற்று உளார் தரமோ	{ மற்ற பேர்களுக்குச் செய்கிற மாதிரியோ ? [அல்ல; விலக்ஷணம் என்றபடி.]

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவருளாலே தாம்பெற்ற நன்மைகளை நினைத்து நினைத்து ஆநந்தமுள்ளடங்காமல் அவ்வா நந்தத்தை நெஞ்சோடே கூடி உசாவுகிறார். நெஞ்சே ! * அன்னை அத்தன் என்புத்திரர் பூமி வாசவார்குழலார் என்று மயங்கிப் புத்ரதாரக்ருஹ க்ஷேத்ரங்களுக்கு மேற்பட வொன்றுமறியாமல் உடலுக்கே கரைந்து நைந்துகிடந்த நமக்கு அஜ்ஞாநங்களையும் அது காரணமாகவரும் பாவங்களையும் தொலைத்தருளித் தமது திவ்ய கீர்த்திகளையே அநவாதம் பேசும்படியான நிலைமையிலே நம் மைக்கொண்டு நிறுத்தினார் எம்பெருமானார்; இப்படியாக அவர் நமக்குச் செய்தருளும் க்ஷேமங்கள் இவ்வுலகில் வேறு யார்க்காவது கிடைக்கக்கூடியதோ ? நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியமன்றோ என்றாயிற்று.

மற்றுளார் தரமோ ? என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்படிப்பட்ட க்ஷேமங்களை நமக்கு எம்பெரு

மானார் தவிர வேறு யாரேனும் அளிக்கக்கூடுமோ? என்றும், இப்படிப்பட்ட சேஷமங்கள் நமக்குத்தவிர வேறு ஆர்க்கேனும் கிடைக்கத்தகுமோ? என்றும். சேமம்—சேஷமமென்கிற வடசொற் சிதைவு.

சேமநல்வீடும் பொருளுந் தருமமும் * சீரியநற்
காமமுமென்றிவை நான்கென்பர் * நான்கினுங் கண்ணனுக்கே
ஆமதுகாம மறம்பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான்
வாமனன் சீலன் * இராமாநுசு னிந்தமண்மிசையே. (சு0)

சேமம் நல் வீடும்	{ (அனைவர்க்கும்) சேஷமரூபமான சிறந்தமோகூழும்	கண்ண னுக்கே ஆமது	{ எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே உண்டாமது ;
பொருளும்	அர்த்தமும்	அறம் பொருள்	{ தர்ம அர்த்த மோகூங்கள் மூன்றும்
தருமமும்	தர்மமும்	வீடி	{
சீரிய நல் காமமும்	{ மிகவுஞ் சிறந்த காமமும்—ஆக இப்படிசொல்லப் பட்டுள்ள இவை	இதற்கு என்று	{ இந்தக் காமபுரு ஷார்த்தத்திற்கு சேஷபூதங்கள் என்று
என்று இவை			
நான்கு என்பர்	{ நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று (வைதிகர்) கூறுவர்கள் ;	வாமநன் சீலன் இராமாநுசன்	{ வாமநாவதாரம் செய்த பெருமா னோடு ஒத்த சீலத்தை புடையரான எம்பெருமானார்
நான்கினும்	{ இந்த நான்கு புரு ஷார்த்தங்களுள்	இந்த மண் மிசை உரைத்தான்	{ இவ்வுலகத்தில் அருளிச் செய்தார்.
காமம்	காமமாவது		

* * *—எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தார்க்கு உபதேசித்தருளின அர்த்தங்களில் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தை இப்பாட்டில் எடுத்துரைக்கின்றார்.—“அம்மறைதான் மன்னு மறம் பொருளின்பம் வீடுமென்றுலகில் நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே” (பெரிய திருமடல்) என்றபடி—ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுமவை தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோகூஷம் எனநான்கு புருஷார்த்தங்களாம் ; அந்த நான்கினுள் காமமென்பது பகவத்விஷய காமம் ; விஷயாந்தரங்களைப்பற்றின காமம் சிற்றின்பமாதலால் அது புருஷார்த்தமன்று ; பேரின்பமாகிய பகவத் காமமே காமம். அதுவே

புருஷார்த்தம். மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்கள் மேற்சொன்ன காமபுருஷார்த்தத்திற்கு சேஷப்பட்டவைகள் ; காமமே ப்ரதான சேஷியான புருஷார்த்தம் என்று உலகத்தாரெல்லார்க்கும் உப தேசித்தருளினர் எம்பெருமானார் என்றாராயிற்று. “காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நின்றும் நாம்” என்ற திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கு நோக்கத்தக்கது. தருமமும் அர்த்தமும் ஒரு ஸுகத்தைப் பெறுவதற்கு உபாய பூதங்களாகையால் அவை ஸ்வத்புருஷார்த்தமன்று ; பரத்புருஷார்த்த மெனப்படும். மோக்ஷமென்பது ஸ்வத்புருஷார்த்தமாயினும் காமமென்கிற பேரின்பத்தின் அபிவருத்திக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு காம புரு ஷார்த்தத்திற்கே பிராதான்யத்தைக் கொடுக்குமென்க.

சேமநல்வீடு மென்று தொடங்கி அறம் பொருள் வீடிதற்கு என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய உபதேச வடிவம்.

கண்ணனுக்கேயாமது காமம் = காமக்ரோதங்களைக் கெட்ட குணமாகக் கூறியிருப்பது தகாத விஷயங்களில் காமம் கூடா தென்பதுபற்றி. பகவத் விஷயத்தில் காமம் சாஸ்த்ர விஹிதம். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் இக்காமமே பொலியும்.

வாமநன் சீலன் = வாமநாவதாரம்செய்த எம்பெருமானுடைய சீலம்போன்ற சீலத்தையுடையவர் என்கை. ஒருவரும் அபேக்ஷியா திருக்கத் தன்பேறாக எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்துத் திரிவிக்கிரமனானதுபோல, ரஸ்யமாயும் ரஹஸ்யமாயுமுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைத்தமது நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே வெளியிடுபவர் எம் பெருமானார் என்கிறது. ... .. (சு0)

மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து * எங்கள்மாதவனே கண்ணுறநிற்கிலும் காண்கில்லா * உலகோர்க ளெல்லாம் அண்ண லிராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்போழுதே நண்ணரு ஞானந் தலைக்கொண்டு * நாரணற்காயினரே. (சுக)

எங்கள் மாதவனே { நமக்கு நாதனை திருமால்தானே

மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து { இப்பூமியிலுள்ள (மதுஷ்யாதி) யோனிகள் தோறும் அவதரித்து

கண் உற நிற்கிலும் காண்கில்லா உலகோர்கள் எல்லாம்	{	எல்லாருடைய	{	அண்ணல்	{	ஸ்ரீவஸ்வாமியான
		கண்ணுக்கும்		இராமாநுசன்		எம்பெருமானார்
		தன்னை இலக்காக்		வந்து		இங்கே
		கிக்கொண்டுமின்ற		தோன்றிய		வந்தவதரித்த
		விடத்திலும்		அப்பொழுதே		வுடனே
		(அவனை நம்		நண்ண அரு		பெறுதற்கரிதான
	{	முடைய நாத	{	ஞானம் தலைக்	{	ஞானம் அதிகரிக்
		னென்று காண		கொண்டு		கப்பெற்று
		மாட்டாதிருந்த		நாரணற்கு		ஸ்ரீமந்நாராயண
		இவ்வுலகத்தா		ஆயினர்		னுக்கு சேஷப்
		ரெல்லாரும்				பட்டனர்.

* * *—எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலுல் எம் பெருமானுடைய அவதாரமே சிறப்புற்றதென்கிறார். “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே” என்றும் “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தா யிமையோர் தலைவா” என்றும் சொல்லு கிறபடியே எம்பெருமான் பலபலயோனிகளிற் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்காண வந்துகின்ற உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத் தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனை லக்ஷியம் பண்ணவில்லை; “அவஜாநந்தி மாம் மூடா:” [என்னை எல்லாரும் அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக் கொண்டு வருத்தப்பட வேண்டிற்றாயிற்று. ஆகையாலே பகவா னுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரிகளுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாக வில்லை. எம்பெருமானுடைய அவதாரமோ வென்னில்; பயன் பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லாவுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்றா ராயிற்று. ... . (சுக)

ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் * அக்காதலளற்றழுந்தி
மாயுமென்னாவியை வந்தேத்தா னின்று * மாமலரான்
நாயக னெல்லாவுயிர்கட்கும் நாத னரங்கனென்னுந்
தூயவன் * தீதிராமாநுசன் தோல்லருள் சுரந்தே. (சஉ)

மா மலரான் நாயகன்	{	லக்ஷ்மீபதியான	{	எல்லா உயிர் கட்கும் நாதன் என்னும்	{	ஸகல ஆத்துமாக்க ளுக்கும் சேஷி என்று உப தேசப்பவரும்
அரங்கன்		பெரியபெருமான்				

ஆயவன்	பாமபரிசுத்தரும்	ஆய்	அழகிய ஆபரணங்க
திது இல்	{ எவ்வகைக் குற்றமு	இழையார்	ளணிந்த ஸ்த்ரீக
	{ மில்லாதவருமான	கொங்கை	ளுடைய கொங்
		தங்கும் அக்	கைத்தட்டத்தில்
		காதல் அளறு	தங்கும் ஆசையா
		அழுந்தி	கிறசேற்றிலே
		மாயும் என்	அழுந்தி
		ஆவியை	நசித்துப்போகிற
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானார்,--		என் ஆத்மாவை
	{ (என்னசெய்தா		
	{ ரென்றால்)		
		தொல் அருள்	{ இன்று நிர்ஹேதுக
		சூர்த்து வந்து	{ க்ருபை பண்ணி
		இன்று	{ வந்து உத்தரித்
		எடுத்தான்	{ தருளினார்.

* * *—பகவானுடைய அவதாரகாலங்களில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமானார் காலத்தில் திருந்திவிட்டார்களென்று கீழ்ப்பாட்டில் கூறியதற்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தம் காட்ட வேணுமோ? என்னைத் திருத்திப் பணிகொண்ட விஷயமொன்றே போராதோ வென்யார்போலத் தம்மைத் திருத்தினைதைச் சொல்லி ஆநந்தப்படுகிறார்.

மாதர்களுடைய ஆபரணங்களிலும் கொங்கைகளிலும் காதல் கிளர்ந்து அவற்றிலே அவகாஹித்து அநாதிகாலமாய் நசித்துக் கிடந்த என் ஆத்மாவை நிர்ஹேதுக கிருபையாலே எம்பெருமா னார் சீர்திருத்தினார்; ‘ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸர்வசேஷி’ என்று உப தேசிப்பதே அவருடைய காலசேஷம். அப்படிப்பட்ட இராமா நுசனால் நான் திருந்தப்பெற்றது ஒன்றே போதும்—என்றாரா யிற்று.

...

....

....

....

(சஉ)

சுரக்குந் திருவுமுணர்வும் * சொலப்புதில் வாயமுதம்
பரக்கு மிருவினே பற்றறவோடும் * படியிலுள்ளீர்!
உரைக்கின்றன னுமக்கியானறஞ்சீறு முறுகலியைத்
துரக்கும் பெருமை * இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே. (சரு)

படியில்
உள்ளீர் { இப்படியிலுள்ள
வர்களே!,

யான் உமக்கு
உரைக்
கின்றனன் { நான் உங்களுக்கு
(ஒருவரிதம்)
சொல்லுகிறேன்;
(என்ன
வென்றால்)

அறம் சீறும் உறுகலியை தூக்கும் பெருமை இராமாதுசன் என்று சொல்லுமின்	{	தர்மமார்க்கத்தில் சீற்றமுடைத் தாய் ப்ரபலமான கலியை ஒட்டிவிடும் எம்பெருமானாரு ருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள்; (அப்படி சொன்னால்)	சுரக்கும்	{	மேன்மேலும் பெருகும்; அந்தத் திரு நாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கும் ஔபாதே
திருவும்	{	பக்திப் பெருஞ் செல்வமும்	வாய்	{	வாக்கிலே அமுதம் பாக்கும்
உணர்வும்	{	ஞானமும்	இரு வினை பற்று அற ஓடும்	{	மஹாபாபங்கள் அடியோடே போய்விடும்.

* * *—உலகத்தாரை நோக்கி நீங்களெல்லாரும் ஸ்ரீராமா துஜ திவ்யநாமத்தை வாயரசு சொல்லுங்கள் ; உங்களுக்கு எல்லா விதமான நன்மைகளும் உண்டாகுமென்கிறார். ஓ ஜனங்களே ! உங்களுக்கு ஓர் அருமையான அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிறேன், கேளுங்கள் ; எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தில் தருமத்திற்கு மாறான கலிபுருஷன் நிற்கப்பெறமாட்டான் ; அன்னவரது திருநாமங்களை நீங்கள் அநுஸந்தானம் பண்ணுங்கள் ; உங்களுக்கும் ஜ்ஞாநபக்திகள் தலையெடுக்கும். பாவங்களும் தொலையும். அத்திருநாமங்கள் நாவுக்கும் இனிதாயிருக்கும். சொல்லிப்பாருங்கள்.

உமக்கு + யான், உமக்கியான். “யவ்வரின் இய்யாம்” என்பது நன்னூல்.

“நேர்பதினாழை நிரைபதினெழென் றேதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே” என்ற இலக்கணத்திற்கு மாறாக இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் (ஒற்றெழித்துப்) பதினெட்டெழுத்து வந்தது என்னெனில் ; உமக்கியான் என்றவிடத்தில் ககரத்தின் மேலேறின இகரம் குற்றியலிகரமாகையாலே வண்ணங்கெடாமைக்குக் கழித்து உடலெழுத்தான ககரத்தைக் கீழோடே ஒன்றுவித்துப் பதினெழுத்துக்காவே எண்ணத்தக்கது. கம்பர் இயற்றிய சடகோபரந்தாதியில் “என்முடியா தேனக்கியாதே யரிய திரா வணன்றன்” என்ற இருபத்தொன்பதாம்பாட்டிலும் இப்படியே பிரயோகம் வந்தமை காண்க. இந்த நூற்றந்தாதியிலும் மேல்

னென்கிறான் ; உஜ்ஜீவிக்க என்ன வழி ? என்று விசாரித்துக் கொண்டு அலைந்துழல்கின்றார்களே பொழிய உய்யும்வழியை யுரைத்தால் உகந்து கைப்பற்றுவாரில்லையே, இஃதென்னவுல கியற்கை ! என்று வருந்துகிறார்.

சோல் ஆர் தமிழோருமுன்றும் = இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்படும் தமிழ்.—“எழுத்துப் பதின்மூன்று இரண்டசை சீர்முப்பதேழ்தனை ஐந்து, இழுக்கிலடிதொடை நாற்பதின் மூன்று ஐந்துபா இனம் மூன்று, ஒழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறு ஒன்பது ஒண்பொருள்கோள் இருமூ, வழக்கில்விகாரம் வனப்பெட்டு யாப்புள் வகுத்தனவே” என்று தொகுத்து உணர்த்தப்படும் இயற் றமிழின் இலக்கணங்கள். குறிஞ்சி, செருந்தி, இந்தளம், கொல்லி, காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம் கார்தாரம் பாலையாழ் முதலிய பண்களைக் கொண்டுள்ள தமிழ் இசைத்தமிழாம். இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவானது நாடகத் தமிழாம். திராவிட சாஸ்த் ரங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவர் எம்பெருமானார் என்கிறது.

சுருதிகள் நான்கும் = ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என வேதங்கள் நான்காம். எல்லையில்லா அறநெறி = தர்மசாஸ்த் ரங்கட்கு அளவே யில்லை. யாவும் = கீழ்ச்சொன்னவற்றையும் மற்று முள்ள கலைகளையும். ... .. (சச)

பேரென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி* அப்பேறளித்தற்
காரென்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி* என்றிப்போருளைத்
தேறுமவர்க்குமெனக்கு முனைத்தந்த சேம்மை சோல்லால்
கூறும்பரமன்று * இராமாநுச ! மெய்ம்மை கூறிடிலே. (சரு)

இராமாநுச எம்பெருமானாரே ! ,

நின் சரண் { தேவரீருடைய திரு
அன்றி { வடிகளைத்தவிர

மற்று பேறு { உபேயம் வேறென்
ஒன்றும் { றுமில்லை ;
இல்லை }

அப் பேறு { தேவரீர் திருவடிக
அளித்தற்கு { ளாகிற அந்த
உபேயத்தைத்
தருவதற்கு

அச் சரண் { அத்திருவடிகள்
அன்றி { தவிர

மற்று ஆறு { வேறு உபாயம்
ஒன்றும் { ஒன்று மில்லை ;
இல்லை }

என்று இப் { என்கிற இவ்வுண்
பொருளை { மைப் பொருளை

தேறு	{ தெளிவாகத்				
மவர்க்கும்	{ தெரிந்து				
	{ கொண்டிருக்கிற				
	{ மஹான்களுக்கும்				
எனக்கும்	{ (இந்தத் தெளிவு		மையம்மை		
	{ சிறிது மில்லாத)		கூறியில்		உண்மை சொல்லில்
	{ எனக்கும்				
உனை தந்த	{ (வாசி பாராமல்		சொல்லால்		{ வாய்கொண்டு
செம்மை	{ ஸமமாகவே)		கூறும் பரம்		{ சொல்லத்
	{ தேவரீரைக்		அன்று		{ தாமன்று
	{ காட்டிக் கொடுத்த				{ [அருபவித்து
	{ செம்மைக்				{ உருகு மித்தனை].
	{ குணமானது				

* * *—“ இராமாநுசன் திருநாமம் நம்பிக் கல்லாரகலிடத் தோர் ” என்று கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டவர்களுள் தாமும் ஒருவராயிருந்தும் தம்மைமாத்திரம் எம்பெருமானார் நிர்ஹேதுக மாக அங்கீகரித்துத் தம் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாக நம்பி யிருக்கும்படி அத்வவஸாயத்தை உண்டுபண்ணின மஹோபகா ரத்தை நினைத்து ஈடுபடுகிறார்.

ஸ்வாமிந் ! தேவரீருடைய திருவடிகள் தவிர வேறென்றும் ப்ராப்யமல்ல; இதனைப் பெறுதற்கு இத்திருவடிகளே உபாயமாவ தன்றி வேறேருபாயமில்லை—என்று ‘உபாயமும் உபேயமும் எம் பெருமானார் திருவடிகளே’ என்றிருக்கும் மஹான்களுக்கு தேவ ரீர் எவ்வாறு அருள் புரிகின்றதோ அவ்வாறாகவே சிறிதும் வாசி வையாமல் பாவியேனுக்கும் அருள் புரிகின்றதே ! இஃது என்ன பெருங்குணம் !! த்ருடவிச்வாஸ முடைய ஆழ்வான் ஆண்டான் போல்வாரை அடிமை கொள்வது போலவே அவிச்வாவியான என்னையும் அடிமை கொள்வதே ! இச்செம்மைக் குணத்தின் பெருமையைப் பாசரமிட்டுச் சொல்ல எனக்கு சக்தியில்லையே யென்று தமோறுகின்றார்.

பேறு==பெறப்படுவது பேறு, உபேயம். அதாவது பலன். சரண் என்ற சொல் சரணம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; திருவடி யென்று பொருள். ஆறு-வழி, அதாவது உபாயம். செம்மை-பெரி யார் சிறியார் என்னும் வாசிபாராமல் எல்லோரிடத்திலும் ஒருங்கே திருவுள்ள முவந்திருத்தல். ஆர்ஜவகுண மெனப்படும்; இதற்கு எதிரான குணம் கௌடில்யம். ... .. (சுரு)

கூறுஞ்சமயங்க ளாறுங்குலைய * குவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறையுணர்ந்தோனை * மதியிலியேன்
தேறும்படியேன் மனம்புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறுங்குணனை * இராமாநுசனை யிறைஞ்சினமே. (சகூ)

கூறும்	{	மனம்போனபடி	{	மதியிலியேன்	{	ஜ்ஞாநஹீநனை
சமயங்கள்		சொல்லிக்கொண்		தேறும்படி		நானும்
ஆறும் குலைய		டிருக்கிற ஆறு				தெளியும்படியாக
		பாஹ்யமதங்களும்தலைமடங்கும்படி		என் மனம்		என் ஹ்ருதயத்திலே
				புகுந்தானை		வந்து
						புகுந்தவராயும்
குவலயத்தே	{	இப்		திசை அனைத்	{	எல்லா
		பூமண்டலத்திலே		தும் ஏறும்		திக்குக்களிலும்
மாறன்	{	நம்மாழ்வார்	{	குணனை	{	பரவிய திருக்
பணித்த		அருளிச்செய்த				குணங்களை யுடை
மறை		தமிழ் வேதத்தை				யவராயு மிருக்கிற
உணர்ந்	{	கற்று		இராமாநுசனை		எம்பெருமானாரை
தோனை		அறிந்தவராயும்		இறைஞ்சினம்		வணங்கினோம்.

* * *—எம்பெருமானார் செய்தருளின அரிய பெரிய உபகாரங்கள் நெஞ்சில் ஊற ஊற, பரவசராய்த் திருவடிகளிலே வணங்குகிறார்.—உலகத்தில் பிரமாணமில்லாமலும் யுத்தியில்லாமலும் மனம் போனபடி சொல்லிக்கொண்டு திரிகிற மதாந்தரஸ்தர்களை யெல்லாம் பங்கப்படுத்துவதற்காக நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழியை ஓதியுணர்ந்தவரும், அவிலேகியான நான்கூடத் தேறுதலடையும்படி என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்து என் ஸத்தையை நோக்குபவரும், திசைகளெங்கும் பரவிய புகழையுடையருமான எம்பெருமானாரை வணங்கினோமென்றாயிற்று.

சமயங்கள்ஆறும்—தேஹாத்மவாதி, தேஹபரிணாத்மவாதி, விஜ்ஞாநாத்மவாதி, சூர்யவாதி, அத்வைதவாதி, சிவபரத்வவாதி—என்றிப்படி ஆறு மதஸ்தர்களுண்டு. வேறு வகைகளும் உண்டு. எல்லா மதங்களும் திருவாய்மொழியில் நெற செய்யப் புத்தேயுங்கணக்கிலே தொலைக்கப்பட்டனவென்க. குவலயம்—வடசொல். தேறும்படி—ஒரு வழியாலும் நாம் உஜ்ஜீவிக்க வகையில்லையே! என்

செய்வோம்' என்று தடுமாறிக்கிடந்த நானும் 'இனி நமக்கொரு குறையுமில்லை' என்று தேறி மார்விலே சைவைத்துறங்கும்படியாக என்கை. .... (சக)

இறைஞ்சப்படும் பரனீசனரங்கனென்று * இவ்வுலகத் தறம்செப்புமண்ண லிராமாநுசன் * என்னருவினையின் திறஞ்செற்றிரவும் பகலும்விடா தேன்றன்சிந்தையுள்ளே நிறைந்தோப்பறவிருந்தான் * எனக்காரும் நிகரில்லையே. (சஎ)

இறைஞ்சப் படும் பரன் சசன் அரங்கன் என்று	{ ' எல்லராலும் வணங்கத்தக்க பாதெய்வம் (எதுவென்றால்) சசனாகிய பூரீரங்கநாதனே யாம்' என்று	பகலும் இரவும் விடாது	{ ஸர்வ காலத்திலும்
இ உலகத்து	{ இப் பூமண்டலத்திலே	என் தன் சிந்தை உள்ளே	{ என் ஹ்ருதயத்தி னுள்ளே
அறம்செப்பும்	{ ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை அருளிச் செய்யுமவராய்	நிறைந்து பரிபூர்ணராகி	{ (இவ்விருப்புக்கு) ஒப்பில்லாதபடி எழுந்தருளி யிருக்கிறார்;
அண்ணல்	ஸர்வஸ்வாமியான	ஒப்பு அற இருந்தான்	{ இப்படிப்பட்ட அருளைப்பெற்ற எனக்கு
இராமா நுசன்	எம்பெருமானார்	எனக்கு	{ இப்படிப்பட்ட பரமபாக்கியம் பெற்றவன்
என் அரு வினையின் திறம் செற்று	{ என்னுடைய போக்கமுடியாத கர்மஸமூஹத் தைப்போக்கி	ஆரும் நிகர் இல்லை	{ ஒப்பாவார் ஆருமில்லை.

* * *—“என்மனம் புகுந்தானே” என்று கீழ்ப்பாட்டில் சுருங்கச் சொன்னதை விரித்துரையா நின்றுகொண்டு பெரும் பாக்கியம்பெற்ற எனக்கு ஒப்பார் ஆருமில்லை யென்கிறார்.

பூரீரங்கநாதனே எல்லாரும் வணங்கத்தக்க பாதெய்வமென னும் உண்மையை உலகத்தார்க்கு உபதேசித்து எல்லாரையும் பக வத் ஸமாச்ரயணத்தில் ருசியுடையவர்களாக்கிப் போருகின்ற எம் பெருமானார் என்னுடைய தீவினைகளை வேரோடே களைந்தொழித்து அநவாதமும் எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே பரிபூர்ணராயெழுந் தருளியிராநின்றார்; இப்படிப்பட்ட பரமபாக்கியம் பெற்றவன்

இவ்வுலகில் நானொருவனேபாகையால் * இல்லை யெனக் கெதி
ரில்லை யெனக் கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே. .... (சுஎ)

நிகரின்றிநின்றவென் நீசதைக்கு * நின்னருளின்கணன்றிப்
புலொன்றுமில்லை யருட்குமஃதேபுகல் * புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை யிராமாநுசவினி நாம்பழுதே
அகலும் பொருளென் * பயனிருவோமுக்கு மானபின்னே.

புன்மையி லோர் பகரும் பெருமை இராமாநுச	{ மஹான்கள் பேசவேண்டும் படியான பெரு மையைபுடைய எம்பெருமானாரே!	அஃதே புகல்	{ (என்போல்வா ருடைய) அந்தத் தாழ்மையே சரணம்; (ஆக இவ்வகையாலே)
நிகர் இன்றி நின்ற என் நீசதைக்கு	{ என்னுடைய ஒப்பற்ற தாழ்மைக்கு	இருவோ முக்கும் பயன் ஆனபின்	{ அடியேனுல் தேவரீருக்குப் பயன், தேவரீரால் அடியேனுக்குப் பயன் என்று வித்தமானபின்பு
நின் அருளின் கண் அன்றி	{ தேவரீருடைய க்ருபையினிடத் தில் தவிர	இனி	இனிமேலும்
புகல் ஒன்றும் இல்லை	{ வேறு எவ்விடத்தி லும் ஒதுங்க இடமில்லை;	பழுதே	வியர்த்தமாக
அருட்கும்	{ தேவரீருடைய அந்த க்ருபைக்கும்	அகலும் பொருள் என்	{ பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணம் என்ன?

* * *—“எனக்காரும் நிகரில்லையே” என்று களித்துக்
கூறின அமுதனாரை நோக்கி எம்பெருமானார் “இக்களிப்பு உமக்கு
எத்தனைநாளேக்கு நிற்கும்? நான் உம்மை விட்டுவிடவுங்கடும்; நீர்
என்னை விட்டுவிடவுங்கடும். இரண்டத் தொன்று நேர்ந்தால் இக்
களிப்பு மாறக்கூடியதுதானே” என்ன—; இனி நாம் வீணாக விட்
டுப் பிரிவதற்குக் காரணமேயில்லை யென்கிறார்.

ஸ்வாமிந்! நீசர்களில் என்போல்வாரில்லை; இப்படிப்பட்ட
என்னுடைய நீசத்தனம் நீங்குவதற்கு தேவரீருடைய திரு
வருளேயன்றி வேறொரு ஸாதனமும் இல்லை. தேவரீருடைய திரு
வருளுக்கும் நான் தவிர வேறொரு பாத்திரமில்லை. ஆகவே, என்னை
விட்டால் உமக்குக் கதியில்லை, உம்மைவிட்டால் எனக்குக் கதியில்லை

யென்னும்படியான ஸம்பந்தவுறைப்பு இருக்கும்போது, தேவரீரும் என்னைவிட்டு நீங்கக் காரணமில்லை; அடியேனும் தேவரீரைவிட்டு நீங்கக் காரணமில்லை என்றாராயிற்று.

[“ததஹம் த்வத்ருதே நநாதவாந் மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச—விதி நிர்மித மேததந்வயம் பகவந் பாலய மாஸ்மஜீஹபஃ”] என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகமும் இப்பொருள் கொண்டதே.

நீசதை—‘நீவதா’ என்ற வடசொல் ஐயீரூயிற்று. நீசஸ்ய பாவஃ நீசதா=நீசனாயிருக்குந்தன்மை. அருட்குமஃதேபுகல்=நீசர் கள் விஷயத்தில் க்ருபை பண்ணினாலன்றோ அருள் விளங்குவதும் பயன் பெறுவதும். ... . (சஅ)

ஆனதுசேம்மையறநெறி * பொய்ம்மையறுசமயம்
போனதுபொன்றி இறந்ததுவேங்கலி * பூங்கமலத்
தேன்திபாய்வயல் தேன்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில்மன்னும் * இராமாநுச னித்தலத்துதித்தே. (சக)

பூ கமலம்	{ தாமரைப் பூக்களி	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
தேன்	{ உண்டான மகரந்தமானது	இ தலத்து	{ இப்பூயியிலே திரு
நதி பாய்	{ ஆறுகப் பெருகப் பெற்ற	உதித்து	{ வவதரித்ததனால்
வயல்	கழனிகளை யுடைய	சேம்மை	{ ருஜுவான தர்ம
தேன்	{ பூநீரங்கத்திலே	அறம் நெறி	{ மார்க்கமானது
அரங்கன்	{ எழுந்தருளி யிருக்கிற பெரிய பெருமானுடைய	ஆனது	ஸத்தை பெற்றது;
கழல்	திருவடிகளை	பொய்ம்மை	{ பொய்யே நிறைந்து
சென்னி	{ சிவஸாவஹித்துக்	அறு சமயம்	{ கிடக்கிற
வைத்து	{ கொண்டு	பொன்றி	{ அறுசமயங்களுந்
தான் அதில்	{ தாம் அத்திருவடி	போனது	{ நாசமடைந்தன;
மன்னும்	{ களிலேயே ப்ரவணரா யிருக்கிற	வெம் கலி	{ கொடிய கலியுகமும்
		இறந்தது	{ மாண்டது.

* * *—எம்பெருமானார் திருவவதரித்ததனால் இவ்வுலகத் துக்கு உண்டான நன்மைகளை அருளிச் செய்கிறார் இதில். தடா

கங்களிலுள்ள தாமரைப் பூக்களினின்றும் தேன் ஆரூகப் பெருகி வயல்களில் பாயும்படியான ஸம்ருத்தி பொருந்திய அழகிய திரு வரங்கந் திருப்பதிக்குத் தலைவரான பெரிய பெருமானுடைய திரு வடிகளிலே பேரன்பு பூண்ட எம்பெருமானார் இந்நிலவுலகத்தில் திருவவதரித்த பின்பு என்னுயிற்றென்றால், முன்பு குத்ருஷ்டிகளி னால் அழிந்துகிடந்த தர்மமார்க்கம் மீண்டு நிலைபெற்றது ; சாஸ்த்ர விருத்தமான புறமதங்களெல்லாம் தலைசாய்ந்தன ; கவிதோஷமும் கெட்டுப்போயிற்று. ... .. (சக)

உதிப்பனவுத்தமர் சிந்தையுள் * ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கோத்திட்ட மாறிடப்பன * கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கலிப் பாலினம்பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதன் * இராமாநுசன்றன் னிணையடியே. (ரு)

பாவு தொல்
சீர் { உலகமெங்கும்
பரவின
ரித்யகல்யாண
குணங்களை
புடையவரும்

எதி தலை
நாதன் { யதிகளுக்குத்
தலையான
நாயகருமான

இராமாநுசன்
தன் { எம்பெருமானு
ருடைய

இணை அடி திருவடியிணைகள்
(எப்படிப்பட்டவை யென்றால்)

உத்தமர்
சிந்தையுள்
உதிப்பன { உத்தமாதிகாரிக
ருடைய திரு
வுள்ளங்களிலே
ப்ரகாசிப்பவை ;

ஒன்னலர்
நெஞ்சம் { ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய
நெஞ்சானது

அஞ்சி
கொதித்திட { பயப்பட்டுப்
பரிதபிக்கும்படி

மாறி
நடப்பன { மாறிமாறியிட்டு
நடக்குந்தன்மை
புடையன ;

கொள்ளை
வன் குற்றம்
எல்லாம்
பதித்த { அபாரமான வலிய
தோஷங்கள்
யாவும் அழுந்திக்
கிடக்கிற

என் புன் கவி { என்னுடைய
கூடூத்ரமான
கவனமாகிய

பா இனம்
பூண்டன { பாசரங்களை
(ஸ்தோத்ரமாகப்),
பெற்றுக்
கொண்டவை.

* * *—தமக்குப் பரமப்ராப்யமான எம்பெருமானார் திரு வடிகளை வருணிக்கிறார் இதில். உலகம் நிறைந்த புகழுடையராய் யதிஸார்வபௌமரான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள் எப் படிப்பட்டவை யென்றால், வடுகநம்பிப்பால்வாரான உத்தமாதி

காரிகளாலே இடைவிடாது சிந்திக்கப்படுவன ; பிரதிபக்ஷிக ளுடைய நெஞ்சிலே பரிதாபத்தை உண்டிபண்ணுவன ; பல்வகைக் குற்றங்கள் நிறைந்த எனது கவிகளையும் ஏற்றுக் கொள்வன — என்றாயிற்று.

ஒன்னலர் நெஞ்ச மஞ்சிக் கொடுத்திட மாறி நடப்பன = பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரவலிப்பதற்காகப் பலவிடங்களிலும் ஸஞ் சரித்தருளினமை அறிக. மாறிநடத்தல்—ஒரு அழகான நடை. நம்பெருமாள் நடைபோலே. ... (10)

அடியைத்தொடர்ந்தெழுமைவர்கட்காய் * அன்றுபாரதப்போர் முடியப்பரிநெடுநீ தேர்விடுங்கோனை * முழுதுணர்ந்த அடியர்க்கமுத மிராமாநுசனென்னை யாளவந்திப் படியிற்பிறந்தது * மற்றில்லைகாரணம் பார்த்திடிலே. (ருக

அன்று முற்காலத்தில்
அடியை } திருவடிகளை
தொடர்ந்து } அவலம்பித்து
எழும் செருக்கிக்கிளர்ந்த
ஐவர்கட்கு { பஞ்சபாண்டவர்
ஆய் { களுக்காக
[பக்சுபாதம்
பூண்டு]
பாரதப் போர் பாரதயுத்தத்திலே
முடிய { (துரியோதனாதிகள்)
மாளும்படியாக
பரி நெடு தேர் { குதிரைபூண்ட
பெரியதேரை
விடம் நடத்தின
கோனை ஸர்வேச்வரனை
முழுது { (ஸ்வரூப
உணர்ந்த { ஸ்வபாவங்களில்
ஒன்றுந்
குறையாதபடி)
அர்த்தியாகத்
தொரிந்து
கொண்ட

அடியர்க்கு பாகவதர்களுக்கு
அமுதம் பரமபோக்யரான
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
இப் படியில் இப் பூமண்டலத்தில்
வந்து { வந்து அவதரித்தது
பிறந்தது { (எதற்காக
வெனில்)
என்னை ஆள { அடியேனை
ஆட்கொள்ளுகைக்
காகவேயாம் ;
பார்த்திடில் { ஆராய்ந்து பார்க்கு
மளவில்
மற்று காரணம் { இது தவிர
இல்லை { வேறொரு
காரணமில்லை.

* * *—எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தில் அவதரித்தருளி
னது என்னையடிமை கொள்ளுகற்காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்
துக்காகவுமல்ல என்கிறார் —தன்னையே சரணமாகப்பற்றின பஞ்ச
பாண்டவர்களுக்காகப் பாரத யுத்தத்திலே அர்ஜுனனுக்குத்
தேர்ப்பாகனாயிருந்த பரமஸுலபனை கண்ணபிரானுடைய ஸ்வ
ரூபஸ்வபாவங்களை நன்கறிந்து ஈடுபடுகின்ற பாகவதர்களுக்குப்
பரம போக்யரான எம்பெருமானார் அடியேனை அடிமை கொள்வ
தற்காகவே இந்தப் பூமியில் திருவவதரித்தார் ; இதைத்தவிர்த்து
வேறொரு காரணமும் இல்லை. “எதிர்க்குழல்புக்கு எனைத்தோர்
பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்ததா லெனக் கேலம்
மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்று நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தவாறு
நினைக்கத்தக்கது. ... .. (ருக)

பார்த்தான றுசமயங்கள்பதைப்ப * இப்பார்முழுதும்
போர்த்தான்புகழ்கொண்டு புன்மையினே னிடைத் தான்புகுந்து *
தீர்த்தானிருவினை தீர்த்தரங்கன்செய்ய தாளிணையோ
டார்த்தான் * இவையெம்மிராமாநுசன்செய்யு மற்புதமே. (ருஉ)

(எம்பெருமானாரானவர்)		இரு வினை	பெரிய பாவங்களை
அறு சமயங்கள் பதைப்ப	{	தீர்த்தான்	போக்கியருளினார் ;
		தீர்த்து	{ பாவங்களைப் போக்கினது மன்றியில்
பார்த்தான்	{	அரங்கள்	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
இப் பார் முழுதும்	{	செய்ய தான்	{ அழகிய திருவடி களோடே (என்னை) அந்வயிப்பித்தார் ;
		இணையோடு	
புகழ் கொண்டு	{	ஆர்த்தான்	
போர்த்தான்	மூடிவிட்டார் ;	இவை	{ ஆகிய இக்காரியங் களெல்லாம்
புன்மையினே னிடை	{	எம்	{ எமக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானார் செய்தருளின ஆச்சரியச் செயல்களாம்.
		இராமாநுசன்	
தான் புகுந்து	{	செய்யும்	
		அற்பதம்	

* * *—எம்பெருமானுடைய ஆச்சரியமான சில செயல்களை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.—சாக்பர் உலூக்யர் பௌத்தர் சார் வாகர் பாசுபதர் காணாதர் என்றிப்படி சொல்லப்படுகிற புறமதத் தவர்களை யெல்லாம் நடுங்கச்செய்தார்; இப்பூமண்டலமெங்கும் தமது திருப்புகழே பரவும்படி செய்தார்; ஆத்மகுண மொன்றில்லாத என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து என் பாவங்களைப் போக்கி அழகிய மணவானுடைய ஸ்ரீபாதங்களிலே என்னை ஆசிரிக்கச் செய்தார்; இப்படியாக எம்பெருமானார் செய்தருளுமவை யெல்லாம் மிக அற்புதமானவை. ... (ருஉ)

அற்புதன்சேம்மை யிராமாநுசன் * என்னையாவந்த
கற்பகங்கற்றவர் காமுறுசீலன் * கருதரிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகியாவும் பரனதென்னும்
நற்பொருள் தன்னை * இந்நானிலத்தேவந்து நாட்டினனே.

என்னை ஆள வந்த	{ என்னை ஆட்கொள்வ தற்காக அவதரித்த
கற்பகம்	உதாரரும்
கற்றவர் காமுறு சீலன்	{ ஞானிகள் ஆசைப்படும் படியான சீலகுணத்தை யுடையவரும்
அற்புதன்	{ ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை யுடையவரும்
சேம்மை	{ ருஜுவாயிருக்குந் தன்மை பொருந்தியவரு மான
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்,—
கருத அரிய பல் பல் உயிர்களும்	{ நினைக்கவும் முடியாதபடி எண்ணிறந் திருக்கிற ஆத்மவர்க்கங் களும்
பல் உலகு யாவும்	{ (அவ்வாத்மாக் கருக்கு இருப்பிடமான) அளவிறந்த எல்லாவலகங் களும்
பரனது என்னும் நல் பொருள் தன்னை	{ எம்பெருமானுடைய ஸொத்துக்களாம்— என்கிற ஸாரார்த்தத்தை
இந்நானிலத்தே	{ இவ்வுலகத்திலே
வந்து	வந்தவதரித்து
நாட்டினன்	ஸ்தாபித்தருளினார்.

* * *—எம்பெருமானார் மதார்தாங்களைக் கண்டித்து நிலை நாட்டிய வலித்தாரந்தம் இன்ன தென்கிறார்.—சிறந்த ஞானிகளை

வரும் கொண்டாடுதற்குரிய திருக்குணங்களையும் அதிமாநுஷ்
வ்யாபாரங்களையும் உடையரான எம்பெருமானார் இவ்வுலகில்
திருவவதரித்து “ஸகல ப்ராணிகளும் அந்தப்பிராணிகளுக்கு
இருப்பிடமாயுள்ள ஸகல லோகங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே
உரிமைப்பட்டவை” என்கிற பரமார்த்தத்தை நிலைநாட்டியருளி
னர்.

உலகுபயாவும், உலகியாவும்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது
நன் னூல்விதி. “பல்லுலகில் யாவும்” என்றபாடம் கட்டளைக்
கலித்துறையிலக்கணத்திற்குச் சேராதென்று ஜீயருரையில் மறுக்
கப்பட்டது. உலகியாவும் என்றபாடத்திலும் ஒரெழுத்து ஏறுகிற
தில்லையோ வென்னில், கீழ் நாற்பத்துமூன்றாம் பாட்டின் உரையில்
“உரைக்கின்றன னுமக்கியான்” என்றவிடத்தில் உரைத்தோம்,
கண்டுகொள்க, ... (நாட.)

நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன * நாரணனைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றது * தென்குருகைவள்ளல்
வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறைவாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
நாட்டியசீலத்து * இராமாநுசன் தன்னியல்வகண்டே. (நாட.)

மண் உலகில் நாட்டிய சீலத்து இராமாநுசன் தன்	{ இப்பூலோகத்தில் மேன்மேலும் திரட்டிக் கொண்ட சீல குணத்தை யுடையரான எம்பெருமானார் ருடைய	வேதம்	வேதங்களானவை
இயல்வு கண்டு	{ ஸ்வபாவத்தை பார்த்து,	களிப்பு உற்றது	{ (நமக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லை யென்று) செருக் கடைந்தன;
நாட்டிய நீச சமயங்கள் மாண்டன	{ (துஷ்ட யுக்திக ளாலே) நிலை நிறுத்தப்பட்ட டிருந்த கூடா மதங்களெல்லாம் ஒழிந்தன;	தென் குருகை வள்ளல்	{ அழகிய திருக்குரு கூரில் அவதரித்த உதாரான ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
நாரணனை காட்டிய	{ ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதிபாதித்த	வாட்டம் இலா வண் தமிழ் மறை	{ ஒரு குறையுமற்ற சிறந்த தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழி
		வாழ்ந்தது	வாழ்வு பெற்றது.

* * *—சிங்கத்தைக் கனவில் கண்டாலும் ஸாமான்யமிருகங்கள் நசித்தொழியும்; அவற்றைக் கொல்லுவதற்காகச் சிங்கம் ஒரு முயற்சியும் செய்யவேண்டா. அதுபோல, இவ்வுலகில் கிளர்ந்து கிடந்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களைத் தொலைப்பதற்காக எம்பெருமானார் ஒரு பிரயத்னமும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை; அவருடைய இயல்வைக் கண்டகாட்சியில்தானே மதாந்தரங்கள் யாவும் மாண்டு போயின; அவை மாளவே ஸ்ரீமந்தாராயணபரங்களான வேதங்களும் அந்த வேதங்களின் ஸாரமாகிய அருளிச்செயல்களும் பொலிவுபெற்று ஒங்கின—என்றாராயிற்று.

ஈட்டியசீலத்து = ஒவ்வொருசூணந்தோறும் ஆச்சரியமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே எம்பெருமானாருடைய சீலசூணங்கள் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தனவென்க. (ருச)

கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கன் *
தொண்டர்குலாவு மிராமாநுசனை * தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல்நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலை மேவித்தொழும் * குடியாமெங்கள் கோக்குலமே. (ருரு)

தொகை	}	கணக்கில்லாத	தென்	}	தென்னரங்கத்திற் குத் தலைவரான பெரிய பெருமானுக்கு
இறந்த					
பண் தரு	}	ஸ்வரப்தாநங்க ளான வேதங்கள்	அரங்கன்	}	அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளால்
வேதங்கள்					
பார் மேல்		இப்பூமியிலே	தொண்டர்		
நிலவிட		ஒங்கிவளரும்படி	குலாவும்		கொண்டாடப் படுபவருமான
பார்த்தருளும்		செய்தருளினவரும்	இராமாநுசனை		எம்பெருமானாரை
கொண்டலை		பரம உதாரரும்,	மேவி		பொருந்தி
கண்டவர்	}	கண்டவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்கின்ற	தொழும் குடி	}	ஆச்சரியக்கிறகுலம்
சிந்தைகவரும்					
கடி பொழில்	}	மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த	எங்கள்	}	எங்களுக்கு ஸ்வாபியாகக் கூடியகுலமாம்.

* * *—மனோஹரமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவங்கத்தில்வாழும் நம்பெருமானாருடைய பக்தர்களாலே கொண்டா

டப்பிபவராயும், அளவிறந்த வேதங்கள் மதாந்தரஸ்தர்களால் கெடுக்கப்படாவண்ணம் அவற்றை உல்லாஸப்படுத்தி வளர்த்தருளினவராயும், கேட்டார் கேட்ட அர்த்தங்களையெல்லாம் உபதேசிப்பவராயுமுள்ள எம்பெருமானாரை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் மஹான்கள் தாம் அடியேனை ஆள்வதற்கு உரியவர்கள் என்ற ராயிற்று. ஸ்ரீராமாநுஜபக்தர்களுக்கே அடியேன் தாஸனாயிருப்பேன் என்றவாறு.

இராமாநுசனை மேவித் தொழுங்குடி எங்கள் கோக்குலமாம்—எம்பெருமானாரன்று எமக்கு ஸ்வாமி; அவரை ஆச்ரயிப்பவர்களே எமக்கு ஸ்வாமிகள். என்கோக்குல மென்னமல் எங்கள் என்று பன்மையாகக் கூறியது—தம்முடைய ஸம்பந்திகளையுங் குறிக்கொண்டாம்.

கோ என்பதற்கு மேன்மையென்றும் பொருள் உண்டாதலால், எங்கள் கோக்குலம்—எங்களுடைய மேன்மைமான குலம் (எப்படிப்பட்டதென்றால்), இராமாநுசனை மேவித் தொழுங்குடியாம்—, என்பதாகவும் உரைக்கலாம். “எங்கள்கோக் குடியே” என்றும் பாடமுண்டு; பொருள் ஒன்றே. ... .. (நடு)

கோக்குலமன்னரை மூவேழுகால் * ஒரு கூர்மழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும்புனிதன் * புவனமெங்கு
மாக்கியகீர்த்தி யிராமாநுசனை யடைந்தபின், என்
வாக்குரையாது * என்மனம் நினையாதினி மற்றென்றையே. (நுக)

கோக்குலம்	{ கூத்திரியகுலத்து	புனிதன்	பரமபரிசுத்தரும்,
மன்னரை	{ அரசர்களை	புவனம்	{ உலகமெங்கும்
மூ எழு கால்	{ இருபத்தொரு	எங்கும்	{ பரவின
	{ தலைமுறையளவும்	ஆக்கிய	{ புகழை
ஒரு கூர்	{ கூர்மை பொருந்திய	கீர்த்தி	{ யுடையவருமான
மழுவால்	{ ஒரு மழுவாலே	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
போக்கிய	{ (பரசுராமாவ	அடைந்த பின்	ஆச்ரயித்த பின்பு
	{ தாரத்தில்)	இனி	{ மேலுள்ள
	{ தொலைத்தருளின		{ காலமெல்லாம்
தேவனை	எம்பெருமானை	மற்று	{ வேறு எந்த
போற்றும்	அதிக்கின்ற	ஒன்றை	{ விஷயத்தையும்

என் வாக்கு	எனது வாக்கானது		என் மனம்	எனது மனமும்
உரையாது	சொல்லமாட்டாது;		நினையாது	நினைக்கமாட்டாது.

* * *—“கொண்டலைமேவித் தொழுங்குடியாமெங்கள் கோக் குலமே” என்றுகூறின அமுதனாரைநோக்கிச் சிலர்—நீர் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும் போதும் இப்படியே சொல்லுவீர்; நேற்றுவரை ஒருவிதமாக இருந்தீர்; இன்று இப்படியிருக்கிறீர்; நானாக்கு வேறொருவிதமாக இருக்கப்போகிறீர்; அப்போது அந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி பேசப்போகிறீர்; உம்முடைய வார்த்தைக்கு ஒரு கௌரவமுண்டோ? என்று சொல்ல; இனி அப்படியோ? எம்பெருமானாரை ஆச்சரியத்தின்பு என்னுடைய வாக்கும் மனமும் இனி வேறொரு விஷயத்தை அறியமாட்டா என்கிறார்.

கோக்குலமன்னரைப் + போக்கிய தேவன் = உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்தரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனுப்த் திருவவதரித்து, பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனாற்பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோமதேநுவைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கவர்ந்து அவரைக் கொன்றிட்டது காரணமாக அவனையும் அவனது குமாரர்களையும்கொன்று அதனாலேயே கூத்தரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள்பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசுராமன் ஏழு சிஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இரா

வணன் வேரோடு பெயர்த்தனன் ; அங்ஙனம் மிக வலியுறுத் திக் விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்கனையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்த வீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசராம பிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டனன் என்க.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமான இப்பரசராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரத ராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்?—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டிப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தாகையாற் பொருந்து மென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை. அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேச மென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய நுபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசராமன் பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல் ; கார்த்த வீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வ்யாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தை விட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மைநிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும், தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பாக்கக் காணலாம். பரசராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இப்பரசரத்தின் உரையில் மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் :—“பரசராமாவதாரம் அஹங்கரயுக்த ஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்ய

மன்றோ ? போக்கியதேவனைப் போற்றும் புனிதனென்பானென்
னென்னில் ; அதுக்குக் குறையில்லை ; விரோதி நிரஸநம்பண்ணின
உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய ததுபாஸந
மல்லாமையாலே. ‘ மன்னடங்க மழுவலங் கைக்கொண்ட இராம
நம்பி ’ என்றும் ‘ வென்றிமாமழுவேந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை
மூவெழுகால் கொன்றதேவா ’ என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்த
தும் விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த தித்
தனையிறே.” என்று.

“ அடைந்ததற்பின் வாக்குரையாது என்மனம் நினையாது ”
என்றும் பாடமுண்டாம். ... . (ருசு)

மற்றொருபேறு மதியாது * அரங்கன்மலரடிக்கா
ளுற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை *
நற்றவர்போற்று மிராமாநுசனை இந்நானிலத்தே
பெற்றனன் * பெற்றபின் மற்றறியேனொரு பேதைமையே. (ருஎ)

மற்று ஒரு பேறு	{ ப்ரயோஜநாந்தரங் களை	மல் தவர் போற்றும்	{ ப்ரபந்நர்களாலே புகழப்பட்டவ ராபுமிருக்கிற
மதியாது	கணிசியாமல்	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
அரங்கன் மலர் அடிக்கு	{ அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித்தாமரை களுக்கு	இ நானிலத்தே பெற்றனன்	{ இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேன் ;
ஆள் உற்றவரே	{ அடிமைப்பட்டவர் களையே	பெற்ற பின்	ஆச்ரயித்த பின்பு
தனக்கு உற்றவர் ஆ	{ தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக	மற்று ஒரு பேதைமை அறியேன்	{ (வேறு விஷயங்களே விரும்புகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறிய மாட்டேன்.
கொள்ளும் உத்தமனை	திருவுள்ளம்பற்றுகிற உத்தமபுருஷராயும்		

* * *—“ இனி என்வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாது
மற்றொன்றை ” என்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடும் ? இருள்தருமா
ஞாலத்தில் இருக்கிறீராகையாலே அவிவேகம்வந்து மூடிக்கொள்ள
எத்தனைநாழிகை செல்லும் ? என்று சிலர் கூற, எம்பெருமானாரை

இந்த ஸோகத்திலே நான் ஆச்ரயித்தேனாபின்பு இனி யொரு நாளும் அவிவேகியாக ஆகமாட்டேனென்கிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப்பட்டவர்?—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே தொண்டு பூண்டிருப்பவர்களுையே தமது ஆத்ம பந்துவாகக் கொள்வது தவிர வேறொரு பேற்றையும் மதியாதவர்.

நல்தவர் போற்றும்—ப்ரபத்தியாகிற நல்ல தபஸ்ஸைக் கைப் பற்றினவர்களாலே போற்றப்படுபவர். ... .. (௫௭)

பேதையர்வேதப் பொருள்தேன்றுன்னி * பிரமநன்றென் றேதிமற்றேல்லா வயிருமஃதென்று * உயிர்கள்மெய்விட் டாதிப்பரனோ டொன்றுமென்று சொல்லுமவ் வல்லலெல்லாம் வாதில்வேன்றான் * எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே. (௫௮)

பேதையர்	{ (வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத) அவிவேகிகள்	உயிர்கள் மெய்விட்டு	{ ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்ட பின்பு
இது வேதப் பொருள் என்று உண்ணி	{ 'நாங்கள் சொல்லுகிற இதுதான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நிரூபித்துக் கொண்டு	ஆதி பரனோடு ஒன்று ஆம் என்று சொல்லும் அவ் அல்லல் எல்லாம்	{ ஸர்வகாரண பூதனான பரம புருஷனோடே ஐக்கியத்தை யடைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங்களை யெல்லாம்
பிரமம் நன்று என்று ஒதி	{ 'பரப்ராஹ்மமானது எல்லாவற்றினும் விலகாது' என்று சொல்லி	மெய் மதி கடல்	{ தத்வஜ்ஞாநக் கடலாகிய
மற்று எல்லா உயிரும் அஃது என்று	{ 'அந்தப்ராஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்தப்ராஹ்மமே' என்று சொல்லி	எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
		வாதில் வென்றான்	{ வாதத்தில் நிரவதித்து வெற்றி பெற்றார்.

* * *—எம்பெருமானார் குத்ருஷ்டிகளின் குத்வலிதமான வாதங்களைக் கண்டித்த படிகளில் ஒருபடியைச் சொல்லி ஈடுபடுகிறார். சில மூர்க்கர்கள் தாங்கள் சொல்லுவதே வேதங்களின் உண்மையான பொருள் என்று கொக்கரித்துக் கொண்டு அபார்த்தங்க

ளைப் பிதற்றுவர்கள். பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவிலக்ஷணம்; ஜீவாத்மாக்க ளெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தில் ஓர் பகுதி; இப்போது உபாதியினால் வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்றன; அவ்வுபாதி கழிந்தபின் ஜீவர்க ளெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஒற்றுமையை அடைந்துவிடுகின் றன—என்று மூர்க்கர் பிதற்றும் பிதற்றல்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞான நிதியான எம்பெருமானார் வாதத்தில் கண்டித்து உண்மைப் பொருளை ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றாரென்கிறது.

சித்து அசித்து ஈசுவரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்று; இம்மூன்றும் ஸத்தியமும் நித்தியமும். சித்து அசித்து என்கிற வகுப்பினுள் அடங்கிய எல்லாப்பொருள்களும் ஈசுவரனுக்குச் சரீரங்களாம். அநாதியான அவித்யையினால் செய்யப்பட்டுத் திரண்டி டிடக்கும் கருமங்கள் காரணமாகவுண்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தி னால் ஜீவாத்மாக்களின் இயற்கையான ஞானநந்தஸ்வரூபம் மறைக் கப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. அக்கருமங்கள் ஒழிந்தபின் ஸ்வஸ்வரூ பம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். எம்பெருமானுடைய திருவருளால் கரும மொழிந்து ஸ்வஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்றுப் பரமபதஞ் சென்று கைங்கரியாதுபவமும் குணாதுபவமும் பண்ணிப் பரமநந்தமடை வது மோக்ஷமாம்—என்றிவ்வகையான தத்துவப் பொருள்களை எம் பெருமானார் ஸ்தாபித்தருளினரென்க.

பிரமம்—ப்ரஹ்மம் என்ற வடசொல்விகாரம். உயிர்கள் மேய் விட்டு ஆதிப்பரனோடு ஒன்றும்—ஜீவாத்மாக்கள் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுவதுதான் மோக்ஷம் என்று குத்ருஷ்டிகள் உபபாதிப் பர்கள்; “தத் த்வமஸி” என்றும் “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி” என்றுமுள்ள வேதவாக்கியங்களுக்கு இப்படி அபார்த்தம் பண்ணுவார்கள்.

வேன்றன் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் வினையா லணையும் பெயராகக்கொண்டு வாதில் வென்றவராகிய எம்பெருமா னார், மேய்ம்மதிக்கடல்—ஸத்யஜ்ஞாந ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்று முடிப்பதாக வுரைத்தலுமாம். ... .. (ருஅ)

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் * கலியிருளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன் * மிக்கநான்மறையின்
சுடரோளியால் அவ்விருளைத்துரந்திலனேல் * உயிரை
யுடையவன் நாரணனென்றறிவாரில்லை யுறுணர்ந்தே. (ருக)

கடல் { நான்கு ஸமுத்ராங்
அளவு ஆய { களை எல்லையாக
வடைய

திசை எட்டி { எல்லா
னுள்ளும் { விடங்களிலும்

கலி இருளே { கலிபுருஷனாகிற
மிடைத்ரு { அந்தகாரமே
காலத்து { நெருங்கிக்
கிடந்தகாலத்தில்

இராமா நுசன் { எம்பெருமானார்
(திருவவதரித்து)

நால் { மறையின் } நான்குவேதங்களின்

மிக்க சுடர் { அளவற்ற தேஜஸ்
ஒளியால் { ஸைக்கொண்டு

அவ்விருளை { அந்த
தூர்திலன் { கலிதோஷத்தைப்
ஏல் { போக்கியிராமற்
போனால்

உயிரை { 'எல்லா
உடையவன் { ஆத்மாக்களுக்கும்
நாரணன் { சேஷி ஸ்ரீமந்
என்று { நாராயணனே'
என்று

உற்று { யாரும்
உணர்ந்து { தெரிந்து
அறிவார் { கொண்டிருக்க
இல்லை { மாட்டார்கள்.

* * *—என்னப்பணிராமா நுசன் திருவவதரித்து வேதார்த்தங்களை விளங்கக் காட்டியருளாவிடில் இவ்வுலகமனைத்தும் அஜ்ஞாநமயமாகவே கிடக்கும்; தைவாதீநமாக என்னப்பன் திருவவதரித்து எங்கும் வியாபித்துக்கிடந்த கலிபுருஷனுடைய தோஷங்களைத் தொலைத்து வேதச்சுடர்விளக்கேற்றி அஜ்ஞாநாந்தகாரங்களைப் போக்கடிக்கவே எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வசேஷியென்கிற பரமார்த்தத்தைத் தெரிந்து உய்வுபெறலாயிற்று என்கிறார்.

மிடைதருதல்—நெருங்கியிருத்தல்; இடைவிடாது எங்கும் பரவியிருத்தல். ... .. (ருக)

உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தோறும்*திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும் * மாமலரார் புணர்ந்தபோன்மார்பன் பொருந்தும்பதிதோறும் புக்குறிற்கும் குணந்திகழ்க்கொண்டல் * இராமாநுசனெங் குலக்கொழுந்தே.

குணம் திகழ் { ஆத்மகுணங்களால்
விளங்குபவரும்

கொண்டல் { (ஒளதார்யத்தில்)
காளமேகத்தை
ஒத்தவரும்

எம் குலம் { எங்கள் குலத்துக்குத்
கொழுந்தி { தலைவருமான

இராமாநுசன் { எம்பெருமானார்
(எங்கே எழுந்தருளியிருப்ப
ரென்றால்)

உணர்ந்த { கற்றுணர்ந்த
மெய் ஞானி { தத்வஜ்ஞானிக
யர் யோகம் { ஞுடைய கோஷ்
தொறும் { டிக்கெனங்கும்,

திருவாய்	திருவாய்	மா மலரான்	பிராட்டி ரித்யவாஸம்
மொழியின்	மொழியினுடைய	புணர்ந்த	பண்ணுகிற
மணம் தரும்	பரிமளம்	பொன்	அழகிய மார்பை
இன் இசை	மிக்க இனிய	மார்பன்	யுடைய திருமால்
மன்னும்	இசையுள்ள	பொருந்தும்	எழுந்தருளி
இடம்	இடங்களுக்கும்	பதிதொழும்	யிருக்கிற திவ்ய
தொழும்		புக்கு நிற்கும்	தேசங்களெங்கும்

* * *—ஏனாம் தலையெடுத்த மஹான்களுடைய திரள் எங்கெங்கு இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் எழுந்தருளியிருப்பவரும், திருவாய்மொழியின் பரமபோக்யமான இசை எங்கெங்கு நிகழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸேவைவஸாதிப்பவரும், ச்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன் எங்கெங்கு ஸந்நிதாநம் பண்ணுகிறானோ அந்தத் திருப்பதிகளெங்கும் புகுந்து நிற்பவருமான எம்பெருமானார் அஸ்மத்குலகூடஸ்தர் என்றாயிற்று.

“அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்களின்பமிகுபெருங் குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்றுகொலோ இருக்குநானே” (பெருமாள் திருமொழி) என்றபடி மஹாபக்தர்களுடைய கோஷ்டிகளில் அந்வயித்திருப்பது பரம புருஷார்த்தமாதலால் அதனைப் பெற்றிருப்பவர் எம்பெருமானார். “குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே” என்கிற புருஷார்த்த ரிஷ்டர்களுடைய கோஷ்டியிலும் அந்வயித்திருப்பர். பதியே பரவித் தொழந் தொண்டருடைய திரளிலும் கலந்து பரிமாறுவர்.

எம்குலக்கொழுந்து—ஒரு மரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன் கொழுந்து காரணமாதல்போல எமது குலத்தின் பெருக்குக்குக் காரணமானவர் எம்பெருமானார் என்றபடி. ஆகவே, கொழுந்து என்றது உவமவாகு பெயர். புக்கு நிற்குங் குணந்திகழ் கோண்டலாகிய இராமாநுசன் எங்குலக்கொழுந்து என்றே அந்வயித்து உரைக்கவுமாம். ... .. (சு0)

கொழுந்துவிட்டோடிப் படரும்வெங்கோள்வினையால் * நிரயத் தழுந்தியிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும் * அருமுனிவர் தொழந்தவத்தோ னெம்மிராமாநுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக் கேழுந்தது * அத்தால்நல் லதிசயங்கண்ட திருநிலமே. (சுக)

அரு முனிவர் தொழும்	{ அருமையான நிஷ் டையையுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்றவராயும்	நிரயத்து அழுந்தி யிட்டேனை	{ ஸம்ஸாரமாகிற நாகத்திலே அழுந்திக்கிடந்த என்னை
தவத்தோன்	{ ப்ரபத்தியாகிற தப ஸஸையுடைய வராயு மிருக்கிற	வந்து ஆள் கொண்ட பின்னும் சுடர் மிக்கு எழுந்தது	{ வந்து ஆட்படுத்திக் கொண்ட பின்பும் ஒளி குன்றாதே முன்னிலும் விசேஷமாக விளங்காநின்றன;
எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெரு மானாருடைய	அத்தால்	அதைக்கண்டு
தொல் புகழ்	{ நித்யமான கல்யாண குணங்கள்—	இரு நிலம்	{ விசாலமான இப் பூமண்டலம்
கொழுந்து விட்டு ஒடி படரும் வெம் கோள் வினையால்	{ மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்ற க்ரூரமாய் ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே	நல் அதிசயம் கண்டது	{ மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது.

* * *—உலகில் சிறந்த மஹான்களா யிருப்பவர்கள் ஏறக் குறையத் தமக்கு ஸமாநஸ்கந்தராயிருப்பவர்களோடே பழகுவார்களேயன்றி, மிகவும் நீசராயிருப்பவர்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாரார்கள் ; எவ்வகையான குணமுமில்லாத கொடிய துஷ்டனைத் தங்களருகில் சேர்த்துக்கொண்டார்களாகில் அவர்கள் மஹான்களா யிருந்தபோதிலும் உலகத்தாரால் பழிக்கப் படுவர்கள் ; உபயோகமற்ற நீசர்களையெல்லாம் அருகிற் சேர்த்துக்கொண்டு தாங்களும் நீசராய்விடுகிறார்களென்று உலகத்தாரால் பழிக்கப்பட்டு மேன்மை குன்றித் தாழ்மை பெறுவார்கள் ; இது உலகிற்கண்ட விஷயம். எம்பெருமானாரோ வென்னில், பெரிய பெரிய ஸத்துக்களாலே புடைசூழப்பட்டு மஹநீராயிருந்தும் பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கின்ற பாவிதேவனைத் தாமாகவே விஷயீகரித்து அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொண்டார் ; இதைக்கண்டு ஒருவரும் துஷிக்கவில்லை ; பாழாய்ப்போகிற ஒரு நித்யஸம்ஸாரியை நல்ல பொருளாக ஆக்கினாரென்று எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டு அவருடைய ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்கள் முன்னிற்காட்டிலும் விசேஷமாக விளங்கினவேயன்றிக் குறைவில்லை. உலகத்தில் மற்ற பேர்களுடைய குணங்களை

மழுங்கச் செய்யவல்ல காரியமே எம்பெருமானுர்திறத்தில் குணங்களின் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிற்றென்கிற இதனை ஆராய்ந்தவர்களைவரும் இது ஒரு அற்புதமான விஷயமென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள் என்றதாயிற்று.

இப்பாசரத்திற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; எம்பெருமானுடைய குணங்கள் மஹாபாபியான என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவனவோடு த்ருப்திபெற்று விடாமல் 'இப்படிப்பட்ட பாபிகள் இன்னும் யாரேனும் கிடைப்பாருண்டோ? கிடைப்பாருண்டோ?' என்று இன்னமும் நாக்கு நீட்டிக் கிளர்ந்து செல்லுகின்றன—என்னவுமாம். .... (சூக)

இருந்தேனிருவினைப் பாசங்கழற்றி * இன்றுயானிறையும் வருந்தேனினியேம் மிராமாநுசன் * மன்னுமாமலர்த்தார் பொருந்தாநிலையுடைப்புன்மையினோர்க்கொன்றும்நன்மைசெய்யாப், பெருந்தேவரைப்பரவும் * பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே. (சூஉ)

எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானுடைய	கழல் இன்று பிடித்து	{ திருவடிகளை இன்று ஆச்ரயித்தேனா. பின்பு
மன்னு மாதான் மலர் பொருந்தாநிலை உடை புன்மையினோர்க்கு	{ சிறந்த திருவடித் தாமரைகளில் சேராத ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களான நீசர்களுக்கு	இரு வினை பாசம் கழற்றி இருந்தேன்	{ புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான கருமபாசங்களினின்று விடுபட்டவனானேன்;
ஒன்றும் நன்மை செய்யா	{ ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத	யான்	{ இப்படி நிர்மலஞாகப்பெற்ற அடியேன்
பெரு தேவரை	{ பெரிய பெருமானை	இனி இறையும் வருந்தேன்	{ இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்பட மாட்டேன்.
பரவும் பெரியோர்தம்	{ போற்றுகின்ற ஆழ்வானுகிற மஹானுடைய		

* * *—இன்று முதலாக இனிமேலுள்ள காலத்தில் ஒரு போதும் நான் ஈஷத்தும் வருந்தமாட்டேன்; என்றும் பரமநந்த பூர்ணனாகவேயிருப்பேன்; என்ன காரணமென்கிறீர்களோ?—ஸகல கருமங்களினின்றும் விடுபட்டேன். அதற்குத்தானென்ன

காரணம்? கூரத்தாழ்வான் திருவடியை இன்று ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேனன்றோ; ஆது காரணமாகவேயாம். அவர்தாம் எப்படிப்பட்டவர்?—பெரிய பெருமானைப் போற்றும்வர். பெரிய பெருமான் எப்படிப்பட்டவர்?—; கேட்டார் கேட்டவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் பரம உதாரராயினும் எம்பெருமானுரை அடிபணியாத பாவிக்கு எவ்விதமான நன்மையும் செய்யமாட்டாதவர்.

புனீ ராமாநுஜ பக்தர்களான புனீ வைஷ்ணவர்களுக்கே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணவல்ல பெரிய பெருமானைப் போற்றுகின்ற கூரத்தாழ்வானை அடைந்து உஜ்ஜீவித்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு வருத்தமும் விளையக் காரணமில்லையென்று தம்முடைய க்ருதக்ருத்யத்வத்தைக் கூறினாராயிற்று.

இருவினைப் பாசங்கழற்றி—பாவம்போலே புண்ணியமும் பரகதிக்குப் பிரதிபந்தகம் என்பதை உணர்க. பாவம் இரும்பு விலங்கென்றும், புண்ணியம் பொன் விலங்கென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

பெருந்தேவர் என்று பெரிய பெருமானைச் சொல்லுகையன்றியே பெரிய ஞானிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பெரியோர் என்று ஆழ்வானை மாத்திரம் சொல்லுகையன்றியே பல மஹான்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். .... (கூஉ)

பிடியைத்தொடருங் களிநென்ன * யானுன்பிறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும் * அறுசமயச்
சேடியைத்தொடரும் மருள்செறிந்தோர் சிதைந்தோடவந்திப்
படியைத்தொடரும் * இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே. (கூங்)

அறு சமயம்	பாஹ்யமான ஆறு	வந்து	இப்பூமியிலே வந்து
சேடியை	மதங்களாகிற	இப்படியை	அவதரித்து
தொடரும்	துறுகளிலே	தொடரும்	(நம்போல்வரை
மருள்	படிவதற்குக்		விஷய்கரிப்ப
செறிந்தோர்	காரணமான		தற்குப்) பின்
	அவிவேகம்		தொடர்கின்ற
	நிறைந்தமூடர்கள்		
சிதைந்து ஒட—	பங்கமடைந்து	மிக்க	
	வெருவி	பண்டிதன்	மஹாபண்டிதரான
	ஒடும்படியாக	இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!,

பாய் மதம் ஆய் விண்டிட	பெருகுமதநீராக ஒழுக்கப்பெற்று	குவலயத்தே	{ இப் பூமண்ட லத்திலே
மெய்ம்மை கொண்ட நல் வேதம் கொழு தண்டம் எந்தி	ஸத்யவாதியான நல்ல வேதமாகிற பெரிய தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு	மண்டி வந்து என்றது வாதியர்கான் உங்கள் வாழ்வு அற்றது	{ உங்களை நெருக்கிக் கொண்டுவந்து மேலிடாரின்றது; தூர்வாதிகளே! { உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று.

* * *—குதல்விதவாதங்கள் பண்ணுகிற தூர்வாதிகளே ! இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்லையென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளுங்கள் ; ஏன் ? என்கிறீர்களோ ; எம்பெருமானாரென்னும் ஒரு மதயானையானது உங்களைப் புடைப்பதாகப் பெரிய தடியை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரிட்டு வாரான்றது ; இதற்குத் தப்பிப்பிழைக்க உங்களாலாகாது—என்கிறார்.

யானைக்கு மதநீர் பெருகுமே ; இந்த ஸ்ரீராமாநுஜ கஜராஜனுக்கு எது மதநீர் என்ன ; முதலடியிற் கூறுகின்றார். திருவாய்மொழின் அநுபவத்தாலுண்டான ஆந்தரஸமே இந்த கஜராஜனுக்கு மதநீர்ப் பெருக்காம். இதனால், எம்பெருமானார் எப்போதும் திருவாய்மொழியை அநுபவித்துக் களிப்புறுவர் என்றாகிறது.

இந்த கஜராஜன் எந்தத் தடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறதென்ன ; மூன்றாமடியிற் கூறுகின்றார் ;—யதார்த்த வாதியான வேதத்தைக்கொண்டே தூர்வாதிகளைப் புடைக்குமவராதலால் வேதமே தடியாகச் சொல்லப்பட்டது.

உங்கள் வாழ்வு அற்றதே என்றது—இனி நீங்கள் நாலுபேர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு மதப்ரவசனம் பண்ணமுடியாதென்றபடி.

வாழ்வற்றது தோல்லவாதியர்க்கு * என்றும்மறையவர்தம் தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது * தத்துவநூல் கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கந் நாழற்றது * நம்மிராமாநுசன் தந்தஞானத்திலே. (சுரு)

நம் இராமா	{ ஸ்வாமி	தவம்	{	பாக்கியம் பெற்றது;
நுசன்	{ எம்பெருமானார்	பெற்றது	}	
தந்த	{ அருளின	தத்துவம்	{	தத்வபரமான
ஞானத்தில்	{ ஞானத்தினால்,	நூல்	{	சாஸ்திரங்கள்
தொல்லை	{ நெடுநாளாக இருந்த			ஸந்தேஹமற
வாதியர்க்கு	{ துர்வாதிகளுக்கு	கூழ் அற்றது	{	நிச்சயமான
வாழ்வு	{ வாழ்ச்சி அற்றுப்			பொருளைத்
அற்றது	{ போயிற்று;			தெரிவிப்பவை
மறையவர்	{ வைதிகர்களுடைய	குற்றம்	{	பல்வகைக் குற்றங்க
தம் தாழ்வு	{ குறை	எல்லாம்	{	ஞம் நிறைந்த
என்றும்	{ இனி ஒருநாளும்	பதித்த	{	ஸ்வபாவத்தை
அற்றது	{ இல்லாதபடி	குணத்	{	யுடைய
	{ யாயிற்று.	தினர்க்கு	{	ஐனங்களுக்கு
தாரணி	பூமண்டலமானது	அநாழ்	{	அந்தக் குற்றங்கள்
		அற்றது	{	தீர்ந்தன.

* * *—எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்து உபதேசாதி முகத்தாலே உண்டாக்கின தத்துவஞானத்தால் பலித்த அம்சங்கள் எவையென்றால்; துர்வாதிகளுடைய வாழ்வு மாண்டது; வைதிகர்களுக்கு இருந்த ஸங்கடங்கள் அற்றுப்போயின; பூமண்டலம் மஹாபாக்யம் பெற்றது; தத்வ சாஸ்திரங்களில் எவ்விதமான ஸந்தேஹமும் உண்டாகாதபடி நிச்சயஞானமே உண்டாயிற்று; பாவினரின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துபோயின; ஆகிய இவை எம்பெருமானாரளித்த தத்துவஞானத்தின் பயனாகத் தேறினவை—என்றாராயிற்று.

தொல்லைவாதியர் = வைதிகர்கள்தாம் அநாதியாகவுள்ளவர்; துர்வாதிகளும் அநாதியாகவுண்டோவெனில்; பயிருள்ளபோதே தொடங்கிக் களையுமுண்டாவதுபோல, பாஹ்யர் குத்ருஷ்டிகள் என்கிற வாதிகளும் பழையராகவே யுண்டென்க.

தரணி என்ற வடசொல் தாரணியென நீட்டல் விகாரம்பெற்றது. கூழ்-ஸந்தேஹம். நாழ்-குற்றம். ... .. (சுரு)

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு * நாடோறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன் * வல்லினையேன்மனத்தில் ஈனங்கடிந்த விராமாநுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத் தானங்கொடுப்பது * தந்தகவேன்னும் சரண்கொடுத்தே. (சுகு)

மாதவன் திருமால்
வானம் { மோகும்
கொடுப்பது { அளிப்பது
(எப்படிப்பட்டவர்களுக் கொன்றால்)

ஞானம் { ஞானம்
கனிந்த நலம் { பக்திருபமாகப்
கொண்டு நாள் { பரிபக்வமாகி
தொழும் { அந்த பக்தியினால்
நைபவர்க்கு { நித்தியம்
உருகுநிறவர்
களுக்கேயாம்;

வல் { மஹாபாயியான
வினையேன் { எனது
மனத்தில் { ஹ்ருதயத்தி
ஈனம் கடிந்த { லிருந்த
இராமாருசன் { கல்மஷங்களைப்
போக்கடித்த
எம்பெருமானார்

தன்னை { தம்மைப் பற்றினவர்
எய்தினர்க்கு { களுக்கு

அத் தானம் { அந்த மோகும்
கொடுப்பது { ஸ்தானத்தை
அளிப்பது

(எவ்விதமாக வென்றால்)

தன் தகவு { தம்முடைய
என்னும் { க்ருபையாகிற
சரண் { ஸாதனத்தை
கொடுத்து { (அவர்களுக்குக்
கைம்முதலாகக்)
திவ்ய { கொடுத்து. [தமது
க்ருபையாலே.]

* * *—அடியார்களுக்கு மோகும்மளிக்கிற அதிகாரம் எம் பெருமானுக்குமுண்டு, எம்பெருமானார்க்குமுண்டு. எம்பெருமான் அளிப்பது மிகவும் ச்ரமப்படுத்தியே; எம்பெருமானார் அளிப்பது கேவலம் தம்முடைய திருவருளாலே என்கிறார் இதில்.

ஞானமானது நன்றாகக் கனிந்து அது பக்தி, பரபக்தி, பரம பக்தி என்னும்படியான அவஸ்தைகளையடைந்து, அதனால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் க்ஷணகால மிருப்பதும் அஸஹ்யமாய் ஆழ்வார் களைப்போல “ஒரு பகலாயிரமுழியாலோ” என்று துடிப்பவர் களுக்குத்தான் எம்பெருமான் முக்தியளிப்பது; எம்பெருமா னாரோ வென்னில் * க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராகையாலே அடி யார்களிடத்தில் எவ்விதமான க்லேசத்தையும் எதிர்பாராமல் தமது திருவருளைக்கொண்டே அவர்களைக்கரையேற்றுவார் என்றதாயிற்று.

இப்பாட்டை விரோதமாக உபந்யஸிக்கலாம்; அதாவது,— மோகும்மென்கிற ஒரு சரக்கு எம்பெருமானாகிற கடையிலும் எம்பெருமானாகிற கடையிலும் கிடைக்கக்கூடியது. உலகில் கடைகளுக்கு மூன்றுவிதமான அஸளகரியங்கள் இருக்கக்கூடும். அவையாவன—சரக்கின் விலையை அபரமமாகச் சொல்லுதல் ஒன்று; அந்த விலையில் சிறிது குறைக்கும்படி நாம் கேட்க இட

மில்லாதபடி கருர் விலை என்று கட்டளைப்படுத்துவது ஒன்று; அதிக விலையும் கருர் விலையுமாயிருந்தாலும் இருக்கட்டும்; தற்காலம் கடனாகக் கொடுத்தால் நாலுநாள்பொறுத்து விலை கொடுத்து விடுவோமென்றால் அதற்கும் இசையாமல் ‘இன்றைக்கு ரோக்கம் நாளைக்குக் கடன்’ என்பது ஒன்று. ஆக இப்படிப்பட்ட மூவகையான அஸௌகரியங்கள் அமைந்த கடையை ஒப்பன் எம்பெருமான்; ஏனெனில் மோகூதமாகிற சரக்குக்கு விலையை அபாரமாக விதித்துவைத்தான்; ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நையவேண்டுமென்கையாலே இந்த விலையை எல்லாரும் செலுத்த முடியாதாகையால் விலை அதிகம். இதில் சிறிது குறைத்துக் கொள்வோமென்றால் இசைகிறானில்லை; நாடொறும் நையவர்க்கே வானங் கொடுப்பேனென்கிறான்; இப்படிப்பட்ட நிலைமை இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் உண்டாவது அருமை, முன்னாடி எங்களை மோகூத்திற்கு அனுப்பிவிடு; அவ்விடத்திற்போய் இந்த விலையைச் செலுத்திவிடுகிறோமென்று கடன் வேண்டினால், ‘இந்தக் கடையில் கடன்கட்டில்லை; இங்கேயிருந்து ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நையவர்களைத்தான் மோகூத்துக்கு அனுப்புவேன்’ என்கிறான். ஆகையாலே மூன்று வகை அஸௌகரியங்கள் நிறைந்த கடையாம் எம்பெருமான். எம்பெருமானாகிற கடையில் எவ்வகையான அஸௌகரியமும் இல்லை; மோகூதமென்னும் சரக்குக்கு அவர் விலை விதிப்பதேயில்லையாகையால், அதிக விலை யென்றாவது கருர்விலை யென்றாவது கைவிலை யென்றாவது சொல்லக்கூடிய கஷ்டங்களுக்குப் ப்ரஸத்தியே இல்லை; ஆகையாலே, மோகூதம் விரும்புகின்றவர்களே! நீங்கள் எம்பெருமானைப்பணிந்து வருந்தாமல் எம்பெருமானாரைப் பணிந்து ஸுகப்படுங்கள்—என்று இப்பாட்டால் உபதேசித்தாராயிற்று.

வல்வினையேன் மனத்திலீனங்கடிந்த என்பதற்கு—மாதவனை அடிபணிந்து வருந்துகையாகிற ஈனத்தை எனக்குத் தவிர்த்த எம்பெருமானார் என்று உரைக்கவுமாம். .... (சுசு)

சரணமடைந்த தருமனுக்கா * பண்ணோற்றுவரை

மரணமடைவித்தமாயவன் * தன்னை வணங்கவைத்த

கரணமீவையுமக்கன்றென் றிராமாநுச னுயிர்கட்கு

அரணங்கமைத்திலனேல்*அரணார்மற்றிவ் வாருயிர்க்கே. (சுஎ)

சரணம்	தன்னைச்	உமக்கு .	உங்களுக்கு உரிமைப்
அடைந்த	சரணம் பற்றின	அன்று	பட்டவையல்ல;
தருமனுக்கு	தர்ம		
ஆ	புத்ராருக்காக	என்று	இவ்வாறாக
பண்டு	முகாலத்திலே		உபதேசித்து
நூற்றுவரை	தூரியோதனன்	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
	முதலிய	உயிர்க்கு	ஆத்மாக்களுக்கு
	தூறுபேர்களை		
மாணம்	சாரும்படிசெய்த	அரண்	ரக்ஷையைக்
அடைவித்த	எம்பெருமான்	அமைத்திலன்	கற்பித்திலராகில்
மாயவன்		வல்	
தன்னை	தன்னை வழிபடுவ	இ ஆர்	இந்த அருமையான
வணங்க	தற்காகவே ஏற்	உயிர்க்கு	ஆத்மாக்களுக்கு
வைத்த	படுத்திவைத்த		
கரணம்	இந்திரியங்களாம்	மற்று அரண்	வேறு ரக்ஷகராவார்
இவை	இவை;	ஆர்	ஆர்? (ஆருமில்லை.)

* * *—தன்னைச் சரணமடைந்த தர்மபுத்திரர்க்காகப் படாப் பாடுகள் பட்டு தூரியோதனாதிகளான நூற்றுவரைப் பாரதப் போரில் முடித்தருளின எம்பெருமான் செவி வாய் கண் மூக்கு முதலிய இந்திரியங்களையும் அவற்றுக்கு இருப்பிடமான உடலையும் உங்களுக்குத் தந்தருளினது, தன்னைவழிபட்டு உஜ்ஜீவிப்பதற்காகவேயன்றி உங்கள் மனம்போனபடி விஷயாந்தரங்களை அதுபவிப்பதற்காகவல்ல என்கிற இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் திருவவதரித்து எல்லார்க்கும் உபதேசிக்கவே நாமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கலாயிற்று; அவர் இப்படி உபதேசித்திராவிட்டால் நமக்கு என்ன கதி! வேறுயார் நம்மைத் திருத்தவல்லவர்?—என்றாராயிற்று.

தருமனுக்கா என்று தர்மபுத்திரரைமாத்திரஞ் சொன்னது பஞ்சபாண்டவர்கட்கும் பாஞ்சாலிக்கும் உபலக்ஷண மென்க. தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை என்றவிடத்து “ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும்” என்ற முகுந்தமாலை ச்லோகத்தை யோஜித்துக் கொள்வது. பெரியதிருமொழியில் நீணைக்குற்றி என்கிற திருமொழியையும் கூட்டிக்கொள்வது. கரணம்—வடசொல்; இந்திரியம். .... (சுஎ)

ஆரேனக்கின்று நிகர்சொல்லில் * மாயனன்றைவர்தேய்வத்
தேரினில்செப்பிய கீதையின்செம்மை * பொருள்தேரியப் ,
பாரினில்சொன்ன விராமாநுசனைப் பணியும்நல்லோர்
சீரினில்சென்றுபணிந்தது * என்னுவியும் சிந்தையுமே. (கூஅ)

மாயன்	{ ஆச்சர்ய சேஷ்டிதத் களை யுடைய எம்பெருமான்	பாரினில்	இப்பூமியிலே
அன்று	முற்காலத்தில்	சொன்ன	{ (கீதா பாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த
ஐவர்	{ பஞ்சபாண்டவர்க ளுடைய	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
தெய்வம்	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	பணியும்	ஆச்சர்யத்திருக்கிற
தேரினில்	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	நல்லோர்	{ விலகாண் புருஷர்களுடைய
செப்பிய	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	சீரினில்	{ கல்யாண குணங்களிலே
செம்மை	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	என் ஆவியும்	{ எனது ஆத்மாவும் சிந்தையும்
பொருள்	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	சென்று	{ சென்று பணிந்தது
தேரிய	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	இன்று	இக்காலத்தில்
	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரினில்	எனக்கு	{ எனக்கு ஆர் ஆர் நிகர்

* * *—எம்பெருமான் அன்றொருகால் பார்த்தஸாரதியா
யிருந்துகொண்டு அவனுக்கு உபதேசித்த கீதையின் பொருளை
ஸ்பஷ்டமாக அனைவரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி ஸ்ரீ கீதாபாஷ்ய
மருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை யாவர் ஆச்சர்யத்திருக்கிறார்
களோ, அந்த மஹான்களுடைய திருக்குணங்களிலேயே என்னு
டைய ஸகல இந்திரியங்களும் அவகாவித்துவிட்டன; எம்பெரு
மானைப் பணிவதற்கே இசையாத இவ்வுலகில் தத்தாஸதாஸர்க
ளைப் பணியும்படியான பரிபாகம்பெற்ற எனக்காரும் நிகரில்லை
என்றாயிற்று.

மாயன்=ஸர்வேச்வரான தான் அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்
பாகனாய்த் தாமுநின்ற ஆச்சரியன். தெய்வத்தேர்=அர்ஜுநனு

டைய தேர் பெரியதிருவடியின் அம்சமாதல் அறிக. சேம்மைப்
பொருள்=ருஜுவான அர்த்தம். ... . (சுஅ)

சிந்தையினோடு கரணங்களாயாவும் சிதைந்து * முன்னால்
அந்தமுற்றுழந்ததுகண்டு * அவையென்றனக் கன்றருளால்
தந்தவரங்கனும் தன்சரணத்திலன் தானதுதந்து *
எந்தையிராமாநுசன் வந்தேத்தனனின்றென்னையே. (சுக)

முன் நாள்	{ ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில்	அன்று	அக்காலத்தில்
சிந்தையினோடு	{ சிந்தையும் இந்திரி யங்களுமெல்லாம் அழிந்து	அருளால் தந்த அரங்கனும்	{ க்ருபையாலே உண்டாக்கின எம்பெருமானும்
கரணங்கள் யாவும் சிதைந்து		தன் சரண தந்திலன்	{ தனதுதிருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க வில்லை.
அந்தம் உற்று ஆழ்ந்தது கண்டு	{ உபஸம்ஹாரத்தை யடைந்து அசேதநப்ராயமா யிருப்பதைப் பார்த்து	(அக்குறை நீங்க)	
என் தனக்கு	{ (அப்படி அசேதந ப்ராயராய்க் கிடந்தவர்களில் ஒருவனை) எனக்கு	எந்தை இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
அவை	{ அந்த கரண களேபரங்களை	தான் வந்து	தாமாகவே வந்து
		அது தந்து	{ அந்தத் திருவடி களைத் தந்தருளி
		இன்று என்னை எடுத்தனன்	{ இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரிப்பித்தார்.

* * *—பிரளயகாலத்தில் ஸகல ஆத்துமாக்களும் இற
கொடிந்த பக்ஷிபோலே கரணகளேபரங்களை இழந்து வருந்தும்
நிலைமையிலே எம்பெருமான் பரமகாருணிகனாகக் கரணகளேபரங்
களைக் கொடுத்தருள்கின்றான் என்கிற நூற்கொள்கையின்படி—
அடியேனும் கரணகளேபரஞ்ஞயபை வருந்திக்கிடந்த காலத்துத்
திருவுள் ளமிரங்கி அவற்றைக்கொடுத்து உதவின எம்பெருமான்
இவ்வுலகில் என்னை ஒரு மதுஷ்யகை ஸ்ருஷ்டித்து விட்டானே
யொழியத் தனது திருவடிகளை எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்து உஜ்

ஜீவிக்கச் செய்யவில்லை; அக்குறைதீர எம்பெருமானார் என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தார் என்கிறார்.

அந்தம்—வடசொல்; நாசம். .... (கூக)

என்னையும் பார்த்தேன்னியல்வையும்பார்த்து*எண்ணில்பல்குணத்த
உன்னையும்பார்க்கில் அருள்செய்வதேநலம் * அன்றியென்பால்
பின்னையும்பார்க்கில் நலமுளதேயுன் பெருங்கருணை
தன்னையென்பார்ப்பர் * இராமாநுசா உன்னைச் சார்ந்தவரே. (எ0)

இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!	அருள்	{ (இப்போது போல எப்போதும்)
		செய்வதே	{ அருள்
		நலம்	{ செய்திருப்பதே நல்லது;
என்னையும்	{ (ஒரு குணமு மில்லாமல்	அன்றி	இதுவொழிய
பார்த்து	{ குற்றமே நிறைந்திருக்கிற)	பின்னையும்	{ மேலும்
	{ என்னையும் நோக்கி	பார்க்கில்	{ ஆராயுமளவில்
என்	{ (இனிமேலும்	என்பால் நலம்	{ என்னிடத்தில்
இயல்வையும்	{ எவ்விதநன்மையும்	உளதே	{ ஏதாவது நன்மை யுண்டோ?
பார்த்து	{ ஸம்பாதித்துக் கொள்ள		{ (சிறிதும் இல்லை)
	{ முடியாம	(நன்மையொன்று மில்லாவிடில்	
	{ லிருக்கிற)	நாம் அருள் செய்யலாகாதென்று	
	{ என்னுடைய	திருவுள்ளம் பற்றினால்)	
	{ தன்மையையும் நோக்கி	உன்னை	{ தேவரீரை
எண் இல் பல	{ எண்ணிறந்த பல	சார்ந்தவர்	{ ஆசிரயித்தவர்கள்
குணத்த	{ திருக்குணங்களை	உன் பெரு	{ தேவரீருடைய
உன்னையும்	{ யுடைய	கருணை	{ கிருபையைப்
பார்க்கில்	{ தேவரீரையும் நோக்குமளவில்	தன்னை	{ பற்றி என்ன
		என்	{ நினைப்பார்கள்?
		பார்ப்பர்	{ (இளப்பமாக நினையார்களோ.)

* * *—ஸ்வாமிந்!, அடியேனுடைய நிலைமை எப்படிப்பட்ட
தென்றால், ஸம்ஸாரஸம்பந்திகளான விஷயந்தாங்களையே நச்சி
உழல்பவன் நான்; தேவரீருடைய நிலைமை எப்படிப்பட்டதென்
றால் அடியவர்களுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொண்டு அங்
கீகரிப்பவர் தேவரீர். ஆகவிப்படி இருவருடைய நிலைமையையும்

நோக்குமளவில், தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு அடியே
னைப் பாத்திரமாக்குவதே தகுதி. இப்போது என்மீது நிர்ஹேதுக
க்ருபைபண்ணி அங்கீகரித்திருப்பது போலவே இனிமேலும் ஒரு
நாளும் கைவிடாமல் காத்தருளவேணும். ‘உன்னைநான் கைப்பற்றி
யிருப்பதற்கு உன்னிடத்தில் என்னநன்மை இருக்கிறது?’ என்று
தேவரீர் விமர்சிக்கக் கூடாது; என்னிடத்தில் ஒரு நன்மையும்
கிடையாது. அப்படி நன்மையைக்கண்டே ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று
நிர்ப்பந்தம் வைத்துக்கொண்டால் தேவரீருடைய திருக்குணங்க
ளுக்கு உபயோகமேயில்லாமற் போய்விடும். “இவ்வளவுகூடா எம்
பெருமானருடைய குணங்கள்” என்று தேவரீருடைய அடியவார்
கள் குறைவாகநினைக்க நேர்ந்துவிடும். ஆகையாலே என்பக்கல் எவ்
விதமான நன்மையையும் எதிர்பாராமல் தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக
க்ருபையையே பற்றாசாகக் கொண்டு இதுவரையிலும்போல் என்
றைக்கும் காத்தருளவேணு மென்றாயிற்று. ... (எ0)

சார்ந்ததென்சிந்தை யுன்தாளிணைக்கீழ் * அன்புதான்மிகவும்
கூர்ந்ததத் தாமரைத்தாள்களுக்கு * உன்தன் குணங்களுக்கே
தீர்ந்ததென்செய்கை முன்செய்வினை நீ செய்வினையதனால்
பேர்ந்தது * வண்மை யிராமாநுசா ! எம்பெருந்தகையே. (எக)

வண்மை	{ ஒளதார்ய முடையரும்	மிகவும்	{ மிகவும்
எம்	எமக்கு ஸ்வாமியும்	கூர்ந்தது	{ அதிகரித்தது.
பெரு தகை	{ பெருந்தன்மை யுடையருமான	என் செய்கை	எனது செயலும்
இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே !	உன் தன்	{ தேவரீருடைய
என் சிந்தை	எனது நெஞ்சு	குணங்	{ திருக் குணங்
உன்	{ தேவரீருடைய உபய	களுக்கே	{ களுக்கே அற்றுத்
தான் இணை	{ பாதங்களின் கீழ்	தீர்ந்தது	{ தீர்ந்தது ;
கீழ்	{ அமர்ந்து	முன் செய்	{ முன்னேசெய்த
சார்ந்தது	{ விட்டது ;	வினை	{ பாவங்களெல்லாம்
அன்புதான்	பக்தியும்	நீ செய் வினை	{ தேவரீர்
அத் தாமரை	{ அந்தத் திருவடித்	அதனால்	{ செய்தருளின
தாள்களுக்கு	{ தாமரைகள்	பேர்ந்தது	{ (கடாஷுமாகிற)
	{ விஷயத்திலேயே		{ காரியத்தாலே
			{ தொலைந்து
			{ போயின.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் இவர்தாம் பிரார்த்தித்ததற்கு எம் பெருமானார் இசைந்தாற்போ லிருக்கக்கண்டு, ஸந்தோஷாதிகையத் தாலே தாம்பெற்ற பேறுகளைப் பேசுகிறார் இதில்.—ஸ்வாமிந்! என்னுடைய ஜ்ஞாநபக்திகள் தேவரீர் திருவடிகளில் ஊன்றி நின்றன; என்னுடைய கரணங்கள் தேவரீருடைய திருக்குணங்களில் ஈடுபட்டுக் கைங்கரியம் பண்ணத்தொடங்கின. தேவரீருடைய கடாசுஷ மாத்ரத்தாலே என்னுடைய பூர்வஸஞ்சித பாபங்களெல்லாம் பறந்துபோயின. இத்தனையும் தேவரீருடைய திருவருளின் பலன் என்றாராயிற்று. ... .. (எக)

கைத்தனன்தீய சமயக்கலகரை * காசினிக்கே
உய்த்தனன் தூய மறைநெறிதன்னை * என்றுன்னியுள்ளம்
நெய்த்தவன்போ டிருந்தேத்தும் நிறைபுகழோருடனே
வைத்தனனென்னை * இராமாநுசன்மிக் கவண்மைசெய்தே. (எஉ)

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

மிக்க	{	தமது ஓனதார்ய
வண்மை		குணத்தை அதிக
செய்து	{	மாகக் காட்டி,
தீய சமயம்		துஷ்ட மதங்களி
கலகரை	{	லிருந்துகொண்டு
		கலஹஞ் செய்கிறவர்களை
கைத்தனன்		ஒழித்துவிட்டார்;
தூய		பரிசுத்தமான
மறை நெறி	{	வேதமார்க்கத்தை
தன்னை		
காசினிக்கு	{	பூமியிலே ஸ்தாபித்
உய்த்தனன்		தருளினார்;
என்று	{	என்று
உன்னி		அநுஸந்தித்து

உள்ளம்	{	நெஞ்சு கணிந்து
நெய்த்து		
அவ்வன்	{	அந்த ப்ரீதியோடே
போடி		கூடியிருந்து
இருந்து	{	(அவரை) ஸ்தோத்
ஏத்தும்		ரம் பண்ணுகிற
நிறை	{	புகழ் நிறைந்த
புகழோ		மஹான்க
ருடனே	{	ளோடே
		(என்னையும்
என்னை	{	ஒருவனாக
வைத்தனன்		எண்ணும்படி)
		என்னை
		வைத்தருளினார்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், தாம் பெற்ற சிலபேறுகளைப் பேசினார்; அவற்றுள் முக்கியமான ஒரு பேற்றைத் தனிப்படப் பேசுகிறார் இதில்.

“ஸ்வாமி, துஷ்டமதஸ்தர்களை யெல்லாம் தொலைத்து வேத மார்க்கத்தைப் பிரதிஷ்டாபநஞ் செய்தருளினார்” என்று இந்த வைபவத்திலே யீடுபட்டு நெஞ்சு கனிந்திருக்கின்ற மஹான்க ளோடே என்னையும் ஒருவனாக எண்ணலாம்படி ஒரு பொருளாக்கி வைத்தார் எம்பெருமானார்; இப்படியும் ஒரு ஓள தார்ய முண்டோ? என்று உருகுகின்றார்.

நிறைபுகழோருடனே வைத்தனன்—அஸத் துக்களோடே பழ கிக்கிடந்த என்னை ஸத்துக்களோடே கூட்டிவைத்தார் என்னவு மாம். .... (எஉ)

வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும் * மதிபுரையும்
தண்மையினாலு மித்தாரணியோர்கட்கு * தான்சரணாய்
உண்மைநன்ஞான முரைத்தவிராமா நுசனையுன்னும்
திண்மையல்லாலெனக்கில்லை * மற்றோர்நிலை தேர்ந்திடிலே.

தன்	தம்முடைய	உண்மை	யதார்த்தமாய்
வண்மையி	ஒளதார்ய	நல் ஞானம்	விலக்ஷணமான
னாலும்	குணத்தாலும்	உரைத்த	ஞானத்தை
		இராமா	உபதேசிக்கிற எம்
		நுசனை	பெருமானாரை
மா தகவாலும்	பரமக்ருபையாலும்	உன்னும்	சிந்திப்பதாகிற
மதி புரையும்	சந்திரனையொத்த	திண்மை	அத்யவஸாய
தண்மையி	திருவுள்ளக்	அல்லால்	மொன்று தவிர
னாலும்	குளிர்ச்சியாலும்		
இ தாரணி	இப் பூமியிலுள்ளவர்	தேர்ந்திடில்	ஆராயுமளவில்
யோர்கட்கு	களுக்கு		
தான் சரண்	தாமே ரக்ஷகராய்க்	எனக்கு மற்று	அடியேனுக்கு
ஆய்	கொண்டு	ஓர் நிலை	வேறொரு
		இல்லை	அத்யவஸாய
			மில்லை.

* * *—தம்முடைய அத்யவஸாயத்தின் உறைப்பை உரைக் கிறார் இதில். எம்பெருமானாரை இடைவிடாது சிந்திப்பதே நன்று என்று கொண்டிருக்கையாகிற அத்யவஸாயந் தவிர வேறு எந்த அத்யவஸாயமும் எனக்கில்லை யென்கிறார். மற்றபேர்களைவிட்டு எம் பெருமானாரையே சிந்திப்பதற்கு யாது காரணமென்னில்;—பொரு ளின் சீர்மைபாராமல் உபதேசிப்பதற்கு உறுப்பான ஒளதார்ய குணத்தாலும், பிறருடைய தூர்க்கதியைக்கண்டு பொறுக்கமாட்

டாத பரம க்ருபையாலும், குளிர்ந்த திருவுள்ள முடைமையாலும் ஒருவருடைய அபேகையில்லாமல் தாமாகவே ரக்ஷகராகிய தார்த்தமான விலக்ஷண ஞானத்தை உபதேசிப்பவர் அவ்வெம் பெருமானாரொருவரேயன்றோ; ஆகையால் அவர் தம்மையே சிந்திப்ப தென்கிற உறுதி எனக்கு உண்டாயிற்று. .... (எங்)

தேரார்மறையின் திறமென்று * மாயவன் தீயவரைக் கூராழிகொண்டு குறைப்பது * கொண்டலனையவண்மை ஏரார்குணத்தேம் மிராமாநுசனவ்வெழில்மறையின் சேராதவரைச்சிதைப்பது * அப்போதோரு சிந்தைசேய்தே.

மறையின் திறம் தேரார் என்று	{ (இப்பாவிகள்) வேதஞ் சொல்லுகிற வழியை நிரூபித்தறிகிற தில்லை யென்று	ஏர் ஆர் குணத்து	{ (மற்றும் பல) நல்லகுணங்களுடையவருமான
தீயவரை மாயவன் குறைப்பது கூர் ஆழி கொண்டு கொண்டல் அனைய வண்மை	{ பாவிகளை எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம்போன்ற ஓளதார்புகுண முடையவரும்	எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
		அ எழில் மறையில் சேராதவரை சிதைப்பது	{ அந்த சிறந்த வேதத்தில் அந்வயியாதவர்களை பங்கப் படுத்துவது (எப்படி யென்றால்)
		அப்போது ஒரு சிந்தை செய்து	{ அப்போ தப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக் கொண்டாம்.

* * *—எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாபுரமான வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கொடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு த்வம்ஸம்பண்ணிவிடுவன்; எம்பெருமானாரோடுவென்னில் அவ்வளவு ஆயாஸம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக்கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளையும் வாதப்போரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்புரிக்கின்ற நல்லயுக்திகளைக்கொண்டு கண்டித்து விடுவர்.

இதனால், துஷ்டர்களை நிரவாக்கும்வகையில் எம்பெருமானு
ருடைய சாதுரியம் ஒப்பற்றதென்று சொல்லிற்றாயிற்று. (எச)

செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும் * திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி * நங்கண்முகப்பே
மொய்த்தலைத்துள்ளை விடேனென்றிருக்கிலும் நின்புகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து * இராமாநுசாவென்னை முற்றுகின்றே.

செய் தலை	வயல்களில்	மொய்த்து	வந்து நெருங்கி
சங்கம்	சங்குகளானவை	அலைத்து	புத்தியைக் கெடுத்து
செழு முத்தம்	அழகிய முத்துக்களை	உன்னை	‘உன்னை
ஈனும் திரு அரங்கர்	உண்டாக்கு	விடேன்	விடமாட்டேன்’
	மிடமான	என்று	என்று
	திருவரங்கமா	இருக்கிலும்	இருந்தாலும்,
	நகரில்	இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!
	எழுந்தருளி	நின்புகழே	{ தேவரீருடைய
	யிருக்கும்		திவ்ய குணங்களே
	பெருமான்		
கை தலத்து	தமதுதிருக்கையிலே	என்னை வந்து	
ஆழியும் சங்கமும் வந்தி	திருவாழி	முற்றும்	என் பக்கல் வந்து
	திருச்சங்குகளைத்	மொய்த்து	குழந்துகொண்டு
	தரித்துக்	நின்று	
	கொண்டு		
நம் கண்	{ நமது	அலைக்கும்	ஆகர்விக்கின்றன.
முகப்பே	{ கண்ணெதிரில்		

* * *—எம்பெருமான் தனது விலகாணமான அழகைக்
காட்டிக் கொண்டு வந்து என் கண்ணெதிரே நின்றாலும், என்னை
விடாதே வலியப்பற்றினாலும் அவனது அழகில் நான் மோஹிக்கப்
பெறுவதில்லை; தேவரீருடைய திருக்குணங்களே என்னை ஈடுபடுத்து
கின்றன; பகவத் குணங்களுக்கு நான் ஈடுபடுவதில்லை யென்கிறார்.

“செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும்” என்கிற விசேஷ
ணம்—திருவரங்கர் என்பதன் பகுதியாகிய திருவரங்கத்தில் அந்ந
யிக்கும். திருவரங்கம் எப்படிப்பட்டதென்றால், முத்துக்களை
யுதிர்க்கும் சங்குகள் நிறைந்த வயல்குழந்தது என்றவாறு. ஈனாதல்-
பிரஸவித்தல்.

எம்பெருமானாரிடத்தில் * தேவ்மற்றறியாத பத்திப்பெருங்
காதல் தமக்கு உள்ளமை இப்பாட்டில் சொல்லப்பட்ட தென்க.

நின்றவண் கீர்த்தியும் நீள்புனலும் * நிறைவேங்கடப்போற்
குன்றமும் வைகுந்தநாமும் குலவிய பாற்கடலும் *
உன்றனக் கெத்தனை யின்பந்தரு முன்னிணைமலர்த்தான்
என்றனக்குமது * இராமாநுசா இவை யீந்தருளே. (எசு)

இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!	எத்தனை	{ எவ்வளவு
நின்ற வண்	{ நிலைநின்ற பெரும்	இன்பம் தரும்	{ ஆநந்தத்தை
கீர்த்தியும்	{ புகழும் அதிகமான		{ விளைக்குமோ
நீள் புனலும்	{ நீர்ப்பெருக்கும்	உன் இணை	{ தேவரீருடைய
நிறை	{ நிறைந்துள்ள	மலர் தான்	{ உபய பாதார
வேங்கடம்	{ திருவேங்கட மென்		{ விந்தங்கள்
பொன்	{ னும் அழகிய	என்	{ எனக்கும் அவ்வளவு
குன்றமும்	{ திருமலையும்	தனக்கும் அது	{ ஆநந்தத்தை
வைகுந்தம்	{ ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய		{ யுண்டாக்கும் ;
நாமும்	{ திருநாமும்	இவை	{ இப்படிப்பட்ட
குலவிய பால்	{ கொண்டாடத்தக்க		{ திருவடிகளை
கடலும்	{ திருப்பாற்கடலும்	ஈந்தருள்	{ அடியேனுக்குத்
உன் தனக்கு	தேவரீருக்கு		{ தந்தருளவேணும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் அமுதனார் விளக்கிய பரமபக்தியை
அறிந்த எம்பெருமானார் மிகவும் உகந்தருளி ‘இவர்க்கு நாம்
எதைச் செய்வோம்’ என்றிருப்பதாகக் கண்ட அமுதனார், ஸ்வா
மிந்! அடியேனுக்கு தேவரீர் வேறொன்றும் செய்தருளவேண்டா ;
அடியேனுக்கு ஸர்வஸ்வமாகிய இந்தத் திருவடித்தாமரைகளைத்
தந்தருளவேண்டுமெத்தனை யென்கிறார்.

“நின்றவண் கீர்த்தியும் நீள்புனலும்நிறை” என்னுமளவும்
திருவேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். பாவங்களோப் போக்கவல்ல
தென்று நிலைநின்ற புகழ்பெற்றதும் * தெழிகுரலருவிகளை யுடை
யதுமான திருமலைபென்ன, பரமபதமென்ன, திருப்பாற்கட
லென்ன, ஆகிய இந்த ஸ்தலங்களெல்லாம் ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்கு
ஈப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தை விளைக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஆநந்
தத்தை அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திருவடிகள் விளைக்கும்.

“தெழிசூரலருவித் திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி எந்நை
தந்தை தந்தைக்கு—ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழு
விலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று நம்மாழ்வார் பாரித்
தாற்போலத் திருமலையப்பனுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணவேணு
மென்று அடியேன் விரும்பவில்லை; நம்மாழ்வாருகந்த விஷய
மென்று தேவரீர் உகந்திருக்கலாம். “மாகவைசுரத்தங் காண்பதற்கு
என் மனமேக மெண்ணு மிராப்பகலின்றியே” என்று ஆழ்வார்
விரும்பின திருநாட்டிலும் அடியேனுக்கு விருப்பமில்லை. அதை
யும் ஆழ்வாருகந்த திருநாடென்று தேவரீர் உகந்திருக்கலாம்.
“பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள்வாளைப் புணர்வதோராசையி
னால், என்கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்து ஆவியை
ஆகுலஞ்செய்யு மங்குமிலே!” என்று ஆண்டான் விரும்பினாற்
போலத் திருப்பாற்கடல் நாதனோடு அணையவேணுமென்கிற விருப்
பமும் அடியேனுக்கில்லை; அதனையும் நம் தங்கை உகந்த விஷய
மென்று தேவரீர் உகந்திருக்கலாம்; உண்மையில் அடியேன் உகந்த
விஷயம் எது வென்றால் “எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்”
என்பதொன்றேயாம். ஆனபின்பு அடியேனுக்கு இத்திருவடி
களையே சேமவைப்பாகத் தந்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தா
ராயிற்று. .... (எசு)

ஈந்தனனீயாதவின்னருள் * எண்ணில்மறைக்குறும்பைப்
பாய்ந்தனன்மறைப்பல்பொருளால் * இப்படியினைத்தும்
ஏய்ந்தனன் கீர்த்தியினு லென்வினைகளை வேர்பறியக்
காய்ந்தனன் * வண்மை யிராமாநுசற்கென் கருத்தினியே?.

ஈயாத	{ (இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்கும்) அருளாத	அ மறை பல்	{ அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களையே பொருளால் பாய்ந்தனன்	{ கண்டு கண்டித் தவரும்,
இன் அருள்	{ விலக்ஷணமான கருபையை	கீர்த்தியினால்	தமது கீர்த்தியாலே	
ஈந்தனன்	{ அடியேனுக்குச் செய்தருளின வரும்,	இ படி	{ இப்படியெங்கும் வியாபித்தவரும்	
எண் இல் மறை	{ எண்ணிறந்த வேத விரோதிமதங்களை	ஏய்ந்தனன்		
குறும்பை		என்வினைகளை	எனது கருமங்களை	

வேர் பறிய காய்ந்தனன்	{ வேரோடே அறும் படி போக்கின வரும்	இராமாநுசற்கு	எம்பெருமானார்க்கு
வண்மை	{ ஒளதார்யமே வடிவுகொண்ட வருமான	இனி என் கருத்து	{ இன்னமும் (செய் யத் தக்கதாகத்) திருவுள்ளத்தில் ஏதேனு முண்டோ?.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவருளேத் தந்தருளப்பெற்று, க்ருதக்ருத்யராய், அவர் செய்தருளின உபகாரங்களை அதுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் செய்தபின்பு இன்னமும் செய்தருள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது எதுவோ? என்கிறார்.

எம்பெருமானார் என்னுடையபாவங்களையெல்லாம்வேரோடே பறித்தெறிந்து தம்முடைய பரமகிருபைக்கு என்னைப் பாத்திரமாக்கி யருளினார். இவ்வகையாலே எனக்குமாத்திரம் உபகாரம் செய்தாரல்லர்; வேதங்களுக்குப் புறமத்தவர்கள் சொல்லும் அபார்த்தங்களை உண்மைப் பொருள்களாலே கண்டித்து எல்லாரையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தாரென்கிற புகழ் உலகமெங்கும் பரவப் பெற்றார். ஆனபின்பு இனிமேல் அவர் செய்யத்தக்கது ஒன்று மில்லை. இல்லையாயினும் அவர் திருவுள்ளத்தை நோக்குமிடத்து, மேன்மேலும் ஏதோ நன்மைகளைச்செய்து போரப் பாரித்திருப்பதாகவே காண்கிறது; இன்னும் என்னசெய்யப்போகிறாரோ தெரிய வில்லையென்கிறார்.

மறைக்குறும்பாவது—வேதத்திற்கு மாறாகச்சொல்லும் தப்புப் பொருள்கள். ஈந்தனன், பாய்ந்தனன், ஏய்ந்தனன், காய்ந்தனன் என்பவற்றை வினைமுற்றுகவே கொண்டு உரைத்தலுமாம். (என)

கருத்தில்புகுந்துள்ளீர்கள்ளங்கழற்றி * கருதரிய
வருத்தத்தினால் மிகவஞ்சித்து * நீயிந்தமண்ணகத்தே
திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் என்னெஞ்சில்
பொருத்தப்படாது * எம்மிராமாநுச ! மற்றோர் போய்ப்பொருளே.

எம் இராமாநுச	{ எம்பெருமானாரே !,	கருத அரிய வருத்தத்தி னால் மிக வஞ்சித்து	{ நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத பரிசுரமங்கள் பட்டு என்னை நன்றாக ஏமாத்தி
நீ	தேவரீர்		

கருத்தில் புகுந்து	{ (எனது) நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து	திரு மகள் கேள்வனுக்கு ஆக்கிய பின்	{ திருமாலுக்கு ஆளாம் படி பண்ணினபின்பு
உள்ளில் கள்ளம் கழற்றி	{ உள்ளேயிருந்த ஆத்மாபஹார தோஷத்தைப் போக்கி	மற்று ஓர் பொய் பொருள்	{ (இதற்கு மாறான) வேறு எந்த தப்புவிஷயமும்
திருத்தி	சிக்ஷித்து	என் நெஞ்சில்	என் மனத்தில்
இந்த மண் அகத்தே	{ இந்த லோகத்திலே	பொருத்தப் படாது	{ பொருந்த மாட்டாது.

* * *—எம்பெருமானார் தம்மைத் திருத்துகைக்காகப் பட்ட பாடுகளை எடுத்துச்சொல்லி, இப்படி என்னைத் திருத்தி தேவரீருக்கு உத்தேச்யமான விஷயத்திலே ஆட்படுத்தினபின்பு இனி வேறு எந்த விஷயமும் என்னெஞ்சுக்கு இசையமாட்டாதென்கிறார்.

ஸ்வாமிந்!, ‘நாம் தூர இருந்தால் இவனைத் திருத்தமுடியாது’ என்றும், ‘இவனுக்குத் தெரியும்படியாக அருகிலிருந்தால் இவன் விலக்குவான்’ என்றும் கருதி எனக்குத் தெரியாமல் என்மனத்துள் புகுந்து மறைந்துநின்று அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய மனக்குற்றங்களை யடங்கலும் அகற்றி இவ்வகையாலே மெதுவாகத் திருத்தி, தேவரீருக்கு உகப்பான பகவத்விஷயத்திலே ஆட்படுத்தி யருளிற்று. இப்படி திருந்தின நான் இனி ஸ்வரூபவிருத்தங்க ளான விஷயங்களை நெஞ்சிலும் நினைவேன் என்றாராயிற்று. (எஅ)

பொய்யைச்சுரக்கும் பொருளைத்தூரந்து * இந்தப் பூதலத்தே
மேய்யைப்புரக்குமிராமாநுசன்நிற்க * வேறுநம்மை
உய்யக்கொள்ள வல்லதேய்வமிங்கியாதென் றுலர்ந்துஅவமே
ஐயப்படா நிற்பர் * வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே. (எக)

இந்த பூதலத்தே	{ இப்பூமியிலே	பொய்யை சுரக்கும் பொருளை தூரந்து	{ பொய்யான விஷயத்தையே மேன்மேலும் வெளிப்படுத்து கிற (புறமதத் தவர்களின்) அர்த்தங்களைக் கண்டித்து
------------------	---------------	--	--

மெய்யை { ஸத்யத்தை
புரக்கும் { ரகசிக்கிற

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

நிற்க { எழுந்தருளி
யிருக்கும்போது

(இவரைக் கணிசியாமல்)

வையத்து { இப்பூமியிலுள்ளவர்
உள்ளோர் { கள்

நம்மை உய்யக் { நம்மை
கொள்ள { உஜ்ஜீவிக்கச்
வல்ல { செய்யக்கூடிய

வேறு { வேறு ஏதாவது
தெய்வம் { தேவதை
இங்கு யாது { இவ்வுலகில்
என்று { உண்டோ?
(விசாரித்துக்
கொண்டு)

உலர்ந்து { மன வருத்தத்தாலே
உடம்பு உலர்ந்து

நல் அறிவு { (எம்பெருமானார்
இழந்து { திருவடிகளே
சரணம்
என்றிருக்கை
யாகிற) நல்ல
ஞானம்பெறாமல்

அவமே வீணாக

ஐயம் படா { ஸம்சயப்படா
நிற்பர் { நின்றார்கள்.
ஐயோ !.

* * *—உலகத்தில் மனிசர் பலவகைப்படுவர்: சாஸ்திரமில்லை, தெய்வமில்லை, பரலோகமில்லை என்று நாஸ்திகராய்த் திரிவார்பலர்; எல்லாம் உண்டு; புண்யபாபங்களுக்கு நாம் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேணும்; நல்ல வழியில் நின்று உஜ்ஜீவிக்கும் வகை தேடவேணும் என்று கொண்டு ஆஸ்திகராயிருப்பார் சிலர்; முதற் சொன்ன நாஸ்திகர்களைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. ஆஸ்திகராயிருப்பவர்கள் எப்படியாவது உஜ்ஜீவித்துப் போகவேணும்மென்கிற ருசியுடையரா யிருந்துவைத்து எம்பெருமானாருடைய திவ்யப்ரபாவங்களைக் கண்டு வைத்தும் இவர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து எளிதில் உஜ்ஜீவித்துப் போகாதே ‘எந்த தெய்வத்தினிடத்தில் ஆச்ரயித்தால் நாம் உஜ்ஜீவித்துப்போகலாம்?’ என்று விசிகித்தை பண்ணிக் கொண்டு வீண்காலம் கழிக்கிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அவிவேகம்!! என இரங்கினாராயிற்று.

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளென்றது—பொய் தவிர வேறில்லாத அர்த்தம் என்றபடி. “ஸர்வம் அஸத்யம்” என்கிறவர்களாகையாலே அஸத்யமயம். மெய்யைப் புரக்கு மிராமாநுசன்=

“யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநம்” என்று ஸ்தாபித்தருளினவர்.
புரத்தல்—காப்பாற்றுதல். .... (எக)

நல்லார்பரவு மிராமாநுசன் * திருநாமம் நம்ப
வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர் * அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலு மென்றுமெப் போதிலுமெத்தோழும்பும் *
சொல்லால்மனத்தால் கருமத்தினால் செய்வன் சோர்வின்றியே.

நல்லார் பரவும் இராமாநுசன்	{ ஸத்துக்களாலே கொண்டாடப்படு கிற எம்பெரு மானுடைய	எல்லா இடத்திலும்	{ ஸகல தேசங்களிலும்
திரு நாமம்	திருநாமத்தை	என்றும்	{ ஸகல அவஸ்தை களிலும்
நம்ப வல்லார்	{ (தங்களுக்குத் தஞ்ச மாக) நம்பியிருக்க வல்லவர்க ளுடைய படிகளை	எப்போதிலும்	ஸகல காலங்களிலும்
திறத்தை		எத் தொழும்பும்	{ ஸகலவித கைங்கரி யங்களையும்
மறவாதவர்கள் எவர்	{ மறவாமல் எப்போ தும் சிந்திப்ப வர்கள் யாரோ,	சொல்லால் மனத்தால் கருமத்தினால்	{ மனமொழி மெய்க ளென்னும் தீரிகா ணங்களாலும்
அவர்க்கே	{ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்தர்களுக்கே	சோர்வு இன்றி செய்வன்	{ பிரியாதே யிருந்து செய்வேன்.

* * *—தம்முடைய நிலைநின்ற நிஷ்டையைப் பேசுகிறார்
இதில். ஸத்துக்களனைவரும் கொண்டாடும்படியான எம்பெருமானு
ருடைய திருநாமங்களையே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்கிற
மஹான்களையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமா
நுஜ பக்தபக்தர்களுக்கே அடியேன் * ஒழிவில் காலமெல்லாம் உட
னாய் மன்னி வருவிலா வடிமைகள் செய்யக்கடவே நென்றா
ராயிற்று. தொழும்பு= அடிமை. .... (அ௦)

சோர்வின்றியுன்றன் துணையடிகீழ் * தொண்பேட்டவர்பால்
சார்வின்றிநின்ற வெனக்கு * அரங்கன்செய்ய தாளிணைகள்
பேர்வின்றியின்று பேறுத்து மிராமாநுச வினியுன்
சீரோன்றிய கருணைக்கு * இல்லுமாறு தெரிவுறிலே. (அக)

உன் தன் } தேவரீருடைய
துணை } உபயபாதங்
அடி கீழ் } களின்கீழே

சோர்வு } சோராமல்
இன்றி } அடிமைப்
தொண்டு } பட்டவர்கள்
பட்டவர் பால் } விஷயத்தில்

சார்வு இன்றி { பொருத்தமில்லாம
நின்றனக்கு { லிருந்த எனக்கு

இன்று இன்றைத்தினத்தில்

அரங்கன் { பெரிய பெருமா
செய்ய தான் { றுடைய சிவந்த
இணைகள் { திருவடியிணைகளை

பேர்வு இன்றி { ஒருகாலும் விட்டு
பெறுத்தும் { நீங்காதபடி சிரோ
இராமா நுசா { பூஷணமாகத்
தந்தருளின எம்
பெருமானாரே !

இனி இப்படியான பின்பு

தெரிவுறில் ஆராயுமளவில்

உன் தேவரீருடைய

சீர் ஒன்றிய { சிறந்த
கருணைக்கு { திருவருளுக்கு

மாறு இல்லை ஒப்பு இல்லை.

* * *—ஸ்ரீராமா நுஜ பக்தபக்தர்களுக்கே ஆட்செய்வே
னென்று கீழ்ப்பாட்டில் கூறின அமுதனார், இப்படிப்பட்ட உறுதி
எனக்கு இன்று உண்டாயிற்றேயொழிய இதற்கு முன்பு உண்
டாகாமலே யிருந்தது; அப்படியிருந்தவென்னை தேவரீர் திவ்ய
க்ருபையாலே திருத்தி தேவரீருகந்த விஷயத்திற்கு ஆட்படுத்
திற்றே! இஃது என்ன ஒப்பற்ற திருவருள்! என்று ஆச்சரியப்
படுகிறார்.

ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்கு அடிமைப்பட்ட பெரியோர்கட்கு ஒரு
நொடிப் பொழுதும் ஆளாகாமல் ஸம்ஸாரத்திலே கைகழிந்துபோன
என்னை தேவரீர் நிர்ஹேதுக கிருபையாலே அழகிய மணவாள
னுடைய திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கி வைத்தது; இப்படிப்பட்ட
தேவரீருடைய திருவருளுக்கு ஒப்பு இல்லை என்றாராயிற்று. (அக)

தேரிவுற்றஞானம் செறியப்பெறுது * வெந் தீவினையால்
உருவற்றஞானத் துழல்கின்ற வேன்னை * ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி நின்றானென்ன புண்ணியனோ
தேரிவுற்றகீர்த்தி * இராமா நுசனென்னும் சீர்முகிலே. (அஉ)

தேரிவு உற்ற } தெளிவான
ஞானம் } ஞானத்தைச்
செறிய } சேரப்பெறாமல்
பெறுது }

வெம் தீ { மிகவுங் கொடிதான
வினையால் { கருமத்தாலே

உரு அற்ற ஞானத்து உழல்கின்ற என்னை	{ உபயோகமற்ற ஞானத்தை புடையனும் (ஒன் றிலும் நிலையில்லா மல்) திரிகிற என்னை	தெரிவு உற்ற கீர்த்தி	{ ப்ரவீத்தமானபுகழை புடையவரும்
ஒரு டொழுதில்	{ ஒரு கூண்காலத்தில்	சீர் முகில் என்னும்	{ (ஒள்தார்யத்தில்) சிறந்த மேகமென்னத் தக்கவருமான
பொருவு அற்ற கேள் வியன் ஆக்கி நின்றான்	{ ஒப்பற்ற பஹுச் ருதனாக ஆக்கி யருளினவரும்	இராமாநுசன் என்ன புண்ணியனோ	{ என்ன தார்மிகரோ? [ஒப்பற்ற தர் மிஷ்ட ரொன்ற படி.]

* * *—இது நல்லது, இது தீயது என்று பகுத்தறிமமாட்டாமல் மஹாபாபத்தினால் விபரீத ஞானத்தைக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் நின்றவிடத்தில் நில்லாமல் ஓய்வின்றித் திரிந்துகொண்டிருந்த எனக்கு ஒரு கூணத்திலே எம்பெருமானார் அரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்களை உபதேசித்தருளி 'பஹுச்ருதன்' என்னும்படியாக என்னை ஆக்கவிட்டார்; இப்படி இரும்பைப் பொன்னுக்கு கிற மஹாநுபாவர் வேறு யாரேனுமுண்டோ? என்கிறார்.

பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி நின்றான் = அமுதனரைப்போலே விஷயங்கள் கேட்டவர் இவ்வுலகில் யாருமில்லை யென்னும்படி செய்தருளினார்; பஹுச்ருத னென்றால் பல பெரியோர்களிடத்தில் பலவாறுகப் பல விஷயங்களைப் பலகால் கேட்டுணர்ந்தவனென்று பொருள். பொருவு—ஒப்பு. ... ... (அஉ)

சீர்கொண்டு பேரறம்செய்து * நல்வீடு சேறிதுமென்னும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்லேன் * உன்பதயுகமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டை யெளிதினிலெய்துவ வுன்னுடைய
கார்கொண்ட வண்மை * இராமாநுசா! இது கண்டுகொள்ளே.

இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!,		
சீர் கொண்டு	{ சமம் தமம் முதலிய குணங்களை புடையராய்	நல் வீடு செறிதும் என்னும்	{ பரம புருஷார்த்தமான மோகூத்தை அடைந்திடுவோம் என்றிருக்கிற
பேர் அறம் செய்து	{ சிறந்த தருமமாகிய சரணாகதி யோகத்தை யறுவடித்து		

பார் கொண்ட	{	ப்ரவரித்தமான ப்ர	எளிதினில்	{	ஸுலபமாக
மேன்மையர்	{	பாவத்தையுடைய	எய்துவன்	{	அடைந்திடுவேன்;
கூட்டன்	{	ப்ரபந்நர்களுடைய			
அல்லேன்	{	கோஷ்டியில்	கார் கொண்ட	{	(ஒளதார்யத்தில்)
		நான் சேர்ந்தவ			மேகத்தை
		னல்லேன்;			வென்றிருக்கிற
			உன்னுடைய		தேவரீருடைய
உன் பதயுகம்	{	தேவரீருடைய	வண்மை இது	{	ஒளதார்யம்
ஆம்	{	உபய			இப்படிப்பட்டது;
		பாதங்களாகிற			
ஏர் கொண்ட	{	பரம விலகுகுணமான	கண்டுகொள்	{	தேவரீரோ
வீட்டை	{	மோகூத்தை			இதனைக் கண்டு
					கொள்ளலாம்.
					[அடியேன் சொல்லவேணுமோ?]

* * *—சரமச்சலோகத்திலே கண்ணபிரான் நியமித்தபடியே நாம் சரணுகதியை அநுஷ்டித்து விட்டோமாகையால் நமக்கு மோகூதம் கைபுகுந்துவிட்டதேயாமென்று அறுதியிட்டிருக்கும் மஹான்களில் அடியேன் சேர்ந்தவனல்லேன்; அப்படி அடியேன் ஒன்றும் அநுஷ்டிக்கவில்லை. தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற மோகூத்தை அடைந்திடத் தடையில்லை யென்கிற மனவுறுதியே அடியேனுக்குள்ளது என்றாயிற்று.

“ப்ரபத்தி: பரமோ தர்ம:” என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே பேரறம் என்றார். வீடு என்று கைவல்யத்துக்கும் வாசக முண்டாகையாலே பரமபதமென்கிற வாசிடோற்ற நல்வீடு என்றார். பதயுகம்—வட சொல்; யுகம் என்றால் இரண்டு. இது கண்டு கொள்—ஒளதார்யத்தின் சீர்மை உதாரர்களுக்குத் தெரியாது; யாசகனுக்கே தெரியுமாதலால் அடியேன் உணர்த்த தேவரீர் உணர்த—என்கிறாராகவுமாம். .... (அந)

கண்டுகொண்டே நெம்மிராமா நுசன்றனைக் காண்டலுமே *
தொண்டுகொண்டே னவன் தொண்டர்பொற்றாளில்*என் தொல்லை
[வேந்நோய்
விண்டுகொண்டேனவன் சீர்வேள்ளவாரியை வாய்மடுத்தின்று
உண்டுகொண்டேன்*இன்னமுற்றனவோதி லுலப்பில்லையே. (அச)

எம் இராமா	{	ஸ்வாமி எம்பெருமா	இன்று கண்டு	{	இன்று (உள்ளபடி)
நுசன் தன்னை	{	ஞரை	கொண்டேன்	{	தெரிந்து
					கொண்டேன்;

காண்டலுமே { இப்படி தெரிந்து கொண்ட வளவிலே	அவன் சீர் { அவருடைய வென்னம் { கல்யாணகுண வாரியை { ப்ரவாஹமாகிற கடலை
அவன் { அவரது பக்தர்க தொண்டர் { ஞாடைய அழகிய பொன் தாளில் { திருவடிகளில்	வாய் மடுத்து { வாயார உண்டு { அருபவிக்கப் கொண்டேன் { பெற்றேன் ;
தொண்டு { அடிமைப்பட்டேன் ; கொண்டேன் { (அதனால்)	இன்னம் { இப்படியாக உற்றன { இன்னமும் நான் பெற்ற நன்மைகளை
என் தொல்லை { எனது பழைய வெம் நோய் { கொடுவினைகளை	ஒதில் { சொல்லத் தொடங்கினால்
விண்டு { நீக்கிக்கொண்டேன், கொண்டேன் {	உலப்பு இல்லை { (அதுக்கு) ஒரு முடிவு கிடையாது.

* * *—இனிமேலும் எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் பெறப்போகிற நன்மைகள் அளவற உண்டு ; எனினும், இன்றளவும் நான் பெற்ற பேறுகளுக்கு எல்லையுண்டோ வென்கிறார்.

எம்பெருமானாரை நம்போன்ற ஒரு மனிசராகவே ஸாமான்யர் நினைத்திருப்பராயினும் அடியேன் அப்படி நினைக்கவில்லை ; ‘ இவர் மதுஷயரல்லர் ; உலகத்தை வாழ்விக்க ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றும் வந்தவதரித்த நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராவர் ’ என்று தெரிந்துகொண்டேன் ; [“ இராமாதுசன்றன்னைக் கண்டு கொண்டேன் ” என்பதற்கு இது கருத்து.] அங்ஙனம் தெரிந்துகொண்டவுடனே அவரிடத்தில்வைத்த பக்தி அவரடியார்களாள் வஞ்சென்று அவருடைய பக்தர்களின் திருவடிகளில் கிஞ்சித்கரிக்கப் பெற்றேன் ; அதனால் என்னுடைய பாவங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றேன். இப்படிப்பட்ட எனக்கு அவ்வெம்பெருமானருடைய திவ்யகுணாதுஸந்தானமே * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாமாகப் பெற்றேன். இப்படியாக நான் பெற்ற நன்மைகளில் இவை சில ; எல்லாவற்றையும் ஸூர்த்தியாகச் சொல்லிப் பெரிய பாரதமாம் என்றவாறு. உலப்பு—முடிவு. .... (அச)

ஓதியவேதத்தி னுட்பொருளாய் * அதனுச்சி மிக்க
 சோதியைநாத னெனவறியா துழல்கின்ற தொண்டர் *
 பேதைமைதீர்த்த விராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர்
 பாதமல்லாலென்றன் னொருயிர்க்கு * யாதோன்றும் பற்றில்லையே.

ஓதிய வேதத்தின் உள் பொருள் ஆய்	{ அத்யயநம் பண்ணப்படுகிற வேதங்களின் உட்பொருளாயும்	உழல்கின்ற தொண்டர்	{ கண்ட விடங்களிலும் அடிமைசெய்து திரிகின்ற பாமரர்களுடைய
அதன் உச்சி மிக்க சோதியை	{ அந்த வேதங்களின் முடிவாகிய உப நிஷத்துக்களிலே மிகவும் விளங்கு பவனாயுமுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனை	பேதைமை தீர்த்த இராமாநுசனை தொழும் பெரியோர் பாதம் அல்லால்	அவிவேகத்தை போக்கடித்த எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹான்களுடைய திருவடிகள் தவிர
நாதன் என அறியாது	{ ஸ்ரீவ சேஷியென்று தெரிந்து கொள்ளாமல்	என்தன் ஆர் உயிர்க்கு யாது ஒன்றும் பற்று இல்லை	{ எனது அருமையான ஆத்மாவுக்கு வேறு எதேனும் புகலிடமில்லை.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “அவன் சீர் வெள்ளவாரியை வாய்
 மடுத்து உண்டு கொண்டேன்” என்றும் “அவன் தொண்டர்
 பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன்” என்றும் சொன்ன இரண்டு
 விஷயங்களுள் முதற்சொன்ன விஷயமே [அதாவது—ஸ்ரீராமா
 நுஜ பக்தர்களுக்கு பக்தனாயிருப்பதே] எனக்குச் சிறந்த உத்தேசிய
 மென்கருர் இதில்.

ஸகல வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும், கரும
 காண்டங்களிற் போல் இந்திரன், அக்வி, வருணன் முதலிய சப்தங்
 களையிட்டு அத்தேவதைகட்கு அந்தர்யாமியென்று (தலையைச்
 சுற்றிப்) பிரதிபாதிக்கப் படுகையன்றியே வேதாந்தமான உபநி
 ஷத்துக்களில் ஸாக்ஷாத் தாகவே பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமான ஸர்
 வேச்வரனை சேஷியென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் தேவதாந்தரங்
 களைத் தொழுதும் நீசரான அரசர்சளைப் பணிந்தும் ஸம்ஸாரத்தில்
 அழுந்திக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கின

எம்பெருமானாரை அடிபணிந்த மஹாதுபாவர்கள் தாம் எனக்கு சரண்யர் என்றாயிற்று.

வேதத்தின் நுண் பொருள் என்றும் பிரிக்கலாம். .... (அரு)

பற்று மனிசரைப்பற்றி * அப்பற்று விடாதவரே

உற்றரேன வழன்றோடி நையேனினி * ஒள்ளியநூல்

கற்றாப்பரவு மிராமாநுசனைக் கருது முள்ளம்

பெற்றார்யவர் * அவரேம்மை நின்றனும் பெரியவரே. (அசு)

பற்று { உபயோகமற்ற
மனிசரை { மறுவதயர்களைப்
பற்றி { பற்றி

அப் பற்று { அந்தப் பற்றுதலை
விடாது { விடாமல்

அவரே { அவர்களையே
உற்றார் என { உறவினராகக்
கொண்டு

உழன்று { அவர்கள் பின்னே
அலைந்து

ஒடி { அவர்களிட்ட
காரியங்களைச்
செய்ய ஒடி

இனி { இனிமேல் துவன
நையேன் { மாட்டேன் ;

ஒள்ளிய நூல் { சிறந்த
கற்றார் { சாஸ்த்ரங்களைக்
கற்றவர்களாலே

பரவும் கொண்டாடப்படுகிற

இராமா { எம்பெருமானாரை
நுசனை

கருதும் { அநுஸந்திக்கும்படி
உள்ளம் { யானநெஞ்சை
பெற்றார் யவர் { யுடையோர்
யாவரோ,

அவர் அந்த மஹான்களே

எம்மை நம்மை

நின்று ஆளும் { சாச்வதமாக அடிமை
பெரியவர் { கொள்ளும்
மஹாத்மாக்கள்.

* * *—நேற்றுவரையில் நான் உபயோகமற்ற சிறு மனிசரையெல்லாம் சரணம்பற்றி, அவர்களே நமக்கு ரக்ஷகர் என்றெண்ணி அவர்களது மனைக்கடைதோறும் கிடந்து உழன்றேன் ; இனி ஒருநாளும் அப்படி கெட்டுப்போகமாட்டேன் ; பல பல பண்டிதர்களாலே கொண்டாடப்படுகின்ற எம்பெருமானாரைச் சிந்திப்பவர்கள் யாவரோ அந்த ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுக்கே அடியேன் ஆட்பட்டவனாக ஆய்விட்டபடியால் * பற்றாமனிசரை உற்றரேன உழன்றோடி நையேன் இனி.

பற்று மனிசர்=ஒரு ஆபத்தைப் போக்கவும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கவும் சக்தி போராதவர்கள் என்கை. “ அப்பற்று விடாதவரே ” என்றவிடத்து ‘விடாது அவரே’ என்று பிரிக்காமல்

விடாதவரே என்று ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு உரைத்தலுமாம்; பற்று மனிசரை நான் பற்றவில்லை; பற்றுமனிசரைப் பற்றி அப் பற்றை விடாதவர்கள் சிலருண்டு, அவரை நான் உற்றாரெனப் பற்றினேன் என்றவாறு. இதனால், மூர்க்கரிலும் கடைகெட்ட மூர்க்கனாயிருந்தே நென்றதாம்.

ஒள்ளிய நூல்—“சுடர்மிகு சுருதி” என்றார் ஆழ்வாரும்.

பெரியவர் பேசிலும் பேதையர் பேசிலும் * தன்குணங்கட்கு உரியசொல் லென்று முடையவனென்றென்று* உணர்வில் மிக்கோர் தெரியும்வண்கீர்த்தி யிராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில் புரியுந்நூனம் * பொருந்தாதவரைப் பொரும் கலியே. (அஎ)

பெரியவர் பேசிலும்	{	ஞானசக்திகளால் கிறைந்த மஹான்கள் பேசினாலும்	{	உணர்வில் மிக்கோர் தெரியும்	{	சிறந்த ஞானிகள் அதுஸந்திக்கிற
பேதையர் பேசிலும்	{	ஒன்றுந் தெரியாதவர்கள் பேசினாலும்	{	இராமாநுசன் மறை தேர்ந்து	{	எம்பெருமானார் வேதங்களை ஆராய்ந்து
தன் குணங்கட்கு உரிய சொல் என்றும் உடையவன் என்று என்று	{	தனது திருக் குணங்களுக்கு ஏற்றசொற்களை எப்போதும் உடையவ ரென்று பலகாலஞ் சொல்லி	{	உலகில் புரியும்	{	இவ்வுலகத்தில் உபதேசித்தருளின நல் ஞானம் பொருந்தாத வரை
	{		{		{	நல்ல ஞானத்தில் சேராதவர்களை
	{		{		{	கலிபுருஷன் பீடிப்பன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறின அத்யவஸாயம் எனக்குக் கலியின் கொடுமையினால் ஒரு காலத்தில் மாறிவிடக் கூடுமென்று நினைக்கிறீர்களோ, அப்படி நினைக்கவேண்டா; இராமாநுசனடியார் திறத்தில் கலிபுருஷன் ஒரு கொடுமையும் செய்யமுடியாதவன்; மற்றவர்களைத்தான் கலிபுருஷன் கெடுப்பன். எனது அத்யவஸாயம் நெடுநாளாவும் நிலைநிற்கக் கூடியதே என்றாராயிற்று.

[பெரியவர் பேசிலும் இத்யாதி.] இதன் கருத்து யாதெனில் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை மஹா ஞானிகள் தாம்

பேசி முடிக்கவல்லவர்கள், அற்பஞானிகள் நம்மால் பேசமுடியா தென்று பின்வாங்கக் கூடியவர்கள்—என்பதில்லை; “தங்களன் பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச்சிறந்து பூசிப்ப” என் றும் “பேசுவார் எவ்வளவுபேசுவர் அவ்வளவே வாசமலர்த்துழாய் மாலையான்—வடிவு” என்றும் சொன்னாற்போல, பெரியோர் சொன் னாலும் சிறியோர் சொன்னாலும் அவரவர்களுடைய யோக்யதைக் குத் தக்கபடிசொல்லித் துதிக்கத்தகுந்தவர் எம்பெருமானார் என்று பெரியோர்கள் தெரிந்துகொண்டு, நாம் நமது சக்திக்கு தக்கபடி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவோமென்று துதிக்கின்றார்களென்கை. அப் படி துதிக்கப்படுகின்ற எம்பெருமானார் உபதேசித்த ஞானத்தை அநாதரித்து அவ்வுபதேசத்தின்படி நடவாதவர்களை கலிதோ ஷத்தினால் வருந்துவார்களென்றதாயிற்று. ... .. (அஎ)

கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் * கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து * அதனால்
வலிமிக்கசீய மிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று * இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே.

கலி மிக்க	நிலவளம் மிகுந்த	தன் உள்ளம்	{ தமது திருவுள்ளம்
செந்நெல்	{ செந்நெல்கழனிகளை	தடித்து	{ பூரித்து
கழனி	{ யுடைய	அதனால் வலி	{ அத்தால் மிகுக்கு
		மிக்க	{ அதிகரித்த
குறையல்	{ திருக்குறையலூரில்	சீயம்	சிங்கம்போன்ற
	{ அவதரித்த	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்,
கலை	{ சாஸ்தா மென்னும்	மறை வாதியர்	{ வேதத்தில்
பெருமான்	{ படியான	ஆம் புலி	{ தூர்வாதங்கள்
	{ திவ்யப்ரபந்தங்	மிக்கது	{ பண்ணுகிற
	{ களையருளிச்	என்று இப்	{ குத்ருஷ்டிக
	{ செய்த	புவனத்தில்	{ ளாகிற புலிகள்
	{ பெருமைவாய்ந்த	வந்தமை	{ அதிகமாய்
	{ திருமங்கை		{ வீட்டன வென்று
	{ யாழ்வாருடைய		{ (அவற்றைத்
மிக்க ஒலி	{ அதிசயித்த		{ தண்டிப்பதற்காக)
பாடலை	{ இசையையுடைய		{ இவ்வுலகில்
	{ பெரிய		{ அவதரித்தபடியை
	{ திருமொழியை		
உண்டு	அநுபவித்து	போற்றுவன்	{ புகழ்ந்திடக்
			{ கடவேன்.

* * *—திருக்குறையலூரில் திருவவதரித்துத் திருமொழி முதலான ஆறு திவ்யப் பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்த திருமங்கை மன்னனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை அநவாதம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு அதனாலே மனக்களிப்புற்ற எம்பெருமானார் இவ்வுலகத் தில் குத்ருஷ்டி மதங்களைக் கண்டிப்பதற்காக அவதரித்தார்; எப்படி அவதரித்தார்; குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகளைப் கபளீகரிக்க வந்த சிங்கமோ என்னும்படியாக அவதரித்தார். இப்படி அவ தரித்தபடியை நான் போற்றுவேன் என்றாராயிற்று.

கலிமிக்க செந்நெற்கழனி—கலியாவது ஆரவாரம்; உழுவது நடுவது அறுப்பதாய்ச் செல்லுகிற கோலாஹலம். திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலம் திருக்குறையலூரெனப்படும். “கலைப்பெருமான்” என்று சிறப்பித்துக் கூறியது அவருடைய நாவீறு விளங்குதற்கென்க: புவனம்—வடசொல். ... (அஅ)

போற்றும் சீலத்திராமாநுச * நின்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேல் அதுதாழ்வதீரில் * உன்சீர் தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலுமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகில்லாது * இதற்கென்னினைவா யென்றிட டஞ்சுவனே

போற்ற அரு சீலத்து	{ புகழ்ந்து தலைக்கட்ட முடியாத சீலகுணத்தை புடைய	உன் சீர் தனக்கு ஓர் ஏற்றம்	{ தேவரீருடைய திருக்குணங் களுக்கு மேன்மையாகும்
இராமாநுச	எம்பெருமானாரே ;	என்றே கொண்டு இருக்கிலும்	{ என்று நான் தெரிந்து கொண் டிருந்தாலும்
நின் புகழ்	{ தேவரீருடைய திருக்குணங்களை	என் மனம்	எனது நெஞ்சானது
தெரிந்து சாற்றுவ னேல்	{ உணர்ந்து பேசவேனாகில்	எத்தி அன்றி	{ (தேவரீருடைய திருக்குணங் களைப்) புகழ்ந்தல்லது
அது	{ (நீசனாகியநான்) பேசுகிறவது	ஆற்ற கில்லாது	{ தரித்திருக்க மாட்டது ;
தாழ்வு	{ (தேவரீருக்கு) அவத்யமாம் ;	இதற்கு	இவ்விஷயத்திலே
அது தீரில்	{ அப்படி நான் பேசுவது தவிர்த்தால்	என் நினைவாய் என்றிட்டு அஞ்சுவன்	{ தேவரீர் என்ன நினைக்குமோ வென்று பயப்படு கின்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “போற்றுவனே” என்றதும் எம் பெருமானாரைப் போற்றுதற்கு உரிய யோக்யதை நமக்கு உண்டோ? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; யோக்யதை சிறிதுமில்லை யென்றறிந்தார்; யோக்யதையில்லாத நாம் இந்த ஸாஹஸத்தில் கைவைப்பதானது அவரைப் பழிப்பதாகத் தலைக்கட்டுமேயன்றிப் புகழ்வதாக ஆகாது, ஆனபின்பு நாம் வாயைமூடிக்கொண்டிருப்பதே நன்று என்று கொண்டு வெறுமனிருக்கப்பார்த்தார்; நெஞ்சு கேட்கவில்லை; எம்பெருமானார் விஷயமாக எதையாவது சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கவேண்டுமென்று நெஞ்சு பதறுகின்றபடியால் வாய் மூடியிருக்க முடியவில்லை; அந்தோ! என்செய்வேன்? போற்றவோ யோக்யதையில்லை; போற்றாமலிருக்கவோ மனமில்லை; போற்றியே தீரும்படி நேருகிறது. இவன் ஆற்றாமையாலே போற்றுகிறுனென்று தேவரீர் நினைக்குமோ? அன்றி அஹங்காரத்தாலே போற்றுகிறுனென்று நினைக்குமோ? எப்படிநினைக்குமோ? மிகவும் அஞ்சுகின்றேன் ஸ்வாமீ! என்றராயிற்று. .... (அக)

நினையார் பிறவியை நீக்கும்பிரானே * இந்நீணிலத்தே
எனையாள வந்த விராமாநுசனே * இருங்கவிகள்
புனையார்புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தோடையல்
வனையார் * பிறப்பில் வருந்துவர்மாந்தர் மருள்சுரந்தே. (கூ0)

பிறவியை	{	ஸம்ஸாரத்தை
நீக்கும்		யொழிக்கும்
பிரானே	{	உபகாரகராயும்
இநீன்		இப்பெரிய
நிலத்தே	{	பூமியிலே
எனே ஆள		என்னை அடிமை
	{	கொள்வதற்கே
வந்த		அவதரித்தவராய்
	{	முள்ள
இராமா		எம்பெருமானாரை
நுசனே	{	சிந்தியாதவர்களா
நினையார்		யும்,
இரு கவிகள்	{	(அவர்விஷயமாக)
புனையார்		நல்ல பாடல்
	{	களைப் பாடாத
		வர்களாயும்

புனையும்	{	(ஏதோபாக்கியத்
பெரியவர்		தாலே) பாடல்
தாள்களில்	{	களைப்பாகுகிற
		மஹான்களின்
	{	திருடிகளில்
பூ		புஷ்ப மாலைகளை
தோடையல்	{	ஸமர்ப்பியாதவர்
வனையார்		களாயுமுள்ள
மாந்தர்	{	மனிசர்கள்
மருள் சுரந்து		அஜ்ஞானம்
	{	அதிகமாகப்
		பெற்று
பிறப்பில்	{	ஸம்ஸாரத்திற்
வருந்துவர்		கிடந்து துன்பப்
	{	படுவர்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், அஞ்சுவனே என்ற விவருடைய அச்சம் தீரும்படி குளிரக் கடாக்ஷித்தார் எம்பெருமானார்; அந்தக் கடாக்ஷி வைபவத்தாலே அச்சம் தீரப்பெற்றுத் தேறுதலடைந்து, மனோவாக்காயங்களில் ஏதேனுமொன்றால் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஒரு நன்மைசெய்து வாழ்ந்துபோகலாமாயிருக்க, பாவிகள் அதுசெய்யாதே பாழாய்ப்போகிறார்களே! என அதுதபிக்கிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரத்தில் பிறவியைப் போக்க வல்லவராய், விசேஷித்து அடியேனை ஆட்படுத்திக்கொள்ளுதற்காக இவ்வுலகில் அவதரித்தவரான எம்பெருமானாரை இந்தப் பாடும் ஸம்ஸாரிகள் நெஞ்சாலே நினைக்கவாவது நினைக்கலாம்; அல்லது வாய்வந்தபடி சில சொற்களைச் சொல்லித் துதிக்கவாவது துதிக்கலாம்; அதுவுமல்லாமல், அவரைத் துதிக்கின்ற மஹான்களின் திருவடிகளில் பூவிட்டு வணங்கவாவது வணங்கலாம். இப்படிப்பட்ட மனமொழி மெய்களின் காரியங்களில் ஒன்றையுஞ் செய்யாமல் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்களே பாவிகள்!. புனைதல்—தொடுத்தல். வனைதல்—ஸமர்ப்பித்தல். .... (கூ0)

மருள் சுரந்தாகம் வாதியர்கூறும் * அவப்பொருளாம்
இருள் சுரந்தேய்த்த வுலகிருள்நீங்க * தன்னீண்டியசீர்
அருள் சுரந்தெல்லா வுயிர்கட்கும்நாத னரங்கனென்னும்
பொருள் சுரந்தான் * எம் மிராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியனே. (கூக)

ஆகமம் வாதியர்	{ (சிவன்சொன்ன) சைவ ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு வாதம்பண்ணுகிற பாசபதர்கள்	அவம்	{ நீசமான
		பொருள்	{ அர்த்தங்களாகிற
மருள் சுரந்து	{ அஜ்ஞானம் அதிகரிக்கப் பெற்று	ஆம் இருள் சுரந்து	{ இருள் மேலிட்டு (அதனுல்)
		எய்த்த	{ கெட்டுப்போன
கூறும்	{ (சிவனுடைய பரத்துவ விஷயமாகச்) சொல்லுகிற	உலகு	{ உலகத்தவர்க ளுடைய
		இருள்	{ அஜ்ஞாநாந்த காரமானது
		நீங்க	{ ிபாகும்படியாக
		தன்	{ தம்முடைய
		சுண்டிய சீர்	{ விலக்ஷணமான
		அருள் சுரந்து	{ க்ருபையைப் பெருக்கி

எல்லா	‘எல்லாப்	சுரந்தான்	வெளியிட்டவான
உயிர்கட்கும்	பிரானிகளுக்கும்	எம்	ஸ்வாமி
நாதன்	ஸ்வாமி	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
அரங்கன்	ஸ்ரீரங்கநாதனே	மிக்க	சிறந்த புண்யாத்மா.
என்னும்	என்கிற	புண்ணியன்	
பொருள்	அர்த்தத்தை		

* * *—இந்த ஸம்ஸாரிகள் இப்படி விமுகராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்களைத் தம்பேறாக உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக எம் பெருமானார் முயன்றதைச் சிந்தித்து அவரைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஆஸூரப்ரக்ருதிகளை மோஹிக்கச் செய்வதற்காக ருத்ரன் சொன்ன சைவ ஆகமத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பாசுபதர்கள் சொல்லுகிற அபார்த்தங்களைக் கேட்டு உலகத்தார் வழி திகைத்து ஸம்ஸாரத்தில் உழலாநிற்க, அப்பொழுது எம்பெருமானார் அவதரித்து அந்த அபார்த்தங்களைக் கண்டித்துத் தமது திருவருளாலே ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸர்வ ஸ்வாமியென்னும் தத்துவப் பொருளை உபதேசித்தார்: ஓ ஜனங்களே! இந்த மஹா தர்மவீடரையே நீங்களும் ஆசரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போங்கள் என்ற ராயிற்று.

மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமாநுசன்.....பொருள் சுரந்தான் என்றும், பொருள் சுரந்தவனான எம்மிராமாநுசன் மிக்க புண்ணியன் என்றும் இரண்டுபடியும் யோஜிக்கலாம். .... (சூக)

புண்ணியநோன்பு புரிந்துமிலேன் * அடிபோற்றி செய்யும்
நுண்ணருங்கேள்வி நுவன்றுமிலேன் * சேம்மைநூற் புலவர்க்கு
எண்ணருங்கீர்த்தி யிராமாநுச இன்று நீபுகுந்தேன்
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் * நின்றவிக்காரணம் கட்டுரையே.

செம்மை நூல்	நல்லசாஸ்த்ரங்களைக்	புண்ணியம்	புண்ணியமான ஒரு
புலவர்க்கு	கற்றுக்	நோன்பு	விரதத்தையும்
	கவிசொல்ல	புரிந்தும்	அடியேன்
	வல்லவர்களுக்கும்	இலேன்	அநுஷ்டிக்க
			வில்லை;
எண்ண அரு	அளவிட முடியாத	அடி போற்றி	தேவரீருடைய
கீர்த்தி	கீர்த்தியையுடைய	செய்யும்	திருவடிகளை
இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!,		வாழ்த்துகைக்கு
			உறுப்பான

நுண் அரு? { ஸூக்யமமாய்
கேள்வி { அருமையான
சீரவணத்தை

நுவன் தும் { (செய்யவேணு
இலேன் { மென்று
வாயாலே)
சொல்லவுமில்ல.

(இப்படியிருக்க;)

இன்று { இன்று
என் { அடியேனது கண்ணி
கண்ணுள்ளும் { னுள்ளேயும்
நெஞ்சுள்ளும் { நெஞ்சி
னுள்ளேயும்
புகுந்து நின்ற { புகுந்து எழுந்தருளி
இக் காரணம் { யிருப்பதற்குக்
கட்டுரை { காரணமருளிச்
செய்யவேணும்.

* * *—ஸ்வாமிந்! சிறந்த கவிகளாலும் தேவரீருடைய திவ்ய கீர்த்திகள் அளவிட்டு வருணிக்க முடியாதவை; ஆகவே, தேவரீருடைய மாஹாத்மியம் எல்லையற்றது. இப்படிப்பட்ட தேவரீர் பாவியேனுடைய நெஞ்சையும் கண்ணையும்விட்டு அகலாது எப்போதும் அடியேனை விஷயீகரித்திருப்பதற்கு யாதுகாரணமென்று அடியேன் எவ்வளவுசிரித்தும் காரணம் புலப்படவில்லை அடியேன் ஏதாவது நல்ல காரியத்தைச் செய்திருந்தேனாகில் அது காரணமாயிருக்கலா மென்று நினைத்துக்கொள்ளக்கூடும்; அப்படி ஒரு நற்கருமமும் செய்திலேன். தேவரீருடைய திருவடிகளைப் போற்றுவதற்குப்பாங்கான விஷயங்களைக் காதல் கேட்டது பில்லை; கேட்கவேணுமென்ற விருப்பமிருப்பதாக வாய் கொண்டும் ப்ரஸ்தாவம் செய்வதில்லை. இப்படிப்பட்ட என்னை இன்று தேவரீர் விஷயீகரித்தது என்னோ? என்கிறார். நிர்ஹேதுக கிருபையாலே விஷயீகரித்தருளிற்று என்றவாறு. கட்டுரை=இது முழுச் சொல்லு; சொல் என்றபடி. .... (கூஉ)

கட்டப்போருளை மறைப்போருளென்று * கயவர் சொல்லும் பேட்டைக்கேடுக்கும் பிரானல்லனே * என் பேருவினையைக் கிட்டிக்கிழங்கோடு தன்னருளென்னு மொள்வா ளுருவி வேட்டிக்களைந்த * இராமாநுச னென்னும் மெய்த்தவனே.

கிட்டி { அடியேன்பக்கல்
வந்து நெருங்கி
தன் அருள் { தம்முடைய கிருபை
என்னும் { யாகிற அழகிய
ஒன் வாள் { வாளே உறையில்
உருவி { நின்றங் கழற்றி
(அதனால்)

என் பேரு { வினையை
கிழங்கொடு { எனது மஹா
வெட்டி { பாபங்களை
களைந்த { வேரோடே
இராமாநுசன் { அறுத்தொழித்த
என்னும் { எம்பெருமானு
ரென்கிற

மெய் தவன் மாமுனிவர்
(எப்படிப்பட்டவரென்றால்)

கயவர்	{	துஷ்டர்களான குத்ருஷ்டிகள்
கட்டம்	{	தப்பான
பொருளை	{	அர்த்தங்களை
மறை	{	வேதங்களின்
பொருள்	{	அர்த்தமாகக்
என்று	{	கொண்டு சொல்
சொல்லும்	{	லுகிற பிராட்டுப்
பெட்டை	{	பேச்சுகளை

கெடுக்கும்	{	கண்டித்தொழித்த
பிரான்	{	மஹாநுபாவ
அல்லனே	{	ரன்றோ.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “இராமாநுச! இன்று நீ புகுந்து
என் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்றவிக்காரணங்கட்டுரையே”
என்றதற்கு அவர் ஒரு உத்தரமும் அருளிச்செய்யாதிருக்கவே,
நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தருளினாரென்று தாமே தெளிந்து
கொண்டு “என்னுடைய வலிய பாவங்களைத் தமது கருணையாலே
அறுத்தருளின எம்பெருமானார், ஒருவரும் அபேக்ஷியாமலிருக்கத்
தாமேவந்து குத்ருஷ்டிமதங்களைக் கண்டித்த மஹாநுபாவரன்றோ;
அவர் செய்யுமவையெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாகவன்றோ இருப்ப
தென்கிறார்.

கட்டம்—கஷ்டம்; கட்டப்பொருளென்றது கஷ்டப்பட்டுச்
சொல்லும் பொருள் என்றபடி. மதாந்தரஸ்தர்கள் சொல்லும்
பொருள்கள் அஸ்வரணமாகையால் க்விஷ்டங்களாயிருக்குமென்க.
கயவர்—நீசர், துஷ்டர். பெட்டு=பிறரை வஞ்சிக்கச் சொல்லும்
பொய்ப்பேச்சு. மெய்த்தவன்=தவமாவது சரணாகதியோகம்.

தவந்தருஞ் செல்வம் தகவுந்தரும் * சரியாப்பிறலிப்
பவந்தருந் தீவினை பாற்றித்தரும் * பரந்தாமமென்னும்
திவந்தரும் தீதிலி ராமாநுசன்தன்னைச் சார்ந்தவர்கட்கு
உவந்தருந்தேன் * அவன்சீரன்றி யானென்று முள்மகிழ்ந்தே.

திது இல்	{	எவ்வகைக்
இராமாநுசன்	{	குற்றமும்
	{	அற்றவரான
	{	எம்பெருமானார்

தன்னை	{	தம்மைவந்து
சார்ந்தவர்	{	அடைந்தவர்
கட்கு	{	கருக்கு

தவம் தரும்	{ சராணகதி நிஷ்டையைக் கொடுத்தருள்வர் ;	பாம் தாம்மம் என்னும் திவம் தரும்	{ பரமபதமென்று சொல்லப்படுகிற வானுலகத்தை அளிப்பர் ; (ஆனபின்பு)
செல்வம் தகவும் தரும்	{ பக்தியாகிற செல்வத் தையும் தமது அருளையும் கொடுத்தருள்வர் ;	யான்	அடியேன்
சரியா பிறவி பவம் தரும் தீவினை	{ நிவர்த்திக்கமுடியாத ஐநம் ஸம்ஸாரங் களை உண்டாக்கு கின்ற கொடு வினைகளை	அவன் சீர் அன்றி	{ அவ்வெம்பெருமானு ருடைய திருக் குணங்களைத் தவிர்த்து
பாற்றி தரும்	போக்கடித்தருள்வர் ;	ஒன்றும்	வேறொன்றையும்
		உன்மகிழ்ந்து உவந்து அருந்தேன்	{ மனக் காதலோடே விரும்பி அதுபவிக்க மாட்டேன்.

* * *—நான் இனி எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்றையும் அனுபவிக்க மாட்டேன். அவ்வெம்பெருமானுக்கு என்ன விசேஷமென்கிறீர்களோ? அவர் தம்மையாச் சரயித்த பக்தஜநங்களுக்கு ஆகியிலே சராணகதி நிஷ்டையை உண்டாக்கி அதன்மேல் ஸ்வரூபாநுரூபமான பக்தியைப் பிறப்பித்து ஜநநமாணாநுபமான ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான அநாதி பாபங்களை யெல்லாம் போக்கிக் கடைசியில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் தந்தருள்பவர், ஆகையாலே அவருடைய திவ்ய குணங்களை எனக்கு ஸர்வதா போக்கியம்.

இப்பாட்டில், தரும் என்னும் பதம் ஐந்து இடங்களில் வருகின்றது. இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள தரும் என்பது மாத் திரம்தீவினைக்கு விசேஷணம்; மற்ற நான்கும் எம்பெருமானார் பக்கல் அந்வயிக்கும் வினைமுற்றுக்கள்.

“சலியாப்பிறவி, சரியாப்பிறவி” என்பன பாட பேதங்கள். பவம்—வடசொல். பரந்தாம்—வடசொல். திவம்—வடசொல் விகாரம்.

உண்ணின் றுயிர்களுக் குற்றனவேசெய்து * அவர்க்குயவே பண்ணும் பரனும் பரிவிலனும்படி * பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின் தலைநின்று வீடளிப்பானெம் மிராமாநுசன் மண்ணின் தலத்துதித்து * உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

உயிர்களுக்கு உள் நின்று	{ எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டு	பல் உயிர்க்கும்	{ ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்
உற்றனவே செய்து	{ ஹிதமான வற்றையே நடத்திக்கொண்டு	வீடு அளிப்பான்	{ மோக்ஷத்தை அருள்வதற்காக
அவர்க்கு	அவ்வாத்மாக்களுக்கு	எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
உயவே பண்ணும் பானும்	{ உஜ்ஜீவநத்தையே பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானும்	விண்ணின் தலை நின்று	{ ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றும்
பரிவு இலன் ஆம் படி	{ (ஆத்மாக்களிடத்தில் எம்பெருமானுரைப்போல்)ப்ரீதியுடையவனல்லன் என்ன வேண்டும்படியாக	மண்ணின் தலத்து உதித்து	{ இப்பூதலத்திலே அவதரித்து
		உய் மறை நாலும்	{ எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவநஹேதுவான நான்கு வேதங்களை யும்
		வளர்த்தனன்	{ குறைவின்றி வளரச் செய்தருளினார்.

* * *—ஸகல ஆத்மாக்களுடையவும் ஹ்ருதயத்திலே எப்போதும் இருந்துகொண்டு அவர்களை நல்வழியில் நடத்துகைக்கு உரிய செயல்களைச்செய்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன்படியையும் இவ்வெம்பெருமானார்படியையும் பார்த்தால், இவ்விருவர்களுள் எம்பெருமானார்தாம் ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்தில் அதிகமான அன்பு உடையவர்; எம்பெருமானுக்கு இவ்வளவு அன்பு இல்லை என்னும்படியாக இவர் எல்லார்க்கும் மோக்ஷமளிப்பதற்காகப் பரமபதத்தில் நின்றும் பூலோகத்திற்கு இறங்கி வந்து வேதமார்க்கத்தைப் பிரதிஷ்டாபநஞ் செய்தருளினார் என்றராயிற்று. எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே நிக்ரஹத்துக்கும் அநுக்ரஹத்துக்கும் பொதுவாயிருப்பன்; எம்பெருமானார் அப்படியல்ல. அநுக்ரஹமே வடிவுகொண்டவ ரென்னலாம்படியாய் அனைவர்க்கும் முத்தியளிப்பவர் என்பது தேர்ந்த கருத்து.

இப்பாட்டின் சுற்றடியை “மண்ணின்தலத்துதித்து மறை நாலும் வளர்த்தனனே” என்றே அத்யாபகர்கள் ஒதுவர்கள். “நோர்பதினோ” என்ற கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணப்படி பதினொரெழுத்து ஒத்திருந்தாலும் தளைதட்டுகிறபடியாலும்,

ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளுரையில் “ஸ்ர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்கிற ஒரு வாக்கியம் வ்யர்த்தமாகவேண்டி வருகையாலும் இவ் விரண்டு குறைகட்கும் இடமறம்படி “...உய் மறைநாலும்” என்கிற ப்ராசீந பாடம் கொள்ளத்தக்கது. உய் என்பதற்குப் பொருளாகவே மணவாள மாமுனிகள் “ஸ்ர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்கிற வாக்கியமருளிச் செய்தாரென்க. ... .. (கூறு)

வளரும்பிணிகொண்ட வல்வினையால் * மிக்க நல்வினையில்
கிளருந்துணிவு கிடைத்தறியாது * முடைத் தலையூன்
தளருமளவும் தரித்தும் விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளரெம்மிறைவர் * இராமாநுசன் றன்னை யுற்றவரே. (கூசு)

வளரும் பிணி கொண்ட வல்வினையால்	{ அளவற்ற அன்பங் கலை யுண்டாக்க வல்ல கொடிய கருமங்களாலே	தரித்தும் விழுந்தும்	{ ஒருவாறு தரித்திருந் தும் (சுப்தாதி விஷயங்களிலே) போய்விழுந்தும்
மிக்க நல்வினையில்	{ பரம தர்மமான சாளுகையில்	தனி திரிவேற்கு	{ துணையின்றித் திரிகிற எனக்கு
கிளரும் அணிவு கிடைத் தறியாது	{ மஹாவிச்வாஸம் கிடைக்காததனால்	இறைவர்	{ ஸ்வாமிகள் (யாரொன்றால்)
முடை தலை ஊன் தளரும் அளவும்	{ கெட்ட நாற்றங்களுக்கு இருப்பிடமான சரீரம் கட்டுக் குலையும்வரையில்	எம் இராமாநுசன் உற்றவர்	{ நம் எம்பெருமா னரை ஆசிரயித்த மஹான்கள்
		உளர்	இருக்கிறார்கள்.

* * *—“மறைநாலும் வளர்த்தனன்” என்ற அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர், எம்பெருமானார் மறைநாலும் வளர்த்தது உண்மை தான்; அவர் சேதநர்கட்கு உஜ்ஜீவநோபாயமாக வேதாந்தக் கட்டளையிலே அருளிச்செய்தவை பக்தியும் ப்ரபத்தியும்; இவற்றில் உமக்கு எந்த வுபாயத்தில் ஊற்றம்? என்று கேட்க, எனக்கு அவ்விரண்டும் உபாயமல்ல; ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வாழ்பவன் அடியேனென்கிறார்.

என்னுடைய அநாதி பாபத்தினால் எனது நெஞ்சில் பக்தியும் பிறக்கவில்லை; ப்ரபத்திக்குவேண்டிய மஹாவிச்வாஸமும் பிறக்க

வில்லை. மிகவும் ஹேயமான சரீரத்தைப் போஷித்துக்கொண்டு சப்தாதி விஷயங்களிலே ஊன்றினவனாயிருந்தேன். இப்படி கதியற்ற எனக்கு எம்பெருமானாருடைய அந்தரங்க பக்தர்களே ரக்ஷக ராவாராகையால் நான் ததியாபிமாந நிஷ்டனானேன் என்ற ராயிற்று.

மிக்க நல்வினை = வினை, நல்வினை, மிக்க நல்வினை என்று மூன்றாக்கி, வினையென்று ஸாமாந்ய பக்தியைச் சொல்லுகிறதாகவும், நல்வினையென்று விசேஷ பக்தியைச் சொல்லுகிறதாகவும், மிக்க நல்வினையென்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறதாகவும் பெரியோர் கூறுவர். முடைத்தலையுன் = தலை என்று இடம்; முடையாவது தூர்நாற்றம்; தூர்நாற்றத்திற்கு இருப்பிடமான சரீரம் என்றபடி. “திண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறி தசையும், வேண்டா நாற்றம் மிகுமுடல்” (திருவரங்கக் கலம்பகம்) என்றார் இவரது திருக்குமாரர். ... .. (கூசு)

தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மையினோர் * மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்றாட்செய்ய வேன்னையுத்தா னின்று * தன்தகவால் தன்னையுற்றான்றித் தன்மையுற்ற ரில்லை யென்றறிந்து தன்னையுற்றாரை * இராமாநுசன் குணம் சாற்றினேமே. (கூஎ)

இராமாநுசன்	{	எம்பெருமானா ரானவர்,
தன்னை	{	தம்மைப்பற்றி
உற்றார்	{	யிருப்பாருண்டே
அன்றி	{	யொழியாதம்மைப்
தன்னை	{	பற்றியிருப்பவர்க
உற்றாரை	{	ளுடைய குண
குணம்	{	கீர்த்தனம்
சாற்றிடும்	{	பண்ணும்
தன்மை	{	ஸ்வபக்த
உற்றார்	{	பக்தர்கள்
இல்லை	{	ஒருவருமில்லை
என்று	{	யென்று
அறிந்து	{	திருவுள்ளம்பற்றி
என்னை		அடியேனை

இன்று	இன்றைத்தினத்தில்
தன் தகவால்	தமது அருளாலே
(என்ன செய்தாரென்றால்)	
தன்னை உற்று	தம்மையடைந்து
ஆள் செய்யும்	கைங்கரியம் பண்
தன்மையி	னும் ஸ்வபாவ
னோர்	முடையரான ஸ்வ
	பக்தர்களுடைய
மன்னு	ஒன்றோடொன்று
தாமரை	சேர்ந்த திருவடித்
தான் தன்னை	தாமரைகளே
உற்று ஆள்	நான் அடைந்து
செய்ய	ஆட்செய்யும்படி
உய்த்தான்	வைத்தருளினார்.

* * *—எம்பெருமானார் என்னைத் தம்மிடத்து ஆட்படுத்திக்கொள்ளாமல் தம்மை அடுத்தவர்கள் பக்கல் என்னை ஆட்படுத்த

தினார். இதற்கு என்ன காரண மென்கிறீர்களோ? எல்லாரும் நம்மையே நேராகவந்து ஆச்ரயிக்கிறார்களேயொழிய நம்மை ஆச்ரயித்தவர்களை ஆச்ரயிப்பார் ஆருமில்லையே; இவ்வமுதனார், நம்மை ஆச்ரயித்தவர்களை ஆச்ரயிக்கிற அதிகாரியாக இருக்கட்டும்—என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் செய்தார்.

இப்பாட்டின் அந்வயக்ரமம் சிறிது வருத்தப்படுத்தும்; ஜாக்ருகராயிருந்து அந்வயித்துக்கொள்க;—தன்னையுற்றாரன்றித் தன்னையுற்றாரைக் குணம் சாற்றிடுந் தன்மையுற்றாரில்லை யென்றறிந்து, இராமாநுசன், தன்னையுற்றாட்செய்யுந் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்று ஆட்செய்யத் தன்தகவால் இன்று என்னையுய்த்தான்—என்று அந்வயம்.

சாற்றிடும் என்கிற விசேஷணபதம் பாட்டின் முடிவில் வந்து நின்றது ஆபூர்வப் பிரயோக மென்பர். என்னையுற்றான்—என்று ஒதுவார்கள். ... . (கௌ)

இடுமேயினிய சுவர்க்கத்தில் * இன்னம் நரகிலிட்சே
சுடுமேயவற்றைத் தொடர்தரு தோல்லை * சுழல்பிறப்பில்
ஈடுமேயினிநம் மிராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே
வீடுமேசரண மென்றால் * மனமேநையல் மேவுதற்கே. (கௌ)

நம்	}	நம் எம்பெருமானார்,	தொல்லை	}	அநாதியாயும்
இராமானுசன்			சுழல்		சுழன்று
சரணம்	}	உமது திருவடிகளே சரணமென்று நாம் சொல்லி விட்டோமானால்	பிறப்பில்	}	வருவதாயுமுள்ள ஜன்மத்திலே
என்றால்			நடுமே		கிறுத்துவரோ ?
இனிய	}	(சிலர்க்கு) இனிதா கத் தோற்றுகிற ஸ்வர்க்கத்திலே	இனி	}	மேலுள்ள காலங்களில்
சுவர்க்கத்தில்			நம்மை		நம்மை
இடுமே	}	நம்மைக்கொண்டு சேர்த்திடுவரோ ?	நம் வசத்தே	}	நாம்போகிறவழியே விடுமே
இன்னம்			விடுமே		விட்டுவைப்பரோ ?
நரகில் இட்டி	}	நரகத்திலே கொண்டு தள்ளி தறுக்கச் செய்வரோ ?	(இவைசெய்யமாட்டாரான பின்பு)		
சுடுமே			மனமே !	ஒநெஞ்சே !	
அவற்றை	}	அந்த ஸ்வர்க்கநாகங் களைத் தொடர்ந்து கிடக்கிற	மேவுதற்கு	}	பேறுபெறும் விஷயமாக
தொடர்தரு			நையல்		ஈ கரையவேண்டா.

* * *—மனமே! இனி நீ ‘நமக்குப் பேறு கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ?’ என்று அவ்விஷயத்தில் சிறிதும் கவலைப்படாதே. நாம் ‘ஸ்வர்க்கலோகம் போகநேருமோ? நரகம்போக நேருமோ? இந்த ஸம்ஸாரத்தில்தான் கிடந்து உழலும்படி நேருமோ?’ என்று சிந்தித்து இனி நீ வருந்தவேண்டா; ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்’ என்று ஒருதடவை சொல்லிவிட்டால் அந்த எம்பெருமானார் நம்மைக் கைவிடுவாரோ? சிலநாளிருந்து இன்பம் துகர்ந்து மீள்வதற்குறுப்பான சுவர்க்கத்திலே நம்மைக் கொண்டுபோகப் பார்த்திருப்பாரோ? துன்பங்களையே அதுபவிப்பதற் கிடமான நரகத்திலே நம்மைக்கொண்டுபோய் ஹிம்லிக்கப் பார்த்திருப்பாரோ? இன்பதுன்பங்களை மாறிமாறி அதுபவிப்பதற்கு இடமான இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலேதான் வைப்பாரோ! இந்நிலத்தில் சிலநாள் நம்மை வைத்திருந்தாலும் தந்தலைவெட்டியாய் நம்மை வைத்திடுவாரோ? பின்னை என் செய்வார்? தம்முடைய பாதங்களில் சேரும்படி தாமே அங்கீகரித்திடுவர்! அதற்காக நீ எள்ளளவும் கரையவேண்டா என்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொன்னாராயிற்று.

அவற்றைத் தொடர்ந்து தோல்லைச் சுழல்பிறப்பு=சுவர்க்கம் போனாலும் நரகம் போனாலும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்க வேண்டுகையாலே ஸ்வர்க்க நரகங்களைத் தொடர்ந்தேயிருக்குமாம் பிறப்பு.

நையல்—முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. .... (கூஅ)

தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் * தாழ்சடையோன்
சோற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் * நான்மறையும்
நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
போற்கற்பகம் * எம்மிராமாநுச முனி போந்தபின்னே. (கூக)

தற்கம் { தர்க்கம் பண்ணுகிற
சமணரும் { சமணர்களும்
பேய் { பேய்போலே
பிடித்தபிடி
விடாதேதிற்கிற
சாக்கியர்களும் பெளத்தர்களும்

தாழ் { ருத்ரானுடைய
சடையோன் { சொல்லாகிய
சொல் கற்ற { சைவாகமத்தைக்
சோம்பரும் { கற்ற
தாமஸ்ர்களான
சைவர்களும்

சூனிய வாதரும்	சூர்யவாதிகளும்	(எப்போது? என்றால்)	
நால் மறையும் நிற்க	நான்கு வேதங்களும் விளங்கிக் கொண் டிருக்கச்செய்தே	பொன் கற்பகம் எம் இராமாநுச முனி	சிறந்த கல்ப வ்ருகும்போலே உதாரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
குறும்பு செய் நீசரும்	(அவற்றுக்குச் சேராத) அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளும்	நீன் நிலத்தே போந்த பின்	விசாலமான இப்பூமியிலே திருவவதரித்த பின்பு.
மாண்டனர்	ஒழிந்தார்கள்;		

* * *—ஸகலமான அர்த்தங்களையும் அளிக்கவல்ல எம்பெரு
மானார் இவ்வுலகத்தில் திருவவதரித்தபிறகு ஐஜநர், பெளத்தர்,
சார்வாகர், பாசபதர், அத்வைதிகள் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்கள்
எல்லாரும் மாண்டுபோனார்கள்; இனி அவர்களால் எவ்விதமான
கெடுதியும் உலகத்துக்கு விளையமாட்டாது என்றாராயிற்று.

சமணர்—‘ஆர்ஹதர்’ என்று வழங்கப்படுகிற ஜநமதத்தவர்
கள். சாக்கியர்—புத்தமதத்தவர்கள்: இவர்கட்குக் கொண்டது
விடாமையாகிற பிடிவாதம் அதிகமாகையாலே “சாக்கியப் பேய்
களும்” என்றார். சூனியவாதர்—‘ஸர்வம் சூர்யம்’ என்று வாதிப்
பவர்கள். ... . (கக)

போந்ததேன்னெஞ்சென்னும்பொன்வண்டு * உனதடிப்போதி
ரான்தெளிதேனுண் டமர்ந்திட வேண்டி * நிற்பாலதுவே [லோண்சீ
நந்திடவேண்டு மிராமாநுச இதுவன்றி யொன்றும்
மாந்ததில்லாது * இனி மற்றொன்றுகாட்டி மயக்கிடலே. (க௦௦)

இராமாநுச எம்பெருமானாரே!	ஒண் சீர் ஆம்	அழகிய
என் நெஞ்சு	தெளி தேன்	குணங்களாகிற
என்னும்	உண்டு	தேனட்பருகி
பொன் வண்டு	அமர்ந்திட	நித்யவாஸம்
	வேண்டி	பண்ணவிரும்பி
உனது அடி	நின் பால்	தேவரீரிடத்தில்
போதில்	போந்தது	வந்து சேர்ந்தது;
	அதுவே	அத்திருக்குணங் களையே

ஈந்திட { அளித்தருள
வேண்டும் { வேணும் ;
இது அன்றி { இத்திருக்குணங்
களைத் தவிர
ஒன்றும் வேறொன்றையும்
மாந்த { (நெஞ்சு) புஜிக்க
கில்லாது { மாட்டாது;

இனி இப்படியான பின்பு
மற்று ஒன்று { வேறொரு விஷயத்,
காட்டி { தைக்காட்டி
மயக்கிடல் மயக்கவேண்டா.

* * *—ஸ்வாமிந்! அடியேனுடைய நெஞ்சு தேவரீருடைய திருக்குணங்களையே எப்போதும் அநுபவிக்க விருப்பங்கொண்டு மேல்விழுந்து தேவரீரிடம் வந்து சேர்ந்தது. இது இனி வேறொன்றை விரும்பாது; தேவரீரும் இனி இதை ஸம்ஸாரத்தில் போகவொட்டாமல் தேவரீரிடத்திலேயே நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேணும்.

தமது நெஞ்சை ஒரு வண்டாக ரூபணம் பண்ணினதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களை மதுவாக ரூபணம் பண்ணினார். இந்த வண்மிக்கு அந்தத் தேன் தவிர வேறொன்றும் ரவிக்கமாட்டாது.

மயக்கிடல் = முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (க00)

மயக்கு மிருவினை வல்லியிற்பூண்டு * மதிமயங்கித்
துயக்கும் பிறவியில் தோன்றியவேன்னை * துயரகற்றி
உயக்கொண்டு நல்கு மிராமாநுசவேன்ற துன்னே யுன்னி
நயக்குமவர்க் கிதிழுக்கென்பர்*நல்லவரென்று நைந்தே (க0க)

மயக்கும் { “ அஜ்ஞானத்தை
விளைக்க வல்ல
இரு வினை { புண்ய பாபமென்
னும் இருக்குமங்க
ளாகிற
வல்லியில் விலங்கில்
பூண்டு { அகப்பட்டிக்
கொண்டு
மதி மயங்கி அறிவுகெட்டு
துயக்கும் ப்ரமிக்கச் செய்கிற

பிறவியில் ஸம்ஸாரத்திலே
தோன்றிய { பிறந்த அடியேனை
என்னை }
துயர் அகற்றி { துக்கங்களைப்
உய கொண்டு { போக்கி உஜ்ஜீ
விக்ச்செய்து
நல்கும் அருள்செய்கின்ற
இராமாநுச எம்பெருமானாரே!”

என்றது இது	{ என்று தேவரீ ருடைய பாவநத் வத்தைப்பேசுகை யாகிற இது	என்றும் நயக்கு மவர்க்கு	{ எப்போதும் ஆசையுட னிருப் பவர்களுக்கு
உன்னை உன்னி ரைந்து	{ தேவரீரை அதுஸந்தித்து உருகி	இழுக்கு என்பர் நல்லவர்	{ தகாதது என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.

* * *—எம்பெருமானார்க்கு, பாவநத்வம் என்றும் போக்யத்வம் என்றும் இரண்டு படிகள் உண்டு. பாவநத்வமாவது—பக்தர்களுடைய பாவங்களைப்போக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்தல். போக்யத்வமாவது எப்போதும் அநுபவிக்கக் கூடியவராயிருக்கை. இவ்விரண்டில் பாவநத்வத்தைவிட போக்யத்வமே சிறந்தது; ஏனென்றால், நம்முடைய பாவங்களைப் போக்கினாரென்கிற காரணத்தாலே நாம் அவரைப் பாவநர் என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும்; இது ஒரு உபாதியைப்பற்றி வருவது. போக்யத்வத்தை அநுஸந்திப்பது இப்படிப்பட்டதல்ல. அது ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். ஆகையாலே, பாவநத்வத்தை அநுஸந்திப்பதைவிட போக்யதையை அநுஸந்திப்பதே சிறந்தது. அப்படியிருக்க இவ்வமுதனார் இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி எம்பெருமானுருடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; ‘என்னுடைய பாவங்களையெல்லாம் போக்கினார், என்னுடைய குற்றங்களையெல்லாம் நீக்கினார்’ என்று அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி சொன்னதற்கு அநுதாப்பப்படுகிறார் இப்பாட்டில். போக்யதையில் ஈடுபட்டுப் பேசவேண்டியிருக்க, பாவநத்வத்தில் ஈடுபட்டமைத் தோற்றப் பேசினது பிசகு என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் என்றராயிற்று. .... (க0க)

நையும் மனமுன் குணங்களையுன்னி * என்னுலிருந்தேம்
ஐயனிராமாநுச னென்றழைக்கும் * அருவினையேன்
கையும் தோழும் கண்கருதிடுங்காணக் கடல்புடைகுழ்
வையமிதனில் * உன்வண்மை யென்பாலென் வளர்ந்ததுவே.

மனம்	(எம்பெருமானாரே!) எனது நெஞ்சானது	உன் குணங்களை உன்னி	{ தேவரீருடைய திருக்குணங் களைச்சிந்தித்து
------	------------------------------------	--------------------------	---

கையும் கரைகின்றது ;
என் நா எனது வாக்கானது
இருந்து நிலைநின்றது
எம் ஐயன் } எமக்கு ஸ்வாமியான
இராமாநுசன் } எம்பெருமா
என்று } ஓரே! என்று
அழைக்கும் } அழைக்கின்றது.
அரு } மஹாபாபியான
வினையேன் } என்னுடைய
கையும் கைகளும்
தொழும் } அஞ்ஜலிபண்ணு
கண் } கின்றன ;
கண் கண்களானவை

காண } (தேவரீரை)
கருதிடும் } ஸேவிக்க ஆசைப்
படுகின்றன ;
கடல் புடை } சுற்றிலும் கடல்
சூழ்வையம் } சூழப்பெற்ற
இதனில் } இம்பூமண்டலத்தி
லுள்ளே
உன் வண்மை } தேவரீருடைய
ஒளதாரய குணம்
என்பால் } அடியேன்மீது
வளர்ந்தது } (இவ்விதமாக)
என் } வளர்ந்ததற்குக்
காரணம்யாதோ?

* * *—ஸ்வாமிந்! அடியேனுடைய நெஞ்சு தேவரீருடைய குணபுவத்தில் ஊன்றி 'இப்படியும் சில குணங்கள் இருப்பதே!' என்று உருகிப்போகின்றது. எனது நாவானது தேவரீருடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஆழிந்துவிட்டது; எனது கைகள் தேவரீருக்கு அஞ்ஜலி பண்ணுவதில் ஆழிந்தன. கண்கள் தேவரீரை இப்போது ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பதுபோலவே என்றைக்கும் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்க ஆவல்கொண்டன. ஆக இப்படி எனது கரணங்களெல்லாம் தேவரீர்பக்கல் ஊன்றும்படி தேவரீருடைய வள்ளல்தன்மை அடியேனொருவன்மீது ஏறிப்பாய்ந்தவிது சொல்லுந் தரமன்று—என்றாராயிற்று. ஐயன் இராமாநுசன்—அண்மைவிரி. முதல் வேற்றுமையாகவே கொண்டால், அழைக்கும் என்றது 'வடவஹரிக்கும்' என்றபடியாம். ... . (க0உ)

வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் * அன்று வாளவுணன் கிளர்ந்தபொன்னாகம் கிழித்தவன் * கீர்த்திப் பயிரெழுந்து விளைந்திமேச்சிந்தை யிராமாநுச னென்றன் மெய்வினைநோய் களைந்து நன்ஞானமளித்தனன் * கையில் கனியேன்னவே.

அன்று } முன்னொரு
வளர்ந்த வெம் } காலத்தில்
கோபம் } கரேமான கோபம்
மடங்கல் } மேலிடப்பெற்ற
ஒன்று ஆய் } ஒரு நரசிங்க
மூர்த்தியாகி

வாள் } வாளையுடைய
அவுணன் } ஹிரண்யாஸூர
னது
கிளர்ந்த } செருக்கினால்
நெறித்திருந்த

பொன் ஆகம்	{ பொன்போன்ற மார்வை	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
கிழித்தவன்	{ கிழித்துப் பொகட்ட வனாள் எம் பெருமானுடைய	என் தன் மெய் வினை நோய்களைந்து	{ எனது உடலைப்பற்றி யிருக்கிற வினை நோய்களையெல்லா மொழித்து
கீர்த்தி பயிர் எழுந்து	{ திருப்புக்களாகிற பயிர் வளர்ந்து	கையில் கனி என்ன	{ கையில்லங்கு நெல்லிக் கனிபோலே ஸுலபமாக
வினைந்திடும் சிந்தை	{ வினையப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையரான	நல் ஞானம் அளித்தனன்	{ விலகுகுணமான ஞானத்தைத் தந்தருளினார்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடியே தம்முடைய கரணங்
கள் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஊன்றுகைக்குக்காரணம் என்ன
வென்று கேட்பார்க்கு விடை கூறுவதுபோலும் இப்பாட்டு. நர
சிங்கவுருக்கொண்டு இரணியனுடலைப்பிளந்த பிரானுடைய திருக்
கல்யாண குணங்களை எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற எம்
பெருமானார் என் பாவங்களைப்போக்கி நல்லறிவை நல்கினார்; ஆகை
யால்தான் என்னுடைய கரணங்கள் அவர்பக்கலிலேயே ஆழங்காற்
பட்டுவிட்டன—என்றாராயிற்று.

மடங்கல்—ஆண் சிங்கம். இரணியன் எம்பெருமானளவில்
எவ்வளவு தீமை செய்திருந்தாலும் எம்பெருமானுக்குக் கோபம்
உண்டாகாது; பரமபாகவதனான ப்ரஹ்மாதனளவில் அளவற்ற
தீமைகள் புரிந்ததால் * வளர்ந்த வெங்கோப மடங்கலொன்று
யினனென்க. கீர்த்திப்பயிரெழுந்து வினோந்திடுஞ் சிந்தை=பகவத்
குணமாகிற பயிர் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமாகிற சேஷத்
திரத்திலே சிறப்பாக வினோந்தோங்குமென்றது—எம்பெருமானு
ரைப்போல் பகவத் குணதுபவம் பண்ணிக் களிப்பார் வேறு ஆரு
மில்லையென்றவாறு.

கையிற்கனியென்னவே=ஸ்பந்தமாக என்று கருத்து. “கர
தலாமலகம்” என்பர்—வடநூலாரும். ... .. (க௦௩)

கையில்கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்திரிலும் * உன் தன்
மெய்யில்பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான் * நிரயத்
தொய்யில்கிடக்கிலும் சோதிவிண் சேரிலும் இவ்வருளீ
செய்யில்தரிப்பன் * இராமாநுச என்செழுங் (காண்டலே. க௦௪)

செழு கொண்டல்	{ (ஒள்தார்யத்தில்) விலக்ஷணமான மேகம்போன்ற	நிரயம் தொய்யில்	{ ஸம்ஸார நரகக்குழியில்
என் இராமாநுசா	{ எம்பெருமானாரே!, (தேவரீர்)	கிடக்கிலும்	{ அழுந்திக் கிடந்தேனுகிலும்
கண்ணனை	எம்பெருமானை	சோதி வின் சேரிலும்	{ சோதிமயமான பரம பதத்தை அடைந் தேனுகிலும்
கையில் கனி என்ன	{ உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலே	இவ் அருள்	{ (தேவரீருடைய திருமேனியழகை அதுபவித் திருக்கைக்கு உறுப்பான) கிருபையை
காட்டி தரினும்	{ காட்டிக் கொடுத்தாலும்	நீ செய்யில்	{ தேவரீர் செய்தருளி னா தான்
உன்தன் மெய்யில் பிறங்கிய சீர் அன்றி யான் வேண்டிலன்	{ தேவரீருடைய திருமேனியில் விளங்குகிற ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங் களைத் தவிர வேறென்றிலும் நான் கண்வைக்க மாட்டேன்;	தரிப்பன்	{ (ஸம்ஸாரத்திலோ மோஷத்திலோ) கால்பாவிநிற்பேன்.

* * *—அடியேன் அபேக்ஷிப்பவற்றையெல்லாம் குறையறக் கொடுத்தருள்கின்ற ஸ்வாமீ!, தேவரீர் அடியேனுக்கு எம்பெருமானை ஸுலபமாகக் காட்டிக் கொடுத்தருளினாலும் தேவரீருடைய திருமேனியழகை அதுபவிப்பதில் அடியேனது நெஞ்ச ஊன்றி யிருக்குமெய்யொழிய அவ்வெம்பெருமானை விரும்பவே மாட்டாது. தேவரீருடைய திருமேனியின் அதுபவம் அடியேனுக்கு வலித்திக்குமாகில் இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் இருப்பும் எனக்குத் துயரை விளைக்கமாட்டாது. இவ்வதுபவம் இல்லாவிடில் பரமபதமும் எனக்கு ஆநந்தத்தை விளைக்கமாட்டாது. இவ்வதுபவம் மாறாமல் வலித்திக்கும்இடமே எனக்குப் பரமபோக்யமானது. அது ஸம்ஸார சூயிடாகவுமாம், நரகமாகவுமாம்; பரமபதமாகவுமாம். ஆகையால் அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹாதுபவமே இடைவிடாது செல்லும்படி அருள் புரியவேணுமென்றுவேண்டினு ராயிற்று.

நிரயத்தொய்யில்=நிரயமாவது நரகம். இந்த ஸம்ஸாரநிலமே நரகமெனப்படும். தொய்யில் — சேறு. ஏழுநுருபு தொக்கி யிருக்கிறது. தொய்யல் என்பாருமுளர். ... . (கௌ)

செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்யில்மாயன் * திருவடிகீழ்
 விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில் மேவுநன்ஞானி * நல்வேதியர்கள்
 தொழுந்திருப் பாத னிராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
 எழுந்திரைத் தாமுமிடம் * அடியேனுக் கிருப்பிடமே. (க௦௫)

செழு திரை பால் கடல்	{ அழகிய அலைகளை யுடைய திருப்பாற் கடலில்	நல் வேதியர்கள் தொழும் திரு பாதன்	{ நல்ல வைதிகர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடையராய் மிருக்கிற
கண் துயில்	{ பள்ளிமொண் டிராநின்ற	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
மாயன்	ஸர்வேச்வரனுடைய	தொழும்	ஸேவிக்கின்ற
திரு அடிகீழ்	திருவடிகளின்கீழே	பெரியோர்	மஹாத்மாக்கள்
விழுந்து இருப்பார்	{ விழுந்துகிடக்கும் மஹான்களுடைய	எழுந்து இரைத்து ஆடும் இடம்	{ உடம்பு இருந்த விடத்தில் இரா மல் கிளர்ந்து கோவித்துக் கொண்டு கூத்தா டும் இடம்
நெஞ்சில் மேவும்	{ ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி யெழுந்தருளி யிருக்கிற	அடியேனுக்கு இருப்பு இடம்	{ அடியேன்வலிக்கு மிடமாகும்.
நல் ஞானி	சிறந்த ஞானியாயும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும்
 சோதிவிண் சேரிலும்” என்று ஸம்ஸாரத்தையும் பரமபதத்தையு
 மும் வாசியற்றதாகச் சொன்ன அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர்,
 ‘உலகத்தில் எல்லாரும் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்துப் பரமபதத்தை
 ஆசைப்படாநிற்க நீர் ஸம்ஸாரத்தையும் பரமபதத்தையும் துல்ய
 மாகக்கருதிப் பேசுகின்றீரே, உமக்கு உத்தேச்யமான ஸ்தானம்
 எது? சொல்லும்’ என்ன; ஸ்ரீராமாநுஜபக்தர்கள் களித்துக்
 கூத்தாடுகின்ற இடமே எனக்குப் பரமோத்தேச்யமான ஸ்தானம்
 என்கிறார்.

திருப்பாற்கடல் நாதனை ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடிபணிந்தவர்க
 ளும் அவ்வெம்பெருமானை உபேக்ஷித்துவிட்டு எம்பெருமா
 னாரையே நெஞ்சில் தியானிப்பார்களாம். அப்படிப்பட்ட எம்பெரு
 மானாரை ஆசிரயித்த மஹான்கள் எம்பெருமானாரை அநுபவித்
 ததனாலுண்டாகும் மகிழ்ச்சி தலைமண்டை கொள்ளப் பெற்று

உடம்பு இருந்த விடத்திலிராதே கிளர்ந்து கடலிரைத்தாற்போலே
இரைத்துக்கொண்டு தலைகால் தெரியாமல் எங்கெங்குக் கூத்தாடி
வர்களோ அங்கங்கெல்லாம் அடியேன் உவந்து இருப்பேன்;
அவ்விடமே எனக்கு முக்திஸ்தானம் என்றாயிற்று. (க0ரு)

[சாற்றுப் பாசுரங்கள்.]

இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் * மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர் * அவைதன்னோடும் வந்
திருப்பிடம் மாய னிராமாநுசன்மனத் தின்றவன்வந்
திருப்பிடம் * என்ற னிதயத்துள்ளே தனக்கின்புறவே. (க0கூ)

மாயனுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு	அவை	{ அந்த ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய வற்றோடே கூடவந்து எழுந்தருளியிருப்பது	
இருப்பு இடம்	{ வாஸஸ்தானம் (எவையென்றால்)	தன்னொடும்		வந்து
வைகுந்தம்		இருப்பிடம்		
வேங்கடம்		பரமபதமும்		
மாலிருஞ்	திருவேங்கடமலையும்	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானுருடைய திருவுள்ளத்திலேயாம்;	
சோலை	திருமாலிருஞ்	மனத்து		
என்னும்	சோலையென்கிற	அவன்	{ அவ்வெம்பெருமானார் தாம்	
பொருப்பு	திருமலையும்			
இடம்	(ஆகிய இவையாம்)			
என்பர்	என்று ஸத்துக்கள்	இன்று வந்து	இப்போது வந்து	
நல்லோர்	சொல்லுவார்கள்.	தனக்கு	{ தமக்கு ஆநந்தமாக எழுந்தருளியிருப்பது	
மாயன்	{ (இவற்றை இருப்பிடமாகவுடைய)	இன்பு உற		
		இருப்பிடம்		
	ஸர்வேச்வரன்	என் தன்	{ அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளேயாம்.	
		இதயத்		
		துள்ளே		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே அமுதனருடைய எல்லை
கடந்த ப்ராவண்யத்தை அறிந்த எம்பெருமானார் ‘நம்மேல் இவ்
வளவு காதல்கொண்டிருக்கிற இவருடைய நெஞ்சை நாம்விட்டு
நீங்கலாகாது’ என்று கொண்டு அமுதனருடைய திருவுள்ளத்தை
மிகவும் விரும்பியருள, அதனைக்கண்டு மகிழ்ந்து பேசுகிறார்.

எம்பெருமான் எங்கே எழுந்தருளியிருப்பனென்றால், ஸ்ரீ
வைகுண்டத்திலும் திருவேங்கடமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலை

முதலிய தீவ்ய தேசங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பனென்று நல்லோர்கள் சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டம் முதலிய இடங்களையும் பேர்த்துக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் என்னுடைய நெஞ்சத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றார்.

பெரிய திருவந்தாதியில், “புனியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென்செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய்—அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளா.” என்ற பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தகும். உபய விபூதி விசிஷ்டனான எம்பெருமான் உடையவர் திருவுள்ளத்திலே உள்ளான்; உபயவிபூதி விசிஷ்டனைக் கபளீகரித்த அந்த உடையவரையும் அடியேன் கபளீகரித்தவன்—என்றதாகிறது.

பொருப்பு-மலை

....

...

...

(க0௬)

இன்புற்றசீலத் திராமாநுசா * என்று மெவ்விடத்தும்
என்புற்றநோ யுடல்தோறும் பிறந்திற்று * எண்ணரிய
துன்புற்று வியினும்சொல்லுவ தோன்றுண்ணே தோண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி * என்னையாக்கியங் காட்படுத்தே (க0௭)

இன்பு உற்ற { ஆந்தப்பூர்ணரா
யெழுந்தருளி
யிருக்கிற
சிலத்து { ஸௌசீல்ய
இராமாநுசா { குணமுடைய எம்
பெருமானாரே!,
சொல்லுவது { தேவரீரிடத்தில்
ஒன்று உண்டு { அடியேன்
விஜ்ஞாபிக்க
வேண்டிய
விஷயம்
ஒன்றுண்டு;

(அஃது என்னவென்றால்)

என்பு உற்ற { எலும்பிலே
நோய் உடல் { உறைந்து
தோறும் { நலியக்கூடிய
வியாதிகளுக்கு
இருப்பிடமான
சரீரங்களி
லெல்லாம்

பிறந்து { பிறப்பதும்
இறந்து { இறப்பதுமாகி
எண்ண அரிய { எண்ணமுடியாத
துன்பு உற்று { துன்பங்களை
வீயினும் { யறுபவித்து
முடிந்த
போனாலும்
என்றும் { எல்லாக்
காலங்களிலும்
எவ் இடத்தும் { எல்லாவிடங்களிலும்
உன் { தேவரீருடைய
தொண்டர் { பக்தர்கள்
கட்கே { விஷயத்தி
லேயே
அன்பு உற்று { பக்தனாயிருக்கும்படி
இருக்கும்படி { அடியேனைச்
என்னை ஆக்கி { செய்தருளி
அங்கு { அந்த
பக்தர்களிடத்தில்

ஆள் படுத்து	{	(அடியேனை)		(இதுவே அடியேனுடைய	
		ஆட்படுத்தி			வேண்டுகோள்.)
		யருளவேணும்;			

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே தம்மிடத்தில் வ்யாமோ ஹங்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானாரை நோக்கி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்கு அடியேன் விண்ணப்பம் செய்யவேண்டிய விஷயம் ஒன்றேயுள்ளது. அதாவது—பலவகை நோய்களுக்குக் கொள்கல மான சரீரத்தில் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருந்துகொண்டு எவ் வளவோ துக்கங்களை அநுபவிக்கும்படியாக நேர்ந்தாலும் நேரட் டும்; எந்த நிலைமையிலும் அடியேன் தேவரீருடைய அந்தரங்க பக்தர்களுக்கே அடிமைசெய்யப் பெறவேனாகில் அதுவே போது மானது. ஆகையாலே அடியேனுக்கு வேறென்றும் பிரார்த்திக்கத் தக்கதில்லை. எத்தனை பிறவிகள் நேர்ந்தாலும் அந்த நிலைமைகளில் அடியேனை தேவரீருடைய பக்தர்களுக்கே அடிமைப்படுத்தியிருள வேணும்—என்பதொன்றையே பிரார்த்திக்கின்றே நென்ற ராயிற்று. ... . (க௦௭)

அங்கயல் பாய்வயல் தேன்னரங்கள் * அணியாகமன்னும்
பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப்போற்றுகும் * பத்தியேல்லாம்
தங்கிய தேன்னத் தழைத்துநெஞ்சே நந்தலைமியையே
பொங்கிய கீர்த்தி * இராமாநுசனடிப் பூமன்னவே. (க௦௮)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!			
பத்தி எல்லாம் தங்கியது என்ன தழைத்து	{	பக்தியெல்லாம்	அம் கயல் பாய் வயல் தென் அரங்கள்	
		நம்மிடத்திலே		
		குடிக்கொண்ட		
		தென்று		
பொங்கிய கீர்த்தி இராமாநுசன் அடி பூ	{	சொல்லும்படி யாக வீறுபெற்று,	அழகிய கயல் மீன்கள் பாய்கிற கழனிகள்சூழ்ந்த தேன்னரங்கத் தில் உறையும் பெருமானுடைய	
		பாந்த புகழை		
		யுடையரான		
		எம்பெருமானு		
நம் தலை மியையே மன்ன	{	ருடைய	அணி ஆகம் மன்னும்	
		திருவடித்		
		தாமரைகள்		
		நமது தலைமேலே		
(நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்றால்)	{	நித்யவாஸம்	பங்கயம் மா மலர் பாவையை	
		பண்ணும்படியாக,		
		சிறந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பதுமை		
		போன்றவளான பூநீமஹா லக்ஷ்மியை		
				போற்றுகும் வாழ்த்துவோம்.

* * *—இப்பிரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் “இராமா நுசன் சரணாவிர்தம் நாம் மன்னிவாழ” என்று எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப் பொருந்தி வாழ்வதே தமக்குப் பரம புருஷார்த்தமாக அருளிச்செய்தவராகையாலே அந்தப் புருஷார்த்தம் நமக்கு யாவஜ்ஜீவம் விரித்திக்கும்படியாக—எல்லாச் செல்வங்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரைப் பிரார்த்திப்போமென்கிறார்—முடிவான இப்பாட்டில்.

பொங்கிய கீர்த்தியை யுடையரான இராமா நுசனுடைய அடிப்பூ நம் தலைமையே மன்னுவதற்காகவும், பத்தியெல்லாம் தங்கியதென்னத்தழைத்து நிற்பதற்காகவும் பங்கயமாமலர்ப்பாவையைப் போற்றுவோமென்கிறார். எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் நமக்கு அளவற்றபக்தி உண்டாவதற்கும், அத்திருவடிகள் நமக்குச் சிரோபூஷணமாவதற்கும் உறுப்பாகப் பிராட்டியை வேண்டிக்கொள்வோமென்கை. உலகத்தில் ஸாமான்ய ஸம்பத்தை அளிக்கவல்ல பிராட்டியே இந்தவிசேஷஸம்பத்தையும் அளிக்கக்கடவள் என்றதாயிற்று. ... (க௦அ)

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
இராமா நுச நூற்றந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

இயற்பா உரை முற்றிற்று.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி—அடிவரவு.

1. பூமன் கள்ளார் பேரிய லென்னை,
எனக் கியனும் மொழி வருத்து மிறை மன் சீர்.
2. சீரிடம் செய்யும் கதி சோரா தாழ்,
முனி யெய்தற் குறு வாரப்பொழில் நிதி.
3. நிதி கார்த்தி வைப்பா மொய்த்த காரேய்,
திக்குக் கொள்ள நெஞ்சில் கூட்டு மின்ப மாண்டு.
4. ஆண்டு பொரு மடையார் நில நயவேன்,
அடல் படி யாக்கிப் பொருளும் சேம மண்.
5. மண் ஆயி சுரச் சொல்லார் பேறு,
கூறு மிறை நிக ரான துதிப் படி.
6. அடி பார்த் தற்புத நாட்டி கண் கோக்குலம்,
மற்றொரு பேதையர் கடலுணர் கொழுந்து.
7. கொழு விரும் பிடியைப் பண்டரு வாழ் ஞானம்,
சுரண மாரெனச் சிந்தை யென்னையும் சார்.
8. சார் கைத்த வண்மை தேர் செய்த்தலை நின்ற,
நந்தனன் கருத்தில் பொய்கை நல் சோர்வி.
9. சோர் தெரிவுற்ற சீர் கண் டோதி பற்று,
பெரியவர் கலிமிக்க போற்றரும் நினையார்.
10. நினையார் மருள் புண்ணி கட்டத் தவ முண்ணின்,
வளரும் தன்னையுற் றிடம் தற் போந்த.
11. போந்ததென் மயக்கும் ரையும் வளர்ந்த,
கையிற் செழுந்திரை யிருப் பின்பங்கயல்பு.

அறிவிப்பு.

இயற்பா உரை மூன்று ஸம்புடமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் ஸம்புடம்—நான்கு திருவந்தாதிகள். இரண்டாம் இரண்டாம் ஸம்புடம்—நம்மாழ்வார் திவ்ய ப்ரபந்தங்களாகிய, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி. மூன்றாம் ஸம்புடம்—திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தங்களான திருவெழு கூற்றிருக்கையும் திருமடல்களும், இராமாநுச நூற்றந்தாதியும். இவை தனித் தனிப் புத்தகமாகவும் கிடைக்கும்.

இராமா நுச நூற்றந்தாதிச் செய்யுளகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.
அங்கயல்	165	கள்ளார்	18	நிலத்தை	78
அடல்கொண்ட	81	காரேய்	50	நினையார்	145
அடியை	100	கார்த்திகை	45	நின்றவண்	130
அடையார்	58	கூட்டும்	54	நெஞ்சில்	52
அற்புதன்	102	கூடும்	95	நையும்மனம்	158
ஆக்கியடிமை	84	கைத்தனன்	126	படிக்கொண்ட	83
ஆண்டுகள்	56	கையிற்கனி	160	பண்தரு	116
ஆயிழையார்	89	கொழுந்து	112	பற்றாமனிசரை	141
ஆரப்பொழில்	43	கொள்ள	52	பார்த்தான்	101
ஆரனக்கின்று	122	கோக்குலம்	105	பிடியை	115
ஆனதுசெம்மை	98	காணமடைந்த	120	புண்ணிய	147
இடங்கொண்ட	34	கார்ந்தது	125	பூமன்னுமாத	16
இடிமே	154	சிந்தையினோடு	123	பெரியவர்	142
இயலும்	26	சீரிய	33	பேதையர்	109
இருந்தேன்	114	சீர்கொண்டு	137	பேரியல்	20
இருப்பிடம்	163	சுரக்கும்	90	பேரென்று	93
இறைஞ்சு	96	செய்த்தலை	129	பொய்யை	133
இறைவனை	30	செய்யும்	35	பொருந்திய	57
இனியென்	14	செழுந்திரை	162	பொருளும்	85
இன்பத்தரு	55	சேமநல்லீடும்	87	போந்ததென்	156
இன்புற்ற	164	சொல்லார்	92	போற்றரும்	144
ஈந்தனன்	131	சொல்லின்	13	மண்மிசை	88
உணர்ந்த	111	சோராத	38	மயக்குமிருவினை	157
உண்ணின்று	150	சோர்வின்றி	135	மருள்சுரந்து	146
உதிப்பன	99	ஞானங்கனிந்த	118	மற்றொரு	108
உறுபெறும்	42	தவந்தரும்	149	மன்னிய	32
எய்தற்கு	41	தற்கச்சமணரும்	155	முனியார்	40
எனக்குற்ற	23	தன்னை	153	முன்னைவினை	9
எண்ணப்புவியில்	22	தாழ்வொன்று	39	மொய்த்த	49
எண்ணையும்	124	திக்குற்ற	50	மொழியை	27
ஓதிய	140	தேரிவுற்ற	136	வண்மையினாலும்	127
கடலளவாய	110	தோரார்மறை	128	வருத்தும்	29
கட்டப்பொருளை	148	நயந்தரு	10	வளரும்பிணி	152
கண்டவர்	104	நயவேன	80	வளர்ந்த	159
கண்டுகொண்	138	நல்லார்	135	வாழ்வற்றது	117
கதிக்கு	37	நாட்டிய	103	வைப்பாய	47
கருத்திற்புகுந்து	132	நிகரின்றி	97		
கலிமிக்க	143	நிதியை	44		

